CĂRȚI ROMANTICE

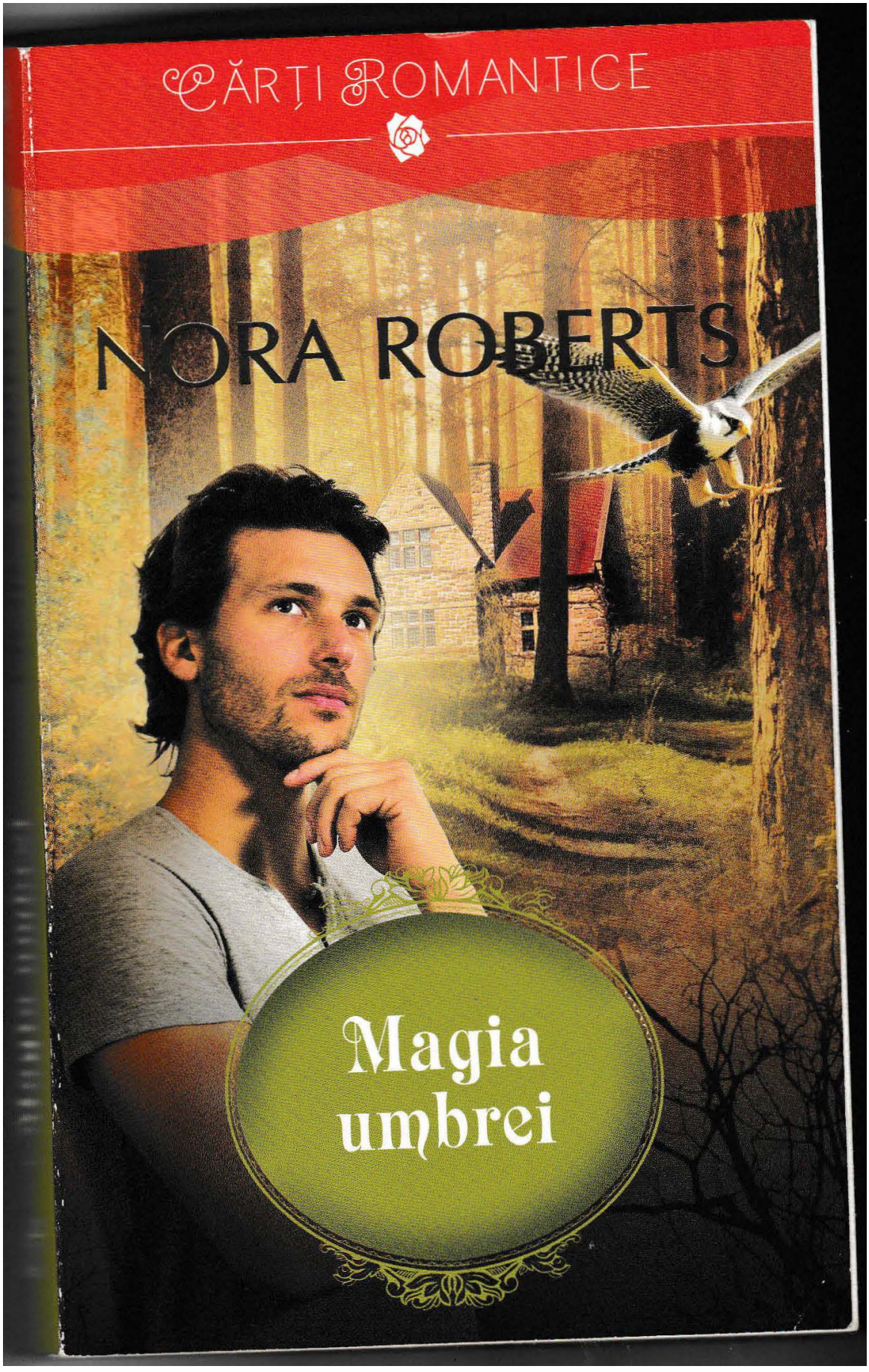

NORA ROBERTS

Magia umbrei

capitolul 1

Toamna lui 1268

Ceaţa se ridica de pe apă ca nişte fuioare de abur în timp ce Eamon vâslea în barca micuţă. Soarele împrăştia o lumină palidă, rece, trezindu-se din somnul de peste noapte şi stârnind corul păsărilor de dimineaţă. Auzi cocoşul cântând, atât de arogant şi de important, şi behăitul oilor ce păşteau pe câmpurile verzi.

Sunete familiare, toate, sunete ce îl întâmpinaseră în fiecare dimineaţă în ultimii cinci ani.

Dar aici nu era acasă. Oricât de primitor era acel loc, oricât de familiar, nu avea să fie niciodată căminul său.

Iar acasă era unde îşi dorea să fie. Gândul la cămin aprindea în el dorinţe ce îl străbăteau până în măduva oaselor, aşa cum i se întâmpla unui bătrân suferind când era vremea umedă, doruri ce îi însângerau inima ca unui amant batjocorit de iubită.

Şi sub toate acele dorinţe, dureri, doruri şi sânge, simţea o furie fierbinte ce putea oricând să dea în clocot şi să îi ardă gâtlejul precum setea neostoită.

În unele nopţi îşi visa casa, căsuţa lor din codrul mare în care cunoştea fiecare copac, fiecare cotitură a potecilor. Iar în unele nopţi visele păreau reale ca viaţa însăşi, şi simţea mirosul focului de turbă, parfumul dulce al aşternuturilor lui, de la lavanda pe care mama lui o aşeza între ele pentru un somn odihnitor şi vise plăcute.

Îi auzea vocea, o auzea cântând încet din încăperea de sub pod, în care îşi pregătea poţiunile şi fierturile.

Vrăjitoarea Întunecată, aşa fusese numită – cu respect –, căci fusese puternică şi influentă. Şi bună la suflet, şi blândă. În unele nopţi, când se visa acasă, când îşi auzea mama cântând de sub pod, se trezea cu lacrimi pe obraji.

Pe care însă le ștergea în grabă. Era bărbat acum, avea zece ani împliniți – era capul familiei lui așa cum fusese tatăl lui înainte. Lacrimile erau pentru femei.

Și le avea pe surorile lui de care trebuia să aibă grijă, nu-i așa? își aminti singur, punând jos vâslele și lăsând barca să alunece lin, în timp ce își arunca undița. Chiar dacă Brannaugh era cea mai mare, tot el era capul familiei. Jurase solemn să le protejeze și pe ea, și pe Teagan, deci avea să o facă. Sabia bunicului lor îi fusese lăsată moștenire lui. Avea să o folosească când sosea clipa.

Iar clipa aceea urma să sosească.

Căci mai avea și alte vise, vise ce îi stârneau teamă în loc de durere. Vise despre Cabhan, vrăjitorul negru. Aceste vise formau ghemotoace reci de frică în stomacul lui, ce înghețau chiar și furia aceea fierbinte. Și, de teamă, băiețelul din el și-ar fi dorit să-și strige mama.

Dar nu își putea îngădui asta. Mama lui era moartă, sacrificându-se pentru a-i salva pe el și pe surorile lui, la doar câteva ore după ce Cabhan îl omorâse pe tatăl lor.

Cu greu reușea să își revadă tatăl cu ochii minții, prea adesea având nevoie de ajutorul focului pentru a regăsi acea imagine – înaltul și mândrul Daithi, *cenfinul*, șeful de clan cu păr bălai și cu zâmbetul mereu pe buze. Dar îi era de-ajuns să închidă ochii pentru a o vedea pe mama lui, palidă ca moartea ce avea să vină, stând în fața căsuței din pădure în acea dimineață învăluită în ceață, în timp ce el se îndepărta călare împreună cu surorile lui, cu inima îndurerată și cu o forță nouă, fierbinte în sângele lui.

Încetase să mai fie un copil din dimineața aceea, devenind unul dintre cei trei, un vrăjitor întunecat, legat prin jurământ și propriul sânge să distrugă ceea ce nici măcar mama lui nu reușise.

O parte din el nu își dorea decât să înceapă, să încheie acea așteptare în Galway, la ferma verișoarei lor, unde cocoșul anunța dimineața, iar oile behăiau pe câmpuri. Bărbatul și vrăjitorul din el tânjeau ca timpul să treacă, să capete forța de a mânui sabia bunicului lui fără ca mâna să îi tremure sub greutatea ei. Să vină clipa

când avea să se poată bucura pe deplin de puterile lui, să practice magia ce era a lui prin naștere și de drept. Clipa când urma să verse sângele negru al lui Cabhan, lăsându-l să pârjolească pământul.

Chiar și așa, în visele lui nu era decât un băiețel, neexperimentat și slab, vânat de lupul în care se transformase Cabhan, lupul ce purta la gât piatra roșie, scânteietoare, a puterii lui negre. Și propriul sânge, și sângele surorilor lui, era cel ce se revărsa cald și roșu pe pământ.

În diminețile de după cele mai rele vise, se ducea la râu, vâslind în larg să pescuiască, să fie singur, deși în cele mai multe zile își dorea compania căsuței, a vocilor, a mirosurilor de mâncare.

Dar după visele sângeroase avea nevoie să fie departe – și nu îl certa nimeni că nu ajutase la muls sau la curățatul bălegarului, sau la hrănirea animalelor, nu în diminețile acelea.

Și astfel stătea în barcă, un băiețel plăpând de zece ani, cu o coamă de păr castaniu încă ciufulit după somn, ochii de un albastru intens ai tatălui lui și puterea fierbinte și luminoasă a mamei lui.

Putea să asculte ziua trezindu-se în jurul lui, să aștepte răbdător ca peștele să muște momeala în timp ce mânca turta de ovăz pe care o luase din bucătăria verișoarei lui.

Și putea să se regăsească din nou.

Râul, liniștea, legănarea blândă a bărcii îi aminteau de ultima zi cu adevărat fericită pe care o trăise alături de mama și de surorile lui.

Ea părea refăcută, își aminti el, după cât de palidă și de chinuită arătase pe parcursul iernii lungi și înghețate. Numărau cu toții zilele rămase până la Beltine și până la întoarcerea tatălui lor. Aveau să se strângă în jurul focului, își imaginase Eamon, mâncând prăjituri și bând ceai îndulcit cu miere, în timp ce ascultau poveștile tatălui lui despre diversele atacuri și despre vânătoare.

Aveau să mănânce pe săturate, își închipuise el, iar mama lui o să se simtă bine din nou.

Așa crezuse, în ziua aceea petrecută pe râu, când pescuiseră și râseseră, și se gândiseră cu toții cât de curând avea să ajungă tatăl lor acasă.

Dar el nu mai ajunsese niciodată, căci Cabhan își folosise magia întunecată pentru a-l ucide pe viteazul Daithi. Iar Sorcha, Vrăjitoarea Întunecată, deși îl prefăcuse în cenușă, murise de mâna lui. Cabhan o ucisese și reușise cumva să supraviețuiască.

Eamon știa acest lucru din visele lui, din fiorii pe care îi simțea pe șira spinării. Vedea în ochii surorilor lui că era adevărat.

Dar îi rămăsese amintirea acelei zile, a acelei zile senine de primăvară petrecute pe râu. Chiar în clipa în care un pește îi smuci ușor undița, mintea lui se întoarse în trecut, și se văzu la cinci ani, scoțând un pește strălucitor din râul întunecat.

Simți aceeași mândrie și acum.

– Ailish va fi încântată.

Mama lui îi zâmbi când puse peștele în găleata cu apă pentru a-l păstra proaspăt. Nevoia lui uriașă o adusese la el, ca să-i ofere alinare. Își puse din nou momeală în cârlig, în timp ce razele soarelui se încălziră și începură să subțieze ghearele ceții.

– Vom avea nevoie de mai mulți.

Așa spusese și ea, își aminti el, în ziua aceea de odinioară.

– Atunci ai să prinzi mai mulți.

– Aș prefera să prind mai mulți în propriul meu râu.

– Într-o bună zi, ai s-o faci. Într-o bună zi, *mo chroi*, inima mea, ai să te întorci acasă. Într-o bună zi, cei născuți din tine vor pescui în râul nostru, vor umbla în pădurea noastră. Asta îți promit.

Eamon își simți lacrimile izvorând, încețoșând imaginea ei, făcând-o să tremure în fața ochilor lui. Se sili să le alunge, fiindcă voia să o vadă limpede. Cu părul negru pe care și-l lăsa să cadă despletit până în talie, cu ochii negri în care se instalaseră dragostea și cu puterea ce radia dinspre ea. Chiar și acum, când era doar o nălucă, îi simțea puterea.

– De ce nu ai reușit să îl distrugi, mamă? De ce nu ai putut să trăiești?

– Nu mi-a fost sortit. Dragostea mea, băiatul meu, inima mea, dacă aș fi putut să vă salvez pe tine și surorile tale, mi-aș fi dat mai mult decât viața.

– Dar chiar ne-ai dat mai mult. Ne-ai dat puterea ta, aproape toată. Dacă ai fi păstrat-o...

– Îmi sosise clipa, și era dreptul vostru din naștere. Sufletul meu e mulțumit, e un alt lucru pe care ți-l promit. În ceața tot mai subțire, silueta ei scânteia, argintie pe margini. Sunt mereu în tine, Eamon cel Loial. Sunt în sângele tău, în inima ta, în mintea ta. Nu ești singur.

– Mi-e dor de tine.

Îi simți buzele pe obraji, căldura ei, parfumul ei învăluindu-l. Și în clipa aceea, doar în clipa aceea, reuși să fie din nou copil.

– Vreau să fiu curajos și puternic. Voi fi, îți jur. Am să le protejez pe Brannaugh și pe Teagan.

– O să vă protejați unul pe celălalt. Voi sunteți cei trei. Împreună veți fi mai puternici decât am fost eu vreodată.

– Îl voi ucide? Căci aceasta era dorința lui cea mai profundă, cea mai întunecată. Îl voi nimici?

– Nu pot să-ți spun, știu doar că nu poate răpi niciodată ceea ce ești. Ceea ce ești, ceea ce există în tine, nu poate fi decât oferit, așa cum ți l-am oferit eu ție. El este împovărat de blestemul meu și poartă semnul lui. Toți cei care se vor naște din el îl vor purta, la fel cum toți cei care se vor naște din tine vor fi înzestrați cu lumină. Sângele meu, Eamon. Întoarse palma în sus, îi arătă o dungă subțire de sânge. Și al tău.

Eamon simți durerea fulgerătoare, văzu rana de-a curmezișul palmei lui. Și o împreună cu cea a mamei lui.

– Sângele celor trei, născuți din Sorcha, îl va zdrobi, chiar de-ar fi să dureze o mie de ani. Ai încredere în ceea ce ești. E suficient. Îl sărută din nou, îi zâmbi din nou.

– Ai mai mulți deja.

Smucitura undiței îi risipi viziunea. Într-adevăr avea mai mulți.

O să fie curajos, își spuse el, scoțând din râu peștele care se zbătea. O să fie puternic. Și, într-o bună zi, îndeajuns de puternic.

Își studie mâna – nu mai avea nici o urmă acum, dar înțelegea. În el curgea sângele și harul ei. Iar pe acestea, într-o bună zi, o să le transmită fiilor lui, fiicelor lui. Dacă nu îi era sortit să îl distrugă pe Cabhan, tot cineva din sângele lui avea să o facă.

Dar spera, pe toți zeii, că o să-i fie lui sortit.

Deocamdată, avea să pescuiască. Era bine să fii bărbat, își spuse el, să vânezi și să pescuiești, să asiguri hrană. Să își răsplătească verii pentru că îi adăposteau și îi ocroteau.

Învățase să fie răbdător de când devenise bărbat – și prinse patru pești înainte să își aducă barca înapoi la țărm. Apoi o legă pe mal și înșiră peștii pe o sfoară.

Se opri pentru o clipă, fixând cu privirea apa ce scânteia acum sub soarele strălucitor. Se gândi la mama lui, la sunetul vocii ei, la parfumul părului ei. Cuvintele ei aveau să îl însoțească mereu.

O să se întoarcă prin pădurea cea mică. „Nu un codru măreț ca acela de acasă, dar o pădure frumoasă", își spuse.

Și avea să-i ducă lui Ailish peștele și va bea puțin ceai lângă foc. Apoi o să-i ajute la strângerea recoltei.

Auzi țipătul înalt și ascuțit când porni înapoi spre căsuța lor și micuța fermă. Zâmbind doar pentru el, vârî mâna în tolbă și își scoase mănușa din piele. Nu avu altceva de făcut decât să-și pună mănușa și să ridice brațul, pentru ca Roibeard să se năpustească din nori, cu aripile întinse și pregătite pentru a ateriza.

– Bună dimineața.

Eamon se uită în acei ochi aurii, simți puternica legătură cu șoimul, care era călăuza și prietenul lui. Își atinse amuleta de la gât, cea pe care mama lui o descântase cu magii de sânge pentru a-l proteja. Purta imaginea *șoimului*.

– E o zi frumoasă, nu-i așa? Luminoasă și răcoroasă. Strângerea recoltei aproape s-a terminat și vom sărbători în curând, continuă el, mergând mai departe cu șoimul pe braț. Echinocțiul, așa cum știi, când noaptea învinge ziua, așa cum Gronw Pebr l-a învins pe Lleu Llaw Gyffes. Vom sărbători nașterea lui Mabon, fiul lui Mordon, paznicul pământului. Cu siguranță vor fi turte cu miere. Voi avea grijă să primești și tu o bucățică.

Șoimul își frecă blând capul de obrazul lui Eamon, drăgăstos ca o pisicuță.

– Am avut din nou acel vis despre Cabhan. Despre casa noastră, despre mama după ce ne-a oferit aproape tot ce mai avea din puterea ei și ne-a trimis ca să fim în siguranță. Acum văd totul, Roibeard. Cum l-a otrăvit cu un sărut, cum a izbucnit în flăcări, folosind tot ceea ce avea pentru a-l distruge. El i-a luat viața, și totuși... am văzut mișcându-se cenușa în care l-a transformat. Am văzut ceva malefic și scânteierea roșie din puterea lui.

Eamon se opri pentru o clipă, își chemă puterea, se deschise din fața ei. Simți bătăile inimii unui iepure ce țâșni din tufăriș, foamea unui pui de pasăre ce își aștepta mama să îi aducă micul dejun.

Își simți surorile, oile, caii.

Și nici o amenințare.

– Nu ne-a găsit. Aș simți-o. Tu ai vedea-o și mi-ai spune. Dar el caută și vânează, și așteaptă, simt și asta. Ochii lui de un albastru intens se înăspriră, gura lui fragedă de copil se întări într-una de bărbat. Nu am să mă ascund la nesfârșit. Într-o bună zi, pe sângele lui Daithi și Sorcha, eu am să fiu cel care va vâna.

Eamon ridică o mână, prinse un pumn de aer, îl roti, îl aruncă – grijuliu – spre un copac. Crengile se scuturară, iar păsările adormite în el își luară zborul.

– Am să devin din ce în ce mai puternic, nu-i așa? murmură el, și porni spre căsuță, pentru a o încânta pe Ailish cu patru pești.

Brannaugh își vedea de sarcinile ei, așa cum făcea în fiecare zi. Așa cum făcuse zi de zi, timp de cinci ani, tot ceea ce i se ceruse. Gătea, făcea curățenie, se ocupa

de bebeluşi, căci Ailish părea să aibă în permanenţă un copilaş la sân sau în pântece. Ajuta la cultivarea câmpurilor şi se îngrijea de recolte. Ajuta şi la culesul roadelor.

O muncă bună şi cinstită, desigur, şi satisfăcătoare în felul ei. Nimeni nu putea fi mai bun la suflet decât verişoara ei Ailish şi soţul acesteia. Amândoi erau oameni buni, de încredere, oameni ce îndrăgeau pământul, care le oferiseră mai mult decât adăpost celor trei copii orfani. Le oferiseră o familie, şi nu exista dar mai preţios.

Nu cumva ştiuse şi mama ei acest lucru? Altfel nu şi-ar fi trimis niciodată cei trei copii la Ailish. Chiar şi în cel mai negru ceas, Sorcha nu şi-ar fi lăsat niciodată copiii pe mâna cuiva care să nu fie blând şi iubitor.

Dar, la doisprezece ani, Brannaugh nu mai era copil. Iar ceea ce se stârnea, se răspândea, se trezea în ea – mai mult de când avusese prima menstruaţie, cu un an în urmă – era o chemare puternică.

Efortul de a ţine totul în ea, de a-şi abate ochii de la lumina tot mai intensă se dovedea din ce în ce mai dificil şi mai dureros cu fiecare zi ce trecea. Dar îi datora lui Ailish respect, iar verişoara ei era înspăimântată de magie şi putere – chiar şi a ei înseşi.

Brannaugh făcuse ceea ce îi ceruse mama ei în acea dimineaţă groaznică. Îşi dusese fratele şi sora spre sud, departe de casa lor din Mayo. Se ţinuse departe de drum şi îşi zăvorâse suferinţa în inimă, unde doar ea putea să o audă plângând.

Şi tot în acea inimă trăia şi nevoia de a se răzbuna, de a îmbrăţişa puterea din ea şi de a învăţa mai mult, de a învăţa şi de a-şi şlefui abilităţile îndeajuns de mult pentru a putea să îl înfrângă pe Cabhan, o dată pentru totdeauna.

Dar Ailish nu îşi dorea decât bărbatul ei, copiii ei, ferma ei. Şi de ce nu? Era dreptul ei să se bucure de casa, de viaţa şi de pământul ei, de pacea unui astfel de trai. Nu îşi asumase un risc atunci când îi luase sub acoperişul ei pe cei născuţi din sângele Sorchei? Când luase ceea ce Cabhan poftea – vâna?

Merita recunoştinţă, loialitate şi respect.

Dar ceea ce trăia în Brannaugh încerca să se elibereze cu sălbăticie. Avea de făcut câteva alegeri.

Îl văzuse pe fratele ei întorcându-se de la râu cu peştii lui, cu şoimul lui. Îl simţise testându-şi puterea acolo unde nu putea fi văzut din casă – aşa cum făcea şi ea adesea. Aşa cum făcea şi sora lor, Teagan, adesea. Ailish, trăncănind despre gemurile pe care aveau să le facă în ziua aceea, nu simţise nimic. Verişoara ei îşi bloca în cea mai mare parte puterea pe care o avea – ceva complet de neînţeles pentru Brannaugh – şi îşi folosea doar fărâme neînsemnate pentru a îndulci gemurile sau a obţine ouă mai mari de la găini.

Brannaugh îşi spuse că merita sacrificiul, aşteptarea pentru a afla mai mult, a învăţa mai mult, a fi mai mult. Fratele şi sora ei erau în siguranţă aici – aşa cum îşi dorise mama lor. Teagan, a cărei durere fusese nesfârşită timp de multe zile, chiar săptămâni, râdea şi se juca. Îşi îndeplinea sarcinile veselă, avea grijă de animale, călărea ca o războinică pe marele ei ponei sur, Alastar.

Poate că în unele nopţi plângea în somn, dar era suficient ca Brannaugh să o strângă în braţe pentru a se linişti.

Mai puţin atunci când îl visa pe Cabhan. Visele o vizitau pe Teagan, pe Eamon, pe ea însăşi. Mai adesea acum, mai clare, atât de limpezi încât Brannaugh începuse să îi audă ecoul vocii şi după ce se trezea.

Avea de făcut câteva alegeri. Poate că era inevitabil ca această aşteptare, în acest refugiu, să se încheie, într-un fel sau altul.

Seara spălă cartofi, fragezi şi abia culeşi. Amestecă în mâncarea ce clocotea încet pe foc şi bătu din picior în ritmul muzicii pe care o cânta, la micuţa lui harpă, bărbatul verişoarei ei.

Căsuţa era caldă şi confortabilă, un loc fericit plin de arome plăcute, plin de voci vesele, de râsul lui Ailish când îşi ridica mezinul pe şold pentru a dansa cu el.

„Familie", îşi spuse Brannaugh din nou. „Bine hrăniţi, bine îngrijiţi, într-o căsuţă caldă şi confortabilă, cu ierburi puse la uscat în bucătărie şi bebeluşi cu obraji trandafirii."

Ar fi trebuit să fie mulţumită – şi cât de mult şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea astfel.

Surprinse privirea lui Eamon, ochii în aceeaşi nuanţă de albastru îndrăzneţ ca a tatălui lor, îi simţi puterea testând-o pe a ei. Vedea prea mult acest Eamon, îşi spuse ea. Mult prea mult dacă uita să îşi ascundă gândurile de el.

Îl îmbrânci la rândul ei uşor – o mică avertizare să nu-şi vâre nasul. Şi după cum era normal pentru o soră, zâmbi când el tresări.

După masa de seară avu de spălat oalele, de culcat copiii. Mabh, cea mai mare, împlinise şapte ani, se plângea, ca întotdeauna, că nu îi era somn. Seamus se băgă direct în pat, zâmbind visător. Gemenii, la a căror aducere pe lume ajutase şi ea, trăncăneau ca nişte coţofene. Micuţa Brighid îşi vârî în gură degetul mare în loc de suzetă, iar bebeluşul adormi înainte ca mama lui să apuce să îl pună în pat.

Brannaugh se întreba dacă Ailish ştia că atât ea, cât şi copilaşul cu faţă dulce de înger nu ar mai fi fost pe pământ fără magie. Naşterea, atât de dureroasă, atât de *nefirească*, i-ar fi lăsat pe amândoi fără suflare dacă n-ar fi fost Brannaugh, cu puterea, vindecarea, vederea, mijlocirea ei. Deşi nu vorbeau niciodată despre acest lucru, credea că Ailish ştia.

Ailish se îndreptă, cu o mână pe spate şi cu alta pe următorul bebeluş din pântecul ei.

– Noapte bună şi vise plăcute pentru toţi. Brannaugh, stai la o cană de ceai cu mine? Mi-ar prinde bine o porţie de ceai liniştitor de-al tău, fiindcă ăsta micu' e cam zbuciumat în seara asta.

– Sigur, îl fac eu. Şi avea să adauge farmecul, aşa cum făcea întotdeauna, pentru sănătate şi o naştere uşoară. Ăsta e zdravăn şi sănătos, şi va fi, bănuiesc eu, la fel de nărăvaş de unul singur pe cât sunt gemenii împreună.

– Este băiat fără tăgadă, spuse Ailish, în timp ce cobora din podul de dormit. Simt asta. Nu m-am înşelat niciodată până acum.

– Nu te înşeli nici acum. Ţi-ar prinde bine mai multă odihnă, verişoară.

– O femeie cu şase copii şi încă unul în burtă nu prea are parte de odihnă. Mă simt destul de bine.

Privirea ei se fixă asupra lui Brannaugh, aşteptând o confirmare.

– Ai dreptate, fără îndoială, dar ţi-ar prinde bine mai multă odihnă, oricum.

– Îmi eşti de mare ajutor şi alinare, Brannaugh.

– Aşa sper şi eu.

Era ceva aici, se gândi Brannaugh, ocupându-se de ceai. Simţea emoţiile verişoarei ei, care le stârneau şi pe ale ei.

– Acum că recolta e strânsă, poţi să te ocupi de cusut. Este ceva ce trebuie făcut şi e odihnitor pentru tine. Pot să am eu grijă de gătit. Teagan şi Mabh mă vor ajuta cu asta, şi drept să-ţi spun, Mabh e deja o bucătăreasă foarte bună.

– Da, sigur, şi chiar aşa e. Sunt foarte mândră de ea.

– Dacă fetele se ocupă de gătit, eu şi Eamon putem să-l ajutăm pe vărul nostru la vânătoare. Ştiu că ai prefera să nu pun mâna pe arc, dar nu e înţelept ca fiecare dintre noi să facă ceea ce face bine?

Ailish îşi feri privirea pentru o clipă.

Da, îşi repetă Brannaugh, ştie şi, mai mult, simte apăsarea de a ne cere să nu fim ceea ce suntem.

– Am iubit-o pe mama ta.

– O, şi ea pe tine.

– Ne-am văzut prea puţin în ultimii ani. Chiar şi aşa, mi-a trimis mesaje, în felul ei. În noaptea când s-a născut Mabh, micul pled, pe care şi acum îl mai strânge în braţe când doarme, a apărut pur şi simplu acolo, pe leagănul pe care îl făcuse Bardan pentru ea.

– Când vorbea despre tine, o făcea cu dragoste.

– Ea v-a trimis la mine. Pe tine, pe Eamon, pe Teagan. Mi s-a arătat, într-un vis, şi m-a rugat să vă ofer o casă.

– Nu mi-ai spus asta niciodată, murmură Brannaugh şi îi duse ceaiul verişoarei sale, aşezându-se cu ea lângă focul de turbă.

– Cu două zile înainte să veniţi voi, mi-a cerut asta.

Cu mâinile împreunate în poala rochiei la fel de cenușii ca și ochii ei, Brannaugh își ațintì privirea asupra focului.

– Ne-a luat opt zile să ajungem aici. Spiritul ei ți s-a arătat. Mi-aș dori să o pot vedea din nou, dar nu o zăresc decât în vise.

– E alături de tine. O văd în tine. În Eamon, în Teagan, dar mai ales în tine. Forța și frumusețea ei. Dragostea ei fierbinte față de familie. Ești adult acum, Brannaugh. Ești la vârsta când trebuie să începi să te gândești să îți întemeiezi o familie.

– Am o familie.

– Una doar a ta, așa cum a făcut și mama ta. Un cămin, draga mea, un bărbat care să lucreze pământul pentru tine, copii... Sorbi din ceai, în timp ce Brannaugh rămase tăcută. Fial e cumsecade, un bărbat bun. S-a purtat cum se cuvine cu soția lui cât a trăit ea, în privința asta pot să-ți dau cuvântul meu. Are nevoie de o soție, o mamă pentru copiii lui. Are o casă frumoasă, cu mult mai mare decât a noastră. Ți-ar cere mâna și i-ar primi cu drag în casa lui pe Eamon și pe Teagan.

– Cum aș putea să mă mărit cu Fial? E...

„Bătrân" fu primul ei gând, dar își dădu seama că nu putea fi mai bătrân decât Bardan al ei.

– Ți-ar oferi o viață îndestulată, o viață bună pentru fratele tău, pentru sora ta. Ailish își luă ce avea de cusut, ținându-și mâinile ocupate. Nu ți-aș fi pomenit deloc despre asta dacă nu aș fi fost convinsă că va fi blând cu tine întotdeauna. E chipeș, Brannaugh, și are un fel de a fi plăcut. Nu vrei să ieși la o plimbare cu el?

– Eu... Verișoară, eu nu îl privesc pe Fial cu astfel de ochi.

– Poate dacă ai să ieși la o plimbare cu el, ai s-o faci. Ailish zâmbi când o spuse, ca și cum ar fi știut un secret. O femeie are nevoie de un bărbat care să îi asigure hrana, să o protejeze, să îi ofere copii. Un bărbat blând, cu o casă frumoasă, un chip plăcut...

– Tu te-ai măritat cu Bardan fiindcă era un om bun?

– Nu m-aș fi măritat cu el dacă nu ar fi fost așa. Tu doar gândește-te. Lui îi vom spune că vom aștepta până după echinocțiu pentru a-ți vorbi despre asta. Gândește-te. Ai să faci asta?

– Am s-o fac.

Brannaugh se ridică în picioare.

– El știe ce sunt?

Ailish își lăsă în jos ochii obosiți.

– Ești fiica cea mare a verișoarei mele.

Se stârni deodată în ea acel ceva pe care îl ținea în frâu în suflet. Mândria îl stârni.

– Sunt fiica cea mare a Vrăjitoarei Întunecate din Mayo. Și înainte de a-și sacrifica viața, ea și-a sacrificat puterea, transmițându-mi-o mie, lui Eamon, lui Teagan. Noi suntem cei trei. Suntem vrăjitori întunecați.

– Ești o copilă...

– O copilă când vorbești de magie, de putere. Dar o femeie când vorbești de măritișul cu Fial.

Adevărul acelui răspuns făcu obrajii lui Ailish să se încingă, îmbujorați.

– Brannaugh, dragostea mea, nu ai fost mulțumită aici în acești ultimi ani?

– Ba da, mulțumită. Și atât de recunoscătoare.

– Sângele dăruiește sângelui, fără să fie nevoie de recunoștință.

– Da. Sângele dăruiește sângelui.

Lăsându-și din nou deoparte lucrul de mână, Ailish se întinse după mâinile lui Brannaugh.

– Ai fi în siguranță, fiică a verișoarei mele. Și ai fi mulțumită. Ai fi iubită, sunt încredințată. Ai putea să îți dorești mai mult?

– Eu sunt mai mult, spuse ea încet, și urcă în podul de dormit.

Dar somnul refuză să vină. Rămase întinsă lângă Teagan, în tăcere, așteptând ca murmurele lui Ailish și Bardan să se stingă. Fără îndoială discutau despre această căsătorie, această partidă bună, rezonabilă. Se convingeau singuri că ezitarea ei ținea doar de temerile unei fete tinere.

Exact așa cum se convinseseră singuri că ea, Eamon și Teagan erau niște copii ca oricare alții.

Se ridică în liniște, își trase ghetele ușoare și-și luă șalul. De aer avea nevoie. De aer, noapte, lună.

Coborî fără un sunet din pod, crăpând ușa încet. Kathel, câinele ei, care dormea lângă foc, se ridică și, fără vreo întrebare sau ezitare, ieși înaintea ei.

Acum putea să respire, cu aerul răcoros al nopții pe obraji, cu liniștea ca o mângâiere liniștitoare peste haosul din sufletul ei. Aici, atâta timp cât putea să o păstreze, se bucura de libertate.

Însoțită de credinciosul ei câine, se strecurară amândoi ca niște umbre printre copaci. Auzi șipotul râului, suspinul vântului printre ramuri, simți mirosul pământului și înțepătura focului de turbă ce se ridica pe coșul căsuței.

Putea să creeze cercul, să încerce să conjure spiritul mamei ei. Avea nevoie de ea în noaptea aceea. În cinci ani nu plânsese niciodată, nu își îngăduise nici măcar o singură lacrimă. Acum, voia să se așeze pe pământ, cu capul pe sânul mamei ei, și să plângă.

Își puse o mână pe amuleta pe care o purta – imaginea câinelui pe care mama ei o descântase cu dragoste, cu magie, cu sânge.

Să rămână fidelă sângelui ei, spiritului ce trăia în ea? Să își îmbrățișeze propriile nevoi, dorințe, pasiuni? Sau să le lase deoparte, ca pe o jucărie pentru care crescuse prea mult, și să facă ceea ce avea să asigure viitorul fratelui și al surorii ei?

– Mamă, murmură ea, ce ar trebui să fac? Ce m-ai sfătui să fac? Tu ți-ai dat viața pentru noi! Pot eu să fac mai puțin?

Simți energia care încerca să se apropie, împreunarea puterilor asemenea împletirii unor degete. Răsucindu-se pe călcâie, scrută umbrele. Cu inima bubuindu-i, își spuse: „Mamă".

Dar cel care păși în lumina lunii fu Eamon, ținând-o de mână pe Teagan. Fiorul crunt al dezamăgirii ce-i răzbătu din voce fu ca o lamă tăioasă.

– Ar fi trebuit să fiți în pat. Ce v-a apucat să rătăciți prin pădure în toiul nopții?

– La fel faci și tu, se răsti Eamon la ea.

– Eu sunt cea mai mare.

– Eu sunt capul familiei.

– Bățul firav dintre picioarele tale nu te face capul familiei.

Teagan chicoti, apoi se năpusti în față, îmbrățișându-și sora.

– Nu te enerva. Aveai nevoie să venim. Te-am văzut în visul meu. Plângeai.

– Nu plâng.

– Aici. Teagan își puse o mână în dreptul inimii lui Brannaugh. Ochii ei adânci, întunecați – care-i aminteau atât de mult de ai mamei lor – studiară chipul surorii ei. De ce ești tristă?

– Nu sunt tristă. Am ieșit doar să mă gândesc. Să fiu singură și să mă gândesc.

– Gândurile tale sunt prea zgomotoase, bombăni Eamon, încă suferind după remarca ei usturătoare.

– Iar tu ar trebui să fii îndeajuns de politicos încât să nu asculți gândurile altora.

– Cum aș putea să nu o fac dacă tu le *strigi*?

– Încetați. Nu o să ne certăm. Chiar dacă era cea mai mică dintre ei, Teagan nu ducea lipsă de voință. Nu o să ne certăm, repetă ea. Brannaugh e tristă, Eamon parcă ar sta pe cărbuni încinși, iar eu... eu mă simt ca atunci când mănânc prea multă budincă.

– Ți-e rău?

Furia lui Brannaugh dispăru într-o clipă. Se uită în ochii lui Teagan.

– Nu în felul acela. Ceva se... întâmplă. Simt asta. Cred că o simți și tu, și tu. Așa că nu o să ne certăm. Suntem o familie. Ținând în continuare mâna surorii sale, Teagan se întinse după cea a lui Eamon. Spune-ne, surioară, de ce ești tristă?

– Vreau... vreau să trasez un cerc. Vreau să simt lumina în mine. Vreau să creez un cerc și să stau în lumina lui cu voi. Cu amândoi.

– Nu o facem decât foarte rar, spuse Teagan. Fiindcă Ailish ar prefera să nu o facem.

– Și ne-a oferit adăpost. Îi datorăm respect în casa ei. Dar nu suntem în casa ei acum, și nu trebuie să afle.

Am nevoie de lumină. Am nevoie să vorbesc cu voi în cercul nostru, unde nu ne poate auzi nimeni.

– Am să îl creez eu. Exersez, îi spuse Teagan. Când ies să călăresc cu Alastar, exersez.

Cu un oftat, Brannaugh coborî o mână mângâietoare peste părul luminos al surorii ei.

– E bine că faci asta. Creează cercul, *deirfiúr bheag*, micuță surioară.

capitolul 2

Brannaugh o privi pe Teagan lucrând, o urmări pe sora ei invocând lumina, invocând focul din ea însăși, aducând mulțumire zeiței în timp ce construia cercul. Un cerc suficient de larg, reflectă Brannaugh, cu amuzament și recunoștință, pentru a-l include și pe Kathel.

– Te-ai descurcat bine. Ar fi trebuit să te învăț mai mult, dar...

– Ai respectat-o pe Ailish.

– Și ne-am făcut griji în același timp, interveni Eamon, că dacă ne folosim puterea prea mult, prea intens, el își va da seama. Va veni.

– Da. Brannaugh se așeză pe pământ, petrecându-și un braț în jurul lui Kathel. Voia să fim în siguranță. A sacrificat totul pentru noi. Puterea ei, viața ei. Credea că avea să îl distrugă, că noi vom fi în siguranță. Nu putea ști că, oricare ar fi puterea neagră cu care a făcut el târgul, avea să îl readucă la viață din cenușă.

– Slăbit.

Brannaugh se uită la Eamon și dădu din cap.

– Da, slăbit. Apoi el... înghite putere, cred. Va găsi alții, va lua de la ei, va deveni mai puternic. Ea a vrut să ne știe în siguranță. Brannaugh inspiră adânc. Fial dorește să se însoare cu mine.

Eamon căscă gura larg.

– Fial? Dar e bătrân.

– Nu mai bătrân decât Bardan.

– E bătrân!

Brannaugh râse, simțind apăsarea din piept risipindu-se ușor.

– Bărbații își doresc soții tinere, se pare. Ca să le poată naște mulți copii și să își dorească în continuare să se culce cu ei și să le gătească.

– Nu ai să te măriți cu Fial, spuse Teagan hotărâtă.

– E blând, și nu neatrăgător. Are o casă și o fermă mai mari decât ale lui Ailish și Bardan. V-ar primi cu brațele deschise pe amândoi.

– Nu ai să te măriți cu Fial, repetă Teagan. Nu îl iubești deloc.

– Nu caut iubirea, nici nu am nevoie de ea.

– Ar trebui, dar chiar dacă închizi ochii, ea te va găsi. Vrei de iubirea dintre mama și tatăl nostru?

– Nu uit. Nu mă aștept să găsesc așa ceva pentru mine însămi. Poate, într-o bună zi, tu o vei găsi. Ești atât de frumoasă și de deșteaptă.

– O, o voi găsi. Teagan dădu din cap cu înțelepciune. La fel și tu, la fel și Eamon. Și le vom transmite ceea ce suntem, ceea ce avem acelora care se vor naște din noi. Mama noastră și-a dorit asta. Și-a dorit să trăim.

– Am trăi, și încă bine, dacă m-aș mărita cu Fial. Eu sunt cea mai mare, le aminti Brannaugh. Eu trebuie să decid.

– Mama mi-a încredințat sarcina de a te proteja. Eamon își încrucișă brațele peste piept. Îți interzic să o faci.

– Nu o să ne certăm. Teagan le prinse mâinile, strângându-le cu forță. Flăcări scânteiară prin degetele lor împreunate. Și refuz să fiu o povară. Nu sunt copil mic, Brannaugh, ci am aceeași vârstă pe care o aveai și tu când am plecat de acasă. Nu ai să te căsătorești ca să îmi oferi o casă. Nu ai să negi ceea ce ești, nu ai să îți ignori puterea. Tu nu ești Ailish, ci Brannaugh, fiica Sorchei și a lui Daithi. Ești o vrăjitoare întunecată și asta vei fi întotdeauna.

– Într-o bună zi îl vom distruge, jură Eamon. Într-o bună zi îi vom răzbuna pe tatăl nostru, pe mama noastră, și vom distruge chiar și cenușa în care îl vom preface.

Mama noastră ne-a spus că noi o vom face sau cei care se nasc din noi, chiar de-ar fi să dureze o mie de ani.

- Ți-a spus ea?

- Azi-dimineață. Mi s-a arătat în timp ce eram pe râu, în liniștea înnegurată. O găsesc acolo când am nevoie de ea.

- Mie nu mi se arată decât în vise.

Lacrimile pe care Brannaugh refuza să le verse i se opriră în gât.

- Tu ascunzi atât de bine ceea ce ești. Pentru a o alina, Teagan mângâie părul surorii ei. Ca să nu o superi pe Ailish, ca să ne protejezi. Poate că tu ești cea care nu-i permite să îți apară decât în vise.

- Ție ți se arată? murmură Brannaugh. Nu doar în vise?

- Uneori, când îl călăresc pe Alastar, când ajungem în inima pădurii, iar eu păstrez tăcerea, o tăcere deplină, mi se arată. Îmi cântă așa cum făcea când eram mică. Și tot mama noastră mi-a spus că vom găsi dragostea, că vom avea copii. Și că vom reuși, prin sângele nostru, să îl înfrângem pe Cabhan.

- Trebuie deci să mă mărit cu Fial, să îi nasc un copil, sângele meu, care să îl nimicească?

- Nu! Câteva flăcări minuscule se aprinseră pentru o clipă în vârful degetelor lui Teagan, înainte de a-și aminti să se controleze. Nu există iubire. Întâi apare iubirea, apoi copilul. Asta este calea.

- Nu e singura cale.

- E calea noastră. Eamon o prinse din nou de mână pe Brannaugh. Va fi calea noastră. Vom fi ceea ce ne-a fost sortit să fim, vom face ceea ce trebuie să facem. Dacă nu încercăm, ceea ce au sacrificat ei pentru noi va fi în van. Ar însemna ca ei să fi murit în van. Vrei să fie așa?

- Nu. Nu. Vreau să îl omor. Îi vreau sângele, moartea. Tulburată, Brannaugh își îngropă fața în gâtul lui Kathel, găsind alinare în căldura lui. Cred că o parte din mine ar muri dacă aș renega ceea ce sunt. Dar știu că aș muri cu totul dacă aș face o alegere în urma căreia ar suferi oricare dintre voi.

- Vom alege împreună, spuse Eamon. Unu prin trei. Aveam nevoie de acest moment. Mama noastră ne-a trimis aici ca să putem avea acest moment. Nu mai suntem copii. Cred că nu mai eram copii de când am plecat călare de acasă în dimineața aceea, știind că nu o vom mai revedea vreodată.

- Aveam putere. Brannaugh inspiră adânc, îndreptându-se de spate. Deși era mai tânăr, și băiat pe deasupra, fratele ei avea dreptate. Ea ne-a dat și mai multă. V-am cerut amândurora să o lăsați adormită.

- Ai avut dreptate să ne-o ceri - chiar dacă o mai trezeam din când în când, adăugă Eamon cu un zâmbet. Am avut nevoie de timpul petrecut aici, dar acel timp se apropie de sfârșit. Simt asta.

- La fel și eu, murmură Brannaugh. Așa că m-am întrebat dacă asta înseamnă căsătoria cu Fial. Dar nu, aveți dreptate amândoi. Nu sunt făcută pentru viața la fermă. Nici pentru vrăji în bucătărie și jocuri de salon. Ne vom uita aici, înăuntrul cercului. Ne vom uita și vom vedea. Și vom ști.

- Împreună?

Fața lui Teagan radia de bucurie când întrebă, iar Brannaugh își dădu seama că se ținuse în frâu și că îi ținuse și pe sora ei, și pe fratele ei prea mult timp.

- Împreună.

Brannaugh își făcu mâinile căuș, ridicând puterea în ea, scoțând-o la suprafață. Și lăsându-și mâinile să cadă precum o revărsare de apă, aprinse focul.

Iar iscarea focului, prima abilitate pe care și-o formase, puritatea acelei magii, îi goni prin vene. Avu impresia că respira adânc, cu-adevărat, pentru prima dată în cinci ani.

- Ai mai mult acum, spuse Teagan.

- Da. A așteptat. Eu am așteptat. Noi am așteptat. Acum nu mai așteptăm. Prin flăcări și fum, îl vom căuta, vom afla unde se ascunde. Tu vezi mai departe, îi spuse lui Eamon, dar ai grijă. Dacă își dă seama că ne uităm la el, se va uita și el la noi.

- Știu ce fac. Putem trece prin foc sau putem zbura prin aer, peste pământ și apă, până unde se află el.

Își puse o mână pe sabia mică de la șold. Putem să-l omorâm.

– Va fi nevoie de mai mult decât sabia ta. Cu toată puterea ei, mama noastră nu a reușit să-l distrugă. Va fi nevoie de mai mult și vom găsi mai mult. În timp. Deocamdată doar ne uităm.

– Putem zbura. Eu și Alastar. Am... Teagan lăsă propoziția în aer în fața privirii tăioase a surorii ei. Pur și simplu... s-a întâmplat într-o zi.

– Suntem ceea ce suntem. Brannaugh clătină din cap. Nu ar fi trebuit să uit asta niciodată. Acum ne uităm. Prin scântei și fum, cu ochi furișii invoc acum. Căutând, găsind, ochii-i orbind, el, cel ce cu al nostru sânge a plătit. Acum puterea noastră crește întreit. Noi suntem cei trei. Și, fără trufie, voia mea să fie.

Își strânseră mâinile, contopindu-și lumina.

Flăcările se transformară; fumul se limpezi.

Acolo, bând vin dintr-un pocal de argint, îl văzură pe Cabhan. Părul întunecat îi cădea până la umeri, strălucind în lumina lumânărilor de seu.

Brannaugh văzu ziduri de piatră, tapiserii bogate acoperindu-le, un pat cu draperii de catifea albastru-închis.

Era în largul lui, își spuse ea. Se bucura de confort, bogății – ceea ce nu o surprinse. Era dispus să își folosească puterile pentru profit, pentru plăcere, pentru moarte. Pentru orice îi servea țelului.

O femeie intră în încăpere. Purta veșminte bogate și avea un păr negru ca miezul nopții. Era vrăjită, judecă Brannaugh, după expresia goală din ochii ei.

Și totuși... avea un dram de putere, puțină, își dădu seama Brannaugh. Se străduia să rupă lanțurile ce o țineau strâns încătușată.

Cabhan nu spuse nimic, fluturând doar din mână spre pat. Femeia se apropie de el, se dezbrăcă, rămase nemișcată pentru o clipă, cu pielea albă ca lumina lunii strălucind în bătaia lumânărilor.

Dincolo de acei ochi orbi, Brannaugh văzu bătălia ce se dădea, lupta amară, foarte amară, pentru a se elibera. Pentru a lovi.

Pentru o clipă, concentrarea lui Eamon șovăi. Nu mai văzuse niciodată o femeie adultă complet goală, nici una cu sâni atât de mari. Precum surorile lui, ghici acea putere înlănțuită – ca o pasăre albă într-o cușcă neagră. Dar acea întindere de piele dezgolită, acei sâni moi și generoși, triunghiul fascinant de păr dintre picioarele ei.

Oare, la atingere, s-ar fi simțit la fel ca părul de pe capul ei? Își dorea cu disperare să o atingă, doar acolo, și să afle.

Cabhan ridică brusc capul, ca un lup adulmecând aerul. Se ridică în picioare atât de rapid, încât pocalul de argint se răsturnă, vărsând un vin roșu ca sângele.

Brannaugh răsuci dureros degetele lui Eamon. Deși urlă, înroșindu-se ca o pală de foc, reuși să își recapete concentrarea.

Chiar și așa, preț de o clipă, preț de o clipă groaznică, ochii lui Cabhan părură să privească direct într-ai lui.

Apoi se apropie de femeie. Îi prinse sânii, îi strânse, îi răsuci. O expresie de durere apăru pe fața ei, dar nu urlă. Nu putea să urle.

El o ciupi de sfârcuri, le răsuci până când pe obrajii ei începură să curgă lacrimi, până când pielea albă îi fu pătată de vânătăi. O lovi, aruncând-o pe spate pe pat. Un firicel de sânge i se scurse din colțul gurii, dar nu făcu decât să privească în gol.

Cu o mișcare iute din încheietură rămase gol, cu mădularul complet întărit. Părea să scânteieze, dar nu de lumină. Ci de întuneric. Eamon simți că era ca gheața – rece și tăios, și oribil. Iar el îl înfipse în femeie ca pe un pârușș, în vreme ce pe obrajii ei șiroiau lacrimile, iar din gură îi curgea un firicel de sânge.

Ceva din sufletul lui Eamon explodă de mânie – o furie sălbatică, înnăscută, de a vedea o femeie tratată astfel. Și aproape că trecu prin foc, prin fum, dar Brannaugh îi prinse strâns mâna, răsucind osul pe os.

Și în timp ce o viola – căci asta făcea – Eamon simți gândurile lui Cabhan. Gânduri despre Sorcha și groaznica lui dorință pe care nu și-o astâmpărase niciodată. Gânduri despre... Brannaugh. Despre Brannaugh

și cum o să-i facă toate aceste lucruri și altele. Și unele mai rele. Cum avea să îi provoace durere înainte de a-i răpi puterea. Cum urma să îi răpească puterea înainte de a-i lua viața.

Brannaugh stinse focul în grabă, puse capăt viziunii într-o secundă. Și la fel de grăbită îl prinse pe Eamon de ambele brațe.

– Am spus că nu suntem pregătiți. Crezi că nu te-am simțit strângându-ți forțele ca să te repezi?

– A rănit-o. I-a luat puterea, trupul, împotriva voinței ei.

– Aproape te-a găsit – a simțit ceva încercând să pătrundă în lumea lui.

– L-aș ucide chiar și numai pentru gândurile lui. Pe tine nu o să te atingă niciodată așa cum a făcut cu ea.

– Voia să o rănească. Vocea lui Teagan era una de copil acum. Dar s-a gândit la mama noastră, nu la ea. Apoi s-a gândit la tine.

– Gândurile lui nu mă pot răni. Dar o zguduiseră în adâncul inimii. Mie nu o să-mi facă niciodată, nici ție, ceea ce i-a făcut acelei biete femei.

– Am fi putut să o ajutăm?

– Ah, Teagan, nu știu.

– Nici nu am încercat. Cuvintele lui Eamon sfâșiecară aerul. M-ai ținut aici.

– Pentru viața ta, pentru a noastră, pentru țelul nostru. Crezi că eu nu simt ceea ce simți și tu? Chiar și acea teamă secretă se înecă sub un val înghețat de furie. Că nu am simțit ca o mie de junghiuri neputința mea de a face ceva? El are putere. Nu ceea ce am avut noi, ci ceva diferit. Nu mai mult, ci mai puțin, dar oricum diferit. Nu știu cum să mă lupt cu el. Încă. Nu știm, Eamon, și trebuie să aflăm.

– Se pregătește să vină. Nu în noaptea asta, nu mâine, dar va veni. Știe că...

Eamon se înroși din nou, ferindu-și privirea.

– Știe că pot naște copii, încheie Brannaugh pentru el. Crede că poate obține un fiu de la mine. Asta nu se va întâmpla niciodată. Dar se pregătește să vină. Am simțit și eu asta.

– Atunci trebuie să plecăm. Teagan înclină capul spre coastele lui Kathel. Nu putem să îl aducem vreodată aici.

– Trebuie să plecăm, consimți Brannaugh. Trebuie să fim ceea ce suntem.

– Unde vom merge?

– Spre sud.

Brannaugh se uită la Eamon, așteptând o confirmare.

– Da, spre sud, căci el este încă în nord. Rămâne în Mayo.

– Vom găsi un loc și vom învăța mai mult, vom afla mai mult. Și într-o bună zi vom merge acasă.

Brannaugh se ridică și îi prinse pe amândoi de mâini din nou, lăsând puterea să treacă precum o scânteie de la unul la celălalt.

– Jur pe sângele nostru că vom ajunge din nou acasă.

– Jur pe sângele nostru, spuse Eamon, că noi sau cei care se vor naște din noi vom distruge până și amintirea lui.

– Jur pe sângele nostru, spuse Teagan, noi suntem cei trei, și în veci vom fi ei.

– Acum vom închide cercul, dar nu vom mai nega niciodată ceea ce suntem, ceea ce avem, ceea ce ni s-a dăruit. Brannaugh le eliberă mâinile. Plecăm mâine.

Cu ochii înlăcrimați, Ailish o privi pe Brannaugh împachetându-și șalul.

– Te implor să rămâi. Gândește-te la Teagan. Nu este decât o copilă.

– Vârsta pe care o aveam și eu când am venit la tine.

– Cum și tu erai o copilă.

– Eram mai mult. Suntem mai mult și trebuie să fim ceea ce suntem.

– Te-am speriat vorbindu-ți despre Fial. Nu poți să crezi că te-am forța să te căsătorești.

– Nu. O, nu. Brannaugh se întoarse atunci, luând mâinile verișoarei sale. Nu ați face-o niciodată. Nu din cauza lui Fial plecăm, verișoară.

Întorcându-se, Brannaugh își împachetă și ultimele lucruri.

- Mama ta nu și-ar dori asta pentru voi.

- Mama și-ar dori să fim acasă, fericiți și în siguranță lângă ea și tatăl nostru. Dar nu ne-a fost scris. Mama și-a dat viața pentru noi, ne-a dăruit nouă puterea ei. Totodată și menirea ei. Trebuie să ne trăim viețile, să ne acceptăm puterea, să ne îndeplinim țelul.

- Unde veți merge?

- La Clare, cred. Deocamdată. Ne vom întoarce. Și vom merge acasă. Simt că asta e la fel de adevărat ca viața. El nu va veni aici.

Întorcând capul, se uită în ochii verișoarei sale, cu privirea înnegurată.

- Nu va veni aici să vă facă rău nici ție, nici vreunuia dintre ai tăi. Asta ți-o jur pe sângele mamei mele.

- Cum poți să știi?

- Eu sunt una dintre cei trei. Sunt o vrăjitoare întunecată din Mayo, prima fiică a Sorchei. El nu va veni aici, nici nu vă va răni pe tine sau pe ai tăi. Sunteți la adăpost pentru tot restul vieții tale. Asta am făcut-o. Nu v-aș lăsa fără apărare.

- Brannaugh...

- Îți faci griji. Brannaugh își puse mâinile peste cele ale verișoarei, care se odihneau pe moviliță pântecului ei. Oare nu ți-am spus că fiul tău e bine și sănătos? Nașterea va decurge ușor și repede. Și asta pot să îți promit, și o fac. Dar...

- Ce e? Trebuie să îmi spui.

- Deși mă iubești mult, tot ți-e frică de ceea ce sunt. Dar trebuie să mă asculți în ceea ce îți spun acum. Fiul tău, acesta care se va naște, trebuie să fie ultimul. Va fi sănătos, iar nașterea va decurge bine. Dar următorul nu. Dacă va mai exista un copil, nu vei trăi.

- Eu... Nu poți ști asta. Nu îi pot refuza soțului meu patul conjugal. Nici mie însămi.

- Nu le poți refuza copiilor tăi dreptul de a crește lângă mama lor. E o suferință groaznică, Ailish.

- Dumnezeu va decide.

- Dumnezeu îți va fi dăruit șapte copii, dar prețul pentru încă unul va fi viața ta și cea a bebelușului totodată. Cum te iubesc, ascultă-mi sfatul. Scoase o sticlă

din buzunar. Am făcut asta pentru tine. Doar pentru tine. Pune-o bine undeva. O dată pe lună, în prima zi a menstrei, ai să bei - doar o înghițitură. Nu vei mai rămâne grea, nici măcar după ce ai luat ultima înghițitură, fiindcă se va fi sfârșit. Vei rămâne în viață. Copiii tăi se vor bucura de mama lor. Vei trăi să îi legeni și pe copiii lor.

Ailish își puse mâinile peste umflătura pântecului ei.

- Voi fi stearpă.

- Le vei cânta copiilor tăi și copiilor lor. Vei împărți patul cu bărbatul tău și veți cunoaște plăcere. Vă veți bucura de viețile prețioase pe care le-ați adus pe lume. Alegerea e în mâinile tale, Ailish.

Închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise, erau foarte, foarte întunecați.

- Ai să-i pui numele Lughaidh. Va fi alb la chip, cu păr bălai și ochi albaștri. Un băiat puternic, cu zâmbetul mereu pe buze și o voce de înger. Într-o bună zi va călători și va hoinări și își va folosi vocea pentru a-și câștiga pâinea. Se va îndrăgosti de fiica unui fermier și se va întoarce la tine cu ea, pentru a lucra pământul. Și îi vei auzi vocea peste lanuri, căci va fi veșnic vesel.

Se desprinse de viziune.

- Am văzut ceea ce poate fi. Trebuie să alegi.

- Asta e numele pe care l-am ales pentru el, murmură Ailish. Nu ți-am spus niciodată, nu am spus nimănui. Dă sticla. Am să te ascult. Strângând din buze, Ailish vârî mâna în buzunar, scoase un mic săculeț pe care îl împinse în mâna lui Brannaugh. Ia asta.

- Refuz să îți iau banii.

- *Ba* ai să-i iei. Lacrimile începură să curgă nestăvilite, revărsându-se pe obrajii ei asemenea ploii. Crezi că nu știu că ne-ai salvat pe mine și pe Conall când l-am zămislit? Și chiar și acum te gândești la mine și la ai mei? Mi-ai oferit bucurie. Mi-ai adus-o pe Sorcha atunci când îmi era dor de ea, căci am văzut-o în tine zi după zi. Ai să iei banii și ai să-mi juri că o să fiți în siguranță, că o să vă întoarceți. Toți trei, căci sunteți ai mei așa cum și eu sunt a voastră.

Înțelegând, Brannaugh vârî punguța în buzunarul fustei, apoi o sărută pe Ailish pe fiecare obraz.

– Ți-o jur.

Afară, Eamon se străduia din răsputeri să își facă verii să râdă. Aceștia îi cerură să nu plece, desigur, îl întrebară de ce trebuia să o facă, încercară să se târguiască. Prin urmare, el țesu povești despre aventuri mărețe prin care avea să treacă, luptându-se cu dragoni și capturând broaște vrăjite. O văzu pe Teagan plimbându-se cu Mabh, care suspina, o văzu dându-i lui Mabh o păpușă din cârpe pe care o făcuse ea însăși.

Și-ar fi dorit ca Brannaugh să se grăbească, fiindcă gestul de a-și lua rămas-bun era chinuitor. Alastar stătea pregătit. Eamon – el era capul familiei, în fond – hotărâse că surorile lui aveau să meargă călare, iar el pe jos. Nu avea să accepte nici o discuție.

Bardan ieși din micuțul grajd ducând-o de căpăstru pe Slaine – Bătrâna Slaine, acum, căci iapa de prăsilă nu mai era în floarea vârstei, dar era oricum o creatură blândă.

– Zilele ei de fătat s-au încheiat, spuse Bardan, în felul grijuliu ce îi stătea în fire, dar e fată bună și o să vă slujească bine.

– O, dar nu pot să ți-o iau. Ai nevoie...

– Un bărbat are nevoie de un cal. Bardan își puse mâna plină de bătături pe umărul lui Eamon. Ai muncit ca un bărbat pentru fermă, așa că ai s-o iei. Ți l-aș fi dat pe Moon pentru Brannaugh dacă aș fi putut să mă lipsesc de el, dar ai s-o iei pe Bătrâna Slaine.

– Îți sunt mai mult decât recunoscător, pentru Slaine și tot restul. Îți promit că am să o tratez ca pe o regină.

Pentru o clipă, Eamon își permise să redevină băiețel și își aruncă brațele în jurul vărului lui, bărbatul care îi fusese ca un tată timp de jumătate din viață.

– O să ne întoarcem într-o bună zi.

– Fără putință de tăgadă.

Când se termină totul – despărțirea, urările de drum bun, lacrimile –, Eamon încălecă iapa, cu sabia și teaca bunicului lui fixate pe șa. Brannaugh încălecă în spatele

lui Teagan, apoi se aplecă să o sărute pe Ailish pentru ultima dată.

Se depărtară de ferma care le fusese casă timp de cinci ani, de familia lor – și porniră spre sud, spre necunoscut.

Eamon se uită în spate și flutură din mână răspunzând la salutul lor, simțindu-se mai tulburat de despărțire decât s-ar fi așteptat. Apoi, deasupra lui, Roibeard scoase un țipăt și plană în cerc înainte de a porni glonț spre sud.

Așa le era scris, decise Eamon. Acum era momentul. Încetini ușor pasul, înclină capul spre Teagan.

– Deci ce părere are Slaine a noastră despre toate acestea?

Teagan coborî privirea spre iapă, aplecându-și și ea capul.

– O, e o aventură măreață pentru ea, fără îndoială, și nu s-a așteptat nici o clipă să mai trăiască una. Este mândră și e recunoscătoare. Îți va fi loială pentru tot restul vieții și se va strădui din răsputeri să-ți fie de ajutor.

– Iar eu am să mă străduiesc să am grijă de ea. O să ne continuăm drumul până la mijlocul zilei, înainte să ne oprim pentru a se odihni caii și să mâncăm prima dintre turtele de ovăz pe care ni le-a pus Ailish.

– Asta o să facem? replică Brannaugh.

Eamon ridică bărbia.

– Tu ești cea mai mare, dar eu am bățul, indiferent cât de firav crezi tu că ar fi – și nu e deloc. Roibeard ne arată calea, iar noi o să îl urmăm.

Brannaugh ridică privirea, urmărind zborul șoimului. Apoi o coborî spre Kathel, care țopăia pe lângă Alastar ce și cum ar fi putut umbla toată ziua și toată noaptea.

– Călăuza ta, a mea și a lui Teagan. Da, o să-i urmăm. Ailish mi-a dat niște bani, dar nu o să-i cheltuim decât dacă suntem obligați. O să ne câștigăm singuri pâinea.

– Și cum anume o să facem asta?

– Fiind ceea ce suntem. Ridică mâna, cu palma în sus, făcând să apară o mică minge de foc în ea. Apoi o făcu să dispară. Mama noastră și-a urmat harul, a avut grijă de noi și de căsuța ei. Cu siguranță putem și noi

să ne urmăm harul, să avem grijă de noi și să găsim un loc în care să le facem pe-amândouă.

– Clare e un loc sălbatic, din câte am auzit, povesti Teagan.

– Și ce loc mai bun decât sălbăticia pentru cei ca noi? Bucuria pură a libertății creștea în ea cu fiecare pas. Avem cartea mamei noastre și o vom studia, vom învăța. Vom face poțiuni și vom înfăptui vindecări. Un vindecător e întotdeauna bine primit, așa mi-a spus.

– Când va veni el, va fi nevoie de ceva mai mult decât vindecări și poțiuni.

– Așa va fi, îi spuse Brannaugh fratelui ei. Deci vom învăța. Am fost în siguranță cinci ani la fermă. Dacă cei care ne sunt călăuze ne vor duce la Clare, și se pare că așa va fi, s-ar putea să ne bucurăm de alți cinci ani acolo. Timp suficient pentru a învăța, pentru a plănui. Când vom merge acasă din nou, vom fi mai puternici decât ar putea el să știe.

Își continuară drumul până spre mijlocul zilei, când începu să plouă. Măruntă și constantă, ploaia cădea dintr-un cer mohorât și plin de vânătăi. Își odihniră caii, îi adăpară, împărțiră turte de ovăz, lăsând puțin și pentru Kathel.

Prin ploaie începu să sufle și vântul când porniră din nou la drum, trecând de o mică fermă cu o căsuță din hornul căreia se ridica fum, trimițând spre ei miros de turbă arsă. Înăuntru poate că ar fi fost primiți cu drag, poate li s-ar fi oferit ceai și un loc lângă foc. Ar fi fost cald și uscat.

Dar Kathel continua să țopăie, Roibeard să planeze în cercuri deasupra lor, iar Alastar nu încetini nici o clipă.

Și chiar și acea lumină sumbră începu să pălească pe măsură ce ziua avansa spre noapte.

– Slaine începe să ostenească, murmură Teagan. Nu o să ne ceară să oprim, dar e obosită. O dor oasele. Nu am putea să o lăsăm să se odihnească puțin, să găsim un loc uscat și?...

– Uitați!

Eamon arătă în față. Lângă cărarea noroioasă se afla ceva ce ar fi putut fi un vechi lăcaș de cult. Prădat, ars din temelii și transformat într-o ruină pârjolită de către oameni ce nu se putuseră abține să nu distrugă ceea ce fusese construit de cei înfrânți.

Roibeard plană în cerc deasupra ruinelor țipând, iar Kathel o porni la goană în față.

– Ne vom opri aici peste noapte. Facem un foc, lăsăm animalele să se odihnească, și la fel și noi.

Brannaugh dădu din cap spre fratele ei.

– Zidurile sunt încă în picioare – sau cea mai mare parte din ele. Ar trebui să ne ferească de vânt, iar restul putem face noi. Trebuie să le aducem mulțumire lui Mordan și lui Mabon, care s-a născut din ea.

Unul dintre ziduri se prăbușise, descoperiră ei, dar restul rezistase. Chiar și câteva trepte, pe care Eamon le testă imediat, urcau în spirală spre ceea ce fusese nivelul al doilea. Indiferent ce lemn fusese folosit, se făcuse scrum, iar cenușa se împrăștiase în patru vânturi. Cu toate acestea era un fel de adăpost, și era locul potrivit, simți Brannaugh.

Acesta avea să fie locul primei lor nopți, a echinocțiului, când lumina și întunericul erau în echilibru.

– Eu am să mă ocup de cai. Teagan le luă hățurile. Caii sunt ai mei, în fond. O să am grijă de ei, dacă tu ne duci într-un loc, un spațiu uscat, sper eu, și un foc bun.

– Așa voi face. Vom aduce mulțumire, apoi vom bea niște ceai și vom gusta din vânatul uscat înainte să...

Se întrerupse când Roibeard coborî fulgerător, oprindu-se pe o lespede îngustă de piatră, și aruncă un iepure gras pe pământ, la picioarele lui Eamon.

– Ei bine, suntem pe cale să avem parte de un festin. Eu am să-l curăț, Teagan va avea grijă de cai, iar Brannaugh de foc.

„Un spațiu uscat", își spuse ea, și, dându-și pe spate gluga pelerinei, își imagină unul. Lăsă să crească în ea și să iasă la suprafață ceea ce era, se gândi la cald și uscat, și produse o flacără atât de intensă și de fierbinte,

încât aproape îi arse pe toți înainte să o restrângă din nou.

– Îmi pare rău pentru asta. Nu am mai făcut nimic de genul ăsta până acum.

– E ca atunci când scoți dopul din sticlă, decise Eamon. Și a țâșnit prea rapid.

– Da.

Reduse intensitatea încet, cu mare grijă. Pe ea nu o deranja umezeala, dar Teagan avea dreptate. Oasele iepei bătrâne erau chinuite de durere, chiar și ea o simțea.

Îndepărtă treptat umezeala, încet, încă puțin, încă o idee. Bucuria de a face acest lucru vibră în ea tremurător. Era descătușată acum, liberă. Apoi făcu focul.

Prin magie în seara aceea. În alte nopți, așa cum îi învățase mama lor, cineva avea să strângă lemne, să facă un efort. Dar în seara aceea avea să fie focul ei.

Îl aduse și-l zăgăzui.

– O bucată de turtă și niște vin, îi spuse fratelui ei, surorii ei. O ofrandă de mulțumire adusă zeilor pentru echilibrul dintre zi și noapte, pentru ciclul de renaștere. Și pentru acest loc de popas.

– Aruncați-le în foc, le spuse. Turta, apoi vinul. Aceste mici ofrande vi le oferim, și noi, umili supuși, vă mulțumim.

– Acum când ziua se măsoară precum noaptea, și întuneric, și lumină ne țin partea, continuă Eamon, neștiind prea bine de unde veniseră aceste cuvinte.

– Vom învăța să ținem capul sus și să luptăm, și harurile noastre dreptății să le închinăm, adăugă Teagan.

– Bătut-a ceasul nostru, însemnat e locul, puterea ce-o deschidem nu-și va stinge niciodată focul. De-acum și-n veci ea va rămâne vie. Voia noastră fie.

Focul izbucni măreț, ca un turn de roșu, portocaliu, auriu, cu un miez de albastru fierbinte. O mie de voci șoptiră în el, iar pământul se cutremură. Apoi lumea păru să suspine. Focul era un foc, îngrădit într-un cerc ordonat pe pământul pietros.

– Asta e ceea ce suntem, spuse Brannaugh, încă radiind după explozia de energie. Asta este ceea ce avem.

Noaptea devine mai lungă acum. Întunericul învinge lumina. Dar pe noi nu ne va înfrânge.

Zâmbi, cu inima plină cum nu și-o mai simțise din dimineața când plecaseră de acasă.

– Trebuie să facem frigărui iepurele. Vom sărbători cu un festin în noaptea asta, prima. Și ne vom odihni în loc uscat și cald înainte de a ne continua drumul.

Eamon se ghemui lângă foc, cu stomacul plin, cu trupul încălzit și uscat. Și își continuă drumul.

Se simți ridicându-se, ieșind din corp, zburând. Spre nord. Spre casă.

Precum Roibeard, se înălță deasupra dealurilor, a râurilor, a câmpurilor pe care vitele mugeau și oile tropăiau mărunt. Verde și din nou verde spre casă, cu soarele alunecând tăcut printre nori.

Inima lui, atât de ușoară. Mergând acasă.

Dar nu acasă. Nu cu adevărat acasă, își dădu el seama, când se trezi pe pământ din nou. Pădurile, atât de familiare – dar nu. Ceva era diferit. Chiar și aerul era diferit, și totuși la fel.

Îl făcea să se simtă amețit și slăbit.

Porni la pas, fluierând pentru a-și chema șoimul. Călăuza. Lumina se schimbă, scăzu. Se lăsa noaptea atât de repede?

Dar nu noaptea, își dădu el seama. Ci ceața.

Și, odată cu ea, lupul care era Cabhan.

Îi auzi mârâitul, căută să pună mâna pe sabia bunicului lui. Dar nu era la șold. El era doar un băiețel, scufundat până la glezne în neguri, neînarmat, când din ceață apăru lupul cu rubinul roșu strălucind la gât. Și se transformă în bărbat.

– Bun venit înapoi, tinere Eamon. Te-am așteptat.

– I-ai ucis pe tatăl meu, pe mama mea. Am venit să îi răzbun.

Cabhan râse, un sunet tunător, vesel, ce îi provocă lui Eamon fiori de gheață pe șira spinării.

– Nu duci lipsă de curaj, deci asta e bine. Vino și răzbună-i atunci pe tatăl tău mort, vrăjitoarea moartă care

te-a ajutat. Am să mă hrănesc din ceea ce eşti, apoi am să le fac pe surorile tale ale mele.

– Nu ai să te-atingi vreodată de ceea ce e al meu.

Eamon începu să se învârtă în jurul lui, încercând să gândească. Ceaţa se ridica tot mai mult în jurul lui, învăluind totul, pădurea, cărarea, mintea lui. Închise mâna prinzând aer, îl strânse în pumn, îl azvârli. Vântul croi o potecă îngustă şi tremurătoare. Cabhan râse din nou.

– Apropie-te. Vino mai aproape. Simte ceea ce sunt.

Eamon îl simţi într-adevăr, îi simţi durerea, îi simţi puterea. Şi teama. Încercă să folosească foc, dar flacăra se stinse mocnit, transformându-se în cenuşă murdară. Când mâinile lui Cabhan se întinseră după el, Eamon ridică pumnii să lupte.

Roibeard se năpusti ca o săgeată, ghearele şi ciocul sfâşiind acele mâini întinse. Sângele şiroi negru când bărbatul urlă, când omul începu să se transforme înapoi în lup.

Şi un alt bărbat apăru din ceaţă. Înalt, cu părul castaniu umezit de ceaţă, cu ochii adânci şi verzi şi plini de putere şi furie.

– Fugi, îi spuse lui Eamon.

– Nu am să fug de cei ca el. Nu pot.

Lupul scormoni pământul cu laba, dezgolindu-şi colţii într-un zâmbet groaznic.

– Ia-mă de mână.

Bărbatul îl prinse pe Eamon de degete. Lumina explodă ca un ocean de soare, puterea zbură ca o mie de aripi fâlfâitoare. Orb şi surd, Eamon ţipă. Nu simţea decât putere, învăluindu-l, inundându-l, revărsându-se din el. Apoi, cu o detunătură zguduitoare, ceaţa dispăru, lupul dispăru, şi nu mai rămase decât bărbatul ce îl strângea de mână.

Bărbatul căzu în genunchi, respirând gâfâit, cu faţa palidă şi ochii plini de magie.

– Cine eşti? îl întrebă el.

– Sunt Eamon, fiul lui Daithi, fiul Sorchei. Sunt unul dintre cei trei. Sunt Vrăjitorul Întunecat din Mayo.

– La fel şi eu. Eamon. Cu un râs tremurător, bărbatul atinse părul lui Eamon, faţa lui. Mă trag din tine. Ai zburat din timpul tău, băiete, şi ai ajuns într-al meu. Eu sunt Connor, din clanul O'Dwyer. Mă trag din Sorcha, din tine. Unul dintre cei trei.

– Cum pot să ştiu că e adevărat.

– Sunt sângele tău, tu eşti al meu. Ştii asta.

Connor îşi scoase amuleta de sub cămaşă, o atinse pe cea purtată de Eamon, aceeaşi. Iar bărbatul ridică un braţ. Roibeard ateriză pe mânuşa de piele pe care o purta. Nu Roibeard, îşi dădu seama Eamon, şi totuşi...

– Şoimul meu. Nu al tău, dar numit după el. Întreabă-l orice doreşti. E la fel de mult al tău ca şi al meu.

– Asta nu... nu e locul meu.

– Ba da, nu şi timpul tău, dar locul tău da. Va fi întotdeauna.

Eamon simţi lacrimile înţepându-l în ochi, iar în stomac îi tremură o nevoie mai intensă decât foamea.

– Am ajuns acasă?

– Aţi ajuns.

– Îl vom înfrânge, ne vom răzbuna părinţii?

– Îl vom înfrânge. Nu ne vom opri până nu reuşim. Îţi dau cuvântul meu.

– Aş vrea să... Mă duc înapoi. Simt asta. Brannaugh mă cheamă înapoi. M-ai salvat de Cabhan.

– Faptul că te-am salvat m-a salvat pe mine, cred eu.

– Connor din clanul O'Dwyer. Nu am să uit.

Şi zbură, peste dealuri din nou, până se trezi într-o dimineaţă blândă, foarte blândă, aşezat lângă focul făcut de Brannaugh şi zgâlţâit din ambele părţi de surorile lui.

– Lăsaţi-mă în pace acum! Mi se învârte capul peste restul trupului.

– E atât de palid, spuse Teagan. Haide, haide, am să-ţi fac un ceai.

– Un ceai ar fi bine-venit. Am făcut o călătorie. Nu ştiu cum, dar m-am dus acasă, doar că nu era acasă. Trebuie să mă lămuresc. Dar ştiu ceva ce nu ştiam până acum. Nici eu, nici voi.

Bău lacom din apa pe care i-o întinse Brannaugh, apoi împinse deoparte plosca din piele.

– Nu poate pleca de-acolo. Cabhan. Nu poate pleca sau nu departe. Cu cât se îndepărtează mai mult de casă, de locul unde a făcut târgul pentru noile lui puteri, cu atât ele scad. Riscă să moară dacă pleacă de-acolo. Nu poate să ne urmărească.

– De unde știi asta? îl întrebă Brannaugh.

– Am... văzut-o în mintea lui. Nu știu cum. Am văzut asta acolo, acea slăbiciune. Am cunoscut un bărbat, e de-al nostru. Am... Eamon inspiră prelung, închise ochii pentru o clipă.

– Dați-mi puțin ceai, se poate, vă rog? Puțin ceai, apoi am o poveste să vă spun. Vom zăbovi aici o vreme și am să vă spun totul. Apoi, da, da, sudul ne-așteaptă, să învățăm, să creștem, să plănuim. Fiindcă el nu ne poate atinge. Pe voi nu vă va atinge niciodată.

Indiferent ce ar fi fost ca băiat, era bărbat acum. Iar puterea încă mai fierbea în el.

capitolul 3

Toamna lui 2013

Când Connor se trezise în dimineața aceea, mai devreme decât i-ar fi plăcut, nu se așteptase să-și întâlnească unul dintre strămoși, și nici pe cel mai mare dușman al sângelui său. Cu siguranță nu anticipase că avea să își înceapă ziua cu o explozie de magie care aproape îl doborâse de pe picioare. Dar, în general, îi plăcea să aibă parte de surprize.

Cum zorii abia se iviseră, nu avusese vreo speranță că sora lui și-ar fi făcut deja de lucru prin bucătărie. Și ținea prea mult la propria piele pentru a risca să o trezească și să îi sugereze să pregătească micul dejun. Ba mai mult, nu simțise foame, deși, în mod normal, întotdeauna se trezea gata să pună capăt postului de peste noapte. În schimb, simțise o energie ciudată și o nevoie profundă de a ieși, de a merge undeva. Prin urmare, își chemase șoimul și, însoțit de Roibeard, pornise printre neguri și copaci.

Și liniște.

Nu era un bărbat care să aibă nevoie de multă liniște. Prefera, în cea mai mare parte a timpului, gălăgia și conversațiile, și căldura semenilor. Dar în acea dimineață blândă, țipătul șoimului lui, foșnetul unui iepure în tufișuri și suspinul brizei de dimineață îi fuseseră de-ajuns.

Se gândi să meargă până la castelul Ashford, să îl lase pe Roibeard să se înalțe în văzduh, peste pajiștile verzi de acolo – ceea ce avea să îi încânte pe oaspeții matinali ai hotelului.

Încântarea impulsiona adesea afacerile, iar el conducea crescătoria de șoimi.

Exact într-acolo pornise până când o simțise – furtuna de putere dinlăuntrul lui și din afară. Puterea i se stârni fără ca el să i-o fi cerut, pata întunecată a ființei lui Cabhan mânjind farmecul pinilor înrourați.

Și încă ceva, mai era ceva.

Ar fi trebuit să își cheme cercul – sora, verișoara, prietenii, dar ceva îl îndemnă să își continue drumul, înaintând pe potecă, printre copaci, până lângă zidul de plante cățărătoare și copaci scoși din rădăcini dincolo de care se aflau ruinele căsuței ce îi aparținuse Sorchei. Locul în care el și ai lui se luptaseră cu Cabhan în noaptea solstițiului de vară.

Acolo se întindea negura, iar puterea pulsa, întunecată pe fundalul alb. Văzu băiatul, iar primul și singurul lui gând fu să îl apere. Nu, nu putea să îngăduie ca un inocent să fie rănit.

Dar băiatul, deși inocent, avea ceva în plus. Acel ceva în plus.

Acum că ceața dispăruse, și Cabhan odată cu ea, acum că băiatul se întorsese în propriul timp, la locul lui, Connor rămase nemișcat – în genunchi pe pământul umed, chinuindu-se să își umple din nou plămânii cu aer.

Urechile încă îi țiuiau de la ceea ce păruse a fi sunetul unor lumi explodând. Ochii încă îl usturau de la o lumină mai intensă decât aceea a zece sori. Iar puterea răsărită din împreunarea mâinilor cânta în el.

Se ridică încet în picioare, un bărbat înalt și zvelt, cu o claie bogată de păr castaniu cârlionțat, cu fața încă palidă și ochii adânci și verzi ca mușchiul, reflectând ceea ce încă se mai agita înlăuntrul lui.

Ar fi fost mai bine să meargă acasă, își spuse. Să se întoarcă. Căci ceea ce venise prin solstițiu, și stătuse ascuns până la echinocțiu, încă mai bântuia pe-acolo.

Picioarele îi mai tremurau ușor, își dădu el seama, neștiind dacă să se simtă amuzat sau rușinat. Șoimul lui trecu iute pe lângă el, oprindu-se cu un fâlfâit de aripi pe o creangă. Rămase acolo, privind, așteptând.

– Vom merge, îi spuse Connor. Cred că am împlinit ceea ce ne-a fost scris să facem în dimineața asta. Iar acum, Isuse, sunt lihnit de foame.

Puterea, își spuse el, punându-se în mișcare. Forța în stare pură îl epuizase. Cotind spre casă, simți câinele surorii lui cu câteva secunde înainte ca uriașul Kathel să îi alerge în întâmpinare.

– Ai simțit și tu, nu-i așa? Mângâie capul mare și negru al lui Kathel și merse mai departe. M-aș mira ca șocul să nu fi fost resimțit în întregul Mayo. Pielea încă mă furnică de parcă aș avea oasele acoperite cu albine.

Simțindu-se și mai sigur acum, însoțit de câine și de șoim, ieși din umbra pădurii în lumina sidefie a dimineții. Roibeard plană în cercuri deasupra lui în timp ce se îndreptă cu Kathel spre căsuță. Un al doilea șoim țipă, și Connor îl văzu pe Merlin, pasărea prietenului său Fin.

Apoi liniștea fu străpunsă de ropot de copite, prin urmare se opri, aștepta – simți din nou puterea stârnindu-se în el când o văzu pe verișoara Ionei și pe prietenul său Boyle călare pe marele sur Alastar. Și alături de ei Fin, gonind pe armăsarul lui negru și lucios, Baru.

– Vom avea nevoie de mai multe ouă, strigă el, zâmbind acum. Și încă o feliuță sau două de șuncă în plus.

– Ce s-a întâmplat? Iona, cu claia ei de păr scurt încă ciufulită de somn, se aplecă să îl atingă pe obraz. Știam că ești în siguranță, altfel am fi venit și mai repede.

– Aproape că ați zburat până aici chiar și așa – și nici unul dintre voi nu are șa. Am să vă spun înăuntru. Aș putea să mănânc trei porci, plus o vacă la sfârșit.

– Cabhan.

Fin, cu părul la fel de întunecat ca acela al armăsarului său, cu ochii de același verde întunecat precum cei ai lui Connor când puterea preluase controlul, se întoarse să privească spre copaci.

– El și ceva mai mult. Dar Iona are dreptate. Sunt teafăr și nevătămat, doar că pe jumătate mort de foame, iar noi stăm aici în drum. Ai simțit-o și tu, adăugă, punându-se din nou în mișcare.

– Dacă am simțit-o? Boyle se holbă la Connor. M-a trezit dintr-un somn profund, iar eu nu am ceea ce aveți voi trei. În mine nu există magie, și totuși chestia aia m-a străfulgerat ca o săgeată. Arătă din cap spre căsuță. Și se pare că același lucru i s-a întâmplat și Mearei.

Connor privi într-acolo și o văzu pe Meara Quinn, prietena lui de-o viață, cea mai bună tovarășă a surorii lui, îndreptându-se cu pași mari spre ei – înaltă forme voluptuoase ca o zeiță în pantalonii ei de pijama din flanelă și purtând o jachetă veche, își spuse el, și cu părul ei lung, castaniu, încâlcit de la somn.

Era o adevărată privelițe, se gândi el, dar acest lucru era valabil întotdeauna pentru ea.

– A rămas peste noapte, le spuse el celorlalți. A dormit în camera Ionei, având în vedere că tu ai rămas acasă la Boyle, verișoară. Bună dimineața, Meara.

– La naiba cu bună dimineața. Ce dracu' s-a-ntâmplat?

– O să vă spun totul. Își petrecu un braț în jurul taliei ei. Dar am nevoie de mâncare.

– Branna zicea că așa va fi, și deja se ocupă de asta. E șocată și se preface că nu e. A fost ca un nenorocit de cutremur – dar înlăuntrul meu. E o modalitate a dracului de urâtă de a te trezi.

– Eu am să mă ocup de cai. Boyle coborî de pe Alastar. Tu du-te în casă, bagă ceva în stomac.

– Mulțumesc pentru asta.

Zâmbind din nou, Connor ridică brațele pentru a o ajuta pe Iona să coboare de pe spinarea lui Alastar. Apoi ea îl îmbrățișă.

- M-a speriat, murmură ea.

- Nu doar pe tine.

O sărută în creștetul capului - frumoasa lui verișoară din America, ultima dintre cei trei, și, păstrându-i mâna într-a lui, intrară în căsuță.

Aroma de șuncă, de cafea și de pâine caldă îi izbi stomacul ca un pumn. În acel moment își dorea să mănânce mai mult decât își dorea să trăiască - și trebuia să mănânce dacă voia să trăiască.

Kathel îl conduse până în bucătărie, iar acolo Branna își făcea de lucru pe lângă aragaz. Își prinsese părul la spate și încă mai purta pantalonii din bumbac înfloriți și tricoul larg cu care dormise. Chiar și acest simplu fapt dovedea dragostea ei, reflectă el, fiindcă altfel și-ar fi făcut timp să își schimbe hainele, să se aranjeze puțin, știind că aveau să ia masa într-un cerc mai larg - mai ales că acesta îl includea pe Finbar Burke.

Fără un cuvânt, Branna se întoarse și-i întinse o farfurie cu un ochi pe o felie de pâine prăjită.

- Fii binecuvântată, draga mea.

- Va potoli ce-i mai rău din senzația de gol. Mai sunt și altele pe drum. Ți-e frig, spuse ea încet.

- N-am observat, dar da, mi-e puțin frig.

Înainte ca ea să apuce să fluture o mână spre vatra din bucătărie, Fin o făcu în locul ei, și un mic foc se aprinse imediat.

- Tremuri. Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu, și mănâncă omenește.

Cu o voce vioaie, Meara aproape îl împinse într-un scaun la masă.

- Nu sunt genul care să refuze puțină atenție și, la drept vorbind, aș ucide pentru o cafea.

- Ți-o aduc eu.

Iona porni în grabă spre ibric.

- Ah, ce bărbat s-ar plânge când e răsfățat de trei femei frumoase. Mulțumesc, *mo chroi*, adăugă el, când Iona îi întinse cafeaua.

- Nu ai să fii răsfățat prea mult timp, îți promit. Stați jos, toată lumea, porunci Branna. Aproape am terminat de prăjit aici. După ce va avea burta îndeajuns de plină încât să se liniștească, o să facă bine să ne explice de ce nu m-a chemat.

- S-a întâmplat rapid și s-a terminat într-o clipă. Te-aș fi chemat, v-aș fi chemat pe toți. Nu eu am fost în pericol, mă gândesc. Nu după mine a venit în dimineața asta.

- Atunci după cine, dacă noi restul dormeam în paturile noastre?

Când Branna dădu să ridice un platou enorm de mâncare pentru a-l aduce la masă, Fin i-l luă pur și simplu din mâini.

- Stai jos atunci și ascultă. Stai jos, repetă el, înainte ca ea să apuce să se răstească la el. Ești la fel de marcată ca și el.

În clipa în care tava ajunse pe masă, Connor începu să-și îndese în farfurie ouă, cârnați, șuncă, pâine prăjită și cartofi, până formă un mic munte.

- M-am trezit devreme și ușor neliniștit, începu el, și le povesti tot ceea ce se întâmplase, printre îmbucături lacome.

- Eamon? întrebă Branna. Fiul Sorchei? Aici și acum? Ești sigur de asta?

- La fel de sigur cum sunt că îmi cunosc sora. La început am crezut că e doar un băiețel, ajuns în calea lui Cabhan, dar când l-am luat de mână... Nu am mai simțit așa ceva niciodată. Nici măcar cu tine, Branna, sau cu tine și cu Iona împreună. Nici măcar de solstițiu, când puterea era ca un strigăt, nu a fost atât de mare, atât de intensă, atât de deplină. Nu am reușit să o stăpânesc, nu am reușit să o controlez. Pur și simplu e explodat prin mine ca o cometă. Și prin băiat, dar el s-a ținut de mine, a rezistat. E deosebit.

- Ce s-a întâmplat cu Cabhan? întrebă Iona.

- Pe el l-a sfâșiat, spuse Fin. Am simțit-o. Cu un gest absent, duse o mână la umăr, unde semnul sângelui lui, al sângelui lui Cabhan, era întipărit ca o cicatrice

în carnea lui. În mintea lui. L-a făcut, l-a lăsat la fel de zguduit ca şi pe voi.

– Aşa că s-a târât de-acolo? Boyle se înfipse în ouă. Ca un adevărat şarpe.

– Aşa a fost, confirmă Connor. A dispărut, şi odată cu el şi ceaţa, şi nu am mai rămas decât eu şi băiatul. Apoi doar eu. Dar... El eram eu, iar eu eram el – părţi dintr-unul. Asta am înţeles când ne-am prins mâinile. Mai mult decât sânge. Nu aceiaşi, dar... mai mult decât sânge. Pentru o clipă, am putut să văd în el – ca într-o oglindă.

– Ce anume ai văzut? întrebă Meara.

– Dragoste şi suferinţă, şi curaj. Teamă, dar şi tăria de a o înfrunta, pentru surorile lui, pentru părinţii lui. Pentru noi, dacă tot veni vorba. Era doar un băieţel, nu avea mai mult de zece ani, aş spune. Dar în acea clipă fiinţa lui scânteia cu o putere pe care încă nu a învăţat să o controleze pe deplin.

– E ca atunci când merg eu să o vizitez pe Nan? se întrebă Iona, gândindu-se la bunica ei din America. Un fel de proiecţie astrală? Dar nu e chiar acelaşi lucru, aşa-i? E o fereastră în timp, cu mult mai mult de atât. Acea fereastră în timp ce poate să apară lângă căsuţa Sorchei. Nu te aflai lângă căsuţa Sorchei, aşa-i, Connor?

– Nu, eram încă dincoace de luminiş. Destul de aproape totuşi. Connor reflectă. Poate că destul de aproape. Toate astea sunt noi. Dar ştiu sigur, Cabhan nu s-a aşteptat la asta.

– Poate că el l-a adus pe băiat, pe Eamon, sugeră Meara. L-a smuls din timpul lui şi l-a adus într-al nostru, încercând să îl separe de surorile lui, să se lupte cu un băieţel în loc de un bărbat în toată firea, ca un laş ticălos ce e. După cum spui tu că s-a întâmplat, Connor, dacă nu ai fi apărut tu, poate că l-ar fi ucis pe băiat, sau cu siguranţă l-ar fi rănit.

– Asta-i drept. Eamon era hotărât, pe Dumnezeu, era hotărât să se lupte – a refuzat să fugă când i-am spus să o facă, dar era totuşi derutat, speriat, încă incapabil să invoce suficientă putere pentru a duce singur bătălia.

– Aşa că te-ai trezit şi ai ieşit la plimbare, spuse Branna, tu care dimineaţa nu pui niciodată piciorul afară din casă fără ceva în burtă, şi ţi-ai chemat şoimul. Când de-abia se crăpase de ziuă? Clătină din cap. Ceva te-a chemat acolo. Legătura dintre tine şi Eamon, sau Sorcha însăşi. O mamă care încă îşi mai apără copilul.

– Eu am visat-o pe Teagan, le aminti Iona. Am visat-o călărindu-l pe Alastar până la căsuţă, la mormântul mamei ei, şi înfruntându-l pe Cabhan acolo – vărsându-i sângele. Ea e a mea, aşa cum Eamon e al lui Connor.

Branna dădu din cap în timp ce Iona se uita spre ea.

– Brannaugh i se arată Brannei, da. O visez adesea. Dar nimic de genul acesta. Este foarte util, trebuie să fie util. Vom găsi o modalitate de a folosi ceea ce s-a întâmplat aici, ceea ce ştim. A tot stat ascuns de la solstiţiu încoace.

– L-am rănit, spuse Boyle, studiindu-i pe ceilalţi cu ochii lui arămii.

– În noaptea aceea a sângerat şi a ars la fel ca şi noi. Mai mult, cred eu.

– S-a retras restul verii să se vindece, să îşi refacă forţele. Iar azi-dimineaţă a încercat cu băiatul, să îi răpească acea putere şi...

– Şi să pună capăt existenţei tale, o întrerupse Fin pe Branna. Dacă ucizi băiatul, Connor nu va mai exista niciodată? E foarte posibil ca aşa să fi stat lucrurile. Schimbă trecutul şi vei schimba prezentul.

– Ei bine, a eşuat spectaculos. Connor îşi termină cafeaua, oftând. Iar acum mă simt nu doar om din nou, ci şi într-o formă excelentă. E păcat că nu putem să îl înfruntăm pe ticălos din nou chiar acum.

– Ai nevoie de mai mult decât o masă copioasă ca să îl înfrunţi. Ridicându-se, Meara strânse vasele. Toţi avem nevoie de mai mult. L-am rănit la solstiţiu, iar ăsta e un lucru mulţumitor, dar nu l-am nimicit. Ce ne-a scăpat? Nu asta ne trebuie? Ce nu am făcut şi trebuie să facem?

– Ah, mintea practică!

– Cineva trebuie să gândească practic, îi aruncă Meara.

– Meara are perfectă dreptate. Am studiat atent cartea Sorchei. Branna clătină din cap. Ceea ce am făcut,

ceea ce aveam, cum am plănuit totul – ar fi trebuit să funcţioneze.

– El a schimbat terenul, îi aminti Boyle. A dus terenul de luptă înapoi în timp.

– Şi chiar şi aşa, nu reuşesc să găsesc ce am fi putut face în plus. Branna aruncă o privire spre Fin, doar o fracţiune de secundă. El îi răspunse doar cu un clătinat din cap foarte subtil. Aşa că vom căuta în continuare.

– Nu, tu stai jos. Iona strânse din vase înainte să apuce Connor să o facă. Având în vedere aventura ta din zori, eşti scutit de corvezile din bucătărie. Poate că eu nu am fost suficient de puternică sau de pregătită vara trecută.

– Ai nevoie să ţi se aducă aminte că ai invocat o vijelie? o întrebă Boyle.

– A fost mai mult instinct decât îndemânare, dar învăţ.

Îi aruncă o privire Brannei.

– Înveţi, da, şi chiar o faci foarte bine. Nu eşti verigă slabă, dacă la asta te gândeşti, nici nu ai fost vreodată. El ştie mai multe decât noi, iar asta e o problemă. El a trăit, în felul lui, sute de ani.

– Ceea ce îl face mai bătrân, interveni Meara, dar nu şi mai deştept.

– Noi avem cărţi, legende şi ceea ce ni s-a transmis din generaţie în generaţie. Dar el a trăit toate aceste lucruri, deci – mai deştept sau nu – el ştie mai mult. Iar ceea ce are el e profund şi întunecat. Puterea lui nu are reguli, cum are a noastră. El face rău oricui doreşte, nu contează. Asta noi nu am putea face niciodată, şi să fim ceea ce suntem.

– Sursa puterii lui – piatra pe care o poartă în jurul gâtului, fie că e lup sau om. Dacă distrugem piatra, îl distrugem şi pe el. Sunt sigur, declară Fin, încleştându-şi pumnul pe masă. Sunt sigur că e adevărat, dar nu ştiu cum se poate realiza asta. Încă.

– Vom găsi o modalitate. Trebuie neapărat, spuse Connor, aşa că o vom face.

Fin se ridică în picioare când Connor se întinse peste masă să îşi pună mâna peste cea a Brannei, apoi

li se alătură celorlalţi în celălalt capăt al încăperii, în zdrăngănitul vaselor şi şipotul apei în chiuvetă.

– Nu ajută la nimic să îţi faci griji pentru mine, nici nu e cazul. Nu e nevoie să mă uit, adăugă el, ca să văd.

– Şi dacă te-ar fi rănit şi pe tine, şi pe băieţel, ce s-ar fi ales de noi?

– Ei bine, nu a făcut-o, aşa-i? Şi împreună i-am dat una zdravănă între picioare. Sunt aici, Branna, ca întotdeauna. Aşa ne-a fost scris, deci sunt aici.

– Îmi eşti ca un spin în coastă jumătate din timp. Mâna ei se răsuci sub a lui până când degetele li se împletiră strâns. Dar sunt obişnuită cu tine. Să ai grijă, Connor.

– O să am, desigur. Şi la fel şi tu.

– La fel noi toţi.

Îl amuză şi îl înduioşă, când Meara îşi potrivi pasul cu al lui când porni spre crescătoria de şoimi.

– Laşi aici camioneta, deci?

– Da. Vreau să fac o plimbare ca să ard toate caloriile de la micul dejun.

– Mă păzeşti.

Îşi petrecu un braţ în jurul umerilor ei şi o trase spre el până când şoldurile li se ciocniră.

Meara se îmbrăcase pentru munca la grajduri, cu pantaloni şi o jachetă ponosite, cizme solide, şi coama ei de păr împletită la spate şi lăsată să atârne prin deschizătura şepcii ei vechi.

Şi totuşi era o adevărată privelişte, îşi spuse el, Meara cea cu ochi negri şi ceva de ţigancă în sânge.

– Te poţi păzi şi singur. Ridică privirea, studiind şoimii care zburau pe cerul întunecat. Şi eşti supravegheat de ei.

– Îmi face plăcere compania ta, oricum. Şi aşa ai şi tu timp să îmi spui ce te frământă.

– Cred că un vrăjitor malefic şi nebun hotărât să ne ucidă e suficient să ne ajungă tuturor.

– Altceva te-a adus la Branna aseară şi te-a determinat să rămâi peste noapte. E vreun bărbat care îţi face zile fripte? Vrei să-l pun la punct pentru tine?

Își flexă un braț, strânse pumnul și îl scutură amenințător pentru a o face să râdă. Apoi ea își trase nasul.

- De parcă nu m-aș descurca și singură să pun la punct - sau altcumva - pe cineva.

Connor râse și el, din pură încântare, și își ciocni din nou șoldul de al ei.

- De asta nu mă îndoiesc. Ce este atunci, draga mea? Aud zumzăitul din mintea ta ca un stup de viespi furioase.

- Ai putea să nu mai asculți.

Dar se înmuie suficient cât să se sprijine de el pentru o clipă, iar el surprinse parfumul propriului săpun pe pielea ei. O senzație surprinzător de plăcută.

- E doar mama, care aproape mă scoate din minți. Ceea ce este destul de normal în viața mea de zi cu zi. Donal are o iubită.

- Am auzit și eu, spuse el, gândindu-se la fratele ei mai mic. Sharon, nu-i așa, care s-a mutat în Cong în primăvara asta? O fată drăguță, din câte am văzut eu. O față frumoasă, zâmbitoare. Nu-ți place de ea, atunci?

- Îmi place chiar mult și, ceea ce e mai important, Donal e nebun după ea. E încântător, sincer, să îl văd atât de îndrăgostit, atât de fericit, iar ea așijderea.

- Și-atunci?

- Intenționează să plece de acasă și să se mute cu Sharon a lui.

Connor se gândi la acest lucru în timp ce se plimbau în dimineața plăcută, fiecare spre serviciul pe care-l făcea cu plăcere.

- Are, cât, douăzeci și patru de ani?

- Douăzeci și cinci. Și, da, ar fi fost cazul de mult să se mute din casa mamei lui. Dar acum mama și sora mea Maureen s-au sfătuit și au ajuns la concluzia oribilă că ar trebui să mă mut înapoi cu mama.

- Ei, așa ceva nu se poate, nici pentru o clipă.

- Nu se poate. În oftatul ei răsuna ușurarea, căci ea înțelegea acest adevăr simplu și clar. Dar ele construiesc un întreg zid împotriva mea. Vinovăție, presiune, chiar o *logică* nenorocită, după părerea lor. O, Maureen insistă că mama nu poate fi lăsată singură, iar eu fiind singura fără obligații, să zicem așa, i se pare normal ca eu să fiu cea care să îndrepte corabia. Iar mama o susține, zicând că va pregăti camera pentru mine și că asta m-ar scuti de plata chiriei, și cât de singură se va simți fără nici un tânăr sau copil prin preajmă.

Își îndesă mâinile în buzunare.

- La naiba!

- Vrei să auzi părerea mea sau doar condoleanțe?

Ea îi aruncă o privire piezișă, expresia din ochii ei de un căprui îndrăzneț fiind atentă și bănuitoare în același timp.

- Accept părerea, deși s-ar putea să ți-o arunc înapoi în cap.

- Atunci uite care e. Rămâi unde ești, draga mea. Nu ai fost niciodată fericită, nu cu adevărat, până nu te-ai mutat de acolo, și asta de la bun început.

- Asta îmi doresc și asta e ceea ce știu că ar trebui să fac pentru mine și sănătatea mea psihică, dar...

- Dacă mama ta se agită că se va simți singură, iar Maureen se agită pentru mama ta - care e și mama ei, dă-mi voie să adaug - la gândul că va rămâne de capul ei, nu ar fi o idee bună ca mama ta să se mute cu Maureen și familia ei? Nu ar ajuta-o foarte mult pe Maureen dacă ar avea-o pe mama ei lângă ea, având în vedere copiii și toate cele?

- Oare eu de ce nu m-am gândit la asta? Meara se desprinse de el doar cât să îi dea un ghiont în umăr și să țopăie puțin. Oare cum de nu m-am gândit singură la asta?

- Nu ai trecut încă de obstacolele ridicate de sentimentul de vinovăție. Din obișnuință veche, o trase ușor de coada lungă și groasă. Maureen nu are nici un drept să insiste să renunți la apartamentul tău și să îți schimbi viața doar fiindcă fratele tău și-o schimbă pe a lui.

- Știu asta, dar știu și că mama e aproape neajutorată. Așa a fost de când ne-a părăsit tata. Ea a făcut tot ce-a putut într-o situație îngrozitoare, dar își va petrece zilele plesiată de nehotărâre, iar nopțile, chinuită de îngrijorare, dacă va rămâne să locuiască singură.

– Ai doi fraţi şi două surori, îi aminti el. Sunteţi cinci care puteţi colabora să aveţi grijă de mama voastră.

– Cei care au fost deştepţi au fugit cât mai departe, nu-i aşa? Aici am rămas doar eu şi Donal. Dar pot să sădesc în mintea mamei ideea de a se muta cu Maureen. Dacă nu obţin altceva, măcar o sperii puţin pe Maureen şi o fac să tacă.

– Ai văzut? Coti, alături de ea, spre grajduri.

Meara se opri.

– Unde mergi?

– Te conduc la muncă.

– Nu am nevoie să fiu păzită, mulţumesc. Dă-i bătaie. Îşi înfipse un deget în pieptul lui, împingându-l uşor. Ai şi tu de lucru.

Ziua nu prevestea nici un pericol – nu simţea absolut nici unul. Iar după ciocnirea din zori, Connor credea că Cabhan avea să stea ghemuit în vreo peşteră întunecată, încercând să-şi refacă forţele.

– Avem cinci plimbări cu şoimi deja programate azi şi s-ar putea să mai apară şi altele până la sfârşitul zilei. Poate ne vom intersecta pe poteci.

– Poate.

– Dacă îmi trimiţi un mesaj când termini cu munca pe ziua de azi, ne întâlnim aici şi te conduc înapoi la căsuţă.

– O să vedem cu merge. Păzeşte-te, Connor.

– Am s-o fac. O fac deja.

Fiindcă sprâncenele ei se împreunaseră, el sărută locul dintre ele, apoi se îndepărtă agale. Arătând, după părerea Mearei, mai degrabă ca un om fără nici o grijă pe lume, decât ca unul care purta povara lumii pe umerii lui. „Un optimist până în măduva oaselor", îşi spuse ea, invidiindu-l puţin.

Dar îşi scoase telefonul din buzunar în timp ce o lua pe cărarea spre grajduri pentru a-şi începe ziua de muncă.

– Bună dimineaţă, mamă.

Şi, zâmbind doar pentru sine, se pregăti să îi dea surorii ei enervante un şut direct în fund.

capitolul 4

Connor se strecură pe poarta pentru angajaţi a creşcătoriei de şoimi. Ca întotdeauna, simţi o uşoară fluturare – semănând cu o bătaie de aripi – în inimă, pe piele. Lui îi fusese hărăzit dintotdeauna şoimul. Acea legătură, la fel ca şi puterea lui, îi fusese transmisă prin sânge.

Ar fi preferat să aibă puţin timp să facă un tur al ţarcurilor şi al volierei, să salute şoimii, bufniţa mare pe care o numeau Brutus, doar pentru a vedea – şi a auzi – ce făceau cu toţii.

Dar felul în care îşi începuse ziua îl făcuse deja să întârzie câteva minute. Îl văzu pe unul dintre angajaţi, Brian – slab ca un ţâr şi de-abia trecut de optsprezece ani, verificând hrana şi apa.

Prin urmare nu făcu decât să arunce o privire în jurul lui pentru a se asigura că totul era în ordine, în timp ce se îndreptă spre birouri, trecând de zona împrejmuită în care asistenta lui, Kyra, îşi ţinea frumosul ei cocker spaniel de cele mai multe ori.

– Şi cum îţi merge azi, Romeo?

Drept răspuns, câinele se scutură din tot corpul, prinse în gură o minge albastră roasă şi i-o aduse plin de speranţă la gard.

– Va trebui să lăsăm asta pe mai târziu.

Intră în birou, găsind-o pe Kyra, cu părul tuns scurt şi de un albastru safir, ocupată la tastatură.

– Ai întârziat.

Deşi nu depăşea un metru şaizeci, Kyra avea o voce ca o sirenă de ceaţă.

– Ce bine că eu sunt şeful, atunci, nu-i aşa?

– Fin e şeful.

– Ce bine că am luat micul dejun cu el, aşa că ştie ce şi cum.

O lovi uşor cu pumnul în creştetul capului, trecând pe lângă ea până la un birou acoperit de formulare, mape, hârtii, broşuri, o mănuşă de schimb, un pripon, un bol de pietricele şlefuite şi alte mărunţişuri.

– Deja am mai primit o solicitare de programare în dimineaţa asta. Una dublă. Tată şi fiu – iar băiatul nu are decât şaisprezece ani. Te-am rezervat pe tine pentru asta, fiindcă te descurci mai bine cu adolescenţii decât Brian sau Pauline. Ajung la zece, în dimineaţa asta. Yankei. Se opri, aruncându-i lui Connor o privire dezaprobatoare, cu o grimasă pe chipul ei rotund, plin de pistrui. Şaisprezece ani. Şi de ce nu e la şcoală, mă rog?

– Eşti atât de strictă, Kyra. Este tot o formă de educaţie, nu-i aşa, să călătoreşti într-o altă ţară, să înveţi despre şoimi?

– Asta nu te învaţă cum să aduni doi cu doi. Sean nu vine decât după-amiază, în caz că ai uitat. Îşi duce soţia la consultul medical.

Connor ridică privirea auzind-o, fiindcă într-adevăr uitase.

– E totul în regulă, aşa-i, cu ea şi copilul?

– Cât se poate de bine, doar că ea vrea să fie şi el prezent, fiindcă azi s-ar putea să afle dacă e băiat sau fată. Ceea ce înseamnă că Brian intră de la nouă cu doamna din Donegal, tu de la zece, iar Pauline e la zece jumate cu un cuplu din Dublin aflat în luna de miere.

Bătu şi ţăcăni la tastatură în timp ce îi prezentă programul dimineţii. Deşi avea tendinţa de a fi autoritară şi aspră, Kyra se descurca fantastic să facă zece lucruri deodată. Şi – detaliul care îl sâcâia pe Connor – avea pretenţia ca toţi ceilalţi să facă întocmai.

– Te-am programat la două pentru o altă ieşire, adăugă ea. Yankei din nou, un cuplu din Boston. Tocmai şi-au încheiat un sejur la castelul Dromoland din Clare şi vor petrece trei zile la Ashford înainte de a merge mai departe. Un concediu de trei săptămâni pentru cea de-a douăzeci şi cincea aniversare.

– La zece şi la două, deci.

– Sunt căsătoriţi de când m-am născut eu. Asta e ceva la care să reflectezi.

Ascultând doar cu jumătate de ureche, Connor se aşeză să răsfoiască hârtiile pe care nu putea să i le arunce ei în cârcă.

– Părinţii tăi sunt căsătoriţi de mai mult de atât, având în vedere că tu eşti mezina familiei.

– Părinţii sunt altceva, spuse ea – hotărâtă – deşi el nu înţelegea de ce anume.

– O, şi Brian pretinde că a fost cutremur azi-dimineaţă, l-a zgâlţâit de aproape a căzut din pat.

Connor ridică privirea cu o expresie calmă.

– Cutremur, zici?

Ea rânji, continuând să ţăcăne la tastatură cu unghiile date cu ojă cu sclipici roz.

– El jură că s-a zgâlţâit toată casa în jurul lui. Îşi dădu ochii peste cap, apăsă comanda pentru imprimare, învârtindu-se apoi cu scaunul după o mapă. Iar el a decis că e o conspiraţie, fiindcă nimeni nu a suflat o vorbă despre asta la televizor. Câteva persoane au vorbit despre asta, cel puţin aşa spune el, pe internet. A trecut de la cutremur la teste nucleare făcute de vreo putere străină cât ai zice peşte. O să te bată la cap cu amănunte, aşa cum a făcut şi cu mine.

– Iar patul tău nu s-a zgâlţâit? întrebă el, rânjind scurt.

– Nu de la cutremur.

Connor râse, apoi se întoarse la hârtii.

– Şi ce mai face Liam?

– E foarte bine, de fapt. Mă gândesc să s-ar putea să mă mărit cu el.

– Aşa stau lucrurile?

– S-ar putea, având în vedere că tot trebuie să începi odată şi odată să aduni aniversări. Am să-l anunţ când mă hotărăsc.

Când telefonul sună, Connor întrerupse discuţia pentru a răspunde şi se întoarse la încercarea de a-şi goli o bucăţică de birou.

Unii îl simţiseră, alţii nu, îşi spuse. Unii erau mai deschişi decât alţii. Iar unii erau închişi ermetic precum o tobă.

O cunoştea pe Kyra aproape de-o viaţă, reflectă el, iar ea ştia ce era el – nu putea să nu ştie. Dar nu vorbea niciodată despre acest lucru. Era, în pofida părului

albastru şi a micului inel din sprânceana stângă, închisă precum o tobă.

Lucră destul de constant până apăru Brian şi, după cum fusese avertizat, băiatul îl asaltă cu poveşti despre cutremure care erau cel mai probabil teste nucleare desfăşurate de vreo agenţie guvernamentală secretă, sau poate un semn al apocalipsei.

Îi lăsă pe Brian şi pe Kyra dezbătând subiectul şi ieşi să aleagă şoimul pentru prima plimbare. Cum nu îl vedea nimeni, alese calea rapidă şi simplă. Deschise pur şi simplu voliera, se uită în ochii şoimului ales şi ridică braţul înmănuşat. Iar şoimul zbură spre el, aterizând, prezentându-se la fel de ascultător ca un câine bine dresat.

– Iată-te, Thor. Eşti gata de muncă, nu-i aşa? Poartă-te frumos cu Brian în dimineaţa asta, şi am să te scot eu mai târziu, dacă pot, la o vânătoare adevărată. Ce zici?

După ce priponi şoimul, se întoarse în birou, îl transferă pe stinghia de aşteptare, priponindu-l din nou acolo.

Răbdător, Thor îşi strânse aripile, în alertă.

– S-ar putea să ne plouă puţin, îi spuse lui Brian, dar nu până la piele, cred eu.

– Încălzirea globală provoacă fenomene meteo ciudate în toată lumea. E posibil să fi fost un cutremur.

– Un cutremur nu este un fenomen meteo, afirmă hotărâtă Kyra.

– Toate au legătură între ele, spuse Brian posomorât.

– Cred că nu vom avea parte de mai mult de o averse în dimineaţa asta. Dacă se produce un cutremur sau o erupţie vulcanică, ai grijă ca Thor să ajungă înapoi acasă. Connor îl bătu pe Brian pe umăr. Uite-i pe clienţii tăi acolo, la poartă. Du-te, deschide-le, fă un tur. Eu îl iau pe Roibeard şi pe William pentru ora zece, îi spuse lui Kyra când Brian ieşi în grabă să deschidă poarta. Ceea ce înseamnă că lui Pauline îi va rămâne Elan.

– Pregătesc eu totul.

– Îl vom rezerva pe Rex pentru Sean. Îl respectă pe Sean şi nu are încă acelaşi respect şi pentru Brian. E mai bine să nu îl trimitem să zboare cu Bri deocamdată, nu singuri. Am să îl iau pe Merlin pentru clienţii de la două, având în vedere că nu a mai ieşit la o plimbare de câteva zile.

– Şoimul lui Fin nu e aici.

– E prin preajmă, spuse Connor simplu. Iar Pauline poate să-l scoată din nou pe Thor în după-amiaza asta. Brian sau Sean, oricine ar fi rezervat pentru ultimul zbor acum, poate să îl ia pe Rex.

– Cum rămâne cu Nester?

– El nu se simte în apele lui azi. I-am dat liber.

Kyra nu făcu decât să ridice din sprânceana cu inel auzind afirmaţia lui Connor şi privi şoimul.

– Dacă zici tu.

– Da, zic.

Pe faţa ei rotundă, rânjetul fu înlocuit cu o expresie îngrijorată.

– Are nevoie să fie văzut de un doctor?

– Nu, nu e bolnav, doar prost dispus. Am să-l scot eu mai târziu, să-l las să zboare până îi trece.

Se dovedi că avusese dreptate în privinţa aversei de ploaie, începu şi încetă rapid, aşa cum se întâmpla adesea. Un ropot scurt de ploaie şi apoi o rază subţire de soare trecând printr-un buzunar de nori.

Până să sosească tatăl şi fiul pentru plimbarea dublă, ploaia de dimineaţă trecuse, lăsând aerul umed şi încetoşat doar atât cât trebuia. La drept vorbind, îşi spuse el, oferindu-le celor doi un tur, vremea nu făcea decât să contribuie la crearea unei atmosfere speciale pentru yankei.

– Cum puteţi să îi deosebiţi?

Băiatul – cu numele de Taylor –, greoi, cu urechi mari şi încheieturi noduroase la degete, afişa un aer de vagă plictiseală.

– Şoimii Harris arată la fel, dar are fiecare propria personalitate, propriul stil. Vezi, acela e Elan – un exemplar mare, de unde şi numele. Iar Rex, cel de lângă el? Are un aer regal.

– De ce nu zboară de tot când îi scoateţi?

– De ce ar face aşa ceva? Au o viaţă bună aici, o viaţă privilegiată, dacă stăm bine să ne gândim. Şi o muncă

plăcută, respectabilă. Unii dintre ei aici s-au născut, şi ăsta e căminul lor.

– Aici sunt dresaţi? întrebă tatăl.

– Da, încă de când sunt proaspăt ieşiţi din ou. Sunt născuţi să zboare şi să vâneze, nu-i aşa? Cu un dresaj adecvat – recompensă, bunătate, afecţiune, pot fi învăţaţi să facă ceea ce s-au născut să facă şi să se întoarcă pe mănuşă.

– De ce folosiţi şoimi Harris pentru plimbări?

– Fiindcă cei din specia aceasta sunt sociabili. Mai mult, faptul că pot fi manevraţi îi face o alegere excelentă pentru o plimbare prin zonele acestea. Şoimii peregrini – îi vedeţi acolo? Îi conduse la o pasăre cenuşie mare, cu un desen negru cu galben. Sunt superbi, fără îndoială, şi nu există animal mai rapid când zboară în picaj. Asta înseamnă să zboare la înălţimi foarte mari, iar de acolo să se arunce asupra prăzii.

– Credeam că ghepardul este cel mai rapid, spuse Taylor.

– Îl vezi pe Apollo acolo?

Auzindu-şi numele, la chemarea subtilă a lui Connor, şoimul îşi întinse aripile masive – impresionându-l pe băiat suficient cât să icnească scurt înainte de a ridica din umeri.

– Poate întrece felina, atingând viteze de până la 320 de kilometri pe oră. Asta înseamnă 200 de mile pe oră în sistemul de calcul american, adăugă Connor cu un rânjet. Dar în ciuda vitezei şi a frumuseţii lui, şoimul peregrin are nevoie de un spaţiu deschis, iar cei Harris pot să danseze printre copaci. Îi vedeţi pe aceştia de aici? Îi conduse. Pe aceştia i-am văzut cu ochii mei ieşind din ou nu mai demult de primăvara asta şi i-am dresat pe toţi aici la crescătorie până au fost pregătiţi să zboare liberi. Unul dintre fraţii lui e William, iar el vă va însoţi azi, domnule Leary.

– Atât de tânăr? Are, cât, doar cinci sau şase luni?

– Sunt născuţi să zboare, repetă Connor. Simţi că avea să piardă atenţia băiatului dacă nu punea lucrurile în mişcare. Dacă binevoiţi să poftiţi înăuntru acum, şoimii dumneavoastră au fost pregătiţi.

– E o experienţă, Taylor.

Tatăl, un bărbat de cel puţin un metru nouăzeci, îşi puse o mână pe umărul fiului său.

– Cum zici tu. Probabil o să plouă din nou.

– O, eu cred că va aştepta până aproape la apus. Deci, domnule Leary, aveţi rude în jurul provinciei Mayo?

– Tom. Doar strămoşi, mi s-a spus, dar nici o rudă din câte ştiu eu.

– Atunci, eşti doar tu şi băiatul?

– Nu, soţia mea şi fiica s-au dus în Cong la cumpărături. Îşi dădu ochii peste cap cu un rânjet. Ar putea fi o problemă.

– Sora mea are un magazin în Cong. Dark Witch. Poate vor trece şi pe acolo.

– Dacă le iese în drum şi dacă vinde ceva, cu siguranţă vor trece şi pe acolo. Ne gândeam să încercăm o şedinţă de călărie mâine.

– O, nici că ai putea alege mai bine. E o excursie minunată prin zonă. Să le spui doar că le transmite Connor să aibă grijă să vă simţiţi bine.

Intrând, se întoarse spre stinghiile de aşteptare.

– Iar aici se află Roibeard şi William. Roibeard este al meu, iar azi e rezervat pentru tine, Taylor. Îl am de când era pui. Tom, o să te rog să semnezi formularele pe care ţi le-a pregătit Kyra, iar eu am să-i fac cunoştinţă lui Taylor cu Roibeard.

– Ce fel de nume e ăsta? întrebă Taylor.

„Crede că nu vrea să se afle aici", se gândi Connor. „Crede că ar prefera să fie acasă cu amicii lui şi jocurile lui video."

– Ei bine, acesta e numele lui, şi încă unul vechi. Se trage din şoimi ce au vânat chiar în aceste păduri timp de sute de ani. Poftim mănuşa ta. Fără ea, oricât ar fi de inteligent şi de abil, tot şi-ar înfige ghearele în pielea ta. Trebuie să ţii braţul ridicat uite aşa, vezi? Connor demonstră, ridicându-şi braţul stâng în unghi drept. Ţine-l nemişcat cât timp ne plimbăm. Îl vei ridica doar pentru a-i da semnalul să zboare. Am să îl leg mai întâi, până ieşim şi ajungem.

Îl simți pe băiat trepidând – emoții, entuziasm pe care încerca să-l ascundă –, când Connor îi dădu semnalul lui Roibeard să vină pe brațul înmănușat.

– Șoimul Harris e agil și rapid, după cum spuneam, și un vânător feroce, deși, cum vom lua cu noi niște bucățele de pui – bătu cu palma în săculețul de momeli – vor lăsa amândoi deoparte orice gând de a vâna păsări sau iepuri.

– Și aici, pentru tine, Tom, l-am pregătit pe tânărul William. E foarte frumos și bine educat. Puține lucruri îi plac mai mult decât o șansă de a zbura prin păduri și de a fi răsplătit cu carne de pui.

– E superb. Amândoi sunt superbi. Tom râse scurt. Sunt emoționat.

– Haideți să trăim o aventură. Cum vă place șederea la castel? începu Connor, conducându-i afară.

– E fantastică. Eu și Annie credeam că va fi o experiență unică în viață, dar deja ne gândim să ne întoarcem.

– Cu siguranță nu poți veni doar o singură dată în Irlanda.

Îi conduse într-o plimbare relaxată, făcând puțin conversație, dar rămânând cu mintea și inima concentrate asupra șoimilor. Destul de mulțumit, destul de pregătit.

Luând-o pe o potecă, se îndepărtară de crescătorie, ajungând la drumul pavat și tare ce ducea la un luminiș mărginit de copaci înalți. Acolo, Connor dezlegă curelușele șoimilor.

– Dacă ridicați brațele, cu grijă acum, lăsându-le să alunece în sus, vor zbura.

Și frumusețea acelui moment, înălțarea în aer, întinderea aripilor, aproape mută. Aproape. Un icnet discret din partea băiatului, care încă mai încerca să se agațe de plictiseală, când ambii șoimi se cățărară pe o ramură, apoi își strânseră aripile și îi priviră de sus ca niște zei de aur.

– Îmi dai mie camera ta foto, Tom?

– O, sigur. Voiam să fac câteva poze cu Taylor și șoimul. Cu... Roibeard?

– Și am s-o fac eu. Tu întoarce-te, Taylor, cu spatele spre ei, uită-te peste umărul stâng acolo.

Deși Roibeard ar fi răspuns oricum, Connor puse o bucățică de pui pe mănușă.

– Scârbos.

– Nu și pentru pasăre.

Connor se înclină ușor.

– Tu doar ridică brațul, așa cum ai făcut prima dată. Ține-l nemișcat.

– Cum zici tu, bombăni Taylor, dar îl ascultă.

Iar șoimul, zburând cu o grație sălbatică, se aruncă de pe creangă, cu aripile întinse, cu ochii strălucind, și aterizâ pe brațul băiatului.

Înfulecă bucata de pui. Se ridică și se uită în ochii lui Taylor.

Cunoscând bine momentul, Connor surprinse uluirea încântată, bucuria pură de pe chipul băiatului.

– Uau! Uau! Tati, tati, ai văzut asta?

– Da. Nu o să... Tom se uită la Connor. Ciocul ăla.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, îți promit. Mai stai așa o clipă, Taylor.

Făcu încă o fotografie, una care, își imagină el, avea să fie așezată pe vreo policioară sau birou acasă în America, cu băiatul și șoimul fixându-se reciproc cu privirea.

– Acum tu, Tom.

Repetă procesul, făcu fotografia, își ascultă clienții vorbind între ei pe tonuri uluite.

– Și încă n-ați văzut nimic, le promise Connor. Haideți să intrăm în pădure puțin. O să vă distrați de minune.

Nu se plictisea niciodată de această muncă, nu devenea niciodată blazat. Zborul șoimului, înălțarea în văzduh și planarea printre copaci îl fermecau întotdeauna, fără excepție. Azi, încântarea absolută a băiatului și a tatălui lui îi sporea plăcerea.

Aerul umed, îmbibat de apă ca un burete, pâlpâirile de lumină strecurându-se printre copaci, freamătul toamnei ce se apropia, toate făceau ca ziua aceea, după părerea lui Connor, să fie excelentă pentru a hoinări prin pădure urmărind șoimii.

– Pot să mai vin? Taylor porni înapoi spre porțile crescătoriei cu Roibeard pe braț. Adică doar ca să îi văd. Sunt foarte tari, în special Roibeard.

– Poți, desigur. Vor fi încântați de puțină companie.

– Vom face asta din nou înainte să plecăm, îi promise tatăl lui.

– Prefer să fac asta decât un tur călare.

– O, o să îți placă și acela, pun pariu. Connor îi conduse înăuntru mergând agale. Este foarte plăcut să te plimbi prin păduri călare pe un cal bun – îți oferă o perspectivă diferită asupra lucrurilor. Și au ghizi foarte buni la grajduri.

– Tu călărești? îl întrebă Tom.

– Da. Deși nu atât de des pe cât mi-ar plăcea. Cea mai impresionantă experiență, desigur, e șoimăritul călare.

– Ce tare! Pot să fac și eu asta?

– Asta nu e în broșură, Taylor.

– E adevărat, spuse Connor, mutându-l cu grijă pe Roibeard pe o stinghie. Nu face parte din meniul obișnuit, cum ar veni. Am să rămân să discut detaliile cu tatăl tău dacă vrei să mai ieși o dată, să mai arunci o privire la șoimi.

– Mda, în regulă. Îl studie pe Roibeard încă o clipă cu ochii plini de dragoste. Mulțumesc. Mulțumesc, Connor. A fost fantastic.

– Mi-a făcut mare plăcere. Îl mută și pe William când Taylor ieși în fugă. Nu voiam să spun asta în fața băiatului, dar s-ar putea să reușesc să obțin pentru el o tură de ceea ce noi numim șoimărit călare. Ar trebui să verific dacă Meara poate conduce turul tău de familie – ea e șoimar și ghid la grajduri în același timp. Și dacă ai fi interesat.

– Nu l-am mai văzut pe Taylor atât de entuziasmat de altceva în afară de jocuri pe calculator și muzică de câteva luni. Dacă poți să îi îndeplinești dorința, ar fi grozav.

– O să văd ce pot rezolva, dacă îmi lași un minut sau două.

Se sprijini cu un șold de birou când Tom ieși și scoase telefonul.

– Ah, Meara, draga mea, vreau să-ți cer o favoare specială.

*

Era un lucru minunat să dăruiești cuiva strălucirea unor amintiri de neuitat. Connor se străduia din răsputeri să realizeze același lucru cu ultimul lui client în ziua aceea – dar nimic nu ar fi putut să se ridice la înălțimea încântării pe care o simțiseră Taylor și tatăl lui din America.

În fereastra dintre programări scoase șoimii peregrini – inclusiv pe Apollo – dincolo de păduri, în câmp deschis, pentru a face mișcare și a vâna. Acolo îi putea privi coborând în picaj cu un fel de fascinație ce nu îl părăsea niciodată. Acolo putea să simtă în el însuși fiorul vitezei amețitoare.

Cum era o creatură socială, la fel ca șoimii Harris, îi făceau plăcere plimbările cu șoimii, dar aceste momente de solitudine – doar el, păsările și aerul – erau partea lui favorită din orice zi.

Apollo prinse o cioară la mijlocul coborârii – un atac perfect. Puteau fi hrăniți, reflectă Connor așezându-se pe un zid jos de piatră cu o pungă de chipsuri și un măr. Puteau fi dresați și îngrijiți. Dar aparțineau sălbăticiei, ce sălbăticie avea nevoie spiritul lor.

Prin urmare, el rămase la locul său, mulțumindu-se să aștepte, să privească, în timp ce păsările se înălțau, se aruncau din văzduh, vânau și savurau liniștea unei după-amiezi umede.

Aici nu erau nici negură, nici umbre, își spuse el. Nu încă. Niciodată, dacă el și cei din cercul lui aveau să găsească o cale de a păstra lumina.

„Și unde ești acum, Cabhan? Nu aici, nu acum", își spuse, studiind dealurile cu pante line întinzându-se în depărtări, verzi și bogate. Nimic aici, acum, în afară de promisiunea ploii ce avea să vină și să plece, și să vină din nou.

Îl privi pe Apollo ridicându-se din nou, acum din pură plăcere, simțindu-și propria inimă înălțându-se și el. Și știu, în acea clipă unică, că avea să înfrunte întunericul și să îl oblige să se retragă.

Ridicându-se, își chemă toate păsările înapoi, una câte una.

Odată toată munca încheiată, făcu o ultimă tură cu păsările și verifică tot ceea ce trebuia verificat, după care își îndesă mănușa în buzunarul de la spate și încuie poarta.

Apoi porni agale spre grajduri.

Îl simți pe Roibeard mai întâi, își scoase mănușa și și-o puse. Chiar în clipa în care ridică brațul, o simți pe Meara.

Șoimul se roti o dată în aer, doar din pură plăcere, apoi se lăsă să cadă, aterizând pe brațul înmănușat al lui Connor.

– Și pentru tine a fost o aventură, deci? Cu siguranță i-ai oferit băiatului o zi pe care nu o va uita.

Rămase în loc până o văzu pe Meara cotind spre el. Pași mari și siguri – un bărbat nu putea să nu admire o femeie cu picioare lungi care se mișcau cu o încredere neclintită.

– Și iat-o că apare. Cum s-a descurcat băiatul? întrebă el cu un rânjet.

– E îndrăgostit nebunește de Roibeard și și-a exprimat o mare afecțiune față de Spud, care i-a oferit o ședință de călărit plăcută, sigură. A trebuit să mă opresc o dată și să o las și pe sora lui să încalece puțin, altfel aș fi asistat la o bătălie brutală între frați. I-a plăcut și ei destul de mult, dar nu la fel ca băiatului. Și nu o să-i taxăm suplimentar pentru cele câteva minute cât a călărit și ea.

– Nu o vom face, nu. O prinse de mână, legănând-o în mers, sărutând-o delicat pe încheieturile degetelor înainte de a o elibera. Mulțumesc.

– Ai să-mi mulțumești și mai mult, având în vedere că domnul mi-a dat o sută în plus.

– Ți-a dat o sută? În plus?

– Exact asta a făcut, fiindcă i-am părut a fi genul de persoană cinstită și m-a întrebat dacă aș fi dispusă să îi dau jumătate ție. Firește, i-am spus că nu e necesar, dar el a insistat. Și, firește, nu am vrut să fiu nepoliticoasă și să îl refuz din nou.

– Firește, spuse Connor cu un rânjet, apoi flutură din degete spre ea.

Ea scoase un teanc de euro din buzunar și îi numără.

– Bun, deci, ce sugerezi să facem cu acest bacșiș? Ce-ai zice de o halbă?

– Aș zice că uneori ai idei bune. Să îi strângem oare și pe restul? se întrebă ea.

– Am putea. Tu trimite-i un mesaj Brannei, iar eu am să-i trimit lui Boyle. Să vedem dacă e cineva interesat. Brannei o să-i prindă bine să iasă o seară.

– Știu asta. De ce nu-i trimiți tu mesaj?

– E mai ușor să refuzi un frate decât o prietenă.

Surprinse privirea lui Roibeard și făcu apoi câțiva pași în tăcere. Iar șoimul se ridică, întinse aripile și zbură. La fel cum făcuse și Connor, Meara privi șoimul cu plăcere pură.

– Unde se duce?

– Acasă. Vreau să-l știu aproape, așa că va zbura acasă și va rămâne peste noapte.

– Invidiez abilitatea asta, spuse Meara, scoțându-și telefonul. Felul în care vorbești cu șoimii, Iona le vorbește cailor, Branna, câinilor – iar Fin, cu toți trei atunci când vrea. Dacă aș avea vreo putere magică, cred că asta ar fi ceea ce mi-aș dori.

– Dar ai una. Te-am văzut cu șoimi, cai, câini.

– Asta e dresură și talent. Dar nu e ceea ce aveți voi. Trimise mesajul, apoi vârî telefonul la loc. Dar mi-aș dori adultatea asta doar cu animalele. Mi-aș pierde mințile dacă aș putea să citesc oamenii, să le aud gândurile și emoțiile așa cum poți tu. Aș încerca în permanență să ascult, apoi cel mai probabil m-ar enerva ceea ce aș auzi.

– Este mult mai bine să reziști tentației de a trage cu urechea.

Ea îl înghionti ușor cu un cot și îi aruncă o privire cu înțeles din ochii de culoarea ciocolatei amare.

– Știu cât se poate de bine că ai ascultat puțin când te întrebai dacă o fată ar accepta dacă i-ai face cinste cu bere și ai conduce-o acasă.

– Poate că așa au stat lucrurile înainte să fi ajuns la maturitate.

Meara îl desfătă cu râsul ei minunat.

– Tu nici nu te-ai apropiat încă de maturitate.

– Sunt la doar câțiva centimetri de ea deja. Ah, s
uite că Boyle a răspuns deja. Iona e acasă, exersând c
Branna. Îl va târî pe Fin cu el în scurt timp – și să vede
dacă Iona va face la fel cu Branna.

– Îmi place când suntem toți împreună. Suntem
familie.

Connor auzi regretul din vocea ei și-și petrecu u
braț în jurul umerilor ei.

– Suntem o familie, confirmă el, e perfect adevărat.

– Ți-e dor de părinții tăi de când s-au stabilit în Kerr

– Uneori da, dar sunt teribil de fericiți acolo pe la
administrându-și pensiunea, și cu surorile mamei me
ciripind toate prin preajmă. Și sunt nebuni după ap
lurile video pe FaceTime. Cine ar fi crezut? Așa că
vedem și aflăm noutățile.

O mângâie scurt pe umăr în timp ce străbătură dr
mul șerpuit spre Cong.

– Și, la drept vorbind, mă bucur destul de mult c
sunt instalați confortabil în sud, deocamdată.

– Și eu aș fi mai mult decât bucuroasă să îmi ști
mama instalată confortabil aproape oriunde, și nu di
motive altruiste ca ale tale.

– Ai să treci și peste asta. E doar o altă fază.

– O altă fază care durează de aproape cincisprezec
ani. Dar ai dreptate. Își scutură umerii ca și cum s-ar
scuturat de o mică povară. Azi i-am șoptit la ureche cu
că s-ar putea să îi facă plăcere o vizită lungă la sora me
și la nepoții ei. Și asta înseamnă că i-am vârât suges
pe gât lui Maureen, așa cum merită. Dacă asta nu ți
am de gând să o plimb de la un frate la altul în sperar
că va ajunge într-un loc care să fie pe placul ei. Eu n
renunț la apartamentul meu.

– Ai deveni o furtună dezlănțuită dacă te-ai muta îna
poi cu mama ta, și la ce v-ar ajuta asta pe oricare dint
voi? Donal și-a îndeplinit datoria față de ea, nu încap
îndoială, dar la fel și tu. Îi oferi timpul tău, o asculți,
ajuți cu piața. Îi plătești chiria.

Connor se mulțumi să ridice din sprâncene când e
se smulse de lângă el, îngustându-și ochii.

– Fii rezonabilă, Meara. Fin e gazda ei, cum aș putea
să nu știu? Ce vreau să spun e că ești o fiică bună și nu
ai nici un motiv să te simți egoistă.

– A voi să o știu altundeva pare egoist, dar nu mă pot
împiedica să nu-mi doresc. Iar Fin nu îi ia nici jumătate
din cât ar valora căsuța aia.

– Face parte din familie, spuse el, iar ea oftă.

– De câte ori poți să ai dreptate pe un singur drum
până la tavernă? Își îndesă mâinile în buzunarele ja-
chetei de lucru. Și cu asta am terminat cu văicărelile
și criticile, că tot asta fac de-atunci. Îmi stric singură o
zi bună de muncă și cei cincizeci de euro suplimentari
din buzunar.

Trecură pe lângă vechea abație unde încă mai hoină-
reau turiști, făcând fotografii.

– Oamenii îți spun mereu diverse lucruri. Cum se
face că se întâmplă așa?

– Poate că mie îmi place să aud diverse lucruri.

Ea clătină din cap.

– Nu, fiindcă tu asculți, indiferent dacă vrei sau nu să
auzi. Eu prea adesea îmi impun să rămân surdă.

Connor își vârî mâna în buzunarul ei, strângând-o
ușor.

– Împreună, probabil realizăm o medie pe graficul
naturii umane.

„Nu", își spuse ea. „Nu, în nici în caz. Connor
O'Dwyer nu ar putea fi niciodată mediocru, indiferent
de grafic."

Apoi își lăsă deoparte grijile și întrebările, intrând cu
el în căldura și gălăgia tavernei.

Connor fu primul salutat de cei care îl cunoșteau –
adică de majoritatea. O exclamație veselă, un zâmbet
cochet, un salut scurt. Era genul de om întotdeauna
bine-venit și întotdeauna în largul lui, oriunde l-ar fi
dus picioarele. Calități bune, ușoare, presupunea ea, și
un alt lucru pe care îl invidia la el.

– Tu fă-ne rost de o masă, îi spuse el, și fac eu cinste
cu prima tură.

Meara trecu printre mese, găsind una suficient de
mare pentru șase persoane. Instalându-se, își scoase

telefonul – lui Connor avea să-i ia ceva timp să ajungă din pricina conversațiilor, știa bine. Îi trimise un mesaj Brannei mai întâi.

Nu-ți mai dichisi atât părul. Am ajuns deja.

Apoi își verifică programul pentru a doua zi. O lecție în manej dimineața, trei plimbări cu ghid – plus sarcinile zilnice de curățat bălegarul, hrănire, spălare și cicălirea lui Boyle pentru a se asigura că se ocupa de hârtii. Apoi mai erau și cumpărăturile pe care le neglijase – pentru ea și pentru mama ei. Haine murdare pe care amânase să le spele. Putea să se ocupe de o parte din rufe în seara aceea dacă nu zăbovea prea mult la tavernă.

Își verifică și calendarul, văzu notița legată de ziua de naștere a fratelui ei mai mare și își puse în program să îi caute un cadou.

Și Iona urma să se prezinte pentru o nouă lecție de scrimă. Făcea progrese mari, își spuse Meara, dar acum că Cabhan își făcuse apariția, ar fi fost mai înțelept să reia exercițiile și să le efectueze regulat.

– Pune telefonul deoparte în momentul ăsta și termină cu munca. Connor așeză halbele pe masă. Ziua de lucru s-a terminat.

– Verificam ce am de făcut mâine.

– Asta e problema ta, Meara dragă, faptul că mereu te pregătești pentru următoarea sarcină.

– Iar tu mereu te pregătești pentru următoarea distracție.

El ridică paharul, zâmbind.

– Viața e plină de distracție dacă știi cum s-o trăiești. Salută din cap când îi văzu venind pe Iona și pe Boyle. Vine familia.

Meara aruncă o privire în jurul ei. Și puse deoparte telefonul.

capitolul 5

O zi de muncă satisfăcătoare, o halbă și prieteni alături de care s-o bea. După părerea lui Connor, nu prea

avea ce altceva să își mai dorească. Doar dacă nu era vorba de o mâncare fierbinte și de o femeie dornică.

Deși știa că blonda drăguță – cu numele de Alice –, care îi mai arunca ocazional câte o privire, ar fi fost destul de dornică, se mulțumi cu halba și cu prietenii.

– Mă gândesc, spuse el, acum că ni s-a alăturat și Fin, că poate ar fi o idee bună să combinăm șoimii și caii, așa cum am făcut azi eu și Meara pentru yankei, și să oferim asta ca opțiune standard.

Boyle se încruntă, reflectând.

– Am avea nevoie de un șoimar cu experiență, iar asta ne limitează la Meara.

– Aș putea s-o fac și eu, protestă Iona.

– Tu nu ai ieșit cu șoimii decât de câteva ori, remarcă Boyle. Și niciodată singură.

– Mi-a plăcut foarte mult. Și spuneai că sunt talentată, îi aminti ea lui Connor.

– Te descurci excelent, dar ți-ar trebui câteva încercări călare. Chiar și pe o motocicletă, așa cum facem când îi scoatem pe șoimi să facă mișcare iarna.

– Am să exersez.

– Tu ar trebui să exersezi mai mult cu o sabie în mână, replică Meara.

– Întotdeauna mă bați de-mi merg fulgii.

– Așa e. Meara zâmbi spre halba ei. Chiar așa e.

– Fata noastră aici de față învață repede, comentă Fin. Și e o idee interesantă.

– Dacă ne-am juca puțin cu ea... Boyle sorbi cu poftă din halbă și reflectă. Clienții care și-ar face programare pentru acest pachet ar trebui să aibă o oarecare experiență în călărie. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca vreun ageamiu să intre în panică în clipa în care un șoim îi aterizează pe braț și să sperie calul.

– În privința asta sunt de acord.

– Caii nu se vor speria dacă le spun eu să nu o facă. Iona înclină capul, zâmbind. Uite-o pe Branna.

Își aranjase îndelung părul, desigur, și purta o eșarfă mușchie peste o jachetă într-o nuanță puternică, închisă, de albastru. Cizmele fără toc arătau că venise pe jos de la căsuță.

Branna își puse o mână peste umărul Mearei, apoi se lăsă în scaunul de lângă ea.

- Ce sărbătorim?

- Eu și Meara am împărțit un bacșiș excelent de la un american azi.

- Bun. Deci ai să-i faci cinste surorii tale cu o halbă, nu-i așa? Nu mi-ar strica un Harp.

- E rândul meu, spuse Meara și se ridică.

- E supărată din cauza mamei ei, spuse Connor când Meara nu îl mai putea auzi. I-ar prinde bine o seară ceva mai festivă. Vom lua masa cu toții, să rămână binedispusă. Nu mi-ar strica o porție de cartofi pai cu pește.

- La al cui stomac te gândești? întrebă Branna.

- La stomacul meu, dar și la dispoziția ei. Ridică paharul. Și la compania plăcută.

Era într-adevăr o companie plăcută. Meara intenționase să bea o halbă, să mai stea puțin, apoi să meargă acasă, să pună rufele la spălat și să servească o cină rapidă din ce mai rămăsese prin cămară. Acum avea în față o a doua halbă și o plăcintă cu carne de pui.

Avea să-și lase camioneta acolo unde se afla, la Branna, și să meargă acasă pe jos, de la tavernă. Să pună câteva haine în mașina de spălat, să facă o listă de cumpărături - pentru ea și pentru mama ei. Să se culce devreme și, dacă reușea să se trezească suficient de devreme, putea să mai spele o tură de rufe și să termine cu ele. Să își facă apoi cumpărăturile în pauza de prânz. Să treacă pe la mama ei după ce termina munca - Doamne-ajută - să își facă datoria. Să mai planteze câteva semințe referitoare la ideea de a merge o vreme la Maureen.

Connor o împunse în coaste.

- Gândești prea mult. Încearcă să trăiești clipa. O să ți se pară fantastic.

- O plăcintă cu pui într-o tavernă e ceva fantastic?

- E bună, nu-i așa?

Meara mai luă o înghițitură.

- Este foarte bună. Și tu ce ai de gând să faci în legătură cu Alice?

- Hmm?

- Alice Keenan, care își semnalizează pofta sfâșietoare din celălalt capăt al tavernei, ca un polițist de la circulație.

Flutură din brațe pentru a demonstra.

- Are o față drăguță, cu siguranță. Dar nu este pentru mine.

Meara afișă o expresie de uluire, pe care o îndreptă spre toți cei de la masă.

- Ați auzit asta? Connor O'Dwyer susține că o față drăguță nu e pentru el.

- Așadar, să înțeleg că vrea inel pe deget? întrebă Fin amuzat.

- Într-adevăr vrea asta, și cum e mai mult decât îi pot eu oferi, nu e în regulă să mă joc cu ea. Dar are într-adevăr o față drăguță. Se aplecă spre Meara. Acum, dacă ar fi să te vadă cuibărindu-te aici și dându-mi o sărutare, și-ar spune: „Of, este luat deja", și n-ar mai tânji după mine.

- Va trebui să tânjească, așa cum fac și alte femei naive. Luă încă o îmbucătură de carne. Gura mea este ocupată în acest moment.

- Ai pus-o pe a mea o dată.

- Serios? Iona își împinse farfuria deoparte, aplecându-se în față. Povestește-ne în detaliu.

- Nu aveam decât doisprezece ani.

- Aproape treisprezece.

- Aproape treisprezece înseamnă doisprezece. Îl împunse cu furculița în joacă. Și eram curioasă.

- A fost plăcut.

- De unde aș fi putut eu să știu? replică Meara. A fost primul meu sărut.

- Ooo. Iona inspiră cu un suspin. Nu uiți niciodată primul sărut.

- Pentru el nu a fost primul.

Connor râse, trăgând-o pe Meara de coada împletită.

- Nu a fost, nu, dar nici nu l-am uitat, așa-i?

– Eu aveam unsprezece ani. Am fost precoce, inter veni Iona. Pe el îl chema Jessie Lattimer. A fost drăguț Am decis că o să ne căsătorim într-o bună zi, o să trăim la o fermă și o să pornim călare toată ziua.

– Și ce s-a întâmplat cu acest Jessie Lattimer? vru Boyle să știe.

– A sărutat pe altcineva, mi-a frânt inima. Apoi familia lui s-a mutat în Tucson sau Toledo. Ceva cu T. Acum am să mă mărit cu un irlandez. Se înclină spre Boyle, sărutându-l. Și am să călăresc toată ziua. Ochii ei scânteiară când Boyle își împleti degetele cu ale ei. Pentru tine cine a fost primul, Branna?

În clipa în care rosti acele cuvinte, scânteierea se transformă în regret. Știa. Bineînțeles că știa, chiar și înainte ca Branna să îi arunce o scurtă privire lui Fin.

– Și eu aveam tot doisprezece ani. Nu puteam să-mi las cea mai bună prietenă să mi-o ia înainte, nu? Și, precum Connor pentru Meara, Fin mi-a fost la îndemână.

– Asta așa e, confirmă Connor vesel, căci avea grijă să se afle oriunde te aflai și tu, clipă de clipă, oricând era posibil.

– Nu chiar clipă de clipă, fiindcă nu a fost primul lui sărut.

– Am exersat puțin. Fin se lăsă pe spate în scaun cu halba lui. Fiindcă voiam ca primul tău sărut să fie memorabil. În umbra pădurii, murmură el, într-o zi blândă de vară. Cu aerul mirosind a ploaie și a râu. Și a tine.

Ea nu se uită la el acum, și nici el la ea.

– Apoi a lovit fulgerul, o săgeată din cer direct în pământ. Își amintea. O, cât de bine își amintea. Tot aerul s-a zguduit de la el și de la tunetul care a urmat. Ar fi trebuit să ne dăm seama.

– Eram copii.

– Nu pentru multă vreme.

– Te-am întristat, spuse Iona încet. Îmi pare rău.

– Nu sunt tristă. Branna clătină din cap. Puțin nostalgică după inocența ce dispare mai rapid decât un fulg de nea sub o rază de soare. Nu putem fi inocenți acum, așa-i, având în vedere ceea ce s-a întâmplat? Și ceea ce se va întâmpla din nou. Deci... haideți să turnăm niște

whisky în ceai și să savurăm clipa – așa cum îi place tatălui meu să spună. O să ne amuzăm și cu puțină muzică, ce zici de asta, Meara? Un cântec sau două în seara asta, căci doar zeii știu ce ne va aduce ziua de mâine.

– Aduc vioara tavernei.

Connor se ridică, trecându-și mângâietor o mână peste părul surorii lui când plecă de la masă. Și astfel, fără un cuvânt, îi oferi alinarea de care avea nevoie.

Meara rămase mai mult decât intenționase, cu mult dincolo de o oră rezonabilă pentru a mai putea să se prindească la spălatul rufelor sau la alcătuirea unei liste de cumpărături. Deși încercă să îl refuze, Connor insistă să o conducă acasă.

– E caraghios, să știi. Este doar o plimbare de cinci minute.

– Atunci nu-mi ia mult din timp. A fost frumos din partea ta că ai rămas, fiindcă Branna avea nevoie de asta.

– Și ea ar face la fel pentru mine. Și mi-a ridicat și mie moralul, deși nu a rezolvat problema cu spălatul hainelor.

Străbătură strada cufundată în tăcere, urcând panta. Tavernele erau încă pline de viață, dar magazinele erau închise și zăvorâte, și nici măcar o singură mașină nu trecu pe lângă ei.

Vântul se înteți în jurul lor. Meara simți parfum de vanilie sălbatică dintr-un ghiveci de la o fereastră și văzu vârfurile ca de ac ale stelelor printre fuioarele de nori.

– Te-ai gândit vreodată să pleci altundeva? îl întrebă ea. Să trăiești altundeva? Dacă nu ai avea de făcut ceea ce trebuie făcut aici?

– Nu, nu m-am gândit. Ăsta e locul pentru mine. Asta e ceea ce îmi doresc. Dar tu?

– Nu. Am prieteni care s-au mutat la Dublin sau în Galway City, Cork City, ba chiar în America. Mă gândeam că aș putea să fac și eu asta. Să îi trimit mamei niște bani și să plec undeva, într-o aventură. Dar nu mi-am dorit niciodată asta mai mult decât mi-am dorit să rămân.

– Lupta împotriva unui vrăjitor bătrân de câteva secole şi însufleţit de forţele răului ar fi o aventură pentru majoritatea oamenilor.

– Şi totuşi nu e Grafton Street, nu crezi? Râse cu el, dând colţul spre apartamentul ei. O parte din mine nu a crezut niciodată că se va întâmpla ceea ce s-a întâmplat în poieniţă, la solstiţiu. Apoi s-a întâmplat, totul atât de aprig, şi rapid, şi teribil, şi nu am mai apucat să mă gândesc deloc.

– Ai fost magnifică.

Ea râse din nou, clătină din cap.

– Nu-mi amintesc exact ce am făcut. Lumină şi foc, şi vânt. Părul tău fâlfâind. Atâta lumină. În jurul tău, în tine. Nu te mai văzusem niciodată aşa. Cu magia ta ca soarele, aproape orbitoare.

– Am fost toţi împreună. Nu am fi putut să îl înfrângem şi să îl respingem dacă nu am fi fost toţi.

– Ştiu asta. Am simţit asta. Pentru o clipă nu făcu decât să privească în noapte satul ce fusese al ei de când se ştia. Şi totuşi trăieşte.

– Nu o să iasă victorios.

Urcă alături de ea scările pe vanguri din faţa casei ei.

– Nu ai de unde să ştii asta, Connor.

– Trebuie să o cred. Dacă lăsăm întunericul să învingă, ce mai suntem noi? Care ar fi rostul întregii poveşti dacă am lăsa întunericul să învingă? Aşa că nu o să-l lăsăm.

Meara se opri pentru o clipă lângă un coş din care se revărsau petunii violet şi roşii.

– Mi-ar plăcea să-l laşi pe Fin să te ducă acasă cu maşina.

– Trebuie să merg pe jos ca să ard cartofii pai şi pestele... şi berile.

– Ai grijă, Connor. Nu putem câştiga fără tine. Şi, în afară de toate astea, sunt obişnuită cu tine.

– Atunci o să am grijă. Se întinse spre ea, părul să ezite, apoi o trase de coadă aşa cum obişnuia. Să ai şi tu grijă. Noapte bună, Meara.

– Noapte bună.

Connor aşteptă până când ea intră, până când uşa fu închisă şi zăvorâtă.

Fusese cât pe ce să o sărute, îşi dădu seama, şi nu era deloc sigur că sărutul ar fi fost... frăţesc. Ar fi trebuit să se lipsească de whisky în ceai, decise el, dacă îi tulbura atât de mult judecata.

Meara era prietena lui, o prietenă cât se poate de bună. Nu o să facă nimic ca să rişte să strice lucrurile.

Dar acum se simţea încordat şi nesatisfăcut. Poate ar trebuit totuşi să îşi încerce norocul cu Alice.

Când se întâmplau atât de multe, când miza era atât de mare, nu putea accepta cu inima uşoară să o lase pe Brianna singură peste noapte – chiar dacă Iona rămânea în căsuţă. Şi nu s-ar fi simţit prea în largul lui nici să aducă o femeie acasă cu el, mai ales având în vedere circumstanţele.

Per ansamblu, reflectă el, lăsând satul în urma lui şi urcând pe jos pe drumul şerpuit, era incomod. Şi doar un motiv în plus să-l azvârle pe Cabhan ţipând în iad.

Îi plăceau femeile. Îi plăcea să discute cu ele, să flirteze cu ele. Îi plăcea să danseze, să se plimbe, să râdă. Isuse, îi plăcea să se culce cu ele. Moliciunea şi fierbinţeala lor, parfumurile şi suspinele. Dar astfel de plăceri erau suspendate în mod cu totul incomod.

Cât avea să mai dureze, se întrebă el, având în vedere că Cabhan încercase să atace din nou?

Chiar în clipa în care îi trecu acest gând prin minte, Connor se opri. Rămase nemişcat şi tăcut – cu trupul întins –, pe drumul întunecat pe care îl cunoştea la fel de bine ca liniile din propria lui palmă. Şi ascultă cu toată fiinţa.

E acolo, e acolo. Nu departe, nu suficient de departe – nici suficient de aproape ca să îl găsească, dar nici suficient de departe pentru a fi cu adevărat în siguranţă. Puse mâna pe amuleta de sub bluza lui, simţindu-i urma, căldura. Apoi întinse braţele larg, le deschise mai mult.

Aerul şoptea în jurul lui, un cântec murmurat ce dansa prin părul lui, sărutându-l pe piele când puterea se ridică în el. Când vederea lui se întinse.

Văzu copacii, tufişurile, auzi şoapta aerului prin ele, inimile bătând în piepturile creaturilor nocturne ce se trezeau, pulsul mai grăbit al prăzii vânate. Surprinse mirosul, sunetul apei.

Şi un fel de pată mânjită peste ea – o umbră lipindu-se de umbre. Cufundată în ele ca el să nu-i poată separa forma sau substanţa.

Râul. Dincolo de râu, da. Deşi traversarea lui provoacă durere. Apă, traversarea unei ape te tulbură. „Te simt, te simt pur şi simplu ca pe o prelingere de nămol rece. Într-o bună zi am să-ţi găsesc cuibul. Într-o bună zi."

Şocul îl arse, însă foarte puţin. Aproape cu nimic mai mult decât pârâitul scurt de electricitate statică. Connor îşi zăgăzui din nou puterea, retrase magia în el. Şi zâmbi.

– Încă eşti slăbit. O, te-am rănit eu şi băiatul. Vom face şi ceva mai rău de-atât, ticălosule, ţi-o jur pe sângele meu că vom face şi ceva mai rău până să se termine.

Simţindu-se ceva mai puţin tensionat acum, ceva mai puţin nesatisfăcut, porni spre casă fluierând.

Ploaia veni şi se instală pentru o vizită prelungită, făcând totul să mustească de apă. Oaspeţii cazaţi la castelul Ashford – şi care alcătuiau cea mai mare parte a clientelei lor – insistară oricum să facă plimbări cu şoimii.

Pe Connor nu îl deranja ploaia şi se minună, ca de fiecare dată, de echipamentele cu care se încărcau turiştii. Îl amuza să îi privească hoinărind în cizme de cauciuc colorate şi cu diverse pelerine lucioase, înfofolindu-se cu eşarfe, căciuli şi mănuşi, totul din cauza unei mici ploi reci de septembrie.

Dar, amuzat sau nu, continuă să scruteze ceaţa ce se ridica în rotocoale sau se târa pe pământ – şi nu găsi nimic în ea în afară de umezeală. Deocamdată.

Într-o seară umedă, după ce termină munca, se aşeză pe prispa căsuţei cu un ceai tare şi gustos şi o privi pe Meara antrenând-o pe Iona. Săbiile li se ciocneau

zgomotos, răsunând tăios, deşi Branna le fermecase să devină moi ca tăieţeii dacă veneau în contact cu pielea.

Verişoara lui făcea progrese, aprecie el, deşi se îndoia că avea să ajungă vreodată să o egaleze în stil şi ferocitate pe Meara Quinn.

Femeia părea să se fi născut cu o sabie în mână, judecând după cum o mânuia. După cum arăta cu una – înaltă şi plină de rotunjimi ca o zeiţă, având întreaga coamă bogată de păr castaniu împletită la spate.

Cizmele ei, la fel de îndelung purtate ca şi ale lui, se implântară în pământul îmbibat de apă, apoi dansară peste el când o împinse pe Iona în spate, fără a arăta nici urmă de îndurare faţă de eleva ei. Iar ochii aceia întunecaţi – un trofeu ca pielea suflată cu aur a sângelui de ţigancă pe care îl moştenise – scânteiară aprig când blocă un atac.

Cu siguranţă era în stare să o privească mânuind o sabie ziua întreagă. Deşi tresări de milă când Meara o împinse pe micuţa lui verişoară înapoi, într-un atac necruţător.

Branna ieşi din casă ţinând şi ea o cană cu ceai, se aşeză lângă el.

– Face progrese.

– Hmm? O, Iona, da. Exact la asta mă gândeam şi eu.

Cu o expresie placidă, Branna sorbi din ceai.

– Chiar la asta?

– Chiar. E mai puternică decât era când a venit la noi, şi nu era slabă nici atunci. Mai puternică, însă şi mai sigură pe ea. Mai sigură, totodată, şi de harul ei. O parte din asta ni se datorează nouă, o parte lui Boyle şi efectului pe care îl are iubirea asupra trupului şi a sufletului, dar cea mai mare parte a existat dintotdeauna în ea, aşteptând doar să înflorească.

O bătu uşor pe Branna pe genunchi.

– Noi suntem norocoşi, noi doi.

– Aşa mi-am spus şi eu o dată sau de două ori.

– Norocoşi prin cei din care ne-am născut. Am ştiut întotdeauna că suntem iubiţi şi apreciaţi. Şi că tot ceea ce avem, ceea ce suntem, e cu adevărat un dar şi nu ceva ce trebuie îngropat sau ascuns. Le vezi pe cele două care îşi încleştează săbiile în ploaie? Nu au fost la fel

de norocoase ca noi. Iona a avut-o și o are în continuare pe bunica ei, iar asta e o comoară. Dar în afară de asta, pentru ele familia e... ei bine, nasoală, după cum îi place Mearei să spună.

- Noi suntem familia lor.

- Știu asta, la fel cum o știu și ele. Dar e o rană care nu se poate vindeca pe deplin, nu-i așa? Să nu te bucuri de dragostea deplină a celor care te-au creat. Indiferența părinților Ionei, dezastrul de nedescris reprezentat de cei ai Mearei.

- Ce este mai rău, după părerea ta? Acea indiferență, care depășește capacitatea mea de înțelegere, sau dezastrul de nedescris? Felul în care a fugit tatăl Mearei, luând puținii bani rămași după ce risipise în vânt tot ceea ce avuseseră? Să îți părăsești soția, lăsând-o singură cu cinci copii, sau pur și simplu să te doară în cot de la bun început?

- Cred că amândouă sunt zdrobitoare. Și uită-te la ele. Atât de puternice și de pline de curaj.

Iona făcu un pas împiedicat în spate, alunecă. Fundul ei se lovi de iarba udă leoarcă. Meara se aplecă, îi oferi o mână, dar Iona clătină din cap, strângând din dinți, și se rostogoli, apoi sări în picioare. Veni în față, balansând sabia.

Acum Connor rânji, plesnindu-și sora peste picior.

- Deși e mică, e tare afurisită!

- Fiindcă e adevărat, am să te iert că l-ai citat pe bardul englez când eu am o oală de tocăniță cu bere fierbând la foc mic.

Mintea lui se concentră imediat pe mâncare.

- Tocăniță cu bere, zici?

- Da, și o porție zdravănă de pâine din aluat dospit cu semințele alea de mac care îți plac ție.

Ochii lui se aprinseră, apoi se îngustară.

- Și ce voi face ca să merit asta?

- În următoarea noastră zi liberă, am nevoie să lucrez cu mine.

- Am s-o fac, desigur.

- Vrăjile pe care le-am făcut pentru solstițiu... eram atât de sigură că o să funcționeze. Dar mi-a scăpat ceva,

așa cum și Sorchei i-a scăpat ceva când s-a sacrificat și l-a otrăvit pe Cabhan cu atâta timp în urmă. De atunci încoace, fiecăruia dintre noi i-a scăpat ceva. Trebuie să aflăm ce anume ne-a scăpat.

- Și vom afla. Dar nu poți să ne excluzi, Branna. Nu ție ți-a scăpat ceva, ci nouă tuturor. Fin...

- Știu că trebuie să lucrez cu el. Am făcut-o și am să o fac.

- Te ajută gândul că și el suferă la fel ca și tine?

- Puți. Își sprijini capul pe umărul lui pentru o clipă. E meschin din partea mea.

- Este omenesc din partea ta. Orice vrăjitor e întâi de toate om, după cum ne spunea întotdeauna tata.

- Așa spunea.

Preț de o clipă rămaseră tăcuți, unul lângă altul, în timp ce săbiile răsunau.

- Cabhan se vindecă, nu-i așa? O spuse încet, doar pentru el. Își strânge forțele pentru data viitoare. Simt... ceva în aer.

- O simt și eu. Connor privi, la fel ca ea, umbrele verzi-închis ale pădurii. Cum el e din sângele lui, Fin probabil simte mai mult. Tocănița ajunge pentru toți?

Branna oftă într-un fel care îi spuse că se gândise deja la acest lucru.

- Cred că da. Invită-le, îi spuse în timp ce se ridică, iar eu voi avea grijă să ajungă.

Connor o prinse de mână și i-o sărută.

- Umană ca oricine și mai curajoasă decât majoritatea. Asta e sora mea.

- Gândul la tocănița cu bere te-a făcut sentimental.

Dar îl strânse scurt de mână înainte de a se întoarce în casă.

Nu era din cauza tocănițeи, își spuse el, deși Dumnezeu îi era martor că nu-i prindea rău deloc. Dar își făcea mai multe griji pentru ea decât își dădea ea seama.

Apoi Iona fentă spre stânga, se răsuci pe călcâie, lovi din dreapta și de data aceasta Meara se împiedică, alunecă și ateriză pe iarba udă.

Iona scoase imediat un chiuit, începu să țopăie în vârfuri, ținând sabia ridicată.

– Bravo, verişoară! îi strigă Connor peste râsul puternic, gutural al Mearei.

Iona făcu o plecăciune elaborată, apoi, scheunând, se îndreptă rapid când latul sabiei Mearei o plesni peste fund.

– Într-adevăr, bravo, îi spuse Meara. Dar aş fi putut să îţi spintec burta în timp ce tu ţopăiai de bucurie. Termină treaba data viitoare.

– Am priceput, dar vreau doar încă una. Chiui din nou, ţopăind. Cred că ajunge. Pun săbiile la loc şi mă să mă laud Brannei.

– Mi se pare corect.

Iona luă săbiile, le flutură pe amândouă în sus, făcu o altă plecăciune pentru Connor, apoi ţâşni înăuntru.

– Ai antrenat-o bine, comentă Connor, ridicându-se şi apropiindu-se de Meara pentru a-i oferi ceea ce mai rămăsese din ceaiul lui.

– Felicitări mie.

– Ai lăsat-o intenţionat să te pună la pământ?

– Nu, n-am făcut-o, deşi m-am gândit să o fac pentru a o încuraja. Nu s-a dovedit necesar. A fost dintotdeauna rapidă, dar acum învaţă să fie şi vicleană.

Îşi frecţionă fundul.

– Iar acum sunt udă unde nu eram.

– Rezolv eu asta. Se apropie puţin mai mult, îşi petrece cu braţele în jurul ei. Mâinile lui alunecară uşor peste fundul pantalonilor ei.

O senzaţie de căldură se răspândi în zonă, trecând prin material, iar mâinile lui zăboviră. Era ceva în ochii ei, îşi spuse el, era ceva în ochii aceia întunecaţi şi exotici. Se surprinse pe punctul de a o trage în braţele lui când ea se dădu în spate.

– Mulţumesc. Îi termină restul de ceai. Şi mulţumesc şi pentru asta, deşi mi-ar prinde bine un pahar din vinul acela care îi place atât de mult Brannei.

– Atunci vino înăuntru şi bea un pahar. Îi chem şi pe ceilalţi. Avem tocăniţă cu bere şi pâine proaspătă.

– Ar trebui să plec. Se dădu în spate, aruncând o privire spre camionul ei. Aproape că m-am mutat aici în ultimele zile.

– Branna are nevoie de cercul ei, Meara. Ar fi o favoare pentru mine dacă ai rămâne.

Aruncă o privire peste umăr, ca şi cum ar fi simţit ceva furişându-se din spatele ei.

– Vine deja?

– Nu pot să spun, nu cu certitudine absolută. Sper că Fin va putea să ne spună mai multe. Aşa că hai înăuntru şi serveşte nişte vin şi nişte tocăniţă şi vom fi împreună.

Veniră toţi, aşa cum Connor ştia că aveau s-o facă dintotdeauna. Prin urmare, bucătăria se umplu de voci, de căldura prietenilor, cu Kathel întins în faţa micuţei sobe şi o tocăniţă gustoasă şi consistentă fierbând la foc mic pe aragaz.

Cum avea să-şi ia porţia de bere din tocăniţă, Connor luă şi el pentru vin. În timp ce îl savură, îşi privi prietenul îndrăgostit rânjind când Iona reproduse, din nou, momentul ei de triumf.

Cine ar fi crezut că Boyle McGraff avea să se îndrăgostească atât de tare, atât de deplin? Un bărbat care vorbea puţin şi în general le acorda mai multă atenţie cailor lui decât femeilor. Un prieten loial şi sincer ca nimeni altul, şi un scandalagiu dincolo de autocontrolul pe care şi-l formase singur.

Şi iată-l pe Boyle cel cu degetele pline de cicatrici şi cu temperamentul exploziv privind-o cu ochi duioşi pe micuţa vrăjitoare care le vorbea cailor.

– Ai un aer viclean şi satisfăcut, comentă Meara.

– Îmi face plăcere să îl văd pe Boyle semănând cu un ciobelandru uriaş când o priveşte pe Iona.

– Se potrivesc bine şi vor avea o viaţă bună împreună. Majoritatea nu au.

– Ei, haide, nu majoritatea. Îşi simţea inima frângându-se când o auzea spunând acest lucru, ştiind că aşa simţea. Lumea are nevoie de iubiţi care se potrivesc, altfel cum am putea să mergem mai departe? A fi doar unul o viaţă întreagă? Asta este o viaţă singuratică.

– A fi doar unul înseamnă a putea să pleci când doreşti şi să nu fii nevoit să trăieşti singurătatea în doi,

iar apoi să te trezeşti că ai rămas iarăşi doar unul când toată povestea se duce naibii.

– Eşti foarte cinică, Meara.

– Şi nu mă deranjează. Îi aruncă o privire pe sub sprâncenele arcuite. Tu eşti foarte romantic, Connor.

– Şi nu mă deranjează.

Ea râse, iute şi relaxat, în timp ce puse pe masă şerveţelele pe care le ţinea în mână.

– Branna spune că fiecare se serveşte din oala de pe aragaz, aşa că ar fi bine să te pui la rând.

– Aşa am să fac.

Aduse mai întâi vinul la masă, pentru a-şi lăsa răgaz să se deschidă puţin, să testeze aerul vânând orice senzaţie sau semn, înainte de a se aşeza să mănânce şi să discute despre magie. Albă şi neagră.

Tocăniţa era o mostră de magie în sine, însă Branna avea un talent deosebit.

– Doamne, ce gustos e! Iona mai luă o lingură de mâncare. Trebuie să învăţ să gătesc şi eu aşa.

– Te descurci bine cu garniturile, îi spuse Branna. Iar Boyle e un bucătar de încredere. Se poate ocupa el de asta, iar tu să te ţii de luptele cu săbii.

– Poate că da. În fond, am reuşit totuşi să o pun pe Meara în fund.

– Se va plictisi vreodată să repete asta? se întrebă Meara. Îmi dau seama acum că va trebui să o împing eu în fund de vreo zece ori pentru a face să-i pălească puţin din strălucirea triumfătoare.

– Nici măcar aşa nu vei reuşi. Iona zâmbi, apoi se aşeză la loc. Nu ai făcut-o intenţionat, aşa-i?

– Nu, n-am făcut-o, şi îmi doresc acum să o fi făcut, ca să putem toţi să-ţi plângem de milă.

– Să toastăm atunci. Fin ridică paharul. Pentru tine, *deifiúr bheag*, o războinică de seamă. Şi pentru tine, *dubheasa*, frumuseţe neagră, îi spuse Mearei, care ai făcut-o astfel.

– Lin ai făcut trecerea, murmură Branna, şi bău.

– Uneori adevărul e lin. Alteori nu.

– Lin sau nu, adevărul e ceea ce ne trebuie.

– Atunci am să vă spun ceea ce ştiu, deşi e puţin. L-aţi rănit, îi spuse lui Connor. Tu şi băiatul, Eamon. Dar se vindecă. Şi voi, cei trei, simţiţi asta la fel ca şi mine.

– Îşi strânge forţele, spuse Connor.

– Aşa e. Strânge întunecimea şi bezna în jurul lui şi în el. Nu ştiu exact cum, altfel poate am găsi o cale de a-l opri şi de a-l nimici.

– Piatra roşie. Sursa.

Fin dădu din cap spre Iona.

– Da, dar cum a ajuns la el? Cum a fost impregnată cu putere, cum poate fi luată şi distrusă? Ce preţ a plătit pentru ea? Doar el ştie răspunsurile, iar eu nu reuşesc să îi străpung protecţiile şi să le aflu, sau să îl găsesc.

– Dincolo de râu. Cât de departe, nu ştiu să vă spun, adăugă Connor, dar nu e pe partea noastră de râu, deocamdată.

– Va rămâne acolo până îşi reface din nou rezervele de putere. Dacă am putea să îl înfruntăm înainte să recâştige ceea ce i-a răpit băiatul, l-am nimici. Ştiu asta. Dar am căutat şi nu reuşesc să îi găsesc cuibul.

– Singur? Furia încinse vocea Brannei. Te-ai dus să îl cauţi de unul singur?

– Asta e o insultă la adresa noastră, a celorlalţi, Fin. Vocea lui Boyle rămase scăzută, dar în ea fierbea mânia. Nu e corect.

– Mi-am urmat propriul sânge, ceea ce nici unul dintre voi nu poate face.

– Suntem un cerc. Nu mânie răsună din vocea Ionei, nu se reflectă aceasta pe chipul ei, ci o dezamăgire mult mai usturătoare. Suntem o familie.

Pentru o clipă, recunoştinţa lui Fin, regretul, nevoia se ridicară atât de intense, încât Connor nu reuşi să le blocheze cu totul. Nu surprinse decât marginea, şi fu suficient pentru a-l determina să vorbească.

– Suntem şi cerc, şi familie, şi nimic nu schimbă asta. Nu singuri ar trebui să acţionăm, şi totuşi m-am gândit şi eu la asta. La fel şi tu, îi spuse lui Boyle. La fel şi fiecare dintre noi, într-un moment sau altul. Fin e însemnat cu sângele lui, şi nu a făcut nimic pentru a se alege

cu asta. Care dintre noi poate să spună, cu sinceritate, că, dacă ar fi fost în locul lui, nu ar fi făcut la fel?

– Eu aș fi făcut la fel. Connor are dreptate, adăugă Meara. Toți am fi făcut la fel.

– În regulă. Dar Iona se întinse peste masă spre Fin. Acum să n-o mai faci niciodată.

– Te-aș lua și pe tine, și sabia ta drept protecție, dar nu văd rostul. Cabhan a găsit o cale de a se ascunde de mine, iar eu încă nu am descoperit cum să răzbat dincolo de ea.

– Vom lucra mai mult și din greu. Branna își luă din nou paharul de vin. Și noi am avut nevoie de timp după solstițiu, dar noi nu am stat ascunși în întuneric lingându-ne rănile. Vom lucra mai mult, împreună și singuri, și vom descoperi ce anume ne-a scăpat.

– Ar trebui să ne întâlnim așa cu toții mai mult decât am făcut-o până acum. Aruncând o privire în jurul mesei, Boyle vârî din nou lingura în tocăniță. Nu trebuie neapărat să fie aici, deși Branna se pricepe mult mai bine la gătit decât mine. Dar am putea să ne întâlnim și acasă la Fin.

– Nu mă deranjează să gătesc, spuse Branna rapid. Îmi face plăcere. Și sunt aici sau la atelier în majoritatea zilelor, deci e destul de ușor.

– Ar fi mai ușor dacă am planifica întâlnirile și am putea să-ți dăm toți o mână de ajutor, decise Iona, apoi aruncă o privire în jurul mesei, cum făcuse și Boyle. Deci, când fi-vom iar, tussăse, noi?

– Acum îl parafrazăm pe bardul englez. Branna își dădu ochii peste cap. Săptămânal. Cel puțin deocamdată, săptămânal. Mai des dacă vom considera că e cazul. Connor va lucra cu mine în zilele lui libere, ceea ce ar trebui să faci și tu, Iona.

– Așa voi face. În zilele libere, serile, oricând este nevoie.

Se lăsă o clipă de tăcere care se prelungi cu doar o fracțiune de secundă prea mult pentru a mai fi confortabilă.

– Și tu, Fin. Branna rupse în două pâinea de care abia se atinsese și mușcă din ea. Oricând poți.

– Am să-mi păstrez programul cât de flexibil pot.

– Și toate astea, noi toți, vom fi de-ajuns, hotărî Connor și se întoarse la tocănița lui.

capitolul 6

Îl visă pe băiat și stătu lângă el în lumina pâlpâitoare a unui foc de tabără înconjurat cu pietre cenușii și aspre. Luna atârna plină, o minge albă înotând într-o mare de stele. Simți mirosul fumului și al pământului – și al calului. Nu Alastar cel de atunci sau de acum, ci o iapă vânjoasă ce moțăia în picioare, relaxată. Pe o creangă deasupra calului, veghea șoimul.

Și auzi noaptea, toate șoaptele ei purtate de vânt.

Băiatul era așezat cu genunchii strânși la piept și bărbia sprijinită pe ei.

– Dormeam, spuse el.

– Și eu. Suntem în timpul tău sau al meu?

– Nu știu. Dar aici e casa mea. E și a ta?

Connor aruncă o privire spre ruinele căsuței, spre piatra ce marca mormântul Sorchei.

– E a noastră, așa cum a fost a ei. Ce vezi acolo?

Eamon se uită spre ruine.

– Căsuța noastră, așa cum era când ne-a spus mama să plecăm.

– Așa cum ați lăsat-o?

– Da. Vreau să intru, dar ușa refuză să se deschidă pentru mine. Știu că mama nu e acolo, și am luat tot ceea ce ne-a spus ea să luăm. Și totuși vreau să intru ca și cum ea ar fi acolo, lângă foc, așteptându-mă.

Eamon luă un băț lung și scormoni în foc, așa cum făceau adesea băieții.

– Tu ce vezi?

Ar fi rănit sufletul băiatului dacă i-ar fi spus că vedea o ruină acoperită de vegetație. Și o piatră de mormânt.

– Văd că tu ești în timpul tău, iar eu într-al meu. Și totuși... Se întinse, îl atinse pe Eamon pe umăr. Îmi simți mâna.

– Da. Deci visăm, sau poate nu.

– Puterea domnește peste acest loc. Cea a mamei tale și, mă tem, și cea a lui Cabhan. L-am rănit împreună, așa că în noaptea asta nu își aduce puterea aici. Cât timp a trecut pentru tine de când ne-am întâlnit?

– Trei săptămâni și alte cinci zile. Pentru tine?

– Mai puțin. Deci timpul nu curge la fel. Sunteți bine, Eamon? Tu și surorile tale?

– Am ajuns în Clare și ne-am făcut o micuță colibă în pădure. Ochii îi străluciră când se uită spre casa lui din nou. Am folosit magia. Ne-am folosit și mâinile, și spinarea, dar ne-am gândit că dacă apelăm la magie vom fi mai în siguranță. Și mai uscați, adăugă el cu o umbră de zâmbet. Brannaugh a făcut câteva vindecări pe drum și când am ajuns. Avem o găină pentru ouă, iar asta este foarte bine, și știm să vânăm – toți în afară de Teagan, care nu poate folosi săgeata pe nimic viu. O doare sufletul să încerce, dar se ocupă de cai și de găină. Am făcut câteva schimburi cu oamenii – muncă și vindecare, și poțiuni în schimbul unor cartofi și napi, grâne și altele asemenea. Ne vom face propria recoltă când vom putea. Știu să sădesc și să îngrijesc, și să strâng recolta.

– Vino la mine dacă poți, când ai nevoie. S-ar putea să reușesc să îți asigur mâncare sau pături, sau orice v-ar trebui.

O slabă alinare, își spuse Connor, pentru un băiețel trist aflat atât de departe de casă.

– Mulțumesc pentru asta, dar ne merge destul de bine și avem banii pe care ni i-au dat Ailish și Bardan. Dar...

– Ce e? Nu trebuie decât să ceri.

– Ai putea să-mi dai ceva de-al tău? Ceva mărunt pe care să-l pot lua cu mine? Îți dau ceva la schimb. Eamon îi oferi o piatră, un bolovan alb pur, prins ca un ou în căușul palmei lui. E doar o piatră pe care am găsit-o, dar e una frumoasă.

– Așa e. Nu știu ce am.

Apoi știu și duse mâna la gât pentru a-și scoate fâșia de piele îngustă cu o lance de cristal prinsă pe ea.

– E un ochi de tigru albastru – dar mai este denumit și ochi de șoim sau ochi de vultur. L-am primit de la tatăl meu.

– Nu pot să-l accept.

– Poți. Face parte din familia ta la fel ca și mine. Va fi încântat să îl știe la tine. Pentru a încheia discuția, îl puse la gâtul lui Eamon. E un schimb excelent.

Eamon luă piatra între degete, studiind-o în lumina focului.

– Am s-o arăt surorilor mele. S-au arătat foarte uluite și pline de întrebări când le-am spus că m-am întâlnit cu tine și cum l-am alungat pe Cabhan. Și m-au și invidiat puțin. Vor să te cunoască.

– Și eu pe ele. Poate va veni și ziua aceea. Tu îl simți?

– Nu l-am mai simțit din ziua aceea. Nu se mai poate atinge de noi acum, așa a spus Brannaugh. Nu poate trece dincolo de propriile granițe, deci nu ne poate atinge în Clare. Ne vom întoarce după ce creștem, când vom fi mai puternici. Vom merge acasă din nou.

– Știu asta, dar veți fi în siguranță unde vă aflați acum, până va sosi vremea voastră.

– Tu îl simți?

– Îl simt, dar nu în noaptea asta. Nu aici. Ar trebui să te odihnești, spuse el, când văzu cum ochii lui Eamon începeau să se închidă.

– Rămâi aici?

– Rămân, atât cât voi putea.

Eamon se făcu ghem, strângându-și pelerina scurtă în jurul lui.

– E muzică. O auzi? Auzi muzica?

– O aud, da.

Muzica Brannei. Un cântec plin de lacrimi, din inimă.

– E superbă, murmură Eamon, începând să alunece în somn. Tristă și superbă. Cine o cântă?

– Dragostea o cântă.

Îl lăsă pe băiat să doarmă și privi focul până se trezi în propriul pat, cu soarele strecurându-se pe fereastră. Când deschise pumnul, găsi în palmă o piatră albă și netedă.

I-o arătă Brannei când aceasta coborî în bucătărie pentru cafeaua de dimineață. Negura somnului dispăru brusc din ochii ei.

– S-a întors cu tine.

– Eram amândoi acolo, în carne şi oase cum suntem noi aici, dar fiecare din noi în propriul timp. I-am dat piatra de ochi de şoim pe care mi-a dat-o tata – o mai ţii minte?

– Bineînţeles. O purtai la gât când erai copil. E atârnată pe cadrul oglinzii din dormitorul tău.

– Nu mai e. Nu o purtam, nici piatra, nici nimic altceva, când m-am băgat în pat aseară. Dar în vis eram îmbrăcat şi o aveam la gât. Acum e la gâtul lui Eamon.

– Fiecare în propriul timp. Se duse la uşă să i-o deschidă lui Kathel, întors după alergarea de dimineaţă. Şi totuşi aţi stat împreună, aţi vorbit unul cu celălalt. Ceea ce ţi-a dat el s-a întors cu tine prin vis. Trebuie să aflăm cum să folosim asta.

Deschise frigiderul, iar Connor văzu, în timp ce ea scoase unt, şuncă, ouă, că povestea lui, enigma ei şi nevoia ei de a analiza detaliile aveau să îi asigure micul dejun.

– Te-am auzit amândoi cântând.

– Poftim?

– În poieniţă. Te-am auzit. El era atât de somnoros încât de-abia mai reuşea să-şi ţină ochii deschişi. Iar muzica a venit, muzica ta a venit la noi. A adormit ascultându-te. Ai cântat azi noapte?

– Da, am făcut-o. M-am trezit agitată şi am cântat puţin.

– Te-am auzit amândoi. A ajuns tocmai până acolo din camera ta.

Surprinse tresărirea de pe chipul ei când puse şuncă să sfârâie în tigaie.

– Aşadar, nu erai în camera ta. Unde?

– Aveam nevoie de aer. Aveam nevoie să ies puţin noaptea. M-am dus numai până pe câmpul din spatele căsuţei. Simţeam că nu pot respira fără aer şi muzică.

– Mi-aş dori să găseşti o cale de a repara lucrurile cu Fin.

– Connor, nu. Te rog.

– Vă iubesc pe amândoi. Asta este tot ce voi spune deocamdată. Se plimbă prin bucătărie, mângâind mica

piatră. Câmpul este prea departe de luminiş pentru ca muzica să ajungă până acolo pe căi obişnuite.

Se învârti prin bucătărie în timp ce Branna felie pâinea şi sparse ouăle în tigaie.

– Suntem legaţi între noi. Noi trei, cei trei. El ţi-a auzit muzica. Deja am vorbit de două ori cu el. Iona a văzut-o pe Teagan.

– Iar eu nu am văzut şi nu am auzit pe nimeni.

Connor se opri să îşi ia cafeaua.

– Eamon zicea că şi surorile lui sunt invidioase.

– Eu nu sunt invidioasă. Ei bine, puţin, recunosc. Dar sunt mai mult frustrată, şi poate şi puţin insultată.

– Eamon a luat muzica ta în visele lui şi a zâmbit în somn, deşi fusese trist.

– Am să consider că e şi asta ceva, atunci.

Puse pe farfurie şunca şi ouăle pe care le prăjise. I-o întinse.

– Tu nu mănânci?

– Doar nişte cafea şi pâine prăjită.

– Atunci, mulţumesc că te-ai obosit.

– Poţi să mă răsplăteşti cu o altă favoare. Scoase pâinea din prăjitor, puse o felie pe farfuria lui, o alta pe o farfurioară. Poartă cu tine piatra pe care ţi-a dat-o.

– Asta?

O pusese deja în buzunar, iar acum o scoase.

– Poart-o cu tine, Connor, aşa cum porţi amuleta. Există putere în ea.

Îşi duse pâinea prăjită şi cafeaua la masă, aşteptând ca el să se aşeze cu ea.

– Nu ştiu, nu pot fi sigură dacă e doar o bănuială, intuiţie sau o certitudine reală, dar există putere în ea. Magie bună graţie locului de unde provine, a timpului din care provine, a persoanei de la care provine.

– În regulă. Sper ca ochiul de şoim să facă la fel pentru Eamon şi pentru surorile lui.

Munca lui nu se rezuma doar la plimbări cu şoimi oferite turiştilor entuziasmaţi sau la organizarea de excursii cu ghid pentru grupuri de elevi. O parte esenţială din munca în crescătorie avea legătură cu îngrijirea

și dresarea păsărilor. Șoproane curate, apă curată pentru băi, verificări de greutate și o dietă variată, pavilioane solide pentru aerisirea păsărilor, în care acestea să poată simți aerul, să îl poată mirosi. Connor se mândrea cu sănătatea, comportamentul și seriozitatea păsărilor lui - cele pe care le crescuse încă de când ieșiseră din ou, dar și cele care ajunseseră la el din acțiuni de salvare.

Nu îl deranja să curețe găinațul, nici timpul necesar pentru a usca atent aripile unei păsări ude, orele întregi de dresaj.

Cea mai dificilă parte a muncii lui era, și avea să fie întotdeauna, momentul când trebuia să vândă o pasăre pe care o dresase el unui alt șoimar.

După cum stabiliseră, veni la întâlnirea cu clientul pe un câmp aflat la circa zece kilometri de crescătorie. Fermierul, pe care îl cunoștea bine, îi dădea voie să vină cu șoimi tineri, pe care îi dresa pentru a vâna în acel spațiu deschis.

O chemă pe frumoasa femelă Sally și o legă pe mână, pentru a se plimba cu ea și a vorbi cu ea:

- Ei bine, Fin a cunoscut o doamnă care vrea să fii a ei și chiar ți-a vizitat noua casă în caz că o să vă înțelegeți bine. Ea vine tocmai din Clare. Și acolo, mi s-a spus, are o casă elegantă și un șopron excelent. S-a și pregătit temeinic, la fel ca și tine. Vei fi primul ei șoim.

Sally îl privi cu ochii ei aurii și își curăță aripile pe pumnul lui.

Connor privi BMW-ul spilcuit înaintând pe drum, apoi oprind în spatele camionetei lui.

- Uite-o că vine. Mă aștept să fii politicoasă, să îi faci o impresie bună.

Afișă și el o expresie impenetrabilă, deși ridică puțin din sprâncene când din mașină coborî o blondă înaltă și zveltă, cu o față ca de vedetă de cinema.

- Sunteți domnișoara Stanley, deci?

- Megan Stanley. Connor O'Dwyer?

Cea de-a doua surpriză fu accentul yankeu din vocea ei. Fin nu menționase nici acest lucru.

- Suntem încântați de cunoștință.

Sally, așa cum fusese sfătuită, se purtă frumos, mulțumindu-se să stea tăcută și să privească.

- Nu știam că sunteți americancă.

- Recunosc. Zâmbi când porni spre Connor și crescu puțin în ochii lui când studie șoimul mai întâi. Deși locuiesc în Irlanda de aproape cinci ani deja - și intenționez să rămân. E superbă.

- Chiar e.

- Fin mi-a spus că ați crescut-o și ați dresat-o personal.

- S-a născut în crescătorie primăvara asta. E o pasăre foarte deșteaptă, asta vă pot spune. S-a maturizat cât ai clipi. A sărit direct pe mănușă și mi-a aruncat o privire care spunea: „Bun, așadar ce urmează?" Am adus cu mine și dosarul ei - starea de sănătate, greutate, hrănire, dresaj. Ați practicat șoimăritul în America?

- Nu. Eu și soțul meu ne-am mutat în Clare - chiar lângă Ennis - și unul dintre vecini are doi șoimi Harris. Eu sunt fotograf și am început să fac fotografii cu ei și am devenit din ce în ce mai interesată. Așa că el m-a învățat, apoi m-a ajutat să amenajez șopronul, zona de aterizare, să îmi cumpăr materialele necesare. După regulile lui nu puteam nici măcar să mă gândesc să îmi cumpăr o pasăre fără a petrece cel puțin un an pregătindu-mă.

- Așa e cel mai bine pentru toată lumea.

- Mi-a luat mai mult de doi ani, având în vedere că am luat o pauză când soțul meu s-a mutat înapoi în State și am divorțat.

- Asta e... dificil, cu siguranță.

- Nu atât cât ar fi putut să fie. Eu mi-am găsit locul în Clare și mi-am descoperit o nouă pasiune în șoimărit. Am făcut cercetări serioase înainte de a-l contacta pe Finbar Burke. Alături de partenerul dumneavoastră, aveți o reputație fantastică în ceea ce privește crescătoria.

- El e șeful meu, dar...

- El nu așa a pus problema. „Când vine vorba de șoimi sau păsări de pradă, ai nevoie de ochiul, urechea, mâna și inima lui Connor O'Dwyer." Zâmbi din nou, și chipul de vedetă de cinema i se lumină. Sunt destul de sigură că l-am citat exact. Mi-ar plăcea foarte mult să o văd zburând.

– Pentru asta ne aflăm aici. Eu i-am pus numele Sally, dar dacă păreți să vă potriviți, puteți să-i spuneți cum doriți.

– Nu are clopoțel, nici transmițător?

– Nu are nevoie de așa ceva aici, cunoaște aceste câmpuri, spuse Connor, dezlegând curelușele. Dar veți avea nevoie de ele când vă întoarceți în Clare.

Nu își mișcă decât foarte puțin brațul, dar Sally se ridică, deschizându-și aripile. Și se înălță.

Văzu reacția pe care și-o dorise, pe care sperase să o vadă în ochii lui Megan. Uluirea care era un fel de dragoste.

– V-ați adus o mănușă, văd. Ar trebui să v-o puneți, să o chemați personal înapoi.

– Nu mi-am adus săculeț de momeli.

– Nu e nevoie de momeală pentru ea. Dacă a hotărât să vă dea o șansă, va veni.

– Acum am emoții. Râsul îi trădă emoțiile când scoase mănușa din buzunarul jachetei și și-o puse. De cât timp faceți asta?

– Dintotdeauna.

Urmări zborul păsării, transmițându-i gândurile lui. „Dacă îți dorești asta, du-te la ea."

Sally descrise un cerc, apoi coborî. Și aterizâ delicat ca o bijuterie pe brațul lui Megan.

– O, ce frumusețe! Fin avea dreptate. Nu voi pleca acasă fără ea.

Și, reflectă Connor, Sally nu avea să mai vină niciodată la el.

– Doriți să o vedeți vânând?

– Da, desigur.

– E suficient să îi spuneți că are voie. Nu vorbiți cu păsările, domnișoară Stanley?

– Sunt Megan și, ba da, o fac. Acum zâmbetul ei fu însoțit de o privire scrutătoare când îl studie pe Connor. Nu este ceva ce recunosc în fața majorității oamenilor. În regulă, Sally – va rămâne Sally –, vânează.

Șoimul se ridică, descriind cercuri în înaltul cerului. Connor începu să se plimbe pe câmp cu Megan, urmărind zborul.

– Deci ce te-a adus în Irlanda și în Clare? o întrebă el.

– Încercarea de a-mi salva căsnicia, ceea ce nu s-a întâmplat. Dar cred că m-a salvat pe mine și sunt fericită cu asta. Deci suntem doar eu și Bruno – iar acum și Sally.

– Bruno?

– Câinele meu. O javră mică și dulce care a apărut la ușa mea acum câțiva ani. Râios, șchiop, pe jumătate înfometat de foame. Ne-am adoptat reciproc. E obișnuit cu șoimii. Nu are nici o treabă cu cei ai vecinului meu.

– Un câine e de mare ajutor la vânătoare. Nu că ea ar avea nevoie de ajutor.

În timp ce spuse acest lucru, Sally țâșni în jos – ca un glonț dintr-un pistol. Când ghearele ei scânteiară, Megan lăsă să-i scape un mic șuierat.

– Mă afectează de fiecare dată. E ceva firesc pentru ei, ceva necesar. Dumnezeu sau lumea sau orice alt lucru în care crezi i-a făcut să vâneze și să se hrănească. Dar întotdeauna simt un oarecare regret. Mi-a luat ceva timp până am învățat să nu îmi mai fie greață să îi hrănesc în timpul năpârlirii, dar am trecut peste asta. Ai trăit toată viața în Mayo?

– Da, toată viața.

Făcură puțină conversație – despre vreme, o tavernă din Ennis pe care el o știa bine – în timp ce Sally se înfrupta din iepurele mic pe care îl vânase.

– Deja sunt pe jumătate îndrăgostită de ea. Megan ridică brațul, iar șoimul răspunse, zburând la ea și așezându-i-se pe braț. O parte din asta e doar încântare și nerăbdare, dar cred că ne vom potrivi așa cum spuneai tu. Îmi dai voie să o păstrez?

– Ai făcut aranjamentele cu Fin, începu Connor.

– Da, așa e, dar el spunea că tu decizi.

– E a ta deja, Megan. Își plimbă privirea între șoim și femeie. Altfel nu ar fi venit la tine după ce s-a hrănit. Probabil vrei să o duci acasă.

– Da, da. Am adus totul și am sperat din tot sufletul că o să am noroc. A fost cât pe ce să îl aduc și pe Bruno, dar m-am gândit că e mai bine să se cunoască înainte de un drum cu mașina.

Se uită la Sally şi râse.

– Am un şoim.

– Iar ea te are pe tine.

– Iar ea mă are pe mine. Şi cred că te va avea întotdeauna şi pe tine, aşa că te-ar deranja dacă aş face o fotografie cu voi doi împreună?

– Ah, sigur, dacă doreşti.

– Camera mea e în maşină. I-o transferă pe Sally lui Connor, porni în fugă înapoi spre maşină. Şi se întoarse cu un Nikon uriaş.

– Impresionantă cameră.

– Şi mă pricep să o folosesc. Intră pe website-ul meu şi convinge-te singur. Am să fac mai multe, în regulă? continuă ea, verificând setarea şi lumina. Tu doar relaxează-te – nu vreau o poză studiată. Îl vom surprinde pe tânărul zeu irlandez cu Sally, regina şoimilor.

Iar când Connor râse, ea făcu trei fotografii, rapide.

– Perfect. Încă una cu tine uitându-te la ea.

El îi făcu pe plac, se uită la Sally. „Vei fi fericită cu ea", îi spuse şoimului. „Te-a aşteptat."

– Grozav. Mulţumesc. Îşi atârnă camera la gât. Am să ţi le trimit pe cele mai reuşite dacă doreşti.

– Sigur, mi-ar plăcea foarte mult.

Scoase una dintre cărţile de vizită pe care îşi amintise că le îndesase în buzunarul de la spate.

– Şi uite una de-a mea. Este trecut şi site-ul pe ea. Şi mi-am scris pe spate e-mail-ul personal, când m-am dus după cameră. În caz că ai vreo întrebare sau vrei să rămâi la curent cu ce face... Sally.

– Super tare.

Vârî cartea de vizită în buzunar.

Puţin mai târziu, după ce o ajută pe Megan să o instaleze pe Sally în cuşca ei de transport, Connor se întoarse în camioneta lui.

– Super tare? Asta e tot ce ai de spus despre asta? Ridică ochii spre cer în timp ce conducea. Ce te-a lovit, O'Dwyer? Femeia era superbă, singură, inteligentă şi un şoimar pasionat. Şi ţi-a oferit un spaţiu de manevră de un kilometru lăţime. Dar ai profitat de el? Nu, n-ai

făcut-o. „Super tare", asta e tot ce ai spus, şi ai lăsat poarta aia deschisă să rămână nefolosită.

Era pur şi simplu din cauză că avea altceva pe cap, oare a ceea ce ştia că trebuia înfăptuit şi faptul că nu ştia când ar fi putut sau când avea să fie împlinit? Dar acest gând îl urmărise de la bun început, nu-i aşa, dincolo de toate? Şi nu îi împiedicase niciodată relaţiile romantice.

Se schimbase totul atât de mult după solstiţiu? Ştia că nu simţise niciodată o teamă mai tăioasă decât atunci când văzuse mâinile lui Boyle arzând, când o văzuse pe Iona la pământ, plină de vânătăi şi însângerată. Când îşi dăduse seama că vieţile lor depindeau de ei toţi.

O, ei bine, îşi spuse el, poate că era mai bine să se lipsească de complicaţiile unor astfel de legături romantice încă puţin timp. Nu vedea nici un motiv pentru care nu ar fi putut să treacă acel prag ceva mai târziu.

Dar deocamdată trebuia să treacă pe la grajdurile mari, să îl anunţe pe Fin că tranzacţia se încheiase. Apoi l aştepta sora lui, având în vedere că era, cel puţin în teorie, ziua lui liberă.

Se opri la grajdurile unde Fin locuia în eleganta casă de piatră cu o cadă de baie mare cât un eleşteu pe terasa din spate şi o cameră la etaj în care îşi ţinea armele şi cărţile de magie şi orice altceva ar mai fi putut fi necesar pentru un vrăjitor – în special unul hotărât să distrugă un vrăjitor malefic de acelaşi sânge cu el.

Lângă casă se ridica garajul deasupra căruia se afla apartamentul în care locuia Boyle – şi în care avea să se mute şi Iona – şi şopronul în care erau ţinuţi caii – unii de prăsilă, alţii folosiţi la grajdurile de lucru aflate nu prea departe. O parte dintre cai păşteau în padoc, în spatele singurului loc amenajat pentru exersat şi învăţat sărituri.

O observă pe Meara, ceea ce îl surprinse, conducând un cal afară. Sări din camionetă pentru a-l saluta pe Hugs, corcitura veselă ce locuia în şopron, apoi o strigă.

– Sperasem să îl găsesc pe Fin, dar nu mă aşteptam să te văd pe tine.

– Îl aduc pe Rufus. Caesar era programat la o plimbare cu ghid azi, dar Iona spune că îl doare ceva – piciorul stâng din față.

– Nimic grav, sper.

– Ea spune că nu. Priponi frâiele lui Rufus de gard. Dar am convenit să îl lăsăm să se odihnească puțin și să îl supraveghem. Fin e cu treburi pe undeva. Credeam că azi e ziua ta liberă.

– Așa e, dar a trebuit să mă întâlnesc cu o clientă la ferma lui Mulligan. A cumpărat-o pe Sally – unul dintre șoimii născuți primăvara asta.

– Și ești puțin posomorât din cauza asta.

– Nu sunt posomorât.

– Puțin, spuse Meara, și se aplecă să îl scarpine pe Bugs. E greu să crești o ființă vie, să te legi și să te atașezi de ea, apoi să o oferi altcuiva. Dar nu poți să-i păstrezi pe toți.

– Știu asta – deși și-ar fi dorit să fie altfel – și se potrivesc bine. Lui Sally i-a plăcut de ea imediat, mi-am dat seama.

– De ea?

– O americancă, s-a mutat aici acum câțiva ani și intenționează să rămână – chiar și după ce soțul ei, acum fost soț, s-a mutat înapoi.

Buzele Mearei se arcuiră, iar sprâncenele se ridicară.

– O tipă frumoasă, nu-i așa?

– Așa-i. De ce?

– Nici un de ce, doar că am auzit asta în vocea ta. Locuiește pe undeva prin apropiere?

– Nu, locuiește în Clare. E încă ușor scârbită de vânătoare, dar are o mână bună și un spirit bun. Mă gândeam să îi spun lui Fin că am bătut palma, apoi să plec acasă să lucrez cu Branna, după cum i-am promis.

– Plec și eu, spuse și dezlegă frâiele. Cum vei ajunge să vorbești cu Branna înaintea mea, spune-i că Iona intenționează să facă un drum până în Galway City să caute o rochie de mireasă, și cât de curând.

– Mai sunt câteva luni până atunci.

– Doar șase, și orice mireasă își dorește să își găsească rochia înainte să se apuce de restul.

– Crezi că vor locui acolo?

Meara se opri, pregătită să încalece, aruncând o privire spre apartamentul lui Boyle de deasupra garajului.

– Unde altundeva? Nu-i văd încercând să se înghesuie amândoi în camera Ionei din căsuță, nu pe termen lung.

Connor își dădu seama că avea să-i simtă lipsa – sau mai degrabă avea să le simtă lipsa amândurora, așa cum era situația în acel moment. Discuțiile de la micul dejun, conversațiile de dinainte de culcare, când rămâneau amândoi peste noapte în căsuță.

– Locuința lui Boyle e mai mare decât o singură cameră, dar cu siguranță nu e suficient de mare când pui la socoteală și copiii.

– Te grăbești să arzi niște etape, observă Meara.

– Nu pentru cei ca Boyle și Iona. Cu un gest leneș, mângâie calul în timp ce studie ceea ce Fin construise pentru el însuși – și pentru alții în același timp. Vor avea nevoie de o casă doar a lor, nu-i așa, nu doar câteva camere deasupra unui garaj.

– Nu m-am gândit la asta. O să găsească ei o soluție. Încălecă pe Rufus. Deocamdată ea se gândește la rochii de mireasă și buchete, și așa și trebuie. Uite-l pe Fin acum, cu Aine.

O studie pe frumoasa iapă tânără albă, pe care Fin o scosese din șopron.

– Curând va deveni și ea mireasă când o vom împerechea cu Alastar.

– Ea nu va avea rochie albă și buchet.

– Dar se va alege cu armăsarul, și pentru unele dintre noi asta e bine și suficient.

Se îndepărtă călare în hohotul de râs al lui Connor. Iar el o privi dând pinteni calului și pornind netulburată într-un trap mărunt, înainte de a traversa curtea pentru a-l întâmpina pe Fin.

Prietenul lui se lăsă pe vine pentru a-l mângâia pe Bugs, zâmbind când câinele se scutură din tot corpul și scoase un mârâit din gât.

Vorbea cu Bugs, Connor știa, așa cum el însuși o făcea cu șoimii, Iona cu caii, Branna cu câinii. Oricare

ar fi fost puterea care curgea prin sângele lui Fin, îi permitea să vorbească cu toate.

– Se plânge de ceva? întrebă Connor.

– Speră doar că nu am uitat de asta.

Fin vârî mâna în buzunarul jachetei de piele după un mic biscuit pentru câini. Bugs se aşeză şi ridică spre el o privire rugătoare.

– Eşti un băiat bun şi uite şi răsplata ta.

Bugs îl luă cu delicateţe înainte de a se îndepărta păşind victorios.

– Nu are nevoie de mult ca să fie mulţumit, comentă Connor.

– Ei bine, îşi iubeşte viaţa şi nu ar alege alta. Un om s-ar considera norocos să simtă la fel.

– Tu eşti norocos, Fin?

– În unele zile. Dar eu am nevoie de mai mult decât un biscuit tare şi un pat în şopron pentru a fi fericit. Pe de altă parte, am mai mult, adăugă el, şi o mângâie pe gât pe Aine.

– Cu siguranţă e cea mai frumoasă iapă tânără pe care am văzut-o în viaţa mea.

– Şi ştie asta bine. Pe de altă parte, modestia la o femeie frumoasă e de regulă falsă. Am de gând să merg călare pe ea până la Alastar, să îi las să se cunoască puţin. Deci cum ţi s-a părut Megan?

– O altă frumuseţe, fără îndoială. S-au plăcut reciproc ea şi Sally. Mi-a dat plata pe loc.

– Aşa mă şi aşteptam. Dădu din cap, fără ca măcar să arunce o privire la cecul pe care i-l întinse Connor, îndesându-l pur şi simplu în buzunar. Se va întoarce după un alt şoim peste încă o lună sau două.

Acum Connor zâmbi.

– Aşa m-am gândit şi eu.

– Şi tu? Ai să mergi la Clare să le vizitezi?

– Mi-a trecut prin minte. Cred că nu, şi singura explicaţie pe care o pot găsi pentru asta nu e faptul că am prea multe alte lucruri la care să mă gândesc. Connor îşi trecu degetele prin părul ciufulit de briză. Mă trezesc în fiecare dimineaţă gândindu-mă la asta, şi la el. Până acum nu făceam niciodată asta.

– L-am rănit, dar ne-a rănit şi el pe noi. Aproape că nu am ajuns la Iona la timp. Nici unul dintre noi nu va uita asta. Indiferent cât de puternici am fi fost împreună, nu a fost suficient.

– Vom avea mai mult data viitoare. Am să lucrez cu Branna. Foarte uşor, îşi puse o mână pe braţul lui Fin. Ar trebui să vii cu mine.

– Nu azi. Nu va dori să mă vadă azi, când crede că veţi fi doar voi doi.

– Branna nu îşi va lăsa sentimentele să stea în calea a ceea ce trebuie făcut.

– Asta e un adevăr absolut, confirmă Fin, şi urcă în şa. O lăsă pe Aine să ţopăie puţin. Trebuie să trăim, Connor. În ciuda acestui lucru, din cauza lui, în jurul lui, prin el. Trebuie să trăim cât de bine putem.

– Crezi că o să ne învingă?

– Nu cred. Nu, nu o să vă învingă.

Intenţionat, Connor îşi strecură o mână pe căpăstrul lui Aine, privind în ochii de un verde furtunos ai lui Fin.

– Nu o să ne învingă. Suntem un tot, Fin, şi întotdeauna vom fi un tot.

Fin dădu din cap.

– Nu va învinge. Dar înainte de bătălie, care inevitabil va fi aprigă şi sângeroasă, trebuie să trăim. Poate că aş alege o altă viaţă dacă aş putea, dar trebuie să profit la maximum de cea pe care o am. Am să ajung la căsuţă în scurt timp.

O lăsă pe Aine să facă tot ce voia, îndepărtându-se cu un tropot bubuitor.

Într-o dispoziţie incertă şi agitată, Connor se duse direct la căsuţă. Lumina se strecura prin ferestrele atelierului Brannei, aluneca peste sticlele colorate expuse, în care se aflau cremele şi loţiunile ei, serurile şi poţiunile. Colecţia ei de mojare şi pistiluri, uneltele ei, lumânările şi plantele pe care le punea peste tot erau aranjate în perfectă ordine.

Iar Kathel se lăfăia în faţa mesei ei de lucru ca un pazmic, în vreme ce ea era aşezată, cu nasul cufundat într-o carte groasă care, ştia, îi aparţinuse Sorchei.

Focul din vatră ardea înăbușit, la fel și ceva într-un ceaun aflat pe soba ei de lucru.

O altă frumusețe, își spuse el – se părea că era încon-jurat de ele – cu părul ei întunecat dat la o parte de pe față, cu bluza suflecată la mâneci. Ochii ei, cenușii ca fumul ce pufăia din horn, se ridicară spre ai lui.

– Iată-te. Credeam că o să ajungi mult mai devreme. Jumătate din zi s-a dus.

– Am avut câteva lucruri de care trebuia să mă ocup, după cum ți-am spus destul de clar.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Ce te-a mușcat de fund?

– În momentul de față tu o faci.

Nu, dispoziția lui nu era incertă, își dădu el seama. Devenise ursuz cu adevărat. Porni cu pași mari spre borcanul de pe masa de lângă sobă. Erau întotdeauna biscuiți în el și se îmbună ușor când găsi prăjiturelele mici cu textură gumată, pe care ea le tăvălise prin scorțișoară și zahăr.

– Am venit când am putut să vin. A trebuit să mă ocup de vânzarea unui șoim.

– Era unul dintre favoriții tăi. Nu contează, toți sunt. Trebuie să fii realist, Connor.

– Sunt al dracului de realist. Am vândut șoimul, iar cumpărătoarea era frumoasă, disponibilă și interesată. Sunt atât de al dracului de realist, încât mi-am dat seama că trebuie să mă întorc aici pentru tine și pentru asta, altfel m-aș fi bucurat de o tăvăleală bună.

– Dacă tăvăleala e atât de al naibii de importantă, du-te și fă-o. Cu ochii îngustați, nu se sfii să îi răspundă cu aceeași monedă. Prefer să lucrez singură decât cu tine învârtindu-te pe aici înverșunat cu gândul la sex.

– Faptul că *nu a fost* atât de al naibii de importantă, ci nu mai e atât de al naibii de importantă de dinainte de solstițiu e ceea ce mă îngrijorează.

Își îndesă o prăjitură în gură, fluturând-o pe cealaltă în aer.

– Îți fac niște ceai.

– Nu vreau nici un nenorocit de ceai. Ba vreau. Se așeză pe unul dintre scaunele fără spătar de la masa

ei de lucru și-l mângâie pe Kathel când câinele își sprijini capul mare de piciorul lui. Nu-i vorba de tăvăleală sau de femeie, sau de șoim. Este vorba de toate. Toate astea. Toată povestea asta, și i-am permis să mă muște de fund.

– În unele zile îmi vine să mă urc pe acoperiș și să țip. Să țip la toți și la toate.

Mai calm acum, Connor mușcă din cea de-a doua prăjitură.

– Dar nu o faci.

– Nu am făcut-o până acum, dar s-ar putea să se ajungă la asta. O să bem niște ceai, apoi o să lucrăm.

El dădu din cap.

– Mulțumesc.

Branna își trecu mângâietor degetele peste spatele lui când îl ocoli pentru a ajunge la sobă.

– Vom avea și zile bune, și zile rele până se termină toată povestea asta, dar până se termină va trebui să trăim cât de bine putem.

Connor rămase cu privirea ațintită în ceafa ei când ea puse ceainicul pe foc și decise să nu îi dezvăluie că Finn spusese același lucru.

capitolul 7

Se gândi să meargă la tavernă. Era sătul de magie, de vrăji, de preparat poțiuni. Își dorea puțină lumină, puțină muzică, puțină conversație pe alte subiecte decât alb sau negru, sau sfârșitul a tot ceea ce știa.

Sfârșitul a tot ceea ce iubea.

Și poate, chiar dacă puțin probabil, dacă dădea întâmplător peste Alice, avea să vadă dacă mai era interesată.

Un bărbat are nevoie de ceva care să-i abată atenția, nu-i așa, când toată lumea lui e pe marginea prăpastiei? Și puțină distracție, puțină căldură. Sunetul absolut încântător al unei femei gemând sub el.

Dar, mai ales, un bărbat avea nevoie să fugă când cele mai importante trei femei din viața lui hotărau să organizeze o sesiune de cotcodăceală legată de organizarea

nunții – termen pe care nu l-ar fi folosit în preajma lor dacă ținea la pielea lui – în propria casă.

Dar încă din clipa în care puse piciorul afară din casă își dădu seama că nu avea chef nici de tavernă, nici de mulțime sau de Alice. Prin urmare, își scoase telefonul și îi trimise un mesaj lui Fin în drum spre camionetă.

Casa e plină de femei și discuții despre nuntă. Dacă ești acasă, vin la tine.

De-abia apucase să pornească motorul când Fin îi răspunse:

Te aștept, biet ticălos.

Zâmbind cu jumătate de gură, se îndepărtă de căsuță. Avea să-i facă bine, decise Connor, după ce își petrecuse cea mai mare parte a zilei ghemuit împreună cu sora lui deasupra unor cărți de descântece și magii de sânge, să se afle în casa unui bărbat, în companie masculină. Cu siguranță puteau să îl convingă și pe Boyle să coboare, să bea câteva beri, eventual să joace puțin biliard în ceea ce el considera sala de distracții a lui Fin.

Exact antidotul potrivit pentru o zi lungă și nu tocmai satisfăcătoare.

Intră pe drumul secundar, ce șerpuia prin pădurea deasă și verde într-o seară devenită blândă și întunecată. Văzu o vulpe strecurându-se în tufișuri, o pată nedeslușită de roșu cu prada încă zbătându-i-se între fălci.

Natura era plină de cruzime și frumusețe, știa acest lucru cât se poate de bine. Dar pentru ca vulpea să supraviețuiască, șoarecele de câmp nu putea să trăiască. Și așa era în firea lucrurilor. Pentru ca ei să supraviețuiască, Cabhan nu putea. Așadar, el, care refuzase întotdeauna să se bată dacă putea găsi o cale diplomatică de a evita asta, el, care nu rănise niciodată intenționat pe nimeni, ar fi ucis fără ezitare sau remușcări. Ar fi ucis recunoscu el, cu o plăcere teribilă.

Dar în seara aceea nu avea să se gândească la Cabhan sau la ucidere, sau la supraviețuire. În seara aceea nu-și

dorea decât prietenii, o bere și, eventual, o partidă de biliard.

La mai puțin de jumătate de kilometru de casa lui Fin, camioneta se înecă, tuși, apoi muri cu totul.

– Ei, fir-aș al naibii!

Avea benzină, fiindcă făcuse plinul cu doar o zi în urmă. Și o verificare temeinică a camionetei – de la motor până la țevile de eșapament –, cu doar o lună în urmă. Ar fi trebuit să funcționeze impecabil. Bombăind, scoase o lanternă din torpedo și coborî să ridice capota.

Știa câte ceva despre motoare – așa cum știa câte ceva despre instalații sanitare, despre tâmplărie, construcții și rețele electrice. Dacă mintea și inima nu i-ar fi fost răpite de șoimi, poate că și-ar fi început propria afacere ca meșter priceput la toate.

Chiar și așa, acele cunoștințe se dovedeau utile în astfel de momente. Proiectă lumina deasupra motorului, verifică legăturile bateriei, carburatorul, flutură din mână pentru a face cheia să se învârtă în contact, studie motorul în timp ce acesta încerca să pornească, scoțând un scrâșnet iritant și derutant. Nu găsea absolut nimic în neregulă.

Desigur, ar fi putut rezolva cu un simplu fluturat din mână și să pornească din nou spre prieteni, bere și, eventual, biliard. Dar era o chestiune de orgoliu.

Prin urmare, verifică racordurile pompei de benzină, apoi din nou legăturile pe baterie și nu observă ceața ce se târa spre el de pe pământ.

– Ei bine, e un nenorocit de mister.

Dădu să își treacă mâinile peste motor, ca pentru a-l examina – un compromis înainte de a renunța cu totul.

Și simți pata de murdărie din aer.

Se întoarse încet, văzând că era cufundat până la glezne în ceața care deveni înghețată când se mișcă. Umbre îl înconjurară din toate părțile, ca niște draperii întunecate ce blocau copacii, drumul, lumea. Chiar și cerul dispăru în spatele lor.

El apăru ca om, piatra roșie din jurul gâtului lui strălucind pe fundalul întunericului brusc și dens.

– Singur, tinere Connor.

– La fel ca și tine.

Întinzându-și mâinile, Cabhan nu făcu decât să zâmbească.

– Am o curiozitate. Nu ai nevoie de o mașinărie ca aceea pentru a călători dintr-un loc într-altul. Nu trebuie decât să...

Cabhan întinse brațele în lateral, apoi le ridică și apăru o jumătate de metru mai aproape, fără a da impresia că se mișcase vreun pic.

– Cei ca noi își respectă harul și meșteșugul prea mult pentru a le folosi în scopuri meschine. Am picioare cu care îmi permit să mă mișc sau, dacă e nevoie, o camionetă sau un cal.

– Și totuși, iată-te aici, singur pe drum.

– Am prieteni și familie în apropiere. Deși, când încercă, descoperi că nu reușea să ajungă prea bine la ei – nu reușea să treacă prin zidul gros de ceață. Tu ce ai, Cabhan?

– Putere. Rosti cuvântul cu un fel de respect lacom. Putere mai presus de capacitatea ta de înțelegere.

– Și o cocioabă dincolo de râu în care să te ascunzi singur, în întuneric. Eu prefer un foc cald, lumina lui și o halbă cu acei prieteni și cu familia mea.

– Ești cel mai neînsemnat dintre ei. Mila lui căzu peste el asemenea unor picături de ploaie amară. Știi asta, și o știu și ei. Ești bun pentru amuzament și pentru muncă. Dar ești cel mai neînsemnat dintre cei trei. Tatăl tău a avut înțelepciunea să îi lase amuleta moștenire surorii tale – preferând o fată în locul singurului său fiu.

– Crezi că asta mă face mai neînsemnat?

– Știu asta sigur. Tu ce porți? Ceva ce ți-a fost oferit de mătușa ta drept consolare. Chiar și verișoara ta de departe are mai mult decât tine. Tu ai mai puțin, însemni mai puțin, ești un fel de măscărici, chiar și ființă pentru ceilalți pe care îi numești familie, îi numești prieteni. Bunul tău *prieten* Finbar își alege drept partener unul fără nici o putere, în defavoarea ta, în vreme ce tu muncești pentru un salariu și ești la cheremul lui. Nu însemni nimic și ai și mai puțin.

Se apropie treptat în timp ce vorbea, cu piatra roșie palpâind asemenea unui puls.

– Sunt mai mult decât știi, îi răspunse Connor.

– Ce ești tu, băiete?

– Sunt Connor din clanul O'Dwyer. Sunt unul dintre cei trei. Sunt un vrăjitor întunecat din Mayo.

Connor scrută adânc ochii lui negri și văzu ce intenționa să facă.

– Am foc. Întinse mâna dreaptă, făcând să îi apară o mingе de foc ce se rotea. Și am aer. Împunse un deget în sus, îl roti și creă un ciclon mic, învolburat. Pământ, spuse el, când acesta se cutremură. Apă. Ploaia se revărsă peste ei, suficient de fierbinte ca să sfârâie pe sol. Și șoim.

Roibeard coborî cu un țipăt strident și ateriză ușor ca un fulg pe umărul lui Connor.

– Trucuri de salon și animale de companie.

Cabhan ridică brațele spre cer, cu degetele mult răsfirate. Piatra roșie deveni aprinsă ca sângele.

Un fulger izbi pământul la doar câțiva centimetri de picioarele lui Connor și veni însoțit de mirosul acru de sulf.

– Aș putea să te ucid cu un gând.

Vocea lui Cabhan răsună asurzitor peste bubuitul tunetului.

„Nu prea cred", decise Connor, și nu făcu decât să încline capul într-o parte, zâmbind.

– Trucuri de salon și animale de companie? Eu vin cu foc, cu apă, cu aer și pământ. Cutează de-mi testează puterile ce sunt. Șoimul e al meu, stăpân sunt veșnic eu. El și cu mine, ca parte din cei trei, destinul îl vom împlini chiar de nu vrei. Lumina îmi e spadă, dreptatea îmi e scut, aceasta-i lupta pentru care m-am născut. Accept ce soarta îmi impune numai mie.

Lovi apoi, cu sabia formată din mingea de foc, spintecă aerul dintre ei. Simți arsura – un fulger, o lamă înroșită peste bicepsul brațului stâng.

Ignorând-o, avansă, ridică sabia din nou, cu părul zburându-i în ciclonul de aer, cu sabia incandescentă în întuneric.

Dar când o coborî, Cabhan dispăruse. Umbrele se depărtară, ceața se risipi.

– Voia mea să fie, murmură Connor.

Expiră prelung, inspiră din nou, simți gustul nopții - dulce și umed, și verde. Auzi o bufniță țipând pe o notă prelungă, întrebătoare, și foșnetul a ceva alergând prin tufișuri.

– Bine. Pentru o clipă, Roibeard se aplecă spre el, și obrajii li se întâlniră, rămaseră lipiți. Asta a fost interesant. Pe cât punem pariu că acum camioneta mea va porni fără probleme? Eu merg la Fin, așa că tu poți să vii cu mine acolo și să te vezi cu Merlin, sau poți să te întorci acasă. E alegerea ta, *mo dearthair*.

Cu tine. Connor auzi răspunsul în egală măsură în inima lui și în mintea lui. *Întotdeauna cu tine.*

Roibeard se înălță în aer și zbură în față.

Încă vibrând de ecourile de putere – întunecată și luminoasă –, Connor se întoarse în camionetă. Aceasta porni imediat, torcând ușor, și străbătu fără probleme restul drumului până la Fin.

Connor intră direct în casă. În vatră pârâia focul, ceea ce era bine-venit, dar pe canapea nu se lăfăia nimeni, cu o bere în mână.

Simțindu-se la fel de în largul lui acolo ca în propria lui căsuță, se îndreptă spre spatele casei și auzi voci.

– Dacă vrei mâncăruri calde – „Boyle" – însoară-te cu cineva care să ți le pregătească.

– De ce aș face asta când te am pe tine atât de priceput?

– Și eu care eram destul de satisfăcut acasă la mine cu un sendviș și o pungă de chipsuri.

– Iar eu am o halcă de porc foarte frumoasă în frigider.

– Ce ți-a venit să cumperi o halcă de porc foarte frumoasă dacă habar n-ai ce naiba să faci cu ea?

– Repet, de ce să nu o cumpăr, când te am pe tine atât de priceput?

Deși capul îl durea puțin, ca un dinte ce începea să se carieze, schimbul de replici îl făcu pe Connor să chicotească în timp ce continuă să avanseze spre partea din spatele casei.

Ciudat, se simțea ca și cum ar fi băut deja berea aceea. Destul de multă bere, fiindcă avea impresia că plutea în loc să pășească, dar pe o podea foarte vag înclinată într-o parte.

Intră în bucătărie, unde luminile erau atât de intense încât îl făcură să clipească, îi făcură capul să bubuie în ritm să-i pulseze.

– Mie mi-ar prinde bine o bucată de porc.

– Uite, vezi? Rânjind, Fin se întoarse – și rânjetul îi dispăru din nou. Ce s-a întâmplat?

– Am avut o micuță confruntare. Isuse, e cald ca în Africa aici. Se chinui să se dezbrace de jachetă, clătinându-se puțin, apoi se zgâi la brațul lui stâng. Ia uitați-vă, se ricește? Îmi iese fum din braț.

Când căzu în față, prietenii lui săriră să îl prindă.

– Ce dracu' e asta? întrebă Boyle. Arde tot.

– E cald aici, insistă Connor.

– Ba nu e. E din cauza lui Cabhan. Fin scuipă cuvântul. Îi simt mirosul.

– Lasă-mă să-i dau jos cămașa.

– Fetele îmi spun mereu asta.

Nerăbdător, Fin nu făcu decât să scuture o mână deasupra lui Connor și îl lăsă la bustul gol.

Connor se zgâi la brațul lui, la uriașa arsură neagră, la pielea ce se jupuia și clocotea. Se simțea bizar de detașat de tot, ca și cum s-ar fi uitat la o mică minunăție aflată în spatele unei vitrine.

– Ia uitați-vă la asta, spuse el, și își pierdu cunoștința.

Fin își apăsă mâinile pe arsură. În pofida durerii ce îl străbătu pe dinăuntru, le ținu acolo. Ținu arsura în frâu.

– Spune-mi ce să fac, îi ceru Boyle.

– Adu-i apă. Pot să o împiedic să se mai întindă, dar... Avem nevoie de Branna.

– Merg eu după ea.

– Va dura prea mult. Adu-i apă.

Închizând ochii, Fin se deschise, încercând să o contacteze.

Connor e rănit. Vino! Vino repede!

– Apa nu o să vă ajute. Chiar și așa, Boyle îngeri... che. Pe nici unul din voi. Îți arde mâinile. Știu cum e asta.

– Și știi cum se poate rezolva. Broboane de sudoa... apărură pe fața lui Fin, scurgându-se într-un fir subț... pe spatele lui. Nu am de unde să știu cât de departe l-a putea duce asta dacă nu o țin în frâu.

– Gheață? A luat foc, Fin. Putem să-l punem într-o cadă cu gheață.

– Mijloacele naturale nu au să-l ajute. În atelierul meu. Adu... Nu mai e cazul, spuse el ușurat când Branna și Iona, având-o între ele pe Meara – care părea înnebunită de disperare –, apărură în bucătărie.

Branna se lăsă jos, lângă Connor.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Cabhan, cu siguranță, dar asta e tot ce știu. Are febră, delirează puțin. Arsura de sub mâinile mele e neagră, adâncă, încearcă să se întindă. O țin în frâu.

– Lasă-mă să văd. Lasă-mă pe mine să o fac.

– O țin în frâu, Branna. Aș putea să fac mai mult, dar nu tot, nu cred. Tu poți. Strânse din dinți în fața durerii. Nu am să-i dau drumul, nici măcar pentru tine.

– În regulă. În regulă. Dar trebuie să o văd, să o simt, să o știu.

Închise ochii, chemă puterea și își puse mâinile peste cele ale lui Fin. Ochii ei se deschiseră din nou, umplându-se de lacrimi, căci durerea de sub mâinile ei era mai presus de cuvinte.

– Uită-te la mine, îi murmură lui Fin. El nu poate așa că uită-te tu pentru el. Fii pentru el. Simte pentru el. Vindecă-te pentru el. Uită-te la mine.

Ochii ei căpătară nuanța cenușie a apei dintr-un lac plini de calm.

– Iona, pune-ți mâinile peste ale mele, dă-mi tot ce poți.

– Tot ce am.

– E răcoritoare, simți răcoarea? îi spuse Branna lui Fin.

– O simt.

– Răcoritoare și limpede, această putere de vindecare. Spală focul, alungă întunericul.

Când Connor începu să tremure și să geamă, Meara se lăsă lângă el, punându-i capul în poala ei.

– Liniștește-te. Blând, foarte blând, îl mângâie pe păr, pe față. Liniștește-te. Suntem aici cu tine.

Sudoarea se revărsa de pe fața lui Connor – și șiroia pe cea a lui Fin. Răsuflarea Brannei deveni mai sacadată când începu să preia o parte din fierbințeală, o parte din durere.

– O stăpânesc, spuse Fin printre dinți.

– Nu ești singur acum. Vindecarea doare – acesta este prețul. Uită-te la mine, și las-o să plece cu mine. Din el, pe care îl iubim amândoi, încet, răcoros, din el, în tine, peste mine. Din el, în tine, peste mine. Din el, în tine, peste mine.

Aproape îl hipnotiza. Acel chip, acei ochi, acea voce. Și ușurarea treptată a durerii, răcorirea arsurii.

– Din el, continuă ea, legănându-se, legănându-se. În tine, peste mine. Și departe. Departe.

– Uită-te la mine. Acum îi spuse el ei, simțindu-i mâinile începând să tremure peste ale lui. Aproape am terminat. Boyle, în camera mea de lucru, o sticluță maro cu dop verde, pe raftul de sus din spatele mesei mele de lucru.

Cu mare grijă, își dădu mâinile la o parte pentru a putea să vadă rana. Arsura, proaspătă și roșie acum, nu era mai mare decât un pumn de femeie.

– S-a mai răcorit, spuse Meara, mângâindu-l, mângâindu-l. E asudat acum, dar mai rece, și respiră constant.

– Nu a mai rămas nimic negru sub ea, nici o otravă.

Iona își plimbă privirea între Branna și Fin, așteptând o confirmare.

– Nu, nu mai e decât o arsură urâtă acum. Termin eu. Branna își puse mâinile deasupra ei, oftând. Doar o arsură acum, care se vindecă bine.

– Asta?

Boyle se întoarse în fugă cu sticla.

– Asta e.

Fin o luă, o deschise și i-o oferi Brannei să o miroasă.

– Da, da, e bun. E perfect.

Întoarse palmele în sus pentru ca Fin să toarne balsamul în ele.

– Gata, *mo chroi*.

Întoarse mâinile în jos și masă blând, foarte blând balsamul pe arsură – retrasă într-o pată roz acum, care se micșora.

În timp ce masa, cântând încet, Connor deschise ochii, șovăitor. Se trezi uitându-se la fața palidă și la ochii înlăcrimați ai Mearei.

– Ce-i? De ce sunt pe podea? Nu mă îmbătasem încă. Ridică o mână și șterse o lacrimă de pe obrazul Mearei. Nu plânge, draga mea. Se chinui să se ridice în capul oaselor, clătinându-se ușor. Ei bine, iată-ne pe toți aici, așezați pe podeaua bucătăriei lui Fin. Dacă urmează să jucăm Sticluța, aș vrea să fiu eu cel care o golește mai întâi.

– Apă.

Boyle i-o împinse în față. Connor bău ca o cămilă, apoi împinse apa la o parte.

– Mi-ar prinde bine ceva mai tare. Brațul meu, își aminti el. A fost din cauza brațului meu. Pare în regulă acum.

Și, văzând chipul Brannei, își deschise brațele spre ea.

– Tu m-ai vindecat.

– După ce mi-ai tras o sperietură soră cu vreo cinci morți deodată. Îl strânse în brațe cu forță, multă forță, până se simți din nou stăpână pe ea. Ce s-a întâmplat?

– Am să vă spun, dar... Mulțumesc. Luă paharul pe care i-l oferi Boyle și bău. Se strâmbă. Isuse, e coniac. Nu poate omul să primească niște whisky?

– Coniac se bea când leșini, insistă Boyle.

– Nu am leșinat. Rușinat și insultat în același timp. Connor împinse paharul înapoi spre Boyle. Mi-am pierdut cunoștința din cauza rănilor, iar asta e cu totul altceva. Aș prefera un whisky.

– Îți aduc eu.

Meara se ridică în grabă în timp ce Iona se aplecă și depuse un sărut pe obrazul lui Connor.

– Îți reapare culoarea în obraji. Erai atât de palid și atât de fierbinte. Te rog să nu mai faci asta niciodată.

– Pot să-ți promit că am să mă străduiesc să nu repet experiența.

– Și care anume a fost acea experiență? întrebă Branna.

– Am să vă spun, de la cap la coadă, dar jur pe viața mea că sunt mort de foame. Nu vreau să fiu acuzat din nou că am leșinat dacă îmi pierd cunoștința de foame. Sunt efectiv amețit de la ea, jur pe tot ce am mai sfânt.

– Am o halcă de carne de porc. Crudă, începu Fin să spună.

– Nu ai pregătit nimic pentru cină?

Branna se ridică în picioare.

– Mă gândeam că o s-o gătească Boyle, apoi a apărut Connor. De atunci am fost cam ocupați cu una și cu alta.

– Nu poți găti carnea de porc cât ai pocni din degete.

Fin încercă să zâmbească.

– Tu ai putea.

– O, lasă-l naibii de porc și dă-mi o tavă.

– Așa ceva se găsește în...

Fin arătă vag spre sala de mese încăpătoare de lângă bucătărie, plină de dulapuri masive, vitrine cu porțelanuri și tăvi.

Branna porni cu pași mari spre ea, deschise cu forță câteva sertare și găsi un platou Belleek mare. După ce dădu la o parte un buchet elegant de crini de seră, puse platoul în mijlocul mesei.

– E un mod frivol de a-mi folosi puterea, dar nu pot să-mi las fratele să moară de foame. Și oricum am făcut deja friptură de pui cu morcovi și cartofi în seara asta. Deci.

Îndreptă degetele de la ambele mâini spre platou. Iar aerul se încărcă cu arome de pui la cuptor și salvie.

– Slavă vouă, zei și zeițe.

Cu aceste cuvinte, Connor se aruncă asupra fripturii, smulgând un copan.

– Connor O'Dwyer!

– Sunt lihnit, spuse el cu gura plină, când Branna își strânse mâinile în pumni în șold. Vorbesc serios. Ce mănâncă restul lumii?

– Să pună cineva masa, pentru numele lui Dumnezeu. Eu trebuie să mă spăl. Se întoarse spre Fin. Ai sala de baie?

– Te conduc.

Branna nu mai fusese niciodată în casa lui, își dădu el seama. Nici măcar o dată nu acceptase să îi treacă pragul. Fusese nevoie ca fratele ei să aibă mare nevoie, pentru ca ea să pună piciorul acolo. Îi arătă sala de baie amenajată inteligent sub scări.

– Să-ți văd mâinile.

Se ținu foarte țeapănă, în vreme ce din bucătărie răzbătea sunet de voci și de râs sănătos, relaxat.

Fin le întinse în față, cu palmele în jos. Cu un oftat de nerăbdare, Branna i le prinse și le întoarse.

– Balsamul o să le rezolve.

– Încetează.

Își puse mâinile peste ale lui – palmele ei peste palmele lui, degetele ei peste degetele lui.

– Am de gând să îți mulțumesc. Știu că nu vrei, nici nu ai nevoie de mulțumiri. Știu că e fratele tău la fel de mult ca și al meu. Fratele inimii tale, al spiritului tău. Dar este sânge din sângele meu, deci trebuie să îți mulțumesc.

În ochi îi licăriră lacrimi din nou, o scânteiere peste fum. Apoi își impuse să se stăpânească și își uscă lacrimile.

– A fost foarte grav, cu adevărat foarte grav. Nu am de unde să știu exact cât de grav ar fi fost dacă nu ai fi făcut pentru el ceea ce ai făcut.

– Îl iubesc.

– Știu asta. Îi studie mâinile, vindecate acum, apoi lăsă o clipă de răgaz pentru amândoi. Îi ridică mâinile și le apăsă pe buze. Știu asta, spuse din nou, și se strecură în sala de baie.

Oricât de profundă și de adevărată ar fi fost dragostea lui față de Connor, era doar o umbră în comparație cu ceea ce simțea pentru ea. Acceptând acest lucru, Fin se întoarse în bucătărie, își privi cercul de prieteni pregătindu-se pentru prima lor masă împreună în casa lui.

*

– De ce nu ne-ai chemat? întrebă Branna după ce se instalară să mănânce și să asculte povestea lui Connor.

– V-am chemat... sau am încercat. Era ceva diferit în umbre, în ceață. Era... ca și cum aș fi fost închis într-o cutie strâmtă, și nu mai exista nimic altceva, nici măcar aer. Nu știu cum de m-a auzit Roibeard, sau a reușit să ajungă la mine, doar dacă nu cumva era deja în interiorul cutiei... Piatra pe care o purta Cabhan pulsa ca o inimă, iar bătăile ei au devenit mai rapide când am chemat elementele.

– Deodată cu inima lui? se întrebă Fin. Reflectând încântarea, furia, teama?

– Nu cred că teamă, având în vedere că mă consideră atât de neînsemnat.

– Gogoși. Meara înfipse furculița într-un morcov. Încerca să îți scadă moralul, pentru ca tu să ajungi să te consideri neînsemnat.

– Are dreptate în privința asta, consimți Boyle. Încerca să te scoată din sărite. Să îți slăbească sistemul de apărare. E o tactică destul de comună când te bați.

– Eu te-am văzut bătându-te o dată. Iona își aminti, zâmbind. Nu ai spus prea multe.

– Fiindcă îi îndesam pumni idiotului. Dar dacă crezi că adversarul tău e dibaci, poate chiar mai bun decât tine, scăderea moralului, după cum s-a exprimat Meara, e o tactică bună.

– Oricum ar fi, ceea ce crede ticălosul ăla despre mine nu e ceva care să mă îngrijoreze. Destul de satisfăcut acum, Connor își îndesă în gură cartofi. Fulgerul m-a cam zdruncinat, recunosc.

– Nu te-a lovit fiindcă ai amuleta, iar ea te protejează, reflectă Branna. Și fiindcă își dorește ceea ce ai tu mai mult decât își dorește moartea ta. A încercat să îți submineze încrederea și să creeze resentimente între tine și mine, între tine și Fin.

– A eșuat la toate capitolele. Și fiți atenți la asta. Când am încercat să îl lovesc, piatra a strălucit mai tare, dar apoi – am simțit ceva arzându-mă – nicidecum la intensitatea pe care a ajuns să o aibă, doar o arsură scurtă. Iar piatra prețioasă și-a redus luminozitatea după aceea.

Și-a redus-o considerabil chiar când mă pregăteam să lovesc din nou, chiar înainte să dispară, și umbrele odată cu el.

- Ceea ce ți-a făcut i-a consumat mult din puterea. Branna își trecu mâna peste brațul lui Connor. Să te învăluie astfel, să te rănească, chiar să facă paradă în fața ta. Toate astea l-au costat.

- Dacă aș fi putut să te chem, dacă am fi fost toți acolo.

- Nu știu, reflectă Branna.

- Ceea ce știm e că a fost dispus să își asume riscul. Nu e pregătit să ne înfrunte pe toți din nou, sau nu îndrăznește. Fin se uită în jurul mesei. Iar asta este o victorie.

- Nu era slab, asta pot să vă spun. Simțeam puterea revărsându-se din el. Întunericul și foamea lui. Nu l-am văzut când m-a atacat și aș fi putut jura că nu m-a atins. Totuși, am simțit arsura.

- Nici jacheta ta, nici cămașa nu erau arse. Dar cămașa ta? Boyle gesticulă cu furculița. Ieșea fum prin ea de la arsura de pe brațul tău. Și totuși o porți acum și nu are nici o urmă pe ea.

- Asta e grozav, fiindcă țin la cămașa asta.

- A rămas în formă umană, adăugă Meara, fiindcă nu a vrut să își folosească puterea ca să se transforme? Avea nevoie de toată forța pentru a-l răni pe Connor. Dacă Fin nu ar fi împiedicat arsura să se întindă până a ajuns Branna, ar fi fost cu mult mai grav - nu-i așa?

- Mult mai grav, confirmă Branna.

- Iar dacă ar fi fost mai grav, mult mai grav, ar fi consumat mai mult din puterea ta, din puterea celor trei. V-a studiat toată viața, într-un fel sau altul, deci știa cu siguranță că Branna avea să vină, că avea să se folosească de toată puterea ei pentru a-l vindeca pe Connor - că Iona avea să contribuie și ea după puterile ei. Dar dacă ar fi fost cu mult mai grav, poate l-ar fi ținut-it pe Connor la pat o zi sau două, v-ar fi epuizat pe toți trei. Își dorea asta, a riscat asta. Dar nu se aștepta la intervenția lui Fin, explică Meara.

- Aproape ajunsesem la el, observă Connor. Fără îndoială a ghicit că aici aveam să vin.

Nerăbdătoare, Branna clătină din cap.

- V-a privit, v-a studiat, dar nu îl înțelege pe Fin deloc. Absolut deloc. Nu reușește să vadă dincolo de legătura de sânge dintre ei. Faptul că eu voi fi chemată și voi veni, da, dar că Fin va îndura durerea, își va asuma riscul, arsura, pentru a o împiedica să se întindă? Nu te cunoaște deloc, îi spuse lui Fin. Nu te va cunoaște niciodată. În final, poate că asta îi va aduce pieirea.

- Nu înțelege familia și, fiindcă nu o înțelege, nu o respectă. Nu va câștiga lupta asta, spuse Connor, și își mai puse o porție de cartofi.

După ce mâncară și strânseră masa, Connor o duse acasă pe Branna cu mașina, iar Meara veni cu ei.

- Rămâi peste noapte? o întrebă el pe Meara.

- Nu - doar dacă nu cumva vrei tu să rămân, îi spuse ea Brannei. Știu că intenționam să ne petrecem toată noaptea cu asta.

- Du-te și dormi în propriul pat. Vom avea parte și de noaptea noastră, și de planificarea nunții altă dată. Connor o să te ducă acasă.

- Am venit pe jos de la grajduri. Meara se aplecă în față pentru a se uita la Connor pe după Branna. Ai putea să mă lași acolo.

- Am să te duc acasă. E târziu și a fost o noapte agitată, iar asta e puțin spus.

- Nu te pot contrazice.

Prin urmare o lăsă pe Branna la căsuță și așteptă să o vadă intrând, deși se îndoia că Cabhan ar fi fost în stare chiar și să o întepe cu un băț ascuțit în noaptea aceea.

- Va dori să rămână doar cu tine, spuse Meara încet.

- Nu ești niciodată în plus cu noi.

- Nu, dar în noaptea asta o să te vrea doar pe tine. Nu am mai văzut-o niciodată atât de înspăimântată. Stăteam toate în bucătărie, iar ea tocmai scotea puiul din cuptor și râdea de ceva ce nici măcar nu-mi mai amintesc. Apoi s-a făcut albă ca moartea. Auzise chemarea lui Fin, deși eu nu știam ce i-a spus.

Întărindu-se sufletește, Meara făcu o scurtă pauză.

– Dar nu a spus decât „Connor este rănit. La Fin". Și m-a prins de un braț. Iona m-a prins de celălalt. Apo m-am trezit zburând. O clipită, o oră, n-aș ști să-ți spun. În toți acești ani de când vă cunosc pe tine și pe Branna nu am trecut niciodată prin așa ceva. Când m-am dez meticit, eram în bucătăria lui Fin, iar tu erai pe pode chiar mai palid decât Branna. Am crezut că ești mort.

– E nevoie de ceva mai mult decât puțină magie neagră pentru a mă termina.

– Oprește camioneta.

– Poftim? Ah, ți-e rău. Îmi cer scuze. Trase pe marginea drumului. Opri. Nu ar trebui să-mi ardă de glume când...

Cuvintele lui, gândurile lui, întreaga lui minte se prăbușiră într-o prăpastie când Meara se aruncă asupra lui, își încolăci brațele în jurul lui și îi asedie gura ca o femeie nebună. Ca o femeie încinsă, înnebunită, disperată.

Înainte ca el să apuce să reacționeze, să gândească, ea se retrase din nou.

– Ce... Ce-a fost asta? Și unde s-a ascuns până acum?

– Am crezut că ești mort, repetă ea, și își lipi din nou gura încinsă, înnebunită, disperată, de a lui.

De data aceasta Connor acționă, puse mâinile pe ea, încercând să o întoarcă astfel încât să o poată ține mai bine, să obțină un unghi mai bun. În tot acest timp, gustul ei îi alergă prin vene ca un drog, unul din care nu gustase niciodată, din care își dorea mai mult. Pe care și-l dorea în întregime.

– Meara. Lasă-mă...

Ea se smulse din nou din îmbrățișare.

– Nu. Nu. Nu facem asta. Nu putem face asta.

– Am făcut-o deja.

– Doar atât... Își flutură mâinile prin aer. Asta a fost tot.

– De fapt, este loc de ceva mult mai mult, dacă doar...

– Nu. Întinse un braț, punându-și o palmă pe pieptul lui pentru a-l bloca. Pornește mașina. Du-te, du-te, du-te.

– Mă duc. Se întoarse pe drum, dându-și seama că era la fel de zdruncinat cum se simțise după atacul lui Cabhan. Ar trebui să avem o discuție despre asta.

– Ba nu vom discuta despre asta, fiindcă nu este nimic de discutat. Credeam că ai murit, iar asta m-a zguduit mai mult decât puteam înțelege, fiindcă nu te vreau mort.

Fiindcă simțea haosul din ea, încercă să fie calm și relaxat pentru a o echilibra.

– Cu siguranță mă bucur că nu vrei asta și mă bucur că nu sunt mort. Dar...

– Nu există nici un „dar" în privința asta. Și nimic altceva de adăugat.

Sări din camionetă aproape înainte ca el să oprească în fața apartamentului ei.

– Du-te acasă la Branna, îi porunci ea. Are nevoie de tine.

Dacă nu ar fi adăugat și acest lucru, Connor ar fi pornit în forță spre apartamentul ei, ar fi intrat cu de-a sila dacă ar fi fost necesar. Apoi ar fi văzut el ce era de făcut.

Dar fiindcă Meara avea dreptate, așteptă până când ea se încuie înăuntru. Apoi porni spre casă, mai derutat decât fusese vreodată în legătură cu orice altă femeie.

Și mai stârnit decât își amintea să fi fost vreodată.

capitolul 8

Meara își spuse să uite ce se întâmplase. Să lase totul deoparte ca pe un moment de nebunie provocat de un stres extrem. Nu se întâmpla în fiecare zi, nu-i așa, ca două prietene bune să te ia de braț și să zboare cu tine, făcându-te să dispari într-o clipă dintr-un loc și să apari într-altul?

Un loc în care te uitai la un bărbat la care ai ținut toată viața și credeai că e mort?

Unele femei ar fi fugit țipând, își spuse ea, lucrând cu sârg la curățatul bălegarului din boxe. Unele ar fi fost

cuprinse de isterie. Tot ce făcuse ea fusese să sărute un bărbat care nu era mort deloc.

– L-am mai sărutat și înainte, nu-i așa? bombăni ea și aruncă paiele murdare într-o roabă. Nu se poate să cunoști pe cineva aproape de la naștere, să fii în același grup cu el în tot acest timp, să fii cea mai bună prietenă a surorii lui și să nu faci asta. Nu înseamnă nimic. Nu înseamnă absolut nimic.

O, Doamne!

Închise ochii strâns, sprijinindu-se în furcă. Bineînțeles că îl mai sărutase și înainte, și el pe ea.

Dar nu așa. Nu așa, nu. Nu atât de fierbinte și pasional, folosindu-și limbile și dinții, și cu inima gonindu-i înnebunită.

Oare ce credea el? Ce credea ea? Mai mult, pe toți dracii, ce naiba trebuia să facă data viitoare când îl vedea?

– În regulă. Iona intră în boxă în spatele ei, sprijinindu-se în propria furcă. Ți-am acordat treizeci și două de minute, după socoteala mea. Asta e limita mea. Ce se petrece?

– Ce se petrece? Fâstâcită, Meara își trase mai jos borul șepcii, aruncând încă o furcă de paie în roabă. Strâng balegă de cal, la fel ca și tine.

– Meara, aproape că nu te-ai uitat la mine, cu atât mai puțin să-mi vorbești, când am ajuns aici azi-dimineață. Și stai aici mormăind în barbă. Dacă am făcut ceva care te-a supărat...

– Nu! Bineînțeles că nu.

– Nici eu nu credeam asta, dar ceva tot te-a făcut să bombăni și să te gârbovești aici, ferindu-ți privirea.

– Poate că sunt la ciclu?

– Poate?

– Nu am apucat să mă gândesc suficient de rapid dacă m-am purtat nasol recent, când am fost într-adevăr la ciclu. Mama mea...

Iona împunse aerul cu un deget pentru a o opri.

– Nici acum nu te-ai gândit suficient de repede. Când e vorba de mama ta, faci spume la gură. Acum nu faci spume la gură, ci te ascunzi.

– Ba nu mă ascund. Insultată, Meara se înclină puțin în spate. Nu fac decât să petrec ceva timp cufundată în gânduri.

– Are legătură cu noaptea trecută?

Meara se îndreptă iute de spate.

– Ce anume de noaptea trecută?

– Connor. Arsura provocată prin magie neagră.

– O. Ei bine, da, bineînțeles. Bineînțeles că despre asta e vorba.

Îngustând ochii cu o expresie scrutătoare, Iona desenă un cerc cu degetul în aer.

– Și?

– Și? Asta ar trebui să fie de-ajuns pentru oricine. Majoritatea oamenilor ar ajunge în spital cu o cădere nervoasă.

– Tu nu ești majoritatea oamenilor. Acum Iona veni mai aproape, înghesuind-o. Ce s-a întâmplat după ce ai plecat de la Fin?

– De ce ar fi trebuit să se întâmple ceva?

– Aha! Iona arătă cu degetul. Te-ai uitat în pământ. Ceva s-a întâmplat și te eschivezi.

Oare de ce era ea o mincinoasă atât de neconvingătoare atunci când chiar conta?

– Mă uit la balega de cal pe care nu o curăț.

– Credeam că suntem prietene.

– O, o, asta e o lovitură sub centură. Fu rândul Mearei să îndrepte un deget acuzator. Privirea tristă, tonul ușor gâtuit.

– Așa e, recunoscu Iona cu un zâmbet scurt. Dar e oricum adevărat.

Recunoscându-se înfrântă, Meara se sprijini din nou pe furcă.

– Nu știu ce să spun despre asta sau ce să fac în privința asta.

– De asta vorbești cu o prietenă. Ești mai apropiată de Branna – și nu spun asta ca pe o acuzație. Dacă vrei să vorbești cu ea, te acoper eu până îi faci o vizită.

– Știu că ai face-o, spuse Meara cu un oftat. Va trebui să vorbesc cu ea, asta e destul de limpede. Nu sunt sigură cum. S-ar putea să fie mai bine să discut cu o verișoară

mai degrabă decât direct cu o soră. Ca un fel de etapă intermediară. Atâta că...

Se apropie de intrarea în boxă, se uită în sus și în jos pe culoar pentru a se asigura că Boyle, Mick sau vreunul dintre ajutoarele de la grajd nu erau prin preajmă.

– A fost înspăimântător noaptea trecută. Și de la bun început eram întoarsă pe dos de experiența de a zbura prin magie dintr-o bucătărie într-alta cât ai clipi din ochi.

– Nu ai mai zburat niciodată? O, Doamne, Meara, bineînțeles că erai întoarsă pe dos. Cred că eu am presupus pur și simplu că Branna te-a mai luat cu ea din când în când. Ca să, știi tu, să vă distrați.

– Nu-i vorba că nu și-ar folosi puterea și ca să se distreze puțin din când în când. Dar e a naibii de responsabilă când e vorba de asta.

– Nu-i nevoie să-mi spui.

– Apoi eram acolo, unde nu fusesem, iar Connor... În prima clipă am crezut că era mort.

– O, Meara. Instinctiv, Iona se întinse să o îmbrățișeze. Eu știam că nu e – există acea legătură între cei trei – și tot am fost pe punctul de a-mi pierde mințile.

– Credeam că l-am pierdut – că noi toți l-am pierdut –, iar capul mi se învârtea deja, mațele mi se răsuceau în dreapta și în stânga. Apoi Branna și Fin îl vindecau, și tu la fel. Iar eu nu puteam să fac nimic.

– Asta nu e adevărat. Iona se desprinse din îmbrățișare, scuturând-o ușor pe Meara. A fost nevoie de noi toți. A fost nevoie de cercul nostru, de familia noastră.

– M-am simțit inutilă oricum, dar nu asta e importantă. A fost așa o ușurare când și-a revenit, când a redevenit el. Și credeam că m-am calmat și m-am liniștit. Dar când m-a dus acasă, toată povestea a început să mă frământe din nou și, până să mă dezmeticesc, până să reușesc să gândesc limpede, i-am spus să tragă pe dreapta.

– Ți s-a făcut greață? Îmi pare foarte rău.

– Nu, nu, și el a crezut la fel. Dar mi-am pierdut pur și simplu mințile, de fapt. Am sărit pur și simplu pe el, acolo, în camionul lui.

Șocul o făcu pe Iona să caște gura mare, făcând un pas tremurat în spate.

– L-ai... L-ai lovit?

– Nu! Nu fi idioată! L-am sărutat. Și nicidecum ca pe un frate sau prieten, sau ca pe cineva căruia îi sărbătorești întoarcerea din morți.

– O, rosti Iona tărăgănat.

– O, repetă Meara, învârtindu-se agitată prin boxă. Apoi, de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, m-am retras. Te-ai aștepta să mă fi trezit la realitate între timp, dar nu, am făcut-o din nou. Iar el, fiind bărbat în fond, nu a avut nici o obiecție și ar fi dus lucrurile mai departe dacă nu mi-aș fi venit în simțiri.

– Nu ar trebui să mă surprindă. Nu mă surprinde cu adevărat. Mă gândeam eu că e ceva... dar când am ajuns pentru prima dată aici iarna asta, credeam că există ceva între tine și Boyle.

– O, Dumnezeule!

Complet devastată, Meara își acoperi fața cu mâinile.

– Știu că nu a existat, niciodată, nimic în afară de afecțiunea față de familie, prieteni. Deci am decis că tot ceea ce detectam între tine și Connor era de aceeași natură.

– Așa este! Bineînțeles că așa e. Ăsta a fost rezultatul unei traume.

– O comă e rezultatul unei traume. O întâlnire fierbinte într-o camionetă e rezultatul a cu totul altceva.

– Nu a fost o întâlnire fierbinte, ci doar câteva sărutări.

– Cu limbile?

– O, pe toți dracii!

Își smulse șapca, o trânti pe jos și călcă furioasă pe ea.

– Asta te face să te simți mai bine? întrebă Iona.

– Nu. Dezgustată, Meara luă șapca și o scutură pe îndelete. Cum pot să-i spun Brannei că m-am mozolit cu fratele ei în camioneta lui, pe marginea drumului, ca o adolescentă în călduri?

– La fel cum mi-ai spus și mie. Dar...

– Voi două aveți de gând să stați degeaba toată ziua sau o să scoateți balega din grajd?

Boyle apăru în poartă, încruntându-se spre ele.

– Aproape am terminat, îi spuse Iona. Şi avem ceva de discutat.

– Discutaţi mai târziu, acum ocupaţi-vă de bălegar.

– Pleacă.

– Eu sunt şeful aici.

Ea nu făcu decât să îl fixeze cu privirea până când Boyle îşi îndesă mâinile în buzunare şi se îndepărtă cu paşi mari.

– Nu-ţi face griji, nu am să-i spun nimic.

– O, nu contează. Copleşită de ruşine din nou, Meara îşi reluă activitatea. Îi va spune Connor cu siguranţă. Bărbaţii sunt mai rău decât femeile când e vorba de astfel de lucruri.

– Ce i-ai spus lui Connor? Apoi.

– I-am spus că asta a fost tot şi nu am de gând să mai vorbesc despre asta.

– Vezi să nu. Iona reuşi să îşi stăpânească râsul, dar nu şi zâmbetul larg. Asta chiar o să ţină.

– Nu putem lăsa ca un impuls de moment nebunesc să încurce lucrurile între noi. Avem probleme mai importante de care să ne ocupăm împreună.

Iona nu spuse nimic pentru o clipă, apoi se apropie, îmbrăţişând-o din nou pe Meara.

– Înţeleg. Pot să te însoţesc când vorbeşti cu Branna, dacă vrei.

– Mulţumesc pentru asta, dar e mai bine dacă o fac singură.

– Du-te în dimineaţa asta, scapă de-o grijă. Te acoperă eu.

– Ar fi bine să o fac odată şi să termin cu asta, nu-aşa? „Şi poate că atunci stomacul meu va înceta să se mai agite", reflectă ea, apăsându-şi o mână pe abdomen. Termin aici, apoi dau o fugă până acolo. Odată ce am spus-o, pot să o las deoparte şi să mă concentrez pe ceea ce am de făcut, fără să mai fiu sâcâită de gândul ăsta.

– Rezolv eu cu Boyle.

– Spune-i că mi-a venit ciclul sau vreo altă problemă femeiască. Asta îi închide întotdeauna gura.

– Ştiu, spuse Iona râzând şi se întoarse la propria boxă.

*

„Fă-o repede", îşi porunci Meara, traversând pădurea. Scapă odată. Firește că Branna nu avea să se înfurie pentru asta – cel mai probabil avea să râdă şi să o ia drept o glumă bună.

Ceea ce ar fi fost fantastic, fiindcă atunci şi ea ar fi putut să o ia drept o glumă bună.

Ce idee, Meara Quinn să tânjească plină de dorinţă după Connor O'Dwyer. De fapt, putea să admită că existau mici focuri de dorinţă arzând în locuri dintre cele mai incomode.

Dar o discuţie cu Branna avea să stingă toate acele focuri, iar lucrurile vor reveni la normal.

Poate că mai avusese câte o tresărire cu gândul la el, din când în când, de-a lungul anilor. Ce femeie nu ar fi avut o tresărire sau două legat de cineva precum Connor O'Dwyer?

Bărbatul era o adevărată privelişte, nu-i aşa? Atât de înalt şi zvelt, chipeş şi cu o claie de păr cârlionţat, cu tiparul ăla fermecător, la care se adăuga atitudinea lui grijulie, care era la fel de reală ca şi frumuseţea lui fizică.

Avea şi un temperament iute, fără îndoială, dar mai puţin aprig decât al ei. La distanţă de câteva mii de kilometri, la drept vorbind. Şi o perspectivă cu mult mai echilibrată şi mai stabilă asupra vieţii decât majoritatea oamenilor, inclusiv ea.

În ciuda a tot ce avusese de înfruntat pe parcursul întregii vieţi, îşi păstrase optimismul şi atitudinea grijulie. Dacă adăugai la toate acestea şi puterea, care era un lucru extraordinar chiar şi pentru cineva care cunoscuse şi văzuse acea putere toată viaţa ei, pachetul complet reprezentat de Connor era extrem de atrăgător.

Iar el ştia bine acest lucru, căci se folosise bine de el – cu un număr mai mult decât rezonabil de femei, după părerea ei.

Nu că i-ar fi purtat pică pentru acest lucru. De ce să nu culegi câteva flori pe drum?

Iar ea, bazându-se pe bun-simț și logică, avea să încerce să rămână prieteni, în loc de a deveni doar o floare din buchet.

Oftă și își strânse umerii când aerul se răci. Era mai voită să vorbească și cu el – fusese o naivitate din partea ei să creadă altceva. Dar după ce îi spunea Brannei, ea râdea bine pe acest subiect.

Urma să vorbească și cu Connor, să pună problema ca o glumă bună, după ce îi spunea Brannei.

Vârî mâna în buzunar după mănuși când se întoarse vântul. Și când se gândea că se anunțase o dimineață însorită, își spuse ea, văzând soarele sufocat sub nori.

Și își auzi numele în vânt.

Oprindu-se, se uită în acea direcție și văzu că se afla lângă uriașul copac doborât de lângă lujerii groși de plante cățărătoare. Dincolo de acest loc se întindeau ruinele căsuței Sorchei și fâșia de pământ pe care Cabhan putea să o mute dintr-un timp într-altul după bunul lui plac.

El nu o mai chemase niciodată, nu se obosise niciodată cu ea. De ce ar fi făcut-o? Ea nu avea putere, nu reprezenta o amenințare. Dar o chema acum, iar vocea seducătoare reuși să trezească în ea o atracție irezistibilă.

Cunoștea pericolele, știa toate avertizările și riscurile, și totuși se trezi stând în fața cortinei de plante cățărătoare fără a-și da seama că mersese până la ele. Se trezi întinzându-se spre ele.

Nu voia decât să arunce o privire, o scurtă privire și nimic mai mult.

Mâna ei atinse lujerii, iar atingerea îi aduse o căldură de vis. Zâmbind, dădu să deschidă cortina, în timp ce printre noduri se revărsau fuioare de ceață.

Șoimul țipă când coborî în picaj. Sfâșie aerul de-a lungul acelor lujeri, făcând-o să se dea înapoi, împletindu-se. Se înfioră și se înfioră din nou când ceața i se ridică până aproape de genunchi.

Roibeard se așeză pe copacul doborât, privind-o cu ochi scânteietori și aprigi.

– Voiam să intru, să arunc o privire. Îl auzi și tu? Pe mine mă strigă. Vreau doar să văd.

Când întinse mâna din nou, Roibeard își deschise aripile în semn de avertizare. În spatele ei, câinele Brannei scoase un lătrat discret.

– Veniți cu mine dacă vreți. De ce nu veniți cu mine?

Kathel prinse în colți tivul jachetei ei, trăgând-o înapoi.

– Încetează în clipa asta! Ce e în neregulă cu tine? Ce... Ce e în neregulă cu *mine*? murmură ea, clătinându-se acum, cu genunchii moi și simțind că amețește.

– La naiba! Puse o mână nesigură pe capul mare al lui Kathel. Bun băiat, deștept și bun. Hai să plecăm de aici. Se uită din nou la Roibeard și la umbrele ce scădeau din nou. Acum, că soarele începuse să străpungă ceața. Hai să plecăm toți de-aici.

Își ținu în continuare mâna pe câine, mergând cu pași rapizi în vreme ce șoimul cobora și aluneca prin aer deasupra lor. Se bucură mai mult ca niciodată când văzu pădurea rămânând în urma ei și căsuța Vrăjitoarei întunecate atât de aproape de ea.

Nu se rușină să alerge, nici să se năpustească, cu puțin înaintea câinelui, în atelierul Brannei, respirând gâfâit.

Aflată pe punctul de a turna ceva ce mirosea a fursecuri dintr-o căldare într-o sticlă, Branna ridică privirea. Lăsă imediat vasul deoparte.

– Ce e? Tremuri. Haide, hai aici lângă foc.

– M-a chemat, reuși Meara să spună, în timp ce Branna scoli în fugă masa de lucru. M-a strigat pe nume.

– Cabhan. Încolăcindu-și un braț în jurul Mearei, Branna o trase spre foc, așezând-o cu grijă pe un scaun. La grajduri?

– Nu, nu, în pădure. Veneam încoace. În locul – în casei Sorchei. Branna, m-a chemat, și eu m-am dus. Voiam să intru, să merg la el. Voiam asta.

– E în regulă. Ești aici.

Își trecu ușor mâinile peste obrajii reci ai Mearei, încălzindu-i.

– Voiam să o fac.

– E viclean. Te face să-ți dorești. Dar ești aici.

– Poate că nu aș fi dacă nu m-ar fi salvat Roibeard, care a apărut de nicăieri să mă oprească, și Kathel, care a venit și el și m-a prins de jachetă ca să mă tragă înapoi.

– Ei te iubesc, la fel ca mine. Branna se aplecă să îi lipească obrazul de capul lui Kathel, să îl îmbrățișeze pentru o clipă. Mă duc să îți aduc niște ceai. Nu te împotrivi. Ai nevoie de asta, la fel ca mine.

Îi aduse lui Kathel un biscuit mai întâi, apoi ieși din casă pentru scurtă vreme.

„Pentru a-i mulțumi șoimului", își spuse Meara. „Pentru a-i spune că totul era bine și că îi era recunoscătoare." Branna aprecia întotdeauna loialitatea.

Pentru a aduce la rândul ei mulțumire și pentru alinare, Meara se lăsă să alunece de pe scaun și îl îmbrățișă pe Kathel.

– Puternic, curajos și loial, îi șopti ea. Nu există pe lume nici un câine mai bun decât Kathel al nostru.

– Nici unul. Stai jos, trage-ți sufletul.

Branna își făcu de lucru cu ceaiul când se întoarse înăuntru.

– De ce m-a strigat? Ce ar putea să vrea de la mine?

– Ești una dintre noi.

– Eu nu am puteri magice.

– Faptul că nu ești vrăjitoare nu înseamnă că nu ai puteri magice. Ai o inimă și spirit. Ești la fel de puternică, de curajoasă și de loială precum Kathel.

– Nu am mai simțit niciodată nimic de genul ăsta. A fost ca și cum orice altceva ar fi dispărut și nu mai rămăsese decât vocea lui și nevoia mea teribilă de a-i răspunde.

– Am să-ți fac un talisman și ai să-l porți cu tine întotdeauna.

Fiindu-i cald acum, Meara se dezbrăcă de jachetă.

– Mi-ai făcut talismane.

– Am să-ți fac un altul, mai puternic, mai precis, să zicem. Îi aduse ceaiul. Acum povestește-mi totul, cu cât mai multe detalii.

După ce îi povesti, Meara se lăsă pe spate.

– Nu a durat decât un minut sau două, îmi dau seama acum. Dar totul a părut atât de lent, ca într-un vis. De ce nu m-a doborât pur și simplu?

– Ar fi însemnat să irosească o fecioară atrăgătoare.

– Nu mai sunt fecioară de ceva vreme. Se cutremură din nou. Și, o, ce înfiorător e gândul ăsta. Mai rău, poate că aș fi făcut-o de bună voie.

– Sub efectul vrăjii nu o faci de bunăvoie. Nu pot decât să cred că s-ar fi folosit de tine dacă ai fi intrat – ar fi dus într-un alt timp, s-ar fi folosit de tine și ar fi făcut tot ceea ce i-ar fi stat în putere pentru a te întoarce împotriva noastră.

– Asta nu ar fi reușit niciodată, cu nici o vrajă. Absolut nici una.

– Nu ar fi reușit, nu, asta nu. Dar după cum spuneai tu despre Fin, el nu înțelege conceptul de familie și dragoste. Branna strânse mâna Mearei, lipind-o de obrazul ei. Te-ar fi rănit, Meara, și prin asta ne-ar fi rănit pe toți. Ai să porți talismanul pe care ți-l voi face.

– Bineînțeles că da.

– Va trebui să le spunem și celorlalți. Boyle va trebui să fie și el mai atent. Dar el îi are pe Iona și pe Fin. Tu ar trebui să rămâi aici, cu mine și Connor.

– Nu pot.

– Știu că e important pentru tine să ai propriul spațiu – cine ar înțelege mai bine – dar până hotărâm ce să facem mai departe e mai bine dacă...

– L-am sărutat.

– Poftim? Poftim? Uluită, Branna se smuci în spate. L-ai sărutat pe Cabhan? Dar spuneai că nu ai intenție. Ce...

– Connor. L-am sărutat pe Connor. Noaptea trecută. Noaptea am abuzat de el pe marginea drumului. Mi-am pierdut mințile pentru o clipă și asta a fost tot. Treaba cu zburatul, faptul că l-am văzut zăcând pe podeaua bucătăriei lui Fin, toată durerea de pe chipul lui când a început vindecarea. Mi-am spus: „E mort", apoi nu mai era, apoi a început să tremure și să ardă, apoi l-am văzut mulgând un copan și mușcând cu poftă din el, înainte să își îmbrace măcar cămașa. Totul mi-a pârjolit pur

și simplu creierul până am ajuns aproape să mă târăsc peste el și să îl sărut.

- Ei bine... spuse Branna, după ce Meara trase aer în piept.

- Dar m-am oprit - trebuie să știi - după a doua sărutare m-am oprit.

Deși Branna schiță un zâmbet din colțul gurii, tonul ei rămase perfect neutru.

- A doua oară?

- Eu... S-a.... El.... A fost o reacție nebunească față de tot ce se întâmplase.

- Și a avut și el o reacție nebunească... față de tot ce se întâmplase?

- Ar trebui să spun, acum că mă gândesc mai bine, că prima dată l-am luat prin surprindere, și nici nu-i de mirare. Iar a doua... e bărbat, în fond.

- Asta așa e, într-adevăr.

- Dar n-am mers mai departe. Țin să-ți spun asta clar. I-am cerut să mă lase acasă și să meargă mai departe. N-am mers mai departe.

- De ce?

- De ce? Cu o expresie nedumerită, Meara se zgâi la ea. M-a lăsat acasă, după cum spuneam.

- De ce n-a venit cu tine?

- Cu mine? Trebuia să meargă acasă, la tine.

- Ah, baliverne, Meara. Iritarea răzbătea din tonul ei. Refuz să mă las folosită drept pretext.

- Nu am vrut să zic asta, în nici un caz. Eu... am crezut că vei fi iritată sau amuzată, sau cel puțin neliniștită. Dar nu ești.

- Nu sunt nici una dintre astea, nu sunt câtuși de puțin surprinsă. M-am întrebat de ce v-a luat amândurora atât de al dracului de mult ca să ajungeți la asta.

- Să ajungem la ce?

- Să ajungeți împreună.

- Împreună? Șocată, Meara sări în picioare. Eu... Connor. Nu, asta nu se poate.

- Și de ce nu se poate?

- Fiindcă suntem prieteni.

Meara sorbi din ceai, ațintindu-și privirea în foc.

- Când mă gândesc la un iubit care să mă atingă și dincolo de trup, mă gândesc la un prieten. Să ai doar pasiunea, fără căldură? Poate ar fi suficient, și este, dar la limită.

- Și ce se întâmplă cu prietenul când iubitul se sfârșește?

- Nu știu. Îi văd pe părinții noștri, ai lui Connor și ai mei, încă fericiți. Nu plutind de fericire clipă de clipă și zi de zi, căci cine ar putea suporta așa ceva? Dar fericiți, și pe aceeași lungime de undă de cele mai multe ori.

- Iar eu îi văd pe ai mei.

- Știu. Branna se întinse în sus, prinse mâna Mearei pentru a o trage să se așeze din nou. Cei care ne-au făcut ne-au oferit fiecăruia dintre noi o altă perspectivă asupra situației, nu-i așa? Eu îmi doresc, atunci când îmi permit să îmi doresc, acea fericire, acea stare de a fi pe aceeași lungime de undă. Iar tu nu îți permiți să-ți dorești nimic, fiindcă vezi ratarea, nefericirea și egoismul dincolo de toate.

- Connor înseamnă prea mult pentru mine ca să risc să distrug relația noastră. Și avem prea multe pentru care trebuie să luptăm - după cum au dovedit-o întâmplările de ieri și de azi - pentru a ne complica cercul cu sex.

- Eu cred că Iona și Boyle fac sex de fiecare dată când se ivește ocazia.

Acum Meara râse.

- Sunt nebuni unul după celălalt și se potrivesc, deci e altceva.

- Decizia vă aparține, desigur, ție și lui Connor. Iar Connor, își spuse Branna, probabil o să vină cu niște păreri diferite în această privință. Dar să știi că eu nu am absolut nici un fel de obiecție, dacă asta era una dintre temerile tale. De ce aș avea? Vă iubesc pe amândoi. Și dă-mi voie să adaug că sexul luat separat e și el o forță magică.

- Deci ar trebui să mă culc cu fratele tău pentru a veni în sprijinul cauzei noastre?

- Ar trebui să faci ceea ce te face fericită.

- Acum e totul cam confuz când e vorba de a fi sigur ce mă face fericită şi ce nu. Dar ceea ce trebuie să fac este să mă întorc la muncă înainte ca Boyle să mă dea afară.

- Am să-ţi fac talismanul mai întâi, iar Kathel şi Roibeard te vor însoţi la întoarcere. Ai grijă să stai departe de căsuţa Sorchei, Meara.

- Crede-mă, aşa am să fac.

- Spune-le Ionei şi Boyle ce s-a întâmplat. Boyle va avea grijă să îl informeze şi pe Fin, iar eu voi vorbi cu Connor. Cabhan devine îndrăzneţ din nou, deci ar fi bine să fim toţi cu ochii în patru.

Branna nu mai apucă să îi spună lui Connor, fiindcă Fin trecu pe la crescătorie în după-amiaza aceea, luându-l pe Connor deoparte.

- Ea e bine? Eşti sigur de asta?

- Am văzut-o cu ochii mei, cu nici o oră în urmă. E cât se poate de teafără şi nevătămată.

- Am fost ocupat, spuse Connor. Aproape că nici n-am observat că Roibeard nu e prin preajmă, apoi, când mi-am dat seama, am ştiut că e la grajduri. Îi place acolo, lângă cai. Lângă Meara. Deci nu mi-am bătut capul cu asta, iar el nu mi-a transmis nici o clipă vreun semnal de alarmă.

- Fiindcă el şi Kathel au fost de-ajuns. Branna i-a făcut un talisman. E unul puternic - i-am cerut Mearei să mi-l arate. Iar Meara e puternică şi ea. Chiar şi aşa, e cazul să fim cu toţii ceva mai atenţi.

Connor începu să se agite, făcând pietricelele să scrâşnească sub cizmele lui.

- Ar fi violat-o. Fie ea puternică sau nu, nu ar fi putut să îl împiedice. Am văzut ce le-a făcut altor femei de-lungul timpului.

- Nu a atins-o, Connor, şi nici nu o va face. Vom avea cu toţii grijă de asta.

- Mi-am făcut griji şi pentru Branna în privinţa asta. El îşi doreşte putere, iar ea e plină de putere. A fost numită după primul născut al Sorchei şi e prima dintre ce trei din prezent căreia i-a fost transmisă amuleta. Şi...

- Femeia pe care o iubesc, şi care mă iubeşte, deşi nu mă vrea. Nu eşti singurul care îşi face griji.

- Iar Meara este ca o soră pentru Branna. Ceea ce ar putea să o facă şi mai atrăgătoare pentru el, reflectă Connor.

- Să o lovească pe Branna prin intermediul Mearei. Fin dădu din cap. Ar fi stilul lui.

- Ar fi. Şi după noaptea trecută...

- După ceea ce ţi-a făcut ţie? Ce legătură are asta cu Meara?

- Absolut nici una. Ei bine, indirect. Un bărbat nu trebuia să mintă sau să se eschiveze în faţa prietenilor lui. În orice caz, în joc era mai mult decât nevoia de a păstra discreţia. Am avut parte de un moment special cu şi Meara, după ce am lăsat-o pe Branna la căsuţă. Un moment în camionetă, pe marginea drumului.

Sprânceana lui Fin se arcui.

- Ai încercat ceva cu Meara?

- Invers. Absent, Connor învârti un deget. Ea a încercat cu mine. Şi a făcut-o cu mult entuziasm. Apoi s-a oprit brusc, spunând că aici se termină totul, şi să o duc acasă. Iubesc femeile, Fin. Le iubesc din cap până în picioare, minţile, inimile, trupurile. Sânii. Ce e cu sânii femeilor, de ne atrag atât de tare?

- Cât timp avem la dispoziţie să discutăm asta?

Connor râse.

- Ai dreptate. Am putea discuta ore întregi doar despre sâni. Iubesc femeile, Fin, dar, pe ce am mai sfânt, există atâtea lucruri la ele imposibil de înţeles.

- Iar o astfel de discuţie ar dura câteva zile şi nu s-ar ajunge vreodată la vreo concluzie. Vizibil intrigat, Fin îi studie chipul lui Connor. Spune-mi atât, tu ţi-ai dorit ca totul să se termine acolo?

- După ce mi-am revenit din şocul de a încerca să mă dumiresc unde s-a ascuns acea pasiune de amândoi toată viaţa noastră, am ştiut că nu, nu mi-am dorit. Nu îmi doresc.

- Atunci, *mo dearthair*. Fin îl plesni pe Connor peste umăr. De tine depinde să duci lucrurile mai departe.

– Mă gândesc să o fac. Iar acum mă întreb dacă nu cumva acel moment sau acele momente de pe marginea drumului nu sunt motivul pentru care Cabhan s-a arătat interesat de ea azi. Fiindcă m-am arătat eu interesat și în felul acela? Nu e greu de crezut.

– Nu, nu e. Te-a rănit azi-noapte. Poate că azi a încercat să te rănească din nou, prin intermediul Mearei. Deci aveți grijă amândoi.

– Așa voi face și voi lua măsuri să facă și ea la fel. Ah, uite-i pe clienții de la ora trei. Un domn și o doamnă din Țara Galilor. Vrei să vii și tu? Îți aduc un săculeț și o mănușă.

Fin vru să refuze, apoi își dădu seama că trecuse prea mult de când nu mai participase la o plimbare cu șoimi alături de Connor.

– Nu m-ar deranja, dar îmi aduc propriul echipament.

Connor ridică privirea, văzându-l pe Merlin în văzduh.

– Îl iei pe el? Îl lași pe mâna unuia dintre clienți?

– I-ar plăcea și lui.

– Cam ca în vremurile bune, atunci.

Când Fin plecă după echipament, Connor aruncă o privire rapidă la ceas. Imediat ce se elibera, o să o caute pe Meara. Aveau o mulțime de lucruri de discutat, indiferent că îi plăcea sau nu.

capitolul 9

De parcă ziua ei nu ar fi fost suficient de agitată, Meara se trezi și cu un telefon disperat de la mama ei înlăcrimată, care o făcu să pornească în căutarea lui Boyle.

Acesta era așezat în biroul lui, încruntându-se așa cum o făcea inevitabil de fiecare dată când avea de-a face cu hârțoage.

– Boyle.

– Cum se face că socotelile nu ies niciodată corect prima dată când le faci? Cum se explică asta?

– N-aș ști să-ți spun. Boyle, îmi pare rău să-ți cer asta, dar trebuie să plec. Mama mea a avut un incendiu în casă.

– Un incendiu?

Se împinse de la masă de parcă ar fi vrut să alerge să îl stingă el însuși.

– Un incendiu în bucătărie, cred. Mi-a fost greu să aflu ceva de la ea, fiindcă era aproape isterică. Dar am aflat că nu e rănită și nu a ars toată casa în jurul ei. Chiar și așa, nu știu cât e de gravă întreaga situație, așa că...

– Du-te. Du-te liniștită. Ocoli masa, o prinse de braț și o scoase din birou. Anunță-mă ce și cum imediat ce poți.

– Așa am să fac. Mulțumesc. Am să fac ore suplimentare mâine ca să recuperez.

– Du-te odată, pentru numele lui Dumnezeu.

– Mă duc.

Sări în camioneta ei.

Probabil nu era nimic, își spuse. Doar dacă nu cumva era ceva. Când era vorba de Colleen Quinn, nu puteai fi niciodată.

Iar mama ei fusese aproape incoerentă, ba plângând, ba turuind. Dându-i înainte cu bucătăria și fumul, și incendiul.

Poate că era rănită.

Prin minte îi trecu pentru o clipă o imagine cu Connor, cu arsura neagră și plină de bășici de pe brațul lui.

Arzând.

Cabhan. Teama țâșni în ea când își spuse că poate face și ea un rol. O atacase oare pe mama ei fiindcă, în cele din urmă, ea rezistase chemării lui?

Meara apăsă accelerația, luă curbele în viteză, goni cu inima galopând până la micuța casă cochetă cuibărită printre o mână de alte case similare chiar la marginea orașelului Cong.

Casa era în picioare – nu văzu nici urmă de distrugere pe zidurile albe, pe acoperișul cenușiu, în grădina îngrijită din față. Îngrijită, într-adevăr, fiindcă micuța

bucată de grădină din faţa şi din spatele casei era singurul interes real al mamei ei.

Se împinse în poarta scundă – una pe care o vopsise personal primăvara trecută – şi traversă în fugă aleea, scotocind după chei, fiindcă mama ei insista să încuie uşile zi şi noapte, de teama spărgătorilor, a violatorilor sau a sondelor extraterestre.

Dar Colleen dădu buzna afară, cu mâinile împreunate peste piept ca în rugăciune.

– O, Meara, slavă Domnului că ai venit! Ce-o să mă fac? Ce-o să mă fac?

Se aruncă în braţele Mearei, un ghem tremurător şi înlăcrimat de disperare.

– Nu eşti rănită? Sigur? Lasă-mă să văd că nu eşti rănită.

– M-am ars la degete.

Ca un copil, ridică mâna să îi arate unde o durea.

Şi nu era nimic, văzu Meara cu uşurare, care să nu poată fi rezolvat cu puţină alifie.

– În regulă, atunci, în regulă. Pentru a o linişti, Meara depuse un sărut uşor peste mica arsură. Asta e cel mai important.

– E groaznic! insistă Colleen. Bucătăria e distrusă. Ce am să mă fac? O, Meara, ce am să mă fac?

– Hai să aruncăm o privire, bine?

Îi veni uşor să o întoarcă pe Colleen şi să o tragă înăuntru. Meara moştenise înălţimea de la tatăl ei de mult plecat. Colleen era un mic pachet elegant – o fiinţă scundă, subţirică şi întotdeauna perfect aranjată, o realitate a vieţii ce o făcea adesea pe Meara să se simtă ca un urs masiv conducând un pudel cu un pedigri perfect.

Nu văzu urme de distrugere în camera din faţă, o altă uşurare, deşi Meara simţi miros de fum şi văzu pâclă subţire creată de acesta.

Fum, îşi spuse ea – o altă uşurare – nu ceaţă.

Din trei paşi mari ajunse în bucătăria compactă ce servea totodată drept loc de luat masa, în care fumul plutea într-o pâclă densă.

Nu era distrusă, dar cu siguranţă era un dezastru. Şi nu unul provocat de vreun vrăjitor malefic, îşi dădu

seama imediat, ci de o femeie neglijentă şi neîndemânatică.

Ţinându-şi un braţ în jurul mamei ei, care plângea, Meara trecu în revistă situaţia.

Tava cu halca de carne arsă, acum răsturnată pe podea lângă o cârpă de vase pârlită şi îmbibată cu apă, dezvăluia întreaga poveste.

– Ai ars friptura, spuse Meara cu grijă.

– Mă gândeam să pun la cuptor nişte miel, fiindcă Donal şi fata lui urmau să vină la cină mai târziu. Nu pot fi de acord cu intenţia lui de a se muta cu Sharon înainte de căsătorie, dar sunt totuşi mama lui.

– Ai făcut o friptură, murmură Meara.

– Lui Donal îi plac fripturile gustoase, după cum ştii. În doar ieşisem în spate puţin. Am avut limacşi în grădina din spate şi m-am dus să schimb capcanele cu bere. Agitându-se tulburată, Colleen flutură mâinile spre uşa bucătăriei, ca şi cum ar fi fost posibil ca Meara să fi uitat unde se afla grădina. Au încercat să-mi distrugă florile de sporul casei, aşa că a trebuit să mă ocup de asta.

– În regulă. Meara traversă bucătăria, întinzându-se să deschidă fereastra, căci Colleen nu se gândise să o facă.

– Nu am stat afară prea mult, dar m-am gândit că, totuşi, tot am ieşit, să tai şi nişte flori pentru un buchet frumos pentru masă. Ai nevoie de flori proaspete când au vin oaspeţi la cină.

– Mmm, spuse Meara, şi luă florile împrăştiate pe podeaua udă.

– Am intrat, şi bucătăria era plină de fum. Continuând să se agite, Colleen studie bucătăria cu ochii înlăcrimaţi. Am fugit la cuptor, iar mielul ardea, aşa că am luat cârpa aia să îl scot.

– Înţeleg. Meara stinse cuptorul, găsi o cârpă curată, luă de pe jos tava şi friptura carbonizată.

– Şi, cumva, cârpa s-a aprins şi a început să ardă. A trebuit să las totul şi să duc tava acolo, unde aveam de gând pentru cartofi.

Meara luă cartofii în timp ce mama ei îşi frângea mâinile şi îi aruncă pe toţi în chiuvetă pentru a se ocupa de ei mai târziu.

– E o catastrofă, Meara, o catastrofă! Ce o să mă fac? Ce o să mă fac?

Amestecul familiar de iritare, resemnare, frustrare îi croi drum prin ea. Acceptând că aceasta era soarta ei, Meara își uscă mâinile ștergându-le pe pantalonii de lucru.

– Prima dată trebuie să deschizi ferestrele din camera din față, până șterg eu pe jos, aici.

– Fumul o să păteze zugrăveala, nu-i așa, Meara, și vezi podeaua acolo, e pârjolită de la cârpa care a ars. Nu îndrăznesc să-i spun proprietarului, nu cumva să mă dea afară.

– Nu o să facă nicidecum așa ceva, mamă. Dacă zugrăveala e pătată, o s-o rezolvăm. Dacă podeaua e deteriorată, o să rezolvăm și asta. Deschide ferestrele, apoi unge-te pe degete cu alifia Brannei.

Dar Colleen rămase nemișcată, cu mâinile împreunate și ochii albaștri frumoși înotând în lacrimi.

– Donal și fata lui sosesc la șapte.

– Le luăm pe rând, mamă, spuse Meara, în timp ce spăla pe jos.

– Nu puteam să îl sun să îi spun despre dezastrul de aici. Nu cât timp e încă la muncă.

„Dar pe mine ai putut să mă suni", își spuse Meara, „fiindcă nu ai înțeles niciodată că o femeie poate lucra chiar lucrează, își dorește sau are nevoie să lucreze, la fel ca un bărbat".

– Ferestrele, se mulțumi ea să spună.

Nu avea nici urmă de răutate în ea, își aminti Meara, în timp ce curăța podeaua – nicidecum pârjolită, ci doar mânjită cu cenușă de la cârpă. Nici măcar egoistă în sensul clasic, ci pur și simplu neajutorată și dependentă.

Și era oare vina ei, sincer, când fusese îngrijită și ținută la adăpost toată viața ei? De către părinții ei, apoi de către soțul ei, iar acum de către copiii ei.

Nu fusese niciodată învățată să gestioneze situații dificile, așa-i? „Sau", își spuse Meara, aruncând o privire tăioasă spre tavă, „cum să gătească o nenorocită de friptură".

După ce stoarse mopul, făcu o scurtă pauză pentru a-i trimite un mesaj lui Boyle. Nu avea nici un rost să îl lase să-și facă griji.

Nu un incendiu, ci o friptură de miel arsă și o mare dezordine. Nu sunt daune.

Meara cără afară carnea distrusă pentru a o arunca la gunoi, spălă bine cartofii și îi puse la uscat – căci erau încă cruzi, fiindcă mama ei uitase, din fericire, să aprindă focul sub ei.

Puse tava în chiuvetă să se înmoaie, puse ceainicul pe foc pentru a face ceai, timp în care Colleen continuă să se lamenteze că avea să fie evacuată din casă.

– Stai jos, mamă.

– Nu pot să stau, sunt atât de tulburată.

– Stai. Ai să bei niște ceai.

– Dar vine Donal. Ce o să mă fac? Am distrus bucătăria, iar ei vin la cină. Și proprietarul, povestea asta o să-l scoată din minți cu siguranță.

Meara repetă în gând tabla înmulțirii – cea cu șapte, care îi punea probleme de fiecare dată. O ajută să nu țipe când se întoarse spre mama ei.

– Mai întâi, aruncă o privire în jurul tău acum. Bucătăria nu e distrusă, așa-i?

– Dar am... Ca și cum atunci ar fi văzut-o pentru prima dată, Colleen se agită prin încăpere. O, s-a curățat tot fumos, nu-i așa?

– Da, s-a curățat.

– Încă mai simt miros de fum.

– Ai să lași ferestrele deschise încă ceva timp și nu o să mai simți. În cel mai rău caz, o să curățăm pereții.

Meara făcu ceaiul, adăugă câteva fursecuri cu ciocolată pe una dintre farfuriile elegante ale mamei ei – și, fiindcă era vorba de mama ei, adăugă un șervet alb de pânză.

– Stai jos, bea-ți ceaiul. Hai să ne uităm la degetele tale.

– Sunt mult mai bine. Zâmbind acum, Colleen le ridică. Branna e atât de talentată, nu-i așa, cum își prepară

loţiunile şi cremele, şi lumânările şi aşa mai departe. Ador să fac cumpărături la Vrăjitoarea Întunecată. Întotdeauna îmi găsesc câte un lucruşor drăguţ. E minunat micul ei magazin.

– Aşa e.

– Şi trece pe la mine din când în când, îmi aduce eşantioane pe care să le încerc pentru ea.

– Ştiu.

Astfel încât Colleen să se poată bucura de lucruşoarele ei drăguţe fără să cheltuiască prea mult.

– Branna e o fată încântătoare şi arată întotdeauna atât de elegant.

– Aşa e, consimţi Meara, şi ştiu că şi-ar fi dorit ca şi fiica ei să se îmbrace elegant în loc să poarte haine pentru grajduri.

„Va trebui să fim în continuare dezamăgite una de cealaltă, nu-i aşa, mamă?", reflectă ea, dar nu mai spuse nimic.

– Bucătăria s-a curăţat într-adevăr frumos, Meara, şi îţi mulţumesc pentru asta. Dar nu mai am nimic acum şi nici timp, de fapt, să le pregătesc o cină gustoasă lui Donal şi fetei lui. Ce-o să creadă Sharon despre mine?

– O să creadă că ai avut un mic accident în bucătărie, aşa că ai sunat la Ryan's Hotel şi ai rezervat o masă pentru voi trei.

– O, dar...

– Mă ocup eu de asta, şi vor trece nota de plată în contul meu. Vă veţi bucura de o cină plăcută şi vă veţi întoarce aici pentru ceai şi un mic desert – pe care îl voi lua eu de la Monk's Caffe în câteva minute. Îl vei oferi pe serviciul tău de porţelan fin şi asta o să-ţi facă plăcere. Veţi avea toţi parte de o seară plăcută.

Obrajii lui Colleen deveniră trandafirii de încântare.

– Pare minunat, absolut minunat.

– Acum, mamă, îţi mai aminteşti procedura corectă în cazul unui incendiu în bucătărie?

– Peste foc trebuie să arunci apă. Aşa am făcut.

– E mai bine să îl înăbuşi. Ai un stingător în dulap lângă mop. Ţii minte? Fin ţi l-a adus, iar Donal a montat

suportul, ca să fie întotdeauna la îndemână, pe peretele din dulăpior.

– O, dar nici nu m-am gândit la el, fiind atât de tulburată. Şi cum mi-aş aminti cum să îl folosesc?

Era adevărat, îşi spuse Meara.

– În lipsa stingătorului, poţi să arunci bicarbonat de sodiu peste flacără sau, chiar mai bine, să o înăbuşi cu un capac de cratiţă, să o laşi fără aer. Cel mai bine este să nu pleci din bucătărie când ai ceva pe foc. Poţi să pui un cronometru la cuptor, ca să nu fii legată de bucătărie când coci ceva sau faci friptură.

– Aveam de gând să o fac.

– Sunt sigură că da.

– Îmi pare rău pentru deranj, Meara, sincer.

– Ştiu, şi e totul rezolvat acum, nu-i aşa? Îşi puse uşor o mână peste cea a lui Colleen. Mamă, nu ai fi mai fericită dacă ai locui mai aproape de nepoţii tăi?

Meara îşi mai petrecu ceva timp ajutând să crească plămânţa pe care o plantase, apoi se duse la cafenea, cumpără o prăjitură cu cremă aspectuoasă, câteva păsuici scoţiene şi produse de patiserie. Trecu pe la restaurant, făcu aranjamente cu managerul, un prieten din timpul şcolii, şi trecu din nou pe la mama ei.

Având în vedere că oricum o durea capul, de acolo se duse direct acasă şi îşi sună sora.

– Maureen, ţi-a cam venit rândul să te ocupi de mama.

După o oră întreagă de ceartă, negociere, strigăte, lacrimi, compătimire, Meara îşi scoase pastilele pentru durere de cap şi le dădu pe gât cu apă de la chiuveta din baie.

Apoi se studie îndelung în oglindă. Somnul insuficient lăsase urme sub ochii ei. Extenuarea la toate nivelurile posibile adăugase un fel de încordare în jurul lor şi o cută între sprâncene pe care şi-o frecă iritată.

Încă o zi ca aceasta, decise ea, şi avea să fie nevoită să apeleze la toate cremele şi loţiunile Brannei – precum şi la un farmec – ca să nu arate ca o babornită.

Trebuia să lase totul deoparte pentru o nenorocită de noapte, îşi spuse. Connor, Cabhan, mama ei, întreaga

ei familie. O noapte liniştită, decise ea, în pijama şi cu faţa acoperită de un strat gros dintr-una dintre cremele Brannei. La toate acestea o să adauge o bere, nişte chipsuri sau orice altă mâncare nesănătoasă avea prin casă şi televizorul. Nu-şi dorea nimic mai mult de-atât.

Hotărând să înceapă cu berea – nu ar fi fost prima dată când intra cu o bere rece la un duş fierbinte, să spele mizeria unei zile grele –, porni spre bucătărie tocmai când cineva bătu furtunos la uşă.

– Pleacă, bombăni ea, oricine ai fi, şi nu te mai întoarce niciodată.

Dar oricine ar fi fost, bătu din nou, iar ea l-ar fi ignorat iar, dacă el nu ar fi adăugat şi:

– Deschide, Meara. Ştiu foarte bine că eşti acolo.

Connor. Îşi dădu ochii peste cap, dar se duse la uşă şi o deschise.

– Tocmai mă pregăteam pentru puţină linişte, aşa că du-te altundeva.

– Ce este povestea asta cu incendiul din casa mamei tale?

– N-a fost nimic. Pleacă acum.

Connor îşi miji ochii spre ea.

– Arăţi îngrozitor.

– Şi asta e tot ce mai voiam să aud ca să pun capăt unei zile minunate. Mulţumesc pentru asta.

Dădu să îi închidă uşa în faţă, dar el se propti cu umărul în ea. Preţ de o clipă stupidă fiecare îl împingea pe celălalt. Meara avea tendinţa să uite că tipul era mai puternic decât părea.

– Bine, bine, intră atunci. Ziua a fost ratată de la un cap la altul, oricum.

– Te doare capul şi eşti obosită şi iritată din cauza asta.

Înainte ca Meara să apuce să scape, Connor îşi puse mâinile pe tâmplele ei, trecându-le apoi peste capul ei şi coborându-le până la baza craniului. Iar pulsaţia dureroasă din capul ei încetă.

– Luasem deja un medicament.

– Asta funcţionează mai repede. Adăugă un masaj uşor pe umerii ei, ce făcu să îi dispară toate nodurile. Stai jos, scoate-ţi cizmele. Îţi aduc o bere.

– Nu te-am invitat la o bere şi o poveste.

Proasta dispoziţie din tonul ei, după ce el îi alungase toate acele dureri, o făcu să se simtă ruşinată. Iar jena nu făcu decât să sporească proasta dispoziţie.

Connor îşi înclină capul, cu o expresie plină de răbdare şi înţelegere. Meara ar fi vrut să îi dea un pumn ca să-i şteargă.

Ar fi vrut să îşi sprijine capul pe umărul lui şi doar să respire.

– Nu ai mâncat, nu-i aşa?

– De-abia am ajuns acasă.

– Stai jos.

Porni spre bucătărie – aşa cum era. Aragazul cu două cuptoare, frigiderul turtit, chiuveta minusculă şi masa de bucătărie încăpeau destul de comod în colţul spaţiului de locuit şi îi satisfăceau necesităţile de bază.

Bombăni în barbă câteva cuvinte nepoliticoase, dar se aşeză şi îşi scoase cizmele în timp ce îl privi – cu ochii îngustaţi – scotocindu-i prin casă.

– Ce cauţi acolo?

– Pizza congelată din care ai întotdeauna rezerve va fi cea mai rapidă soluţie, şi mi-ar prinde bine şi mie o porţie, fiindcă nici eu nu am mâncat.

O scoase din ambalaj şi o vârî în cuptor. Şi, spre deochiere de mama ei, îşi aminti să pornească temporizatorul. Scoase două sticle de Harp, le deschise şi se întoarse cu ele.

Îi întinse o bere şi se aşeză lângă ea, sprijinindu-şi picioarele pe măsuţa de cafea, ca un bărbat la el acasă.

– O să începem cu sfârşitul. Mama ta. Un incendiu în bucătărie?

– Nici măcar. A ars o halcă de miel şi, după reacţia mea, ai fi crezut că a provocat un incendiu ce a nimicit tot oraşelul.

– Ei bine, mama ta nu a fost niciodată o bucătăreasă grozavă.

Meara pufni în râs, apoi bău puţină bere.

– E o bucătăreasă îngrozitoare. De ce și-a pus în cap să organizeze o mică cină festivă pentru Donal și iubita lui mă depășește. Fiindcă așa se cuvine, adăugă ea imediat. În lumea ei, așa se cuvine, iar ea trebuie să facă tot ceea ce se cuvine. Are colecții de produse Belleek și Royal Tara și Waterford, perdele fine din dantelă irlandeză la ferestre. Și jur că se îmbracă să iasă în grădină sau la cumpărături ca și cum ar lua prânzul la un restaurant de cinci stele. Niciodată un fir de păr nelalocul lui, niciodată cu rujul mânjit. Și nu poate să fiarbă un cartof fără să provoace un dezastru.

Când făcu o pauză, sorbi din bere, iar el o bătu pe picior fără un cuvânt.

– Locuiește într-o căsuță închiriată, doar cu puțin mai mare decât șopronul de grădină în care a locuit cu tatăl meu, o ține încuiată ca pe un seif de frica bandelor de tâlhari și răufăcători despre care își imaginează ea că o pândesc – și nu-i dă prin minte să deschidă o nenorocită de fereastră când are casa plină de fum.

– Atunci te-a sunat pe tine.

– Pe mine, bineînțeles. Doar nu putea să-l sune pe Donal, fiindcă el era la muncă, în timp ce eu doar mă joc cu niște căluți. În timpul meu liber. Apoi oftă. Nu o face intenționat, știu asta, dar așa *simte*. Ea nu a avut niciodată un loc de muncă. S-a măritat cu tatăl meu când era încă o copilă, iar el a dat-o pe spate, i-a oferit o casă frumoasă cu servitori care să o îngrijească, a copleșit-o cu lux. Tot ce avea ea de făcut era să fie un ornament elegant pentru el și să îi crească odraslele – și să primească oaspeți, desigur, dar asta presupunea tot să fie doar un ornament elegant, pentru că o avea pe doamna Hannigan să gătească și menajere care să se ocupe de restul.

Simțindu-se din nou obosită, coborî privirea spre bere.

– Apoi lumea ei s-a prăbușit peste ea. Nu e de mirare că nu se descurcă nici cu cele mai mărunte lucruri.

– Și lumea ta s-a prăbușit.

– E altceva. Eu eram suficient de mică să mă pot adapta la noua situație și nu am simțit rușinea pe care

[illegible]-o ea. Eu o aveam pe Branna și pe tine, și pe Boyle, și pe Fin. Ea îl iubea. L-a iubit pe Joseph Quinn.

– Tu nu, Meara?

– Dragostea poate să se stingă. Bău din nou. A ei nu s-a stins. Păstrează poza lui într-o ramă de argint în camera ei. Îmi vine să țip din toți rărunchii de fiecare dată când o văd. El nu se va mai întoarce niciodată la ea, și de ce l-ar primi ea, chiar dacă s-ar întoarce? Dar ar face-o.

– Nu e inima ta, ci a ei.

– Inima ei se agață de o iluzie, nu de realitate. Dar ai dreptate. E a ei, nu a mea.

Își sprijini capul de spătar, închizând ochii.

– Ai făcut-o să se liniștească din nou?

– Am făcut curățenie după dezastru – inundase podeaua bucătăriei cu apă și cartofi – și pot fi recunoscătoare că a uitat să aprindă focul sub cartofi, așa că nu am avut și un dezastru secundar de rezolvat. La ora asta ia cina la Ryan's Hotel cu Donal și iubita lui.

Connor o bătu cu palma pe coapsă, alinând-o.

– Pe cheltuiala ta.

– Banii sunt cea mai mică problemă. Am sunat-o pe Maureen și am lămurit lucrurile cu ea. E rândul ei, naiba s-o ia de treabă. Mary Clare locuiește prea departe. Dar de la Maureen, mama ar putea s-o vadă și pe Mary Clare și copiii ei și să se întoarcă aici în vizită. Cât despre fratele meu... Soția lui e grozavă, dar ar fi mai ușor pentru mama să locuiască lângă propria fiică decât cu soția fiului ei, mă gândesc. Iar Maureen are și spațiu și un soț blând și înțelegător.

– Dar mama ta ce își dorește?

– Ea și-l dorește înapoi pe tatăl meu, își dorește să trăiască din nou viața așa cum o știa ea, dar cum asta nu se va întâmpla, va fi fericită lângă copii. Se pricepe să aibă grijă de copii, îi iubește, are o răbdare nesfârșită cu ei. În final, Maureen s-a dat pe brazdă, cel puțin pentru o perioadă de încercare. Cred sincer – jur că ăsta e adevărul – că așa va fi bine pentru toată lumea. O va ajuta mult pe Maureen la creșterea copiilor, iar cei mici o iubesc. Va fi fericită să locuiască acolo, într-o casă mai

mare și mai frumoasă, și departe de locul ăsta, unde am prea multe amintiri legate de ceea ce a fost.

- Cred că ai dreptate în privința asta, dacă te interesează.

Meara oftă din nou și bău.

- Mă interesează. Ea nu e genul care să poată trăi singură mulțumită și relaxată. Donal trebuie să își înceapă viața. Eu trebuie să mi-o pot trăi pe a mea. Maureen e răspunsul la toate astea și nu va avea decât de câștigat din faptul că propria mamă va fi disponibilă să aibă grijă de copii când ea va dori să iasă și să își vadă de ale ei.

- Este un plan bun, pentru toată lumea. O bătu pe mână, apoi se ridică când auzi alarma de la temporizator. Acum avem pizza pentru toată lumea și poți să-mi spui ce-i cu povestea asta despre Cabhan.

Nu avu parte de seara pe care și-o imaginase, dar se trezi relaxându-se chiar și așa. Pizza, mâncată pe canapeaua din sufragerie, umplu golul din stomacul ei pe care nici măcar nu îl conștientizase până la prima îmbucătură. Iar cea de-a doua bere alunecă ușor.

- După cum i-am spus Brannei, totul s-a petrecut lent, ca într-un vis. Înțeleg acum ce spunea Iona când i s-a întâmplat și ei iarna trecută. E oarecum ca și cum ai pluti și nu ai fi cu totul în corpul tău. Frigul, murmură ea. Uitasem de asta.

- Frigul?

- Înainte, chiar înainte. S-a făcut frig foarte brusc. Mi-am scos chiar și mănușile din buzunar. Și vântul s-a întețit. Lumina s-a schimbat. Fusese o dimineață însorită, așa cum se și anunțase, dar a devenit cenușie și posomorâtă. Doar câțiva nori acoperind soarele, mi-am spus eu, dar...

Scotoci în memorie acum, cu mintea limpede, încercând să vadă totul așa cum se întâmplase.

- Umbre. Era plin de umbre. Cum puteau exista umbre fără soare? Uitasem, nu i-am spus Brannei. Era prea agitată, presupun.

- Nu-i nimic. Îmi spui mie acum.

- Umbrele se mișcau deodată cu mine și în ele simțeam că mi-e cald - dar nu îmi era, Connor. Eram înghețată, dar *credeam* că mi-e cald. Are vreo logică ce zic?

- Dacă mă întrebi dacă înțeleg, răspunsul e da. Magia lui e la fel de rece pe cât e de întunecată. Senzația de căldură a fost un truc prin care ți-a amăgit mintea, la fel ca dorința.

- Restul a fost așa cum ți-am spus. M-a strigat pe nume și m-am trezit stând acolo, cu mâna pregătită să dea deoparte cortina de vegetație, dorindu-mi să intru cu atâta ardoare, dorindu-mi să-i răspund când mă striga pe nume. Iar Roibeard și Kathel m-au salvat.

- Dacă vrei să mergi pe jos de la muncă spre căsuță, sau când îți plimbi clienții, stai departe de zona aia, cât de mult poți.

- Așa am să fac, desigur. Din obișnuință merg pe acolo, iar obișnuințele pot fi schimbate. Branna mi-a făcut un talisman pentru orice eventualitate. La fel și Iona, apoi Fin a insistat să accept unul și de la el.

Connor vârî mâna în buzunar și scoase un mic săculeț.

- La fel voi face și eu.

- Buzunarele mele vor fi pline de săculețe magice, în timpul ăsta.

- Fă așa. Ține unul lângă ușa apartamentului tău și unul în camionetă, unul lângă pat - în somn ești vulnerabilă. Și unul în buzunar. Îi puse săculețul în palmă, închizându-i degetele peste el. Întotdeauna, Meara.

- În regulă. Asta e un plan bun.

- Și poartă asta.

Din buzunar scoase o fâșie lungă și subțire de piele pe care se aflau mărgele șlefuite.

- E frumos. De ce să îl port?

- L-am făcut când nu aveam mai mult de șaisprezece ani. Mărgelele sunt din calcedonie albastră și puțin jasp, puțin jad. Calcedonia îți oferă protecție solidă față de magii întunecate, iar jadul ajută să te apere de atacuri metapsihice - ca acela prin care tocmai ai trecut. Jaspul este o piatră cu proprietăți protectoare în general. Deci poartă-l, bine?

– În regulă. Şi-l trecu peste cap. Poţi să ţi-l iei înapoi după ce terminăm cu asta. E realizat cu multă îndemânare, adăugă ea, studiindu-l. Pe de altă parte, tu ai avut dintotdeauna mâini dibace.

În clipa în care rosti acele cuvinte, se crispă sesizând înţelesul.

– Deci, cu asta te-am pus la curent cu tot ce s-a întâmplat mai interesant pe ziua de azi şi îţi sunt recunoscătoare pentru pizza – chiar dacă ai scos-o din propriul meu congelator.

Dădu să se ridice, să strângă vasele, dar Connor puse o mână pe braţul ei, făcând-o să se aşeze din nou.

– Nu am terminat cercul încă, având în vedere că am luat-o în sens invers. Şi cu asta ajungem la noaptea trecută.

– Ţi-am spus deja că nu a însemnat nimic.

– Ceea ce mi-ai spus a fost o minciună sfruntată.

Tonul relaxat, aproape vesel al vocii lui o făcu să-şi dorească să se răstească la el, prin urmare făcu un efort conştient să păstreze un ton calm.

– Am avut parte de destulă agitaţie pe ziua de azi, Connor.

– Cu siguranţă am putea să le rezolvăm pe toate odată şi să terminăm cu asta. Suntem prieteni, nu-aşa, Meara?

– Suntem, şi tocmai asta încerc să îţi spun.

– Atunci când m-ai sărutat nu ai făcut-o ca o prietenă, nici măcar ca una tulburată şi şocată. Nici eu nu am reacţionat ca un prieten când te-am sărutat, după ce am trecut peste surpriza iniţială.

Ea ridică din umeri, pentru a arăta cât de puţin îi semnase – şi îşi dori ca stomacul ei să înceteze să mai tresară. Avea impresia că înghiţise un roi de fluturi în loc de o jumătate de pizza congelată.

– Dacă aş fi ştiut că un sărut te va pune pe jar în halul ăsta, nu s-ar mai fi întâmplat.

– Pentru ca un bărbat să nu fi fost pus pe jar după un asemenea sărut ar fi trebuit să fie mort de şase luni. Şi pun pariu că şi atunci s-ar fi stârnit ceva în el.

– Asta nu înseamnă decât că sunt bună la asta.

Connor zâmbi.

– Nu îţi pun la îndoială talentul. Spun doar că nu a fost doar un sărut între doi prieteni, şi nici unul născut din tulburare. Nu doar asta.

– Deci există şi o doză de curiozitate şi dorinţă. Asta nu e o surpriză, aşa-i? Suntem adulţi, suntem oameni şi ne aflăm într-o situaţie foarte bizară. Am avut parte de o îmbrăţişare scurtă, pasională, atât şi nimic mai mult.

Connor dădu din cap, părând să reflecteze la argumentul ei.

– Nu te-aş contrazice nici în privinţa asta, dar ar mai fi totuşi ceva.

– Ce anume?

El se mişcă atât de rapid din poziţia relaxată în care stătuse, încât Meara nu avu nici o fracţiune de secundă să se pregătească. O luă pe sus, o întoarse spre el şi îşi puse gura peste a ei.

O altă îmbrăţişare pasională, rapidă şi profundă, şi fatală pentru simţuri. O parte din mintea ei îi strigă să îi dea un pumn şi să îl pună la punct, dar restul fiinţei ei era ocupată să devoreze ceea ce îi oferea el.

Apoi el o trase uşor de coada împletită – un gest vechi, afectuos, astfel că buzele li se despărţiră, iar feţele le rămaseră apropiate. Atât de apropiate, încât ochii lui, pe care îi cunoştea la fel de bine ca pe ai ei, se colorară în tonuri mai tari, mai închise de verde, presărate cu mici scânteieri de auriu.

– Acest ceva.

– E doar... De data aceasta veni ea spre el, căci nu rezistă ispitei, şi îi simţi inima gonind alături de a ei. Atracţie fizică.

– Aşa să fie?

– Aşa e. Îşi impuse să se desprindă, apoi să se ridice în picioare – era puţin mai în siguranţă, îşi spuse ea, cu o oarecare distanţă. Şi, mai mult, Connor, trebuie să reflectăm, amândoi trebuie să reflectăm. Suntem în primul rând prieteni, am fost dintotdeauna. Iar acum suntem parte a unui cerc pe care nu putem risca să îl rupem.

– Care e riscul?

– Dacă facem sex...

– O idee fantastică. Eu unul mă bag.

Deși clătină din cap, Meara nu putu să nu râdă.

– Tu te-ai băga din oră în oră. Dar e vorba de tine și de mine acum, și ce se întâmplă cu mine și cu tine dacă apar complicații, genul de tensiuni care pot să se producă, care *chiar* se produc atunci când intră și sexul în ecuație?

– Când e făcut bine, sexul ușurează încordarea.

– Pentru o vreme. Deși în acel moment gândul de a face sex cu el stârnea în ea o grămadă de tensiuni. Dar s-ar putea să creăm și mai multă încordare – pentru noi înșine, pentru ceilalți, acum când chiar nu ne putem permite asta. Trebuie să rămânem concentrați la ceea ce avem de făcut și să ne ferim de complicații personale cât de mult posibil.

Relaxat ca întotdeauna, Connor își luă berea pentru a o termina.

– Asta e doar mintea ta agitată, ocupată mereu să se gândească la ce urmează, fără să lase restul din tine să se bucure de momentul prezent.

– De la momentul prezent se ajunge foarte rapid la următorul.

– Exact. Deci dacă nu te bucuri de el înainte să se întâmple asta, ce rost mai au toate?

– Rostul e să vezi limpede și să fii pregătit pentru următorul – și pentru următorul de după el. Și trebuie să reflectăm la toate astea cu grijă. Nu putem să sărim pur și simplu în pat fiindcă ne mănâncă pe amândoi. Țin prea mult la tine și la ceilalți pentru asta.

– Nu poți face nimic, absolut nimic, care să zdruncine prietenia mea față de tine. Nici măcar dacă mă refuzi acum, deși îmi doresc să spui da mai mult decât ei bine, mai mult decât aș vrea, poate. Se ridică și el. Deci o să reflectăm amândoi la asta, o să ne lăsăm un răgaz și o să vedem ce părere avem apoi.

– Așa e cel mai bine, nu! E vorba pur și simplu de a ne oferi o *pauză* să ne răcorim, să gândim limpede și să nu urmăm un *impuls* pe care am putea să-*l* regretăm apoi. Suntem amândoi suficient de inteligenți și siguri pe noi pentru a face asta.

– Atunci asta vom face.

Îi întinse o mână pentru a bate palma. Meara o luă, strângând-o.

Apoi încremeniră amândoi pur și simplu, fără ca vreunul din ei să se retragă, să vină în față sau să-și desprindă mâna.

– Ah, la naiba. Nu o să reflectăm deloc, așa-i?

El nu făcu decât să rânjească.

– Nu în noaptea asta.

Săriră unul pe celălalt.

capitolul 10

Însfăcatul lacom nu îi stătea în fire, dar acum avea de-a face cu ceva atât de... exploziv, încât își pierdu ritmul și stilul. Puse mâna pe orice îi ieșea în cale, luă orice putea lua. Iar ea era o comoară atât de vastă – această ființă înaltă, cu forme generoase.

Aproape că îi sfâșie cămașa pentru a ajunge la mai mult.

Nu mai era cale de întoarcere pentru nici unul acum, căci în ei ardeau nevoi și impulsuri cu mult dincolo de gândirea rațională și prudentă. Venise momentul, iar următorul și cel de după el puteau să aștepte.

Această foame nouă și intensă de ea, doar de ea, trebuia satisfăcută.

Dar nu, își dădu el seama, stând în picioare în sufrageria ei sau tăvălindu-se pe podea.

O luă pe sus.

– O, Dumnezeule, nu încerca să mă cari. Ai să-ți rupi spatele.

– Spatele meu e destul de puternic.

Întoarse capul pentru a-*i* întâlni gura în timp ce mergea cu ea spre dormitor.

– Sunt nebuni, își spuse ea. Își pierduseră amândoi mințile cu totul. Și nu îi păsa nici cât negru sub unghie.

Connor o purta în braţe şi, deşi resortul lui – şi al ei – era graba, gestul era stupid de romantic.

Dacă se împiedica, ei bine, aveau să termine treaba acolo unde aterizau.

Dar el nu se împiedică. Se lăsă să cadă pe pat cu ea, făcând arcurile vechi să scârţâie surprinse şi să cedeze cu un geamăt pentru a-i primi pe amândoi în adâncitura din saltea şi aşternuturi.

Iar mâinile lui, mâinile lui magice, erau ocupate şi superbe.

Meara îşi folosi degetele pentru a trage şi a-i smulge straturile de îmbrăcăminte până când, în sfârşit – slavă Domnului – ajunse la piele. Caldă, fină – de la muşchii fermi şi puternici de bărbat, pe care îi şi folosea.

Se rostogoli cu el, chinuindu-se, la fel ca şi el, să înlăture fiecare barieră textilă.

– Straturi nenorocite, bombăni el, şi o făcu să râdă în timp ce se lupta cu catarama curelei lui.

– Ţine cont că lucrăm amândoi afară.

– E bine că merită despachetatul. Ah, iată-i, murmură el, şi îşi umplu palmele cu sânii ei goi.

Fermi şi moi, şi generoşi. Superbi, bogaţi. Ar fi putut să scrie o odă glorioasă, închinând-o sânilor Mearei Quinn. Dar în acel moment nu voia decât să îi atingă, să îi guste. Şi să simtă bătaia inimii ei trecând de la trap la galop când el o mângâie delicat cu degetele, buzele, limba.

Singurul lucru care lipsea era...

Aduse lumină în întuneric, un auriu cald şi palid ca pielea ei. Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, zâmbi.

– Vreau să te văd. Frumoasă Meara. Ochi de ţigancă, trup de zeiţă.

O atinse în timp ce vorbea. Nu mai înşfăca orbeşte acum; îşi găsise ritmul până la urmă. De ce să treacă în grabă peste ceva atât de plăcut, când putea să zăbovească îndelung? Ar fi putut să se desfete cu sânii ei o viaţă întreagă. Dar mai erau şi buzele ei, moi şi pline – şi la fel de nerăbdătoare ca ale lui. Lujerul surprinzător

de dulce al gâtului ei. Era sensibilă acolo, în acel punct aflat imediat sub bărbie, şi se înfioră când o sărută.

Adora felul în care reacţiona – un tremurat, un suspin înecat, un geamăt gutural – în timp ce îi descoperea trupul, centimetru cu centimetru.

Afară cineva strigă un salut pe jumătate beat, urmat de un râs sălbatic.

Dar aici, în cuibul acelui pat, nu răzbăteau decât suspine, murmure şi scârţâitul discret al arcurilor de sub ei.

Connor preluase controlul, îşi dădu ea seama. Nu ştia cum se întâmplase, fiindcă nu mai permisese bărbatului niciodată să preia controlul. Dar undeva, între grabă şi răbdare, renunţase la control în favoarea lui.

Mâinile lui alunecau peste ea ca şi cum ar fi avut la dispoziţie secole întregi să o mângâie şi să o dezmierde şi să zăbovească. În drumul lor stârneau mici flăcări, până când îşi simţi întregul corp scânteind înfierbântat, strălucind pe sub piele ca lumina pe care o conjurase el.

Adora să îl atingă, să îi simtă spatele prelung, şoldurile înguste, palmele aspre de om muncitor. Mirosea a pădure, a ceva natural şi liber, iar gustul lui – buzele, pielea – era la fel.

Avea gustul de acasă.

Connor o atinse unde tânjea dureros să fie atinsă, o gustă unde corpul ei striga după buzele lui. Şi găsi alte locuri secrete despre care nici ea nu ştiuse că tânjeau după atenţie. Interiorul cotului ei, spatele genunchiului, interiorul încheieturii de la mână. Îi murmură cuvinte dulci ce îi ajunseră la inimă. O altă lumină scânteietoare.

Păru să ghicească clipa în care scânteierea deveni puls, iar pulsul, o zvâcnire de dorinţă. Iar acum răspunse acelei dorinţe, chemând plăcerea pe noi culmi, înainte de a o lăsa să se reverse până la eliberare.

Slăbită, ameţită de val şi de trăire, Meara se agăţă de el, încercând să se îndrepte.

– O clipă. Lasă-mi o clipă.

– E acum, spuse el. Trebuie să fie acum.

Şi intră în ea. Îi posedă gura în timp ce o posedă şi pe ea, adânc şi lent.

Trebuia să fie acum, își spuse el din nou. Că era deschisă și pregătită să îl primească. Caldă și pentru el.

Geamătul ei, o exclamație de bun venit; brațele frânghii puternice care îl trăgeau aproape.

Meara se ridică spre el, încolăcindu-și picioarele în jurul lui. Se mișcă deodată cu el, ca și cum s-ar împreunat astfel, exact așa, de-a lungul a peste o de vieți. În strălucirea pe care o crease el, în ce radia acum din ceea ce creaseră împreună, el o

Dubheasa. Frumusețe întunecată.

O privi până când ceea ce creaseră îl copleși rea deveni profundă și întunecată ca ochii ei. neric și în lumină, se abandonă în mâinile ei așa făcuse și ea cu el. Și se lăsă dus de ea.

Meara rămase întinsă, desfătându-se. Se aștept odată ce acceptase că avea să facă sex cu Connor tăvăleală aspră și exuberantă. În schimb fusese... răsfățată, delectată, chiar sedusă, și totul cu delicatețe.

Și nu avea absolut nimic de reproșat. Acum își simțea corpul relaxat și moale, și slăbit în cel mai mi mod posibil.

Se așteptase ca el să fie bun la pat – Dumnezeu știa că nu îi lipsea exercițiul –, dar nu se așteptase să fie absolut al naibii de genial.

Deci acum putea ofta pe deplin satisfăcută – cu mâi odihnindu-i-se pe fundul lui frumos.

Chiar în timp ce oftă, îi trecu prin minte că, fără îndoială, ea nu se ridicase la nivelul lui. Fusese luată prin surprindere, își spuse ea, și cu siguranță nu prestase la potențialul maxim – cum s-ar spune. Aceasta să fi fost oare motivul pentru care el zăcea acum peste ea ca un om mort?

Își mișcă mâna, nefiind prea sigură ce să facă să spună. Connor se foi.

– Presupun că vrei să mă dau jos de pe tine.

– Ah... păi...

El se rostogoli, rămânând pe spate. Văzând că nu mai spune nimic, Meara își drese vocea.

– Și ce se întâmplă acum?

– Mă gândesc, spuse el, ca după ce ne tragem puțin sufletul, să facem toată treaba asta din nou.

– Dar să mă descurc mai bine.

– Mai bine decât ce?

– Decât m-am descurcat. Am fost luată pe nepregătite.

El coborî leneș un deget spre coastele ei.

– Dacă te-ai fi descurcat mai bine, probabil aș fi avut nevoie de câteva săptămâni ca să-mi trag sufletul.

Neștiind sigur ce voia să spună, nu foarte exact, Meara se ridică suficient cât să îi vadă fața. Cum știa să recunoască un bărbat satisfăcut, se relaxă din nou.

– Deci a fost bine și pentru tine.

Connor deschise ochii, ațintindu-i pe chipul ei.

– Mă gândesc cum să-ți răspund la asta, fiindcă dacă în adevărul s-ar putea să-mi spui: „Dacă tot a mers așa cum, asta e tot ce primești în noaptea asta". Și te doresc din nou, chiar dacă încă nu mi-am recăpătat suflul.

Își petrecu un braț pe sub ea și o trase mai aproape, strângând-o lângă el până ajunseră nas în nas.

– Și pentru tine a fost bine?

– Mă gândesc cum să-ți răspund la asta, spuse ea, făcându-l să rânjească.

– Mi-a fost dor să te văd goală.

– Dar nu m-ai mai văzut goală înainte de noaptea aceasta.

– Ba da, ai uitat de noaptea în care, împreună cu Brianna și Boyle, și Fin, ne-am furișat din casă să mergem să înotăm în râu?

– Nu am făcut niciodată... O, atunci. Fericită, își împletti picioarele cu ale lui. Nu aveam mai mult de nouă ani, ticălosule!

– Dar erai goală, totuși. Aș spune că ai crescut și te-ai rotunjit foarte frumos, cu adevărat. Își coborî mângâietor o mână peste spatele ei, peste fund, și o lăsă acolo. Da, adevărat foarte frumos.

– Și tu, dacă nu mă înșală memoria, aveai o constituție de băț firav. Ai făcut treabă bună și tu. Ne-am distrat bine în noaptea aia, își aminti ea.

– Ne-au înghețat fundurile tuturor, dar a fost grozav. Eram inocenți cu toții și nu aveam nici o grijă pe lume. Dar el probabil ne urmărea, chiar și pe atunci.

– Nu. Connor își puse un deget pe buzele ei. Nu l-a aduce aici, nu în noaptea asta.

– Ai dreptate. Își trecu o mână prin părul lui. Câți oameni există, după părerea ta, care să se afle în poziția în care ne aflăm noi în noaptea asta și să aibă atâția ani și atâtea amintiri împreună?

– Nu prea mulți, presupun.

– Nu putem pierde asta, Connor. Nu putem pierde ceea ce suntem unul pentru celălalt, pentru Branna, pentru toți. Trebuie neapărat să facem un jurământ solemn. Nu vom pierde nici o firimitură din prietenia care a existat între noi dintotdeauna, indiferent ce se va întâmpla.

– Atunci am să-ți jur asta, și jură-mi și tu mie. O luă de mână, împletindu-și degetele cu ale ei. Un jurământ sacru, pe care nu îl vom încălca niciodată. Prieteni suntem dintotdeauna și pururi vom fi.

Meara văzu lumina strălucind printre degetele lor împreunate, îi simți căldura.

– Ți-o jur.

– Și eu ție. Îi sărută degetele, apoi obrazul, apoi buzele. Mai e ceva ce ar trebui să-ți spun.

– Ce anume?

– Mi-am recăpătat suflul acum.

Iar când ea râse, Connor se rostogoli peste ea.

Mai împărțise micul dejun cu el și înainte, de nenumărate ori. Dar niciodată la micuța masă din apartamentul ei – și niciodată după ce făcuse duș cu el.

Connor se putea considera norocos, decise ea, că luase câțiva croasanți gustoși de la cafenea când cumpărase desertul pentru mama ei.

Pe lângă aceștia, pregăti mâncarea ei preferată – terci de ovăz – în timp ce Connor se ocupă de ceai, fiindcă nu avea deloc cafea în cămară.

– În seara asta am stabilit că ne întâlnim, îi aminti el și mușcă dintr-un croasant. Ăștia sunt grozavi.

– Chiar sunt. Nu pun piciorul în cafenea prea des, altfel aș cumpăra câte o duzină din fiecare produs. Am să trec pe la căsuță direct de la grajduri, adăugă ea. Și am s-o ajut pe Branna la gătit dacă pot. E bine că ne întâlnim regulat acum, deși nu știu ca unul dintre noi să fi avut brusc o idee genială în legătură cu ce ar trebui să facem exact și când să o facem.

– Ei bine, ne gândim la asta, și împreună, așa că tot va apărea ceva.

Credea acest lucru, iar croasanții nu făcură decât să îi sporească optimismul.

– Ce-ar fi să te duc la grajduri în drum spre muncă și să te iau pur și simplu când terminăm amândoi? Am economisi benzină și mi se pare stupid să meargă fiecare în camioneta lui.

– Atunci ar trebui să mă aduci și acasă apoi.

– Asta era partea vicleană a planului meu. Ridică ceaiul ca și cum ar fi ținut un toast. Am să te aduc înapoi și am să rămân cu tine din nou, dacă nu ai nimic împotrivă. Sau ai putea să rămâi tu în căsuță.

Meara gustă din ceaiul pe care el îl făcuse suficient de tare încât să spargă pietre.

– Ce părere va avea Branna despre toate astea?

– Vom afla în scurt timp. Nu i-am ascunde asta nici unul din noi, chiar dacă am putea. Ceea ce oricum nu am putea, adăugă el, ridicând nepăsător din umeri, fiindcă își va da seama.

– Trebuie să știe toți. Nu avea nici un rost, decise Meara, să facă pe delicata. Așa e corect. Nu doar fiindcă suntem prieteni și familie, ci și fiindcă suntem un cerc. Ceea ce însemnăm unul pentru celălalt... asta înseamnă cercul, nu-i așa?

Connor îi studie fața în timp ce ea își plimbă ovăzul prin bol.

– Nu ar trebui să te îngrijorezi, Meara. Avem dreptul să fim împreună în felul acesta atâta timp cât ne-o dorim amândoi. Nimeni dintre cei care țin la noi nu ar gândi sau ar simți altceva.

– Aici ai dreptate. Dar în ceea ce privește cealaltă familie a mea – rudele mele de sânge –, aș prefera să nu îi implic și pe ei.

– Decizia asta îți aparține.

– Nu-i vorba că mi-ar fi rușine, Connor, în nici un caz să nu crezi asta.

– Nu cred asta. Ridicând din sprâncene, luă o linguriță din ovăzul ei și i-o duse la gură. Te cunosc, nu-i așa? De ce aș crede asta, cunoscându-te?

– Asta e un avantaj pentru noi. Atâta că mama mea ar începe să se agite și să te invite la cină. Nu aș face față încă unui dezastru în bucătărie, atât de aproape de cel mai recent –, iar finanțele mele nu mi-ar permite o notă de plată mai mare la Ryan's Hotel. În orice caz, ea va pleca în curând în vizită la Maureen – și, în afară de cazul în care asta se dovedește a fi un nou dezastru, va fi o mutare permanentă.

– Ai să-i simți lipsa.

– Mi-aș dori să am șansa să simt asta. Răsuflă zgomotos, dar mâncă din ovăz înainte ca lui Connor să îi vină din nou ideea să o hrănească el. Și pare o răutate, dar e purul adevăr. Cred că m-aș înțelege mai bine cu ea dacă ar exista o oarecare distanță. Și...

– Și?

– Am avut un moment ieri, în timp ce mă grăbeam să ajung la ea, neștiind sigur ce o să găsesc. M-am întrebat brusc dacă a atacat-o Cabhan, așa cum m-a atacat și pe mine. A fost stupid, fiindcă nu ar avea nici un motiv să o facă, și nu a avut niciodată. Dar m-am gândit și la ce ai spus tu, că te simți mai liniștit la gândul că părinții tăi sunt departe de aici. Am să fiu și eu mai împăcată știind că asta e valabil și pentru mama. Asta e ceva ce trebuie să facem noi.

– Și o vom face.

O duse cu mașina până la grajduri, apoi făcu un ocol pentru a trece pe-acasă să se schimbe din hainele de lucru din ziua precedentă.

O găsi pe Branna în picioare deja – încă nu se îmbrăcase pentru ziua de lucru, dar își bea cafeaua având din nou deschisă în fața ei cartea de vrăji a Sorchei.

– Ei bine, bună să-ți fie dimineața, Connor.

– Și ție, Branna.

Îl studie peste buza cănii.

– Și cum se simte Meara în această dimineață?

– E bine. Tocmai am lăsat-o la grajduri, dar voiam să mă schimb înainte să merg la muncă. Și voiam să văd ce mai faci și tu.

– Sunt cât se poate de bine, deși pot spune că tu arăți și mai bine. Ai luat micul dejun, să înțeleg?

– Da, l-am luat. Dar îi făceau cu ochiul merele verzi lucioase pe care Branna le pusese într-un bol, și l-a luat unul. Te deranjează asta, Branna? Legătura dintre mine și Meara?

– De ce m-ar deranja când vă iubesc pe amândoi și v-am tot văzut învârtindu-vă cu grijă pe marginea a ceea ce mintea mea genială deduce că s-a petrecut aseară-noapte... de ani buni.

– Nu m-am gândit niciodată la ea în felul ăsta înainte de... Înainte.

– Ba da, dar ți-ai impus să nu o faci, ceea ce e cu totul altceva. Nu ai răni-o niciodată.

– Bineînțeles că nu.

– Iar ea nu te-ar răni niciodată intenționat. Ceea ce, așa spuse Branna, era din nou cu totul altceva. Sexul este o forță, și cred că nu va face decât să adauge putere cercului nostru.

– În mod evident, ar fi trebuit să sărim în pat mai demult.

Branna se mulțumi să râdă.

– Era nevoie ca amândoi să fiți dispuși și dornici. Sex doar pentru a obține putere? E un act egoist și cu efecte nefaste în final.

– Pot să-ți dau cuvântul meu de onoare că am fost amândoi dispuși și dornici. Mușcă din măr, care se dovedi tare și acrișor, exact cum se așteptase. Și tocmai îmi dădu seama că te-am lăsat singură noaptea trecută.

– Nu mă insulta. Branna ignoră acest aspect. Sunt mai mult decât capabilă să am grijă de mine însămi și de casa noastră, după cum bine știi.

– Știu, într-adevăr. Luă ibricul, mai turnându-i cafea în cană. Și tot nu îmi place să te las singură.

– Am învățat să tolerez o casă plină de oameni, ba chiar să îmi facă plăcere. Dar cum mă cunoști, știi că apreciez mai mult să fiu singură într-o casă cufundată în tăcere.

– Cum pentru mine treaba cu toleratul și apreciatul stă exact invers, uneori mă mir cum de ne-am născut din aceiași părinți.

– E foarte posibil ca tu să fi fost abandonat pe treptă și adoptat de milă. Dar ești destul de util când îmi curge vreun robinet sau când scârțâie vreo ușă.

Connor o trase de păr, mestecându-și mărul.

– Chiar și așa, nu ne poți cere să îți oferim acea liniște și solitudine prea des, până nu se termină asta.

– Sigur că n-am s-o fac. Am de gând să pregătesc tocăniță de vițel în vin de Burgundia pentru mulțimea care se va strânge în seara asta.

El ridică din sprâncene.

– Ce rafinat!

– Am chef de ceva rafinat, iar tu ai să te ocupi ca unul dintre noi să aducă niște vin roșu de calitate și în cantități suficiente.

– Așa am să fac. Aruncă ce mai rămăsese din măr în coșul pentru compost, se apropie de ea și o sărută pe creștet. Te iubesc, Branna.

– Știu asta. Du-te și schimbă-ți hainele înainte să întârzii la muncă.

După ce el plecă, Branna se așeză, uitându-se în depărtări pe fereastră. Voia să îl știe fericit, chiar mai mult decât își dorea fericirea pentru ea însăși. Și totuși, gândul că el era pe cale să găsească ceea ce încă nu știa că își dorea o făcu să se simtă dureros de singură.

Simțind acest lucru, Kathel se ridică de sub masă, punându-și capul în poala ei. Și astfel, Branna rămase așezată și, mângâind câinele, se cufundă din nou în cartea de vrăji.

*

Iona intră în magazia de harnașamente, unde Meara organiza echipamentul necesar pentru prima plimbare cu ghid din dimineața aceea.

– Se apropie momentul pentru un nou inventar detaliat cu tot ce avem aici, spuse Meara veselă. Ies cu un grup de patru persoane, doi frați și soțiile lor, care au venit la Ashford pentru o nuntă mare în familie, în weekendul ăsta. E vorba de nepoata lor, care va face nunta la Ballintubber Abbey, unde te vei căsători și tu cu Boyle primăvara viitoare, apoi se vor întoarce toți la Ashford pentru recepție.

– Tu și Connor ați făcut sex.

Meara ridică privirea și, clipind dramatic, începu să se fâțâie în față și în spate.

– Să înțeleg că port pe undeva un semn?

– Zâmbești întruna de dimineață și cânți.

– Mi s-a mai întâmplat să zâmbesc și să cânt și fără a fi făcut sex înainte.

– Nu cânți fără oprire în timp ce cureți boxele de bălegar. Și arăți foarte, *foarte* relaxată, și nu ai putea arăta așa fără sex, după o zi ca aceea pe care ai avut-o ieri. Din moment ce l-ai sărutat pe Connor, ai făcut sex cu el.

– Se știe că unii oameni se sărută și fără să facă sex. Și nu cumva ai în program o lecție în manej?

– Mai am cinci minute și acum e prima dată când am reușit să te prind singură. Doar dacă nu cumva vrei să știe și Boyle. A fost minunat, a fost plăcut, altfel nu ai arăta atât de fericită.

– A fost minunat și plăcut, și nu e un secret. Eu și Connor suntem amândoi de acord – având în vedere că facem parte dintr-un cerc și așa ceva poate schimba lucrurile, deși nu o va face –, toți ar trebui să știe că suntem împreună în felul acesta. Chiar acum. Strânse hățele, zăbala, șaua, pătura. Deci suntem.

– Vă potriviți – ești fericită, adăugă Iona, luând și ea harnașamente și ieșind după Meara. Deci ești fericită. De ce spui chiar acum?

– Fiindcă chiar acum e chiar acum, și cine știe ce ar putea aduce ziua de mâine? Tu și Boyle puteți privi

spre viitor - sunteţi amândoi făcuţi astfel. Intră în boxa lui Maggie, iapa pe care o alesese pentru una dintre femei. Eu sunt genul care trăieşte prezentul în astfel de situaţii.

- Şi Connor?

- Pe el nu l-am ştiut vreodată să aibă o altă atitudine, indiferent de situaţie. Asta e pentru Caesar. Las-o acolo şi mă ocup eu. Tu ai de mers la lecţie.

- Măcar spune-mi, a fost romantic?

- Ai o inimă atât de caldă, Iona, dar pot să îţi spun că da, a fost. Iar asta a fost neaşteptat şi foarte încântător. Pentru o clipă, o singură clipă, îşi sprijini obrazul de gâtul moale al lui Maggie. Am crezut că... ei bine, odată ce devenea evident că vom merge până la capăt, credeam că o să trecem direct la treabă. Dar el... a făcut camera să strălucească. Şi pe mine în acelaşi timp.

- Asta e superb. Iona intră în boxă, o îmbrăţişă strâns pe Meara. Pur şi simplu, superb. Acum sunt fericită şi eu.

Iona îl scoase din boxă pe Alastar, calul ei sur, mare şi frumos, deja înşeuat şi pregătit, ducându-l spre manej. Zâmbi când o auzi pe Meara cântând din nou.

- E îndrăgostită, îi murmură Iona calului, şi îl mângâie pe gâtul puternic. Doar că nu o ştie încă. Când Alastar o dezmierdă cu botul, ea râse. Ştiu, încă mai străluceşte puţin. Am văzut-o şi eu.

Meara începu să cânte în surdină când duse caii la padoc, le legă frâiele în jurul gardului. Se întoarse să meargă şi, după ultimul, îl văzu pe Boyle aducându-l pe Rufus.

- Mulţumesc pentru asta. Cum Iona are o lecţie în desfăşurare în manej, am să fac eu un scurt tur al padocului cu grupul, să mă asigur că sunt într-adevăr atât de experimentaţi pe cât pretind, înainte să începem.

Meara ridică privirea.

- E o zi frumoasă, nu-i aşa? Mă bucur că şi-au rezervat o oră întreagă.

- Şi tocmai ne-a mai sunat cineva să facă rezervare pentru un alt grup de patru persoane la amiază. Nunta asta îi strânge pe toţi.

- Pot să mă ocup şi de ei. Avea suficientă energie cât să călărească şi să cureţe bălegar şi să ţesale caii toată ziua şi jumătate din noapte. Îţi sunt datoare pentru că am lipsit atât de mult ieri.

- N-o să începem să fim datori pe aici, spuse el, dar m-ar ajuta dacă ai putea, fiindcă Iona are două persoane la zece jumătate, Mick are o lecţie la unsprezece, iar cum Patty e la dentist în dimineaţa asta, şi Deborah e rezervată pentru ora unu, cam ducem lipsă de oameni. Totuşi, aş putea să o fac eu însumi.

- Tu deteşti să faci plimbări din astea, iar pe mine nu mă deranjează deloc.

Îl bătu uşor pe obraz, ceea ce îl făcu să o privească aspru.

- Eşti cam veselă în dimineaţa asta.

- Şi de ce nu aş fi? întrebă ea, în timp ce patru persoane se apropiară încet de grajduri. Este o zi senină în sfârşit, mama mea va pleca într-o vizită prelungită cu potenţial serios de a se muta permanent la Maureen, iar eu am avut parte de o partidă de sex fierbinte cu Connor azi-noapte.

- E bine că mama ta merge în vizită la... Poftim?

Meara fu nevoită să îşi înăbuşe un hohot de râs când îl văzu pe Boyle cu gura căscată.

- Eu şi Connor am făcut sex azi-noapte, şi azi-dimineaţă din nou.

- Aţi...

Lăsă propoziţia în aer şi îşi îndesă mâinile în buzunare, într-un stil atât de *tipic* pentru Boyle, încât Meara nu se putu abţine să nu îl bată din nou pe obraz.

- Bănuiesc că e vesel şi el, dar poţi să îl întrebi personal cu prima ocazie. Familia McKinnon, nu-i aşa? le strigă Meara, mergând să îşi întâmpine grupul de dimineaţă şi zâmbind fără încetare.

În scurt timp, odată hârtiile rezolvate, şi ignorând privirile întrebătoare ale lui Boyle, îi ajută pe toţi patru să se echipeze şi să încalece.

- Bun, deci văd că vă descurcaţi toţi bine în şa, spuse ea, după o scurtă plimbare la pas şi la trap prin padoc.

Le deschise poarta şi încălecă pe Regina.

– Ați ales o dimineață excelentă și nu există modalitate mai bună de a vedea ceea ce veți vedea decât din șaua unui cal. Și cum vă place ședereа la Ashford? începu el, lansându-se într-o conversație politicoasă în timp ce se îndepărtară de grajduri.

Răspunse la întrebări, îi lăsă să povestească între ei, întorcându-se în șa din când în când doar ca să verifice – și să le arate că se bucurau de toată atenția ei.

Era minunat, își spuse ea, să călărească prin păduri cu cerul albastru deasupra capului, mirosurile terestre ale toamnei plutind pe briza blândă și plăcută. Parfumurile îi aminteau de Connor, făcând-o să zâmbească și mai radios.

Apoi îl văzu, cu propriul grup, în cadrul unei plimbări cu șoimi. Purta o vestă de lucru, dar nu avea nimic pe cap, iar părul îi dansa în jurul feței, ciufulit de briza blândă și plăcută. Connor îi trimise un rânjet în timp ce puse o bucată de momeală pe mănușa clientului, iar soția își pregăti camera.

– Rude de-ale dumneavoastră? întrebă Meara, când grupul ei și grupul lui Connor se salutară.

– Veri – de-ai soților noștri. Femeia – Deirdre – vrea să călărească lângă Meara pentru o clipă. Ne gândeam să încercăm și noi șoimăritul călare.

– Sigur, și ar trebui. E o experiență minunată.

– Toți șoimarii arată la fel ca acela?

– O, acela e Connor, care administrează crescătoria. Iar el e unic.

„Și am făcut sex cu el înainte de micul dejun", își spuse ea, și îi aruncă la rândul ei un rânjet în timp ce își conduse grupul mai departe.

– Connor, o auzi pe femeie spunând când rămase în urma Mearei. Jack, ar trebui să ne facem programare cu toții la o ședință de șoimărit călare.

Date fiind circumstanțele, Meara nu putea să nu o înțeleagă.

Îi conduse de-a lungul râului, se bucură de compania lor, savurând plimbarea călare. Îi duse adânc în marea de verdeață, unde umbrele se îndeseau, și îi scoase din nou în locuri unde cerul albastru strălucea deasupra copacilor.

Când începu să îi conducă înapoi, văzu lupul.

Doar o umbră între urme, cu labele cufundate în ceață. Piatra din jurul gâtului lui scânteia ca un ochi, chiar dacă lupul însuși părea să tremure ca un abur.

Calul ei se cutremură sub ea.

– Stai cuminte, îi murmură ea, păstrându-și privirea ațintită asupra lupului în timp ce mângâie gâtul Reginei. Stai cuminte acum, și restul îți vor urma exemplul. Tu ești regina, ține minte.

Lupul veni deodată cu ei, dar fără a se apropia.

În păduri, păsările se opriseră din cântat; veverițele se opriseră din goana lor ocupată peste ramuri.

Meara scoase de sub bluză colierul pe care i-l dăduse Connor, îl ridică puțin, făcând pietrele să strălucească în soare.

În spatele ei, grupul sporovăia, ignorând ceea ce se petrecea.

Lupul își arătă colții; Meara puse o mână pe cuțitul pe care îl purta la curea. Dacă venea, avea să lupte. O să îi apere pe oamenii pe care îi plimba, pe cai, pe ea însăși.

Avea să lupte.

Șoimul coborî în picaj, din văzduhul albastru, în verdele pădurii.

Meara de-abia apucă să clipească și umbra lupului dispăruse.

– O, uite unul dintre șoimi! Deirdre arătă spre creanga pe care se oprise pasărea acum, cu aripile strânse. A fugit?

– Nu, nicidecum. Meara își impuse să se liniștească, își întipări din nou zâmbetul pe buze când se întoarse în șa. Acela e Roibeard, șoimul lui Connor, distrându-se puțin înainte să se întoarcă la crescătorie.

Își duse din nou mâna la colier și ieși relaxată din pădure.

capitolul 11

În clipa în care reuși să se elibereze, Connor se duse cu mașina la grajduri. Erau prea mulți oameni prin

preajmă pentru a putea să discute, decise el imedia
dar cum Meara făcea conversaţie cu un grup pe ca
tocmai îl condusese înapoi, cel puţin ştia unde era
ce făcea.

Îl găsi pe Boyle la boxe, frecţionându-l pe Caesar.

– Suntem aglomeraţi zilele astea, spuse Boyle. Nu
ta asta ne-a adus atâţia clienţi, încât lucrăm la capa
tate maximă.

– La fel şi noi. În acest moment sunt în desfăşura
ultimele două plimbări cu şoimi de pe ziua de azi.

– Mai avem două şi noi, deşi Meara ar trebui să
întoarcă din clipă în clipă.

– Tocmai s-a întors. Distrat, Connor mângâie cal
masiv în timp ce Boyle îl ţesăla. Poţi să-i dai liber, sau
ai nevoie mai mult de ea?

– Încă nu le-am dat cailor mâncarea de seară, iar Io
e la grajdurile mari la o lecţie.

– Ai s-o ţii pe-aproape atunci? Fug înapoi să îmi pr
gătesc propria afacere pentru seară. Iona e însoţită d
Fin?

– Fin e acasă, dacă la asta te referi, şi urmează să
ducă acasă la tine când termină amândoi. Tonul
Connor îl făcu pe Boyle să lase ţesala deoparte. E ce
ce te îngrijorează. Ce anume?

– Cabhan. L-am văzut azi hăituind-o pe Meara
timp ce îşi făcea plimbarea. Şi pe mine puţin. Nu s
întâmplat nimic concret, adăugă Connor când Bo
înjură. Şi n-a fost efectiv acolo – nu ca prezen
fizică deplină.

– A fost acolo sau nu? întrebă Boyle.

– A fost, dar mai mult ca o umbră. E ceva nou şi ce
ce trebuie să discutăm deseară, când vom fi toţi împr
ună. Dar aş sta mai liniştit dacă aş şti că e aici cu ti
până termin eu.

– Am s-o ţin pe lângă mine. Boyle îşi scoase telefonu
Şi am să mă asigur că Fin face la fel cu Iona. Cum răm
ne cu Branna?

– Roibeard îi supraveghează pe toţi, şi e însoţit d
Merlin. Dar am să fiu pe deplin liniştit când vom fi to
şase împreună acasă.

*

Îi luă aproape o oră să pregătească păsările pentru
noapte şi să rezolve cele câteva hârtii pe care Kyra i le
lăsase intenţionat pe birou. Zăbovi şi mai mult pentru
a adăuga încă o vrajă de protecţie în jurul crescătoriei.
Cabhan reuşise să intre la grajduri o dată. Poate avea să
încerce şi cu şoimii.

Pe când termină cu tot ceea ce trebuia făcut şi încuie
temeinic, ziua îşi pierduse lumina. Zilele erau pur şi sim-
plu mai scurte, îşi spuse el, oprindu-se pentru o clipă,
deschizându-se. Nu simţea nici o ameninţare, nici o pre-
zenţă care să îl urmărească. Îşi îngădui să îl contacteze
pe Roibeard, devenind una cu şoimul – şi văzu limpede
grajdurile, pădurea, căsuţa, toate liniştite pe pământ,
prin ochii şoimului său.

Îl văzu pe Mick, mic şi îndesat, urcând în camioneta
lui, fluturând mâna spre Patti, în timp ce fata încălecă
pe bicicleta ei.

Şi acolo, întinzându-se dedesubt, grandioasa casă de
piatră a lui Fin şi câmpurile, şi padocurile. Iona sărind
peste un gard cu Alastar. Alunecă pentru o clipă, înăl-
ţându-se în vânt şi o văzu, dedesubt, pe Branna, culegând ierburi în grădina ei de zarzavaturi. Ea se îndreptă de spate, ridică privirea şi se uită – avu el impresia – direct în ochii lui.

Şi îi zâmbi, ridică o mână, înainte de a intra în casă cu ierburile.

„Totul e bine", îşi spuse Connor, şi deşi simţea întotdeauna doar o umbră de regret, se întoarse cu totul pe pământ. Satisfăcut, urcă în camionetă.

Se duse cu maşina la grajduri – şi simţi o vibraţie caldă în sânge când o văzu pe Meara ieşind cu Boyle. Era o frumuseţe cu siguranţă, îşi spuse el, una naturală în jacheta grosolană şi pantalonii de lucru, şi cizmele ce probabil făcuseră sute de kilometri, pe jos şi călare.

Mai târziu avea să se bucure de plăcerea de a descăl-
ţa acele cizme uzate, acei pantaloni de călărie. Şi de a desface acea coadă groasă împletită pentru a putea să se înfăşoare în valuri de păr castaniu.

– Boyle, vrei să te luăm şi pe tine? îi strigă el prin geamul deschis.

– Nu, mulţumesc. Am să vin şi eu după voi.

Prin urmare, se aplecă spre stânga şi deschise larg portiera pentru Meara. Ea sări în maşină, mirosind a cai şi a grâne, şi a săpun de şei.

– Dumnezeule, asta a fost o zi jumătate îngrămădită într-una singură. Grupul venit pentru familia McKinnon nu lasă nici o piatră neîntoarsă. Avem câteva grupuri care vor veni mâine până la ora două, nunta având loc la cinci, din câte am înţeles.

– La fel şi noi.

Cum ea nu schiţă nici un gest, Connor îşi puse o mână pe ceafa ei, trăgând-o spre el pentru un sărut.

– Bună seara.

– Şi ţie. Buzele ei se arcuiră. M-am întrebat dacă o să te simţi puţin tulburat după ce o să reflectezi la asta o zi.

– Nu prea am avut timp să reflectez, dar mă simt suficient de echilibrat.

Întoarse camioneta şi se îndepărtă de grajduri, lăsându-l pe Boyle în urmă.

– Ai văzut lupul? o întrebă el.

– L-am văzut, da. Boyle nu a putut să-mi spună prea multe, având în vedere că am fost înconjuraţi de angajaţi aproape până ai sosit tu, dar mi-a spus că l-ai văzut şi tu. Dar că, la fel ca în cazul meu, a fost mai mult o umbră.

Se întoarse cu faţa spre el, încruntându-se.

– Totuşi, nu doar o umbră, fiindcă şi-a dezgolit colţii şi i-am văzut clar, la fel şi piatra cea roşie. Tu l-ai trimis pe Roibeard?

– Nu a fost nevoie; a venit singur la tine. Dar ştiam de la el că lupul nu a mers la pas cu voi decât un minut sau două.

– Suficient cât să fie simţit de cai. Teama mea cea mai mare, sinceră să fiu, a fost să nu se sperie caii. Ceea ce poate s-ar fi întâmplat, dar am avut un grup de călăreţi cu experienţă. Cât despre oameni, nu au văzut şi nu au simţit nimic.

– M-am tot gândit de ce şi cum s-a întâmplat asta. Vreau să văd ce au de zis Branna şi Fin, şi Iona. Şi vreau să-ţi cer să rămâi la noapte în căsuţă.

– Nu mi-am adus lucrurile, începu ea.

– Ai câteva lucruri acolo, suficient cât să te descurci. Poţi să te gândeşti că facem cu rândul. Rămâi în noaptea asta, Meara. Împarte patul cu mine.

– Îmi ceri asta fiindcă vrei să împart patul cu tine sau fiindcă te îngrijorează să mă laşi singură?

– Amândouă, dar dacă nu rămâi, vin eu să dorm în patul tău.

– Asta e un răspuns bun, decise ea. Mă satisface. Am să rămân la noapte.

Connor o prinse de mână, aplecându-se spre ea când opri camionul în faţa căsuţei. Şi simţi deja sărutul alergându-i prin vene chiar înainte ca gurile să li se întâlnească.

Camioneta se zgudui ca de la un cutremur, vibrând puternic când lupul se năpusti asupra ei. Mârâi, cu ochii şi piatra scânteind roşu-aprins, apoi, cu un urlet în care răsuna triumful, sări de pe maşină. Şi dispăru.

– Sfinte Dumnezeule! reuşi Meara să spună, cu o fracţiune de secundă înainte de a-l vedea pe Connor sărind din maşină. Stai, stai. S-ar putea să mai fie încă prin preajmă.

Smuci portiera, se îmbrânci în ea, dar nu reuşi s-o deschidă.

– La naiba, Connor. La naiba, lasă-mă să ies!

Connor de-abia dacă îi aruncă o privire scurtă când Roibeard ateriză ca un fulg pe umărul lui.

În acel moment, în acea privire, Meara avu impresia că se uita la un străin, unul scăpărând de forţă şi furie. Lumina se învolbura în jurul lui, ca un flux electric care cu siguranţă ar fi curentat la atingere.

Îl cunoştea de-o viaţă, îşi spuse ea, în timp ce aerul i se strângea în plămâni, dar nu-l văzuse niciodată cu adevărat şi pe deplin până în acea clipă când i se dezvăluiră clar puterea şi furia deplină a ceea ce curgea în sângele lui.

Apoi Branna apăru în fugă din casă, cu Kathel tropăind lângă ea. Părul ei, negru ca pana corbului, îi fluturа în spate. Ţinea o sabie scurtă într-o mână, o minge de foc albastru fierbinte formându-se în cealaltă.

Meara le văzu privirile întâlnindu-se, susţinându-se. În acel schimb văzu o legătură din care ea nu avea să facă parte niciodată, pe care nu o s-o cunoască niciodată cu adevărat. Nu doar de putere şi magie, ci şi de sânge, ţel şi înţelegere.

Acolo văzu o conexiune mai profundă şi mai cuprinzătoare chiar decât dragostea.

Înainte să apuce să-şi recapete suflul, apăru în trombă maşina scumpă a lui Fin. El şi Iona săriră fiecare dintr-o parte. Şi astfel stătură toţi patru, uniţi, formând un cerc, unul în care lumina se unduia şi se întindea până o făcu să o usture ochii. Apoi păli, şi rămaseră doar prietenii ei, iubitul ei, stând în faţa căsuţei elegante înconjurate de o explozie de flori.

De data aceasta, când împinse portiera, aceasta se deschise larg –, iar ea sări din maşină. Se duse direct la Connor, îmbrăncindu-l suficient de tare încât să îl facă să dea înapoi cu un pas.

– Să nu mă mai încui niciodată, înăuntru sau afară. Refuz să mă las închisă sau pusă undeva la adăpost ca o biată fiinţă neajutorată.

– Îmi pare rău. Nu gândeam limpede. A fost o greşeală din partea mea şi îmi cer scuze.

– Nu ai nici un drept, absolut nici un drept, să mă ţii cu forţa deoparte.

– Nici pe mine, spuse Boyle, cu faţa schimonosită de furie, când veni lângă ea. Fii recunoscător că nu-ţi spargе capul pentru asta.

– Sunt recunoscător şi îmi pare rău.

Meara văzu pentru prima dată că venise şi Alastar – probabil că aproape zburase de la grajduri. Deci se reuniseră calul, şoimul şi câinele; vrăjitorii întunecaţi, cei trei; şi sângele lui Cabhan, cu propriul şoim, stând acum cu Roibeard pe creanga unui copac din apropiere.

Şi mai erau ea şi Boyle.

– Ori suntem un cerc, ori nu suntem.

– Suntem. Connor îi prinse mâinile, nu făcu decât să le strângă mai tare când ea încercă să şi le smucească. Suntem. A fost o greşeală din partea mea. M-am lăsat mânat doar de furie, iar asta a fost tot o greşeală. Şi o prostie. V-am ţinut deoparte pe amândoi, iar asta a fost o lipsă de respect faţă de voi. Am s-o spun din nou, îmi pare rău.

– În regulă atunci. Boyle îşi trecu mâna prin păr. Pe toţi dracii, mi-ar prinde bine o bere.

– Du-te înăuntru, îi spuse Branna, aruncând o privire spre ceilalţi. Serveşte-te cu ce doreşti. Eu am nevoie de o clipă cu Meara. O clipă cu Meara, repetă ea, când Connor continuă să strângă mâinile Mearei. Du-te, bea o bere şi deschide vinul pe care ar fi trebuit să-l aducă Fin cu el.

– Şi pe care l-am adus.

Fin se duse la maşina lui şi scoase trei sticle.

– Haide, Connor. Ne-ar prinde bine tuturor ceva de băut după ziua asta.

– Da.

Cu o oarecare ezitare, Connor eliberă mâinile Mearei, intrând în casă cu prietenii lui.

– Sunt cât se poate de îndreptăţită să fiu furioasă, începu Meara, şi se trezi cu mâinile prinse din nou.

– Eşti, într-adevăr, eşti, însă nu doar pe Connor. Trebuie să-ţi spun că atunci când am fugit afară, mi-am dat seama imediat ce făcuse, şi m-am simţit uşurată. Îmi pare rău pentru asta, dar nu pot să-l las să-şi asume toată vina.

Uluită şi rănită până în adâncul sufletului, Meara se holbă la Branna.

– Crezi că, din cauză că eu şi Boyle nu avem ceea ce aveţi voi, nu suntem ceea ce sunteţi voi, asta înseamnă că nu putem lupta alături de voi?

– Nu cred nicidecum aşa ceva, şi nici Connor nu crede. Nici Iona. Îmi închipui că îi va face şi ea o mărturisire similară lui Boyle.

Când Branna răsuflă zgomotos, tonul ei trădă regretul:

– A fost doar un moment, Meara, iar slăbiciunea a fost a noastră, nu a voastră. Aţi luptat alături de noi la solstiţiu şi nu vreau să mă gândesc ce ar fi putut să se întâmple fără tine, fără Boyle. Dar pentru o clipă, în emoţia de moment, singurul meu gând a fost: „Ah, vor fi în siguranţă". Asta a fost slăbiciunea mea. Nu se va mai întâmpla.

– Încă sunt furioasă.

– Nu te învinovăţesc câtuşi de puţin. Dar hai înăuntru, o să bem nişte vin şi o să discutăm despre tot.

– Nu se vedea nici o slăbiciune la voi patru, spuse Meara, dar porni spre casă cu Branna. Puterea voastră împreună era orbitoare. Şi Connor singur, înainte să apari tu... L-am văzut la solstiţiu, dar atunci totul a fost un amestec confuz de teamă şi acţiune, şi violenţă, toate deodată. Nu l-am mai văzut niciodată aşa cum a fost în acel moment de care vorbeşti. Singur, cu şoimul pe umăr şi atât de plin de ceea ce e... „radia", cred că ăsta e cuvântul, deşi pare un termen prea blând şi inofensiv pentru asta. M-am gândit că dacă l-aş atinge m-ar arde.

– Îi ia mult să se înfurie, după cum ştii. Dar când ajunge acolo, e aprig –, deşi niciodată brutal.

Înainte să închidă uşa, Branna aruncă o ultimă privire spre pădure, spre drum, spre explozia de flori de marginea căsuţa ei. Se întoarse cu Meara în bucătărie, unde vinul fusese desfăcut, iar aerul avea aroma sosului bogat şi fin pentru care îşi petrecuse o bună parte din zi preparându-l.

– Este aproape gata, anunţă ea, şi luă vinul pe care i-l turnă Fin. Aşa că voi puteţi să vă faceţi utili punând masa.

– Miroase fantastic, comentă Iona.

– Fiindcă aşa şi e. Putem discuta despre toate astea în timp ce mâncăm. Connor, este pâine într-un şervet acolo.

El o luă, o puse încet pe masă, apoi se întoarse spre Meara.

– Voi fi iertat?

– Încă nu am ajuns acolo. Dar cam într-acolo mă îndrept.

– Atunci voi fi recunoscător pentru asta.

Branna servi tocăniţa de viţel în vin de Burgundia pe un platou lung ce prezenta în mod elegant carnea de vită preparată cu mirodenii şi legumele înecate în sos brunecat, înconjurate de cartofi noi copţi şi garnisite cu rămurele de rozmarin.

– Chiar e un adevărat festin, se minună Iona. Probabil ţi-a luat câteva ore.

– Aşa a fost, deci nimeni nu are voie să înfulece pe nemestecate. Branna umplu ea însăşi bolurile delicate, puţin adânci, înainte de a se aşeza. Şi astfel, am avut cu toţii o zi sau două de pomină. Îşi întinse şervetul în poală înainte de a gusta prima lingură. Meara, tu ar trebui să începi.

– Ei bine, presupun că ştim cu toţii unde eram înainte de azi-dimineaţă, dar nu ne-am întâlnit să discutăm despre ziua de azi. Eu conduceam un grup de patru persoane şi, de fapt, chiar am trecut pe lângă Connor, care era şi el cu un grup. I-am dus pe cea mai lungă rută pe care o folosim, i-am lăsat chiar să meargă la trap puţin, din când în când, având în vedere că erau toţi călăreţi cu experienţă. S-a întâmplat când porniserăm deja înapoi şi treceam prin pădure, pe cărarea îngustă. Am văzut lupul între copaci, privindu-ne, ţinând pasul cu noi. Dar... Îşi căută cuvintele. Era ca umbrele ce se formează aici, când soarele se strecoară sub forma unor pete printre frunze. Mai bine conturat de-atât, dar nu conturat în adevăratul sens al cuvântului. Aveam impresia că aproape pot să văd prin el, deşi nu puteam. Caii l-au văzut sau l-au simţit, nu aş şti să spun exact ce anume, dar călăreţii din spatele meu, nu. Ei au continuat să vorbească între ei, chiar să râdă. Nu a durat mai mult de un minut, şi a apărut Roibeard în zbor. Lupul nu a fugit, nu tocmai, mai degrabă a pălit treptat.

– O proiecţie, sugeră Fin.

– Nu una obişnuită. În timp ce mâncă, Connor clătină din cap. Fiindcă l-am văzut şi eu. O umbră este o descriere apropiată. Impresia mea a fost de ceva nici cu totul prezent, nici cu totul absent. Nu ca şi cum ar fi fost

aici, nu ceva cu greutate și formă deplină, dar ceva care totuși avea putere.

– Așadar, ceva nou, reflectă Fin. Este la granița dintre două planuri, sau trece dintr-unul într-altul, așa cum poate trece dintr-un timp într-altul, lângă casuța Sorchei.

– Dar asta îi scade din resurse. Dacă îi privești piatra, sursa lui de putere, intensitatea ei crește și descrește.

Meara îi aruncă o privire lui Connor, așteptând o confirmare.

– Asta e adevărat, dar, la fel ca în cazul oricărei deprinderi, puterea crește pe măsură ce o șlefuiești.

– Soții McKinnon, oamenii pe care îi plimbam, continuă Meara, ei nu au văzut nimic.

– Pentru ei a fost doar o umbră, spuse Fin. Nimic mai mult.

– O vrajă de creat umbre. Branna cântări acest gând. Am văzut câte ceva în cartea Sorchei care s-ar putea dovedi util.

– Iar asta ai învățat să o faci folosindu-te de cartea ei? întrebă Fin, în timp ce mânca. Fiindcă e magie. Am servit felul acesta de mâncare la un restaurant șic din Paris, și nu se compara cu a ta.

– Mi-a ieșit bine.

– E genială, spuse Boyle.

– Așa e, spuse Branna râzând. Durează o veșnicie să o faci, fiindcă sosul e dificil, și nu e ceva ce voi face frecvent. Dar azi mi-a dat timp să gândesc profund. Încearcă să se folosească de Meara acum, așa cum a făcut cu Iona mai demult. Testează granițele, am putea spune. Și cred că e vorba de Meara, fiindcă cel pe care vrea să îl doboare e Connor.

– A încercat cu băiatul mai întâi. Fin sorbi vin în timp ce reflectă. „Un băiat, o țintă ușoară", poate că și-a spus. Dar, împreună, Connor și băiatul l-au rănit, l-au forțat să se retragă din nou. Iar asta probabil că a fost... dezamăgitor.

– Deci acum își dorește puțină răzbunare, continuă Boyle. Și a gustat cu poftă din ea când l-a atacat

pe Connor. Însă doar a gustat, până la urmă. Iar apoi pune ochii pe Meara.

– După ce ea și Connor s-au bucurat de o îmbrățișare fierbinte în camion, remarcă Iona. Puterea unui sărut.

– O, mai lăsați-mă, murmură Meara.

– Cu siguranță e adevărat. Pe sub masă, Connor își lăsă degetele să danseze în sus și în jos pe coapsa Mearei. Iar când lucrurile au avansat așa cum e firesc, a apărut din nou. Cu o vrajă de creat umbre.

– Ar putea să rănească în acea formă care nu este o formă? se întrebă Meara.

– Eu cred că da. E un echilibru fragil, din câte știu eu, adăugă Branna. Iar cel care folosește vraja nu ar putea să se transforme rapid – să dispară complet sau să se preschimbe în carne și oase – fără să piardă acel echilibru fragil.

– Dacă poate să facă asta, de ce nu m-a atacat azi? Aveam un cuțit și nu sunt neajutorată, dar el ar fi fost în avantaj, cred.

– Vrea să te sperie mai mult decât să îți facă rău, îi spuse Fin. A te răni îi oferă o oarecare satisfacție, desigur, fiindcă el se hrănește din durerea pe care o provoacă. Dar tu ai fi mai valoroasă pentru el în alt fel.

– Te dorește, spuse Connor sec, și cu fierbințeala acelei furii pure pe care o văzuse clocotind, fiindcă te doresc eu. Vrea să te seducă – să își folosească magia asupra ta sau să te zdruncine suficient cât să nu te împotrivești, ci să fugi sau să implori...

Ochii ei se aprinseră, ca doi sori negri.

– Nici una dintre astea nu se va întâmpla vreodată.

– Nu îl vom subestima, îi aruncă Connor. Asta este ceea ce urmărește ca să te poată lua. Iar a te lua așa cum caută el să o facă ar însemna să ne rănească pe toți. El înțelege că suntem legați, dar crede că este un legământ pentru putere – doar atât. Dacă te ia, ne strică cercul. Bucură-te că nu înțelege că nu e doar un legământ pentru putere, ci unul născut din dragoste și loialitate. Dacă ar înțelege asta, cât de puternic e acest lucru, te-ar vâna neîncetat.

– I-ai atras atenția, adăugă Fin, fiindcă înțelege sexul foarte bine –, deși fără vreuna dintre plăcerile sau profunzimile reale ale acestuia. E doar o altă formă de putere pentru el, și nutrește suficientă dorință față de actul în sine.

– Deci ultimele două zile au fost un fel de... dans de împerechere?

– Nu ești prea departe de adevăr, îi spuse Branna Mearei. Sorcha scrie despre săptămânile nenumărate cât a încercat să o seducă, să o cumpere, să o amenințe, să îi distrugă mintea și spiritul. Își dorea puterea ei, nu încape îndoială, dar o dorea și trupește – și voia să conceapă un copil cu ea, cred.

– Mi-aș tăia singură gâtul înainte să îl las să mă violeze.

– Te rog, nu spune asta. Furia lui Connor dădu în clocot când se întoarse spre ea. Să nu mai spui așa ceva niciodată.

– Nu. Iona interveni calmă, înainte ca Meara să apuce să-i arunce o replică usturătoare. Connor are dreptate. Nu spune asta. Noi te vom apăra. Suntem un cerc, și ne protejăm unul pe celălalt. Tu ai să te protejezi singură, dar trebuie să ai încredere în noi să te protejăm.

– Am și eu ceva de spus în privința asta. Înainte să o facă, Boyle își mai puse un polonic de tocăniță. Voi patru nu puteți și nu înțelegeți pe deplin ce înseamnă asta pentru Meara și pentru mine. Noi avem pumnii, inteligența, o sabie, instincte, strategie. Dar astea sunt lucruri obișnuite. Nu vreau să răscolesc o rană încă proaspătă, dar când un simplu gând din partea voastră poate să ne încuie undeva, ținându-ne deoparte, simțim din plin că nu avem decât aceste lucruri obișnuite.

– Boyle, trebuie să știi...

Fin o întrerupse pe Iona, atingând-o ușor pe braț.

– Am și eu ceva de spus drept răspuns – ca unul din afară. Cu un pas în urmă, insistă el, când Iona îndreptă spre el o privire mâhnită. Noi nu suntem cei trei, ci cu cei trei. Un alt echilibru fragil, am putea spune.

Contribuția noastră la acest cerc e la fel de vitală precum ceea ce se află în celălalt taler al balanței. Cei trei ar putea crede că nu e așa, din când în când, și unii dintre cei care sunt cu cei trei ar putea crede că nu e așa, dar lucrurile sunt așa cum sunt, iar asta e ceva ce noi toți trebuie să ținem minte și să respectăm.

– Mănânci la masa mea, spuse Branna încet. Mâncare pregătită de mine. Ți-am arătat respect.

– Asta așa e, și sunt recunoscător. Dar e timpul să deschizi ușa din nou, Branna, și să mă lași să lucrez cu tine fără să fiu nevoit să o deschid cu forța. E vorba de Meara acum, și toată povestea depinde de acel echilibru.

Degetele Brannei se strânseră pe piciorul paharului de vin, apoi se relaxară din nou.

– Ai dreptate și îmi pare rău pentru asta. Și văd că ne-a tulburat. Asta e o victorie pentru el și se sfârșește aici.

– Noi nu putem înțelege cum e să nu fii ceea ce suntem noi. Iona probabil ar înțelege, cred eu, continuă Connor, fiindcă ceea ce e ea, și ceea ce are, i-a fost refuzat atâta timp. Dar cred că voi – și tu la fel, Fin – nu înțelegeți că, pentru Branna și pentru mine, a ști că sunteți cu noi, când pentru Fin, de exemplu, a se întoarce la Paris și la restaurantul lui elegant ar fi o alegere mai ușoară, pentru tine, Meara, și pentru tine, Boyle, să nu aveți putere, dar să fiți cu noi e o atitudine mult mai curajoasă decât să trăiți pur și simplu cu asta, așa cum trebuie să facem eu și Branna, iar acum și Iona. Noi trebuie să o facem, dar voi, toți trei, voi alegeți să o faceți. Noi nu uităm asta. Să nu credeți, să nu vă închipuiți vreodată că uităm.

– Nu căutăm recunoștință, începu Boyle.

– Ei bine, o aveți, indiferent dacă o vreți sau nu. La fel și admirație, chiar dacă au fost momente, și vor mai fi, când nu o arătam.

Ridicându-se, Branna mai aduse o sticlă de vin, turnând în toate paharele.

– La naiba, credeți că am petrecut câteva ore pregătind o masă ca asta doar pentru mine? Eu mă descurc cu un sendviș cu șuncă. Așa că o să începem toți

cu plânsul de milă și cu scuzele, și o să ne bucurăm pur și simplu de masă.

Cu calm, Meara își puse din nou tocăniță.

– E o mâncare minunată, Branna.

– Ba bine că nu, și dacă nu cumva vreți toți să primiți doar sendvișuri cu șuncă data viitoare când veniți, o să lăsăm toți povestea asta deoparte. Acum, de ce credeți că a sărit Cabhan pe capota camionetei lui Connor?

– Poate risc să mă aleg cu acel sendviș cu șuncă, deși sunt destul de gustoase, spuse Fin, dar ca să-ți răspund la asta cu ceea ce cred personal, trebuie să fac puțin legătura cu cealaltă treabă.

– Răspunde. Branna flutură o mână în aer. Am să decid dacă primești ceva de mâncare în general data viitoare.

– Voia să vadă ce se va întâmpla. Era complet format.

– Așa e, confirmă Meara. Era mușchi, sânge și oase.

– Dar a făcut-o rapid. Un salt din senin – pe care nici Connor nu l-a ghicit, nici eu, și nu eram prea departe. Apoi un salt înapoi, oriunde ar fi locul unde zăbovește. Dar în acel timp, ce a aflat?

– Nu înțeleg unde bați, spuse Boyle.

– Ce l-a văzut pe Connor făcând? Ieșind să îl înfrunte singur – intenționat singur, fiindcă pe tine și pe Meara v-a încuiat înăuntru. V-a protejat. Și a văzut-o pe Branna ieșind în fugă – înarmată, dar, din nou, singură – pentru a i se alătura fratelui ei.

– Apoi pe Iona și pe tine, adăugă Meara.

– Dispăruse când m-am alăturat și eu, când am format cercul. Ne privea? Fin ridică din umeri. Nu pot fi sigur, dar nu l-am simțit prin preajmă.

– Nici eu, spuse Connor, când Fin îi aruncă o privire.

– Deci i-a arătat că primul instinct al lui Connor este de a proteja. Femeia lui – o, nu fi atât de delicată în privința asta, spuse Fin, când Meara dădu să se repeadă cu o obiecție. Femeia lui, prietena lui. Îndepărtează riscul și o protejează. Al Brannei este să i se alăture lui Connor, așa cum și al lui ar fi să i se alăture ei. Dar protejează și ea, fiindcă nu a făcut nimic

ce să o elibereze pe Meara sau pe Boyle pentru a obține superioritate numerică.

– A fost o greșeală și din partea mea, iar de la Meara mi-am cerut scuze deja. Acum îmi cer scuze și de la tine, Boyle.

– Am discutat toate astea, și sunt date uitării.

– El nu va uita. Iona își plimbă privirea în jurul mesei, înțelegând. Iar el va folosi ceea ce știe, va încerca să se folosească de acest lucru, să îl integreze cumva în planul lui.

– Deci vom găsi o cale de a folosi ceea ce știe el, sau crede că știe, împotriva lui. Încântată de idee, Meara îndreptă un rânjet spre toată masa. Cum ne folosim de mine pentru a-l prinde în capcană?

– Nu o să facem asta. Connor înăbuși ferm acea idee. Am încercat asta, nu-i așa, cu Iona, și nu a funcționat – a fost cât pe ce să o pierdem în mâinile lui.

– Dacă ceva nu îți iese din prima...

– Dai naibii toată treaba și încerci altceva, încheie Connor.

– Eu aleg. Amintește-ți propriile cuvinte alese. Am să te întreb pe tine, îi spuse lui Fin. Există vreo cale de a mă folosi drept momeală?

– Nu pot să spun – și nu doar fiindcă nu vreau să îl supăr pe Connor sau pe Branna, dacă tot veni vorba, ci fiindcă am avea nevoie cu toții de timp să reflectăm atent. Nu sunt cu nimic mai dispus decât Connor să îmi asum un risc atât de mare ca acela pe care ni l-am asumat cu Iona la solstițiu.

– Nu am nimic împotriva acestui lucru.

– O să ne gândim la asta, iar în final trebuie să fim cu toții de acord. Se uită la Connor, făcându-l să confirme scurt din cap. Și vom lucra la asta, vom folosi ceea ce știm, vom lucra pe ceea ce am avut, fiindcă a fost aproape să-și atingă ținta.

Se uită la Branna.

– Așa e, la fel cum a fost și otrava Sorchei. Dar nimic nu l-a nimicit definitiv. Nu reușesc să aflu ce ne-a scăpat – și da, ar trebui să lucrăm împreună. Tu ești

îndemânatic cu poţiuni şi vrăji. Avem timp până la Samhain.

– De ce Samhain? o întrebă Connor.

– Începutul iernii, ajunul începutului de an pentru noi, celţii. M-am gândit la asta în timp ce pregăteam mâncarea. Noi am ales ziua cea mai lungă – victoria luminii împotriva întunericului –, dar cred că ne-am înşelat. Poate că asta e ceva ce ne-a scăpat. Samhain, fiindcă mai avem nevoie de timp, dar, cum el încearcă atât de făţiş să îl distrugă pe unul dintre noi, nu putem nici să aşteptăm prea mult.

– În noaptea în care Vălul e subţire, reflectă Connor. Şi când se spune că nu ai nevoie de cuvinte de trecere pentru a te deplasa de pe un tărâm pe altul. S-ar putea ca ăsta să fie într-adevăr unul dintre lucrurile care ne-au scăpat. Poate trece la fel de uşor ca şi cum ar traversa încăperea. În noaptea aceea, s-ar putea ca şi noi să putem face la fel, fără să ne chinuim mai întâi să aflăm unde sau când.

– Noaptea când morţii vin să caute căldura focului de Samhain, adăugă Fin, şi alinarea rudelor de sânge.

– Morţii – vorbim de fantome acum? întrebă Meara. Deja vrăjitorii nu mai sunt de-ajuns pentru noi.

– Sorcha, spuse Branna simplu.

– Ah. Credeţi că ar putea veni, să sporească puterea Sorcha şi cei trei copii laolaltă?

– La asta vom reflecta, vom lucra. Dacă suntem toţi de acord.

– Mie îmi place. Boyle ridică paharul spre Branna. Deci Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor să fie.

– Dacă reuşim să îl amânăm atâta timp şi să învăţăm suficient, adăugă Branna.

– Vom reuşi. Vom învăţa, spuse Connor hotărât. Mie mi-a plăcut dintotdeauna Samhain – şi nu doar pentru bunătăţi. Odată am purtat o conversaţie interesantă cu străbunica mea de Samhain.

– Care era moartă la vremea aceea, presupun.

Connor îi făcu cu ochiul Mearei.

– O, s-a stins cu ani buni înainte să mă nasc eu. Când Vălul se subţiază, reuşesc să văd prin el mai uşor decât

de obicei. Şi cum suntem toţi de părere că pe mine mă încearcă în special, s-ar putea ca eu să fiu momeala pe care o căutăm. Iar tu te-ai gândit deja la asta, îi spuse lui Fin.

– Mi-a trecut prin minte. O să ne gândim mult mai mult, o să discutăm în detaliu şi o să lucrăm cu grijă. Pot să îţi ofer oricât timp ai nevoie, Branna. Oricând doreşti.

– Nu ţi se arată nici o hoinăreală? întrebă ea cu nepăsare.

– Nimic care să nu poată fi amânat sau lăsat pe altă dată. Sunt aici până se termină asta.

– Şi după aceea?

Fin o privi, fără să spună nimic preţ de o clipă lungă.

– După aceea, vom vedea ce va fi.

– Nu a reuşit decât să ne facă mai puternici. Apoi Iona îl luă pe Boyle de mână. Familiile se ceartă şi fac greşeli. Dar în final ies mai puternice din asta. Noi am ieşit.

– Pentru certuri şi încurcături, atunci.

Connor ridică paharul, iar restul îi urmară exemplul şi, cu un clinchet muzical, consfinţiră toastul.

capitolul 12

Ştia că era un vis. Cu ochiul minţii se vedea pe el însuşi, cuibărit la căldură în pat, gol-puşcă, lângă Meara, şi putea – dacă se întorcea din somn, să îi simtă inima bătând încet şi constant lângă a lui.

Era teafără şi în siguranţă în pat, îşi spuse el.

Dar în timp ce mergea prin pădure, în aerul nopţii, plutea un val de frig, iar norii ce se jucau cu luna în ultimul pătrar adânceau umbrele întunecate.

– Ce căutăm? îl întrebă Meara.

– Nu ştiu până nu îl găsesc. Tu nu ar trebui să fii aici. Se opri să îi prindă faţa în palme. Rămâi în pat, rămâi în siguranţă.

– Nu ai să mă încui în casă sau să mă ții deoparte. Îl prinse ferm de încheieturi. Mi-ai promis. Și este și visul meu, la fel ca al tău.

Ar fi putut să o trimită înapoi, în vise pe care nu și le-ar fi amintit. Dar ar fi fost la fel ca o minciună.

– Stai pe-aproape atunci. Nu știu drumul aici.

– Nu suntem acasă.

– Nu suntem.

Meara ridică sabia pe care o purta, făcând lama să strălucească în lumina filtrată a lunii.

– Tu mi-ai dat sabia sau am venit eu cu ea?

– Nici asta nu știu. Ceva trecu precum o fluturare peste pielea lui, stârnind extremitățile simțurilor lui. E ceva în aer.

– Fum.

– Da, și încă ceva.

Ridică mâna, făcând să-i apară o minge de lumină. O folosi ca pe un fel de lanternă, risipind umbrele pentru a vedea mai bine drumul.

Un cerb apăru pe cărare, cu o pereche de coarne ca o coroană de argint și cu blana ca o licărire de aur. Se opri pentru o clipă, încremenit ca o statuie, ca pentru a le da voie să se desfete cu frumusețea lui, apoi se întoarse și păși maiestuos printre fuioarele de ceață.

– Mergem pe urma cerbului? se întrebă Meara. Ca în cântec și în poveste?

– Da.

Dar păstră mingea luminoasă. Copacii începură să se îndesească și simți miros de verdeață și pământ, și fum, iar cerbul înainta cu o grație calmă.

– Ție ți se întâmplă des așa ceva? Astfel de vise?

– Nu des, dar nu e prima dată – deși e prima dată când sunt însoțit de cineva de pe tărâmul meu. Acolo, vezi? O altă lumină chiar în față.

– De-abia o deslușesc, dar da. S-ar putea să fie o capcană. Îl simți, Connor? E aici cu noi?

– Aerul e plin de magie. Atât de plin, încât se mira că nu simțea și ea. Neagră și albă, întuneric și lumină. Bat ca două pulsuri.

– Și ți se târăsc pe piele.

Deci le simțea totuși.

– Nu vrei să te întorci?

– Nu, nu vreau.

Rămase lângă el în timp ce urmară cerbul spre lumină. Connor se proiectă înainte și deschise ochii să vadă. Și deslușì silueta, apoi fața, în lumina înconjurată de umbre.

– E Eamon.

– Băiatul? Fiul Sorchei? Ne-am întors în timp câteva secole.

– Așa se pare. Este mai mare, încă băietan, dar mai mare.

Prin urmare, Connor se proiectă din nou în afară, de data aceasta adresându-se cu mintea minții. *Cel care vorbește este Connor din clanul O'Dwyer. Sângele tău, prietenul tău.*

Îl simți pe băiat relaxându-se – puțin. *Vino atunci, și fii bine-venit. Dar nu ești singur.*

Aduc o prietenă, și e și prietena ta.

Cerbul dispăru în întuneric când luminile lor se contopiră. Connor văzu micuța colibă, un mic șopron pentru cai, o grădină de ierburi și plante medicinale, bine îngrijită.

Își construiseră o viață aici, își spuse el, cei trei ai Sorchei. Și una bună.

– Sunteți bine-veniți, repetă Eamon, și își puse lumina deoparte pentru a strânge mâna lui Connor. Și tu, îi spuse Mearei. Nu credeam să te întâlnesc din nou.

– Din nou?

Acum băiatul o studie mai îndeaproape, privind adânc cu ochii albaștri ca piatra de ochiul șoimului pe care o purta la gât.

– Nu ești Aine?

– O zeiță? Meara râse. Nu, în nici un caz.

– Nu zeița, ci țiganca numită după ea. Semeni foarte mult cu ea, dar nu ești, văd, nu ești deloc ea.

– Ea e Meara, prietena mea și a ta. Face parte din cercul nostru. Spune-mi, vărul meu, cât timp a trecut pentru tine de când m-ai văzut?

– Trei ani. Dar știam că am să te văd din nou. Mi-a spus țiganca, și am văzut că avea harul. A venit cu negoțul într-o dimineață de primăvară și mi-a spus că urmau magia și semnele până la ușa noastră. Așa că mi-a spus că am un frate de sânge dintr-o altă vreme, și că ne vom întâlni din nou, în vise și în afara lor.

– În vise și în afara lor, reflectă Connor.

– Mi-a spus că vom merge acasă din nou și ne vom îndeplini destinul. Ai chipul ei, milady, și înfățișarea ei. Ești născută din ea, cea care își spunea Aine. Deci am să-ți mulțumesc cum i-am mulțumit și ei că mi-a oferit speranță când aveam nevoie.

Se uită la Connor.

– S-a întâmplat după prima noastră iarnă aici, când întunericul părea să nu se mai ridice niciodată. Îmi era dor de casă, îmi doream cu disperare să o revăd.

Se înălțase, observă Connor, și devenise încrezător.

– V-ați construit o casă aici.

– Trăim și învățăm. Pământul e bun aici, și sălbăticia lui ne cheamă. Dar noi, cei trei, trebuie să mergem acasă din nou înainte să ne construim propria casă și să o păstrăm.

– Dar nu e timpul încă, așa-i? Sunt sigur că vei ști când va fi. Surorile tale sunt bine?

– Sunt, și mulțumesc. Sper că și sora ta e la fel.

– Da, este. Noi suntem șase. Cei trei și alți trei, și învățăm și noi. El are ceva nou. O vrajă de creat umbre, o cale de a fi la granița dintre lumi și forme. Mama ta a scris ceva despre umbre, și Branna a mea îi studiază cartea.

– La fel face și sora mea. Am să-i spun despre asta. Sau poate intrați. Am s-o trezesc și pe ea, și pe Teagan, fiindcă se vor bucura să vă cunoască pe amândoi.

Eamon dădu să se întoarcă spre ușa căsuței.

Pentru Meara totul se întâmplă deodată.

Connor se răsuci pe călcâie, și Eamon odată cu el, ca și cum ar fi fost o singură siluetă. Calul mare și cenușiu – avu un șoc să îl recunoască în el pe Alastar, același pe care îl știa ea – se năpusti din pavilion. Aproape

într-un singur corp, Roibeard se aruncă din înaltul cerului, Kathel sări.

Înainte ca Meara să apuce să se întoarcă, Connor o trase deoparte și o împinse în spatele lui exact în clipa în care lupul se aruncă spre ei.

Apăruse de nicăieri, silențios ca o fantomă, rapid ca un șarpe.

Mișcându-se fulgerător, se feri de copitele tăioase ale lui Alastar și atacă. Sări direct spre băiat, își dădu ea seama, și, fără ezitare, îl îmbrânci pe Eamon într-o parte și flutură ușor sabia.

Lovi în aer, dar chiar și așa simți vibrația în brațe și în umeri. Apoi lupul o izbi cu toată forța, aruncând-o în spate. Durerea, șocul ei, senzația cruntă, absolut cruntă de frig, îi sfâșiară carnea de pe coaste. Instinctul de supraviețuire o făcu să își încleștеze mâinile în jurul gâtului lui pentru a-i împiedica fălcile să o muște.

Și, din nou, totul se întâmplă deodată.

Câinele atacă, iar lumina explodă cu atâta intensitate, încât aerul deveni roșu incandescent. Prin acea cortină fierbinte răzbăteau strigăte și mârâituri, în vreme ce mușchii ei tremurau sub efortul de a ține departe fălcile fioroase ale lupului. Se auzi țipând, dar nu se simți cu nimic rușinată, fiindcă lupul urlă și el.

Văzu furia din ochii lui, ucigașă și nebună, înainte să înceapă să pâlpâie, să pălească, dispărând tot așa cum apăruse. De nicăieri.

Numele ei, Connor repetându-l la nesfârșit. Nu reușea să respire, pur și simplu nu reușea să tragă aer în piept – un aer împuțit de pucioasă.

Mâini calde pe carnea ei, buze calde pe buzele ei.

– Lasă-mă să văd acum, lasă-mă să văd. Ah, Doamne, Doamne. Nu-ți fie teamă, *a ghrá*, dragostea mea. Rezolv eu. Nu vorbi.

– Pot să te-ajut.

Auzi vocea, văzu chipul. Chipul Brannei, dar mai tânără. Își amintea acel chip, își spuse Meara prin vălul

de durere, prin pâcla lui lichidă. Și-o amintea din propria copilărie.

– Vei arăta ca ea peste câțiva ani. Branna noastră este o frumusețe rară.

– Nu vorbi, doamnă. Teagan, adu-mi – ah, a adus deja. Sora mea îmi va aduce restul lucrurilor de care am nevoie. Sunt îndemânatică, vere, îi spuse lui Connor. Ai încredere să mă lași pe mine?

– Am să te las. Dar o prinse pe Meara de mână. Haide, draga mea, haide, *mo chroi*, uită-te la mine. La mine, în mine.

Și astfel ea se cufundă în vis, visând în ochii aceia verzi, dincolo de durere, dincolo de orice în afară de el, iar el murmurându-i cuvinte dulci așa cum făcea când se iubeau.

Apoi Iona – nu, Teagan, cea mai mică – Teagan îi duse o cană la buze, iar gustul pe care îl simți pe limbă, alunecându-i în gât, era minunat.

Acum când trase aer în piept, cu adevărat și adânc, avea același gust – de verdeață și pământ, foc de turbă și ierburile ce creșteau din abundență în apropiere.

– Sunt bine.

– Încă o clipă, doar încă o clipă. Cum a putut să ajungă aici? îl întrebă Brannaugh pe Connor. Suntem dincolo de granițele lui aici.

– Dar eu nu sunt. Cumva l-am adus cu mine aici, l-am ajutat să treacă. A fost într-adevăr o capcană până la urmă. S-a folosit de mine pentru a ajunge la tine, Eamon, și la surorile tale. Eu l-am condus aici, l-am condus la asta.

– Nu, s-a folosit de noi amândoi, de visele noastre.

– Și ne-a târât și pe noi în ele, spuse Brannaugh. Nu a mai rămas nimic din întunericul lui în tine, milady. Poți să te ridici acum, încet și cu grijă.

– Sunt bine. Mai bine decât eram înainte de rană. Ai îndemânarea ei, sau ea o are pe a ta.

– I-ai luat apărarea fratelui meu. Dacă nu ți-ai fi riscat propria viață, el ar fi fost rănit sau chiar mai grav, căci Cabhan voia să-i verse sângele, să îl ucidă.

– Sabia ta.

Teagan o puse peste picioarele Mearei.

– E mânjită cu sânge. Credeam că lama a trecut pe lângă el.

– L-ai atins.

– E o magie de creat umbre, declară Brannaugh.

– Așa e, consimți Connor. Câtă vreme sunt aici, poate veni din nou. Vă fac mai mult rău decât bine dacă rămân.

– Vrei, te rog, să iei asta? Teagan îi întinse o floare ce se ridica dintr-un bulb. Și, când poți, planteaz-o te rog lângă mormântul mamei noastre. Îi plăceau foarte mult viorelele.

– Am s-o fac, da, de-ndată ce pot. Trebuie să plec, trebuie să o duc pe Meara înapoi.

– Sunt bine, spuse ea.

– Eu nu. Aveți grijă de voi.

Își petrecu brațele strâns în jurul Mearei, îngropându-și fața în părul ei.

Meara se trezi în pat, ridicată în capul oaselor în brațele lui Connor, cu el legănând-o ca pe un copilaș.

– Am avut un vis.

– Nu a fost un vis, sau nu doar un vis. Taci acum, lasă-mi o clipă.

Buzele lui se apăsară pe părul ei, pe tâmplele ei, pe obrajii ei, totul lent și concentrat.

– Lasă-mă să văd locul unde-ai fost rănită.

– E bine. Sunt bine, insistă ea, când el o întoarse, trecându-și mâinile peste ea. De fapt mă simt ca și cum cineva mi-ar fi administrat un elixir magic. Și presupun că exact asta s-a și întâmplat. Cum a fost posibil? Totul?

– Eamon m-a visat, și eu pe el. M-a chemat la el, iar eu te-am luat și pe tine. Și cel mai probabil Cabhan a fost cel care a plănuit totul.

Mâinile lui se strânseră în pumni în aer, până le relaxă cu grijă din nou.

– Pentru a se folosi de mine, de visul meu, ca să îl ucidă pe Eamon.

– M-ai împins la spatele tău.

– Iar tu ai făcut la fel cu Eamon. Facem ceea ce facem. Oftând, își sprijini fruntea de a ei. Sabia ta l-a nimerit într-o parte, și ghearele lui s-au înfipt în trunchiul tău, dar el era încă o parte umbră, așa că sabia ta l-a făcut să sângereze, dar nu l-a oprit. Asta e teoria mea.

– A apărut din aer, Connor. Cum putem să ne luptăm cu ceva ce apare din aer?

– Așa cum am făcut-o. Lumina l-a alungat – lumina lui Eamon și a mea s-au contopit, apoi și fetele.

– A țipat, își aminti Meara. Nu a fost un țipăt de animal, ci de om.

– Stă la granița dintre lumi și dintre forme. Îl ajunge din urmă când pășește într-una sau cealaltă, cred. Este aproape dimineață. Va fi urât, dar merg să o trezesc pe Branna. Te las pe tine să îi suni pe cei lalți. Asta e ceva ce trebuie să le împărtășim tuturor și imediat.

Dar mai întâi îi prinse fața în mâini așa cum o făcuse în acel timp din vis.

– Și nu mai fi atât de al naibii de vitează data viitoare, fiindcă atunci s-ar putea să mor în aceeași clipă.

– Era doar un băiețel, Connor, și exact în calea lui. Și arată ca tine, sau tu arăți ca el. Forma feței, adăugă ea, gura lui, nasul, chiar și felul în care își ține corpul.

– Chiar așa?

– Ție ți-e mai greu să-ți dai seama, cred, dar da, chiar așa. Am s-o sun pe Iona, apoi ea va trebui să îl trezească pe Boyle, care îl poate trezi pe Fin.

– În regulă. Își trecu mâinile prin părul ei, lung și ondulat, căci i-l despletise din coadă în seara trecută. Cel care ajunge jos primul pune de o nenorocită de cafea.

– De acord. Și fiindcă încă vedea îngrijorarea din ochii lui, se aplecă spre el să îl sărute. Du-te, căci, dintre noi toți, tu ai cea mai grea sarcină, să o trezești pe Branna când soarele de-abia a răsărit.

– Pregătește trusa de prim ajutor.

Se dădu jos din pat și își trase pantalonii. După ce Connor ieși, Meara se întinse după telefon și văzu

cafeaua. Gândindu-se la Teagan, care semăna atât de mult cu Iona, așa cum probabil arătase în copilărie, se ridică, aduse un pahar de apă din baie și puse bulbul în el. „Pentru Sorcha", își spuse, apoi o sună pe Iona.

Ea ajunse prima jos și își făcu de lucru pregătind cafeaua. Se gândi să prepare un terci de ovăz, singurul fel de mâncare pentru micul dejun care îi ieșea decent. Iar Connor ardea aproape întotdeauna ouăle dacă lăsa gătitul pe seama lui.

Fu salvată când intră Branna. Prietena ei purta pantaloni de flanelă în dungi albastre și verzi și o bluză verde subțire. Își legase un mic pulover albastru peste ea, care se asorta cumva cu șosetele groase pe care le avea în picioare.

Cu părul revărsându-i-se liber până la brâu, Branna se duse direct la cafea.

– Nu vorbi cu mine, nu scoate un cuvânt, până nu-mi bea cafeaua. Pune câțiva cartofi la fiert și, după ce s-au înmuiat suficient, taie-i pentru prăjit.

Își bău cafeaua neagră, în loc să îi adauge o doză serioasă de lapte, așa cum obișnuia.

– Jur solemn că va veni și vremea, în curând, când n-am să mă mai apropii de vreun aragaz timp de o lună.

– Și va fi pe drept cuvânt. Nu mă adresez nimănui anume, se grăbi Meara să adauge în timp ce spălă cartofii în chiuvetă. Făceam doar niște observații generale.

– Nenorocitul de Cabhan, bombăni Branna, scotând diverse alimente din frigider. Am să-l omor cu mâinile mele, și ăsta e un *alt* jurământ solemn, pentru că mă obligă să văd atâtea răsărituri. Ouăle se vor servi omletă, și cui nu-i place nu are decât să nu le mănânce.

Înțeleaptă, Meara nu spuse nimic, ci puse cartofii la fiert.

Continuând să bombăne, Branna puse la prăjit o bucată de cârnat, se apucă să felieze șunca, tăie felii de pâine din franzelă pentru a o prăji.

Apoi bău din nou cafea.

– Vreau să văd locul unde ai fost rănită.

Meara se abţinu să îi spună că era bine, îşi ridică pur şi simplu cămaşa. Branna puse degetele pe locul respectiv – de unde ştiuse exact unde anume? –, pipăind pentru o clipă. Meara simţi fierbinţeala alunecând în ea, apoi retrăgându-se din nou.

Apoi Branna îi întâlni privirea, se apropie fără un cuvânt şi o strânse tare în braţe.

– S-a vindecat perfect. La naiba, Meara. La naiba!

– Nu începe şi tu. Mi-am luat deja porţia de la Connor. Vă purtaţi de parcă aş fi fost spintecată, în loc să fiu puţin zgâriată.

– Dar ce crezi că încerca să facă, dacă nu să te spintece?

Dar Branna se dădu înapoi, îşi apăsă dosul palmelor pe ochi. Respiră adânc înainte de a lăsa mâinile jos din nou.

– În regulă atunci. Hai să facem odată nenorocitul ăsta de mic dejun. Connor Sean Michael O'Dwyer! Mişcă-ţi fundul jos şi fă şi altceva cu mâncarea asta în afară de a o mânca.

Cum el apăru doar câteva secunde mai târziu, era evident că aşteptase ca Branna să se calmeze.

– Ce doreşti tu. Pot să mă ocup de ouă.

– Să nu te atingi de ele. Pune masa, fiindcă se pare că voi găti pentru şase pentru tot restul vieţii. Şi când termini cu asta, poţi să te apuci de prăjit pâinea.

Cartofii sfârâiau deja în tigaie când sosiră şi ceilalţi.

– Te simţi bine? Iona se duse direct la Meara. Eşti sigură?

– Sunt. Mai mult decât bine, având în vedere că dau pe dinafară de energie după poţiunea pe care mi-au administrat-o, orice ar fi fost ea.

– Lasă-mă să văd.

Fin o împinse uşor pe Iona deoparte.

– Oare va trebui să îmi ridic cămaşa pentru toată lumea? Dar o făcu, încruntându-se uşor când Fin puse mâna pe ea. M-a pipăit deja Branna.

– E sânge din sângele meu. Dacă a mai rămas chiar şi o urmă din el, am s-o simt. Şi nu e nimic. Cu blândeţe,

Fin îi trase cămaşa la loc. Nu-mi place să te ştiu rănită, *mo deirfiúr.*

– Ştiu asta. Desigur, a existat un moment, şi nu mi-ar plăcea să îl retrăiesc, dar restul? A fost fascinant. Ai însoţit-o şi tu pe Iona o dată, îi spuse lui Boyle.

– Aşa e, deci cunosc senzaţia. E ca şi cum ai visa, dar mai degrabă ca şi cum ai umbla, ai vorbi, ai face diverse în timp ce visezi. Te lasă cam ameţit.

– Ar trebui să stai jos, decise Iona. Doar să stai jos. O ajut eu pe Branna să termine micul dejun.

– Ba n-ai s-o faci, spuse Branna hotărâtă. Boyle, tu eşti singurul din grup care nu are două mâini stângi la bucătărie. Fă omleta, te rog, fiindcă aproape am terminat cu restul.

Boyle veni la aragaz lângă ea, turnă ouăle bătute din bol într-o tigaie în care Branna topise unt.

– Eşti bine, atunci? o întrebă.

Branna se sprijini de el pentru o clipă.

– Am să fiu.

Stinse focul sub cartofi şi începu să îi scoată cu o paletă cu găuri, punându-i pe prosoape de hârtie să se scurgă.

– Cum se face că eu nu am simţit nimic? se întrebă ea. Am dormit neîntoarsă în tot acest timp, fără să bănuiesc nimic.

– De ce nu am simţit nimic nici eu, nici Iona? replică Fin din spatele ei. Nu a fost visul nostru; noi nu am fost implicaţi în el.

– Eu mă aflam exact în aceeaşi casă, la doar o cameră distanţă. Ar fi trebuit să simt ceva.

– Înţeleg, fiindcă tu eşti centrul acestui univers, meriţi întotdeauna să faci parte din tot.

Când ea se întoarse furioasă spre el, cu ochii scânteind, îngustaţi, Iona interveni între ei.

– Încetaţi. Încetaţi, pur şi simplu, amândoi. Vă simţiţi fiecare vinovat, iar asta e stupid. Nici unul din voi nu e răspunzător. Singurul vinovat e Cabhan, aşa că lăsaţi-o baltă. Sângele meu, fratele meu, adăugă ea, înainte ca vreunul din ei să apuce să spună ceva. Bla, bla, bla. Şi ce dacă? Suntem toţi prinşi în asta. Ce-ar fi să aflăm

exact ce s-a întâmplat, înainte să începem să împărțim vina?

– Te căsătorești cu o femeie autoritară, *mo dearthair*, îi spuse Fin lui Boyle.

– Și una rațională. Stai jos, Iona, și tu Meara. Vă aduc niște cafea.

Iona își așeză frumos mâinile pe masă.

– Asta ar fi foarte drăguț.

– Să nu o faci prea slabă, îl avertiză Meara, și se așeză și ea.

Urmând instrucțiunile Brannei, Boyle turnă ouăle pe platou lângă cârnat, șuncă, cartofi, roșii prăjite și sângerete.

Duse totul la masă, unde Fin servea cafeaua, iar Connor turna sucul.

– Povestește-ne de la un capăt la altul, i se adresă Fin lui Connor.

– A început așa cum încep toate – ca și cum ai fi complet treaz și conștient și altundeva, toate în același timp. Ne aflam în Clare, deși nu știam încă. În Clare, și în timpul lui Eamon.

Își continuă povestea, în timp ce se serviră toți de pe platoul uriaș.

– Un cerb? îl întrerupse Branna. Era adevărat, sau tu l-ai adus în vis?

– Eu nu m-aș fi gândit la asta. Dacă mi-aș fi dorit o călăuză, l-aș fi chemat pe Roibeard. Era un animal masiv și magnific. Maiestuos și cu o blană mai mult aurie decât maro.

– Și ochi albaștri, adăugă Meara.

– Ai dreptate. Așa erau. Îndrăzneți și albaștri, ca ai lui Eamon, acum că mă gândesc mai bine.

– Sau ca ai tatălui lui, remarcă Branna. În cartea ei, Sorcha scrie că fiul ei a moștenit ochii tatălui lui, culoarea lor.

– Tu crezi că a fost Daithi, reflectă Connor, sau un animal reprezentându-l pe el. Poate i s-a oferit acea formă pentru a fi aproape de copiii lui, pentru a-i proteja pe cât se poate.

– Sper că e adevărat, spuse Iona încet. A fost ucis în timp ce se îndrepta spre casă să îi apere.

– Cerbul, care e posibil să fi fost spiritul lui Daithi, mea călăuzit spre lumină, iar lumina era Eamon. Treiseră trei ani în timpul lui de ultima dată când ne-am văzut. Era mai înalt, iar trăsăturile îi erau mai cizelate, așa cum se întâmplă la sfârșitul copilăriei. E un băietan chipeș, adăugă rânjind spre Meara.

– Normal că spune asta după ce i-am zis că seamănă mult cu celălalt. Au pielea diferită, desigur, dar se vede că sunt rude de sânge.

– A crezut că Meara e Aine – o țigancă, le explică el. Una care trecuse pe acolo cu ceva timp în urmă și îi spusese că aveau să își revadă casa.

– Asta e interesant. Tu ai sânge de țigancă în arborele genealogic, remarcă Iona.

– Așa e.

– Iar Fin i-a pus numele Aine iepei tinere pe care a dăruit-o pentru Alastar.

– M-am gândit și eu la asta și înțeleg că nu înseamnă că aș semăna cu un cal.

– Unul de o mare frumusețe și curaj, remarcă Fin. Numele era al ei – nu m-am gândit niciodată la un altul. Acesta i-a fost numele din prima clipă în care am văzut-o. Sigur că sunt interesante aceste legături, aceste suprapuneri.

– Interesant e și faptul că nu am simțit nimic, cât timp am discutat, în fața căsuței. Și nici el, reflectă Connor. Ne-am întrebat amândoi de familie. I-am spus despre vrajă de creat umbre. Și de-abia când ne-a întrebat dacă nu vrem să venim înăuntru, abia atunci s-a întâmplat. Pe o clipă în urmă nu simțisem nimic, acum îl simțeam acolo. Doar cu o fracțiune de secundă înainte ca lupul să sară din aer. Și l-a simțit și el.

– V-ați răsucit pe călcâie deodată, ca un singur om, adăugă Meara. Totul s-a petrecut atât de rapid. Connor m-a împins în spatele lui, dar nu pe mine, ci pe băiat fără voia.

– Așa că ea l-a împins pe Eamon deoparte, s-a expus și a ridicat sabia. Nu am avut nici o secundă,

nu am apucat să creez nici un fel de scut. El a lo-bit-o în plin, şi-a înfipt ghearele în ea. Sângele ei şi al lui în aer. Câinele l-a atacat. Eu şi Eamon am sări şi noi, iar fetele s-au năpustit afară. Ele au fost cele care au proiectat un scut, împiedicându-mă să mă arunc în faţă, lovindu-l cu toată puterea lor, aşa că mi-am unit forţele cu ele, căci nu aveam ce altceva să fac în acele câteva secunde. Ceea ce aveam împreună a fost suficient pentru a-i provoca durere, Kathel, Roibeard şi Alastar atacându-l deodată cu noi. A ţipat ca o fată.

- Hei!

Reuşi să îi rânjească Ionei.

- N-o lua ca pe o insultă. Sub asediul nostru şi al lui Kathel, sub copitele lui Alastar şi ghearele lui Roibeard, a plecat aşa cum venise. A dispărut, s-a evaporat, lăsând în urma lui doar putoarea de pucioasă şi pe Meara sângerând pe jos. Şi nici două minute, acum că rememorez totul calm, nici două minute nu a durat totul.

- Toate atacurile au fost scurte, nu-i aşa? Este ceva la care să reflectăm, spuse Branna. S-ar putea ca puterea să nu îi ajungă decât pentru intervale scurte cu această vrajă.

- Deocamdată, adăugă Fin.

- Deocamdată e tot ce avem. S-a agăţat de visul lui Connor, s-a furişat în el ca să încerce să ajungă la băiat - sau la una dintre surori, dacă ele te-ar fi întâmpinat, Connor. Nu poate intra în casă, dar într-un vis, odată ce ai ieşit din sfera ei de protecţie... pot să îmi imaginez asta. Nu poate să ajungă la ei în timpul acela, în locul acela, dar ar putea să se folosească de vis pentru a ajunge acolo.

- Unde băiatul ar fi fost vulnerabil, adăugă Fin, în lumea aceea dintre lumi a visatului activ. Apoi Cabhan aşteaptă la margine, aşteaptă să atace - până întorc spatele.

- Laş nenorocit, bombăni Boyle.

- Spuneai că Meara i-a vărsat sângele. Unde ţi-e sabia? întrebă Branna.

- Acasă. Nu am adus-o niciodată aici. Pur şi simplu o vreau în mână, în vis.

- Mă duc eu după ea, spuse Fin. Unde o ţii?

- E pe raftul din dulapul din dormitorul meu. Îţi aduc cheia de la apartament. Cum el nu făcu decât să zâmbească, Meara se aşeză înapoi. De care nu ai absolut deloc nevoie, aşa-i? Gând care nu mi-a trecut până acum prin cap. Oricare dintre voi patru poate să intre oricând doreşte.

- O aduc eu. Nu va dura decât câteva minute.

- Apreciez respectul, fiindcă ştii că nu sunt de acord să optezi pentru soluţia facilă când poţi obţine acelaşi rezultat cu puţin timp şi efort. Dar... Branna oftă. Am trecut de acest punct, şi ar fi stupid să mergi cu maşina până în oraş şi înapoi.

Fin se mulţumi să dea din cap. Ridică mâna şi, într-o secundă, ţinu în ea sabia Mearei.

Meara tresări, apoi râse scurt.

- Ei bine, asta e genial, şi vă văd atât de rar, pe oricare dintre voi, făcând astfel de lucruri, încât uneori uit că puteţi.

- Fin se foloseşte ceva mai liber de putere decât Branna, remarcă Boyle.

- Nu avem toţi aceleaşi limite. Fin întoarse sabia. E mânjită cu sânge, şi e destul de proaspăt.

- Nu permit sânge şi săbii la masa mea. Branna se ridică, luându-i-o din mână. E suficient cât să pot lucra cu el. Mi-a mai rămas puţin şi de la solstiţiu. Dar după cum ziceai, acesta e proaspăt - şi a fost vărsat când a fost ţinut în timpul unei vrăji de creat umbre.

- Am să mă întorc, am să lucrez cu tine imediat ce mă eliberez, îi spuse Connor.

- La fel şi eu, adăugă Iona. Suntem foarte aglomeraţi în dimineaţa asta, dar cred că s-ar putea ca şefii să-mi facă un program ceva mai flexibil pentru după-amiază.

Boyle îşi trecu o mână peste claia de păr a Ionei.

- S-ar putea să se lase convinşi. Am să mă întorc şi eu cu Meara, dacă putem să vă ajutăm. Putem să aducem mâncare, măcar atât.

– E un „măcar" destul de consistent. Branna continuă să studieze sabia. Nu a mai rămas suficient din toată cănița aia franțuzească fină cât să ajungă la toată lumea și în seara asta.

– Atunci o să ne ocupăm de asta eu și Meara și o să ne întoarcem imediat ce putem închide totul la grajduri. Am s-o trimit pe Iona acasă cât de repede pot.

– Am să vin eu după ea, spuse Connor. Cred că ne-am întors în punctul în care nimeni nu ar trebui să umble singur, cel puțin o vreme. Pot să îmi modific programul, astfel încât să mă eliberez până la trei, dacă este în regulă așa.

– E destul de bine.

– Eu rămân acum. Se lăsă o clipă de tăcere când vorbi Fin. Dacă *asta* e în regulă.

– Este. Branna coborî sabia. Voi, restul, puteți să-mi faceți din nou ordine în bucătărie. Eu voi fi în atelier când termini, îi spuse lui Fin, și ieși.

capitolul 13

Meara își petrecu cea mai mare parte din următoarea ei zi liberă acasă la mama sa, ajutând-o să finalizeze împachetatul pentru ceea ce numeau „viața cea lungă". Și cum pregătirea bagajelor presupunea luarea unor decizii – ce să ia cu ea, ce să lase în urmă, ce să arunce pur și simplu la gunoi –, Meara își petrecu cu cea mai mare parte a zilei ei libere cu o durere de cap bubuitoare.

Deciziile, după cum știa Meara prea bine, îi creau lui Colleen Quinn o stare de anxietate nehotărâtă. Simplul fapt de a alege dacă să își ia sau nu cu ea cele trei violete africane răsfățate aproape o aduse în pragul lacrimilor.

– Ei bine, firește că ai să le iei.

Meara se strădui să rămână la granița îngustă dintr-un ton vesel și fermitate.

– Dacă le las, tu și Donal veți avea pe cap și grija de a le uda, iar dacă uitați...

– Pot să promit că nu aș uita. Fiindcă le-ar fi dus direct la Branna, care ar fi știut cum să le îngrijească. Dar ar trebui să le ai cu tine.

– Poate că Maureen nu și le va dori în casa ei.

– Ce te face să crezi că Maureen nu și le-ar dori? Clătinându-se pe acea graniță îngustă, Meara își întipări pe față un zâmbet hotărât în timp ce ridică una dintre plantele cu frunze pufoase, încărcată de flori violet. Sunt minunate.

– Ei bine, e casa *ei*, nu-i așa?

– Iar tu ești mama ei, și sunt plantele tale.

Odată decizia luată – pentru numele lui Dumnezeu –, Meara le puse cu grijă în cutiile pe care le cerșise de la piață.

– O, dar...

– Vor călători în siguranță aici. „Șapte ori șapte egal – la naiba – patruzeci și nouă." Și nu ai spus chiar tu că plantele sunt creaturi vii, care reacționează la muzică și conversație, și afecțiune? Ți-ar simți lipsa și, cel mai probabil, s-ar ofili, oricâtă grijă aș avea de ele.

Inspirată, Meara cântă *On the Road Again* în timp ce îndesă cocoloașe de hârtie între ghivece. Măcar cu atât reuși să obțină o umbră de zâmbet de la Colleen.

– Ai o voce atât de frumoasă când cânți.

– Am moștenit-o de la mama mea, nu-i așa?

– Și tatăl tău are o voce bună și puternică.

– Hmm, fu răspunsul Mearei la această afirmație, în timp ce continuă să facă înmulțiri în minte. Bun deci, vei avea nevoie și de câteva dintre pozele tale, nu-i așa, să le pui prin cameră.

– Oh. Colleen își împleti imediat degetele laolaltă, așa cum făcea când nu știa dacă să o ia la stânga sau la dreapta. Nu sunt sigură, cum aș putea să aleg care anume. Și...

– Am să le aleg eu, așa vei avea o surpriză plăcută când îți vei despacheta bagajele. Știi ce, mi-ar prinde bine niște ceai.

– O! Îți fac eu.

– Ar fi grozav.

Și i-ar fi oferit cinci minute de liniște.

După ce Colleen se retrase în bucătărie, Meara luă în grabă câteva fotografii înrămate – momente încremenite în timp din trecut, din copilăria ei, cu fraţii ei şi, deşi nu îi pica prea bine, cu părinţii ei împreună.

Studie una cu părinţii ei în care aceştia zâmbeau înconjuraţi de grădinile luxuriante ale casei mari pe care o avuseseră cândva. „Un bărbat chipeş", îşi spuse ea, studiind imaginea tatălui ei. Un bărbat frumos, vânjos, cu tot farmecul din lume.

Şi fără urmă de coloană vertebrală.

Împachetă fotografia pentru a proteja sticla ramei, punând-o atent în cutie. Chiar dacă părerea ei era că mamei ei i-ar fi fost mai bine fără ceva care să îi amintească permanent de ceea ce fusese, nu îi putea dicta cum să îşi trăiască viaţa.

Iar acea viaţă, în acel moment, încăpea în două valize, o geantă de umăr şi trei cutii de la piaţă.

Aveau să fie şi altele de dus dacă mutarea devenea permanentă – un cuvânt pe care Colleen nu era pregătită să îl audă. Noi obiecte de împachetat, dar, mult mai important de-atât, lucru de care Meara era sigură, mai multă viaţă de trăit.

Considerând treaba terminată – sau aproape – se duse în spate, în bucătărie. Şi o găsi pe mama ei aşezată la masa minusculă, plângând încet în mâini.

– Ah, mamă.

– Îmi pare rău, îmi pare rău. Nu am făcut ceaiul. Mă simt în derivă, Meara. Am trăit toată viaţa în Cong şi prin împrejurimi. Iar acum...

– Nu e departe. Nu va fi departe. Aşezându-se, Meara îi luă mâinile. Nici măcar o oră distanţă.

Colleen ridică privirea, cu ochii înlăcrimaţi.

– Dar nu vă voi mai vedea pe tine şi pe Donal ca până acum.

– E doar o vizită, mamă.

– S-ar putea să nu mă mai întorc niciodată aici. E ceea ce plănuiţi toţi pentru mine.

Neavând încotro, Meara îşi asumă vinovăţia.

– Este ceea ce credem toţi că vei ajunge să îţi doreşti odată ce apuci să petreci puţin timp acolo. Dacă rămâi în Galway cu Maureen, Sean şi copiii, vom veni să te vizităm. Firesc că vom veni. Iar dacă nu eşti fericită acolo, ai să te întorci aici. Nu ţi-am spus că voi avea grijă ca mica ta casă să rămână disponibilă pentru tine?

– Detest casa asta. Detest tot ce ţine de casa asta.

Uluită, Meara deschise gura, apoi o închise din nou, fără să aibă habar ce să spună.

– Nu, nu, nu e aşa, nu e adevărat. Legănându-se, Colleen îşi apăsă mâinile pe faţă. Ador grădinile. Sincer. Ador să le văd, şi pe cea din faţă, şi pe cea din spate, şi să lucrez în ele. Şi sunt recunoscătoare pentru căsuţă, fiindcă e o locuinţă mică şi drăguţă.

Scoţând un şerveţel din buzunar, Colleen îşi şterse cu delicateţe lacrimile.

– Îi sunt recunoscătoare lui Finbar Burke fiindcă mi-o închiriază la un preţ mult sub cel corect – şi ţie că îmi plăteşti chiria. Şi lui Donal fiindcă a stat cu mine atâta timp. Tuturor fiindcă aţi avut grijă să mă sune cineva în fiecare zi, să vadă ce mai fac. Că m-aţi dus în scurte vacanţe. Ştiu că v-aţi înţeles toţi să mă faceţi să mă mut în Galway cu Maureen pentru binele meu. Nu sunt complet proastă.

– Nu eşti deloc proastă.

– Am cincizeci şi cinci de ani şi nu pot găti o bucată de miel la cuptor.

Fiindcă aceste cuvinte provocară un nou val de lacrimi, Meara încercă o altă tactică.

– E adevărat că eşti o bucătăreasă a naibii de slabă. Când veneam acasă de la şcoală şi simţeam mirosul fripturii înăbuşite pe care o găteai, îl întrebam pe Dumnezeu ce făcusem pentru a merita o asemenea pedeapsă.

Colleen făcu ochii cât cepele preţ de un minut îndelungat, cu lacrimile scânteindu-i pe obraji. Apoi râse. Sunetul ieşi puţin strident, dar era totuşi un hohot de râs.

– Mama mea e şi mai rău.

– E posibil așa ceva?

– De ce crezi că bunicul tău a angajat o bucătăreasă? Am fi murit de foame. Iar Maureen, săraca, nu e cu mult mai brează.

– De asta s-a inventat mâncarea la pachet.

Sperând să împiedice o nouă repriză de plâns, Meara se ridică să pună ceainicul pe foc.

– Nu mi-am dat seama niciodată că detești să trăiești aici.

– Nu e așa. A fost urât din partea mea să spun asta. Am un acoperiș deasupra capului și o grădină de care sunt mândră. Am vecini buni și vă am pe tine și pe Donal aproape. Am detestat gândul că asta este tot ce am – proprietatea altcuiva, pe care fiica mea plătește ca să mi-o asigure.

– Nu asta e tot ce ai.

Cât de oarbă putuse să fie, se întrebă Meara, să nu vadă că orgoliul mamei ei avea să fie rănit la gândul de a trăi într-o casă închiriată și plătită de copilul ei?

– Nu este decât o locuință, mamă. Doar o locuință. Tu ai copiii tăi, ai nepoții, oameni care te iubesc suficient încât să conspire pentru fericirea ta. Te ai pe tine însăți, o bucătăreasă îngrozitoare, dar o grădinăreasă genială. Vei fi un dar ceresc pentru acei nepoți.

– Crezi?

– O, sunt sigură. Vei fi răbdătoare cu ei și sincer interesată de ceea ce fac și de ceea ce gândesc ei. E diferit cu un părinte, nu-i așa? Ei trebuie să se întrebe constant dacă să spună da sau nu, acum sau mai târziu. Ei sunt nevoiți să aplice disciplina în timp ce oferă afecțiune și îngrijire. Tu nu va trebui decât să le oferi iubire, iar ei o vor absorbi ca niște mici bureți.

– Mi-aș dori într-adevăr să îi am mai aproape, să am timp să îi răsfăț.

– Și acum ți se oferă ocazia.

– Dar dacă Maureen nu e de acord să-i răsfăț?

– Atunci am să vin în Galway să-i dau vreo două.

Colleen zâmbi din nou în timp ce Meara prepară ceaiul.

– Ai fost dintotdeauna războinica mea. Atât de aprigă și de vitează. Sper că într-o bună zi îmi vei oferi și tu nepoți pe care să îi răsfăț.

– Ah, ei bine...

– Am auzit că tu și Connor O'Dwyer ieșiți împreună.

– Am ieșit cu Connor O'Dwyer de când mă știu.

– Meara.

„Imposibil de evitat", își spuse Meara, și aduse ceaiul la măsuța mică.

– Ieșim împreună.

– Mi-e cât se poate de drag. E un bărbat bun și atât de chipeș totodată. O inimă generoasă și o fire blândă. Trece pe la mine din când în când, doar ca să vadă cum îmi merge și să mă întrebe dacă există ceva, cât de mărunt, ce ar putea să facă prin căsuță.

– Nu știam asta, dar e tipic pentru el.

– E ceva la el, și deși știu cum merg lucrurile acum, e ceva ce nu pot aproba... sexul înainte de căsătorie.

„Sfântă Fecioară", se rugă Meara, „îndură-te și mă salvează de o discuție despre sex".

– Am înțeles.

– Aceeași părere o am și în legătură cu Donal și Sharon, dar... Bărbatul este bărbat, în fond, și își dorește astfel de lucruri cu sau fără Sfânta Taină a Căsătoriei.

– La fel și femeile, mamă, și, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, dar sunt femeie în toată firea.

– Chiar de-ar fi așa, spuse Colleen rușinoasă, ești totuși fiica mea. Și în ciuda a ceea ce spune biserica legat de astfel de chestiuni, sper că vei avea grijă.

– Poți să stai liniștită în privința asta.

– Am să stau liniștită când am să te știu fericită și căsătorită și întemeindu-ți o familie, în propria casă. Mi-e cât se poate de drag Connor, după cum spuneam, dar se știe că îi plac femeile. Așa că ai grijă, Meara.

Când auzi ușa de la intrare deschizându-se, Meara înălță o rugăciune disperată de mulțumire.

– Și iată-l pe Donal pregătit să te ducă la Galway, spuse ea veselă. Aduc încă o cană pentru ceaiul lui.

*

Se gândi să meargă acasă, se stea cu ochii pe pere până se simţea mai puţin sleită şi vinovată, şi mai puţin tulburată în general. Şi se trezi mergând direct la Branna. În clipa în care dădu buzna în atelier, văzu că făcuse o greşeală.

Branna şi Fin stăteau împreună la masa mare de lucru, cu mâinile ridicate deasupra unui bol de argint. Orice ar fi fost fiertura din el, scânteia, radiind o lumină portocalie intensă ce se ridica pe o coloană subţire de fum.

Branna ridică un deget de la mâna ei liberă, făcându-i semn să aştepte.

– Tu şi ale tale, eu şi ale mele, viaţa şi moartea se împletesc în ele. Sânge şi lacrimi se varsă şi plâng se-amestecă roşii şi grele în gând. Foc şi fum vor clocoti soarta-ţi vor pecetlui.

Fiertura dădu în clocot, făcând o spumă de un portocaliu violent.

– La naiba! Branna se dădu în spate şi îşi puse pumnii în şolduri. Tot nu e bine. Ar trebui să se facă roşie stacojie ca sângele. Un roşu criminal, şi groasă. Tot ne mai lipseşte ceva.

– Sunt al naibii de sigur că nu e sângele meu, spuse Fin. Ţi-am dat deja un litru.

– Nu au fost decât câteva picături, nu mai fi aşa plângăcios. Vizibil frustrată, Branna îşi dădu la o parte claia de păr pe care şi-o prinsese în creştetul capului. Am folosit şi dintr-al meu şi dintr-al lui Connor şi dintr-al Ionei, nu?

– Iar voi sunteţi trei, iar eu unul singur.

– Plus ce-am mai folosit din sticluţa cu sângele lui de la solstiţiu şi ceea ce folosim de pe sabie.

– Puteţi să luaţi dintr-al meu dacă doriţi, se oferi Meara. Altfel se pare că pur şi simplu vă încurc.

– Nu ne încurci. Cred că ne-ar prinde bine încă o pereche de ochi, încă o minte, la ceea ce facem. Dar luăm o pauză ca să pot să reflectez la asta, decise Branna. O să bem nişte ceai.

– Eşti supărată, îi spuse Fin Mearei în timp ce Branna şterse masa. Azi ai condus-o pe mama ta la Galway.

– Cu puţin timp în urmă, da, şi cu mult plânset şi scrâşnit din dinţi.

– Îmi pare rău. Branna ocoli imediat masa şi veni să mângâie braţul Mearei. Eram blocată în propriile mele frustrări şi nu m-am gândit deloc la ale tale. A fost greu.

– În unele feluri mai greu şi în altele mai puţin greu decât m-am aşteptat. Dar per ansamblu extenuant.

– Eu am câte ceva de făcut şi aş putea să vă las să vorbiţi.

– Nu, nu pleca din cauza mea. Iar asta îmi oferă ocazia să discut cu tine despre chirie.

– Nu e nicidecum ceva cu care să-ţi baţi capul. După cum ţi-am spus, pot să aştept până decide ea ce vrea să facă. A fost a ei aproape zece ani deja.

– E foarte generos din partea ta, Fin. Sincer.

Fără un cuvânt, Branna se duse să pregătească ceaiul.

– Eu cred că nu se va mai întoarce – nu ca să locuiască acolo, spuse Meara. Cred că schimbarea o să-i prindă bine. Nepoţii, în special nepoţii, având în vedere că va locui cu unii dintre ei şi va fi mai aproape de ceilalţi. La asta se adaugă şi faptul că Sean al lui Maureen o să se dea peste cap să o mulţumească, fiindcă a avut întotdeauna o slăbiciune în acest sens. Şi adevărul este că nu e fericită când stă singură. Are nevoie de cineva nu doar pentru conversaţie, ci şi ca să o îndrume, iar Maureen îi va oferi şi una, şi alta.

– Atunci încetează să te mai simţi vinovată pentru asta, o sfătui Fin.

Meara îşi apăsă degetele pe ochi.

– A plâns atât de mult şi a spus lucruri despre care nu ştiam că o apăsau pe suflet şi îi ocupau gândurile. Şi e recunoscătoare, Fin, pentru căsuţă, pentru chiria ridicol de mică pe care i-ai luat-o în toţi aceşti ani –, iar eu nu mi-am închipuit niciodată că înţelege cât de puţin conceptele legate de bani. Dar înţelegea, e recunoscătoare, şi la fel sunt şi eu.

– Nu e nimic, Meara.

– Ba e, pentru ea, pentru mine. Nu m-aș fi descurcat să-mi plătesc propria chirie și a ei, dacă a ei nu ar fi fost atât de ieftină, chiar dacă m-ar fi ajutat și Donal, iar atunci s-ar fi ajuns la crimă cu siguranță. Așa că tu i-ai permis să trăiască și mie să nu intru în pușcărie, deci ai să accepți recunoștința care ți se oferă.

– Cu mare plăcere. Apoi se apropie de ea, o strânse în brațe, căci ea începu să plângă. Gata acum, draga mea.

– Atâta că a început să plângă din nou când Donal și cu mine i-am încărcat lucrurile în camion și s-a agățat de mine de parcă aș fi plecat la război. Ceea ce este adevărat, presupun, dar ea nu știe. Jur că a închis ochii atâția ani la ceea ce sunt trei dintre cei mai apropiați prieteni ai mei, iar acum e doar vag îngrijorată că fac sex cu Connor fără a fi uniți prin sfânta taină a căsătoriei.

Deși nu se putu abține să nu zâmbească, Fin o mângâie pe spate.

– Se pare că ai avut o zi foarte plină.

– Care s-a sfârșit cu mine dând-o pe mama mea afară din casa ei.

– Nu ai făcut nicidecum asta. Ai ajutat-o să rupă un lanț care o ținea prizonieră aici, deși ar fi fost mai fericită într-o casă plină de rude. Pun pariu că o să-ți mulțumească înainte să se termine anul. Haide, *dubheasa*, șterge-ți ochii.

Se dădu în spate, se bătu peste buzunare, apoi scoase o batistă pe care se roteau o mulțime de culori și o făcu să râdă.

– Ce-i cu toate astea?

– Întotdeauna apare un curcubeu după furtună. Apoi culese din părul ei o margaretă imensă, roz aprins. Și flori după ploaie.

– Ai putea câștiga o afurisită de avere la zile de naștere.

– Am să păstrez asta ca soluție de rezervă.

– Iar eu sunt o mare nemernică.

– Nicidecum. O îmbrățișă din nou. Doar o mică nemernică, în cel mai bun caz.

El surprinse privirea Brannei peste capul Mearei. Iar zâmbetul pe care i-l trimise ea i se înfipse ca o lamă în inimă.

Meara își bău ceaiul, mâncă trei dintre fursecurile cu unt ale Brannei și, deși nu știa aproape nimic despre procesul vrăjilor și prepararea poțiunilor, făcu tot ceea ce îi stătea în putere pentru a ajuta.

Măcină plante folosind un mojar și pistil – salvie, bănuț, rozmarin pentru surghiunire. Cântări pulberea într-un cristal de fluorit negru zdrobit, tăie bucățele măsurate de cablu de cupru, notând exact toate cantitățile în jurnalul Brannei.

În momentul în care sosi Connor, aducându-i și pe Mona și Boyle cu el, toate ingredientele pe care le alesese Branna și Fin erau pregătite.

– Azi am dat deja greș cu vraja asta de două ori, le spuse Branna, așa că vom spera că e adevărat ce se spune, și a treia oară e cu noroc. Plus că de data aceasta ne-a ajutat și Meara, iar asta aduce noroc.

– Așadar, ești ucenică de vrăjitorie?

Connor o prinse în brațe pentru un sărut.

– Nicidecum, dar pot să macin și să măsor.

– Ai condus-o pe mama ta?

– Da, și i-am ridicat moralul după ce a plâns cât a avut nevoie să plângă. Apoi am venit aici, unde Fin mi-a ridicat el mie moralul.

– Fii fericită! De data aceasta Connor o sărută pe frunte. Fiindcă ea așa va fi.

– Îmi vine mai ușor să cred asta acum, fiindcă Donal mi-a trimis mesaj cu nici o oră în urmă să-mi spună că familia lui Maureen i-a făcut o primire de regină, așteptând-o cu steguleț și flori, tort și chiar șampanie. Pot să mă simt puțin rușinată fiindcă nu credeam că Maureen e în stare să facă atâta tam-tam, dar o să-mi treacă prima dată când reușește să mă scoată din sărite. Donal spune că e încântată ca o fetișcană – mama, nu Maureen, deci asta e o piatră care mi s-a luat de pe inimă.

– O să mergem până acolo și o s-o scoatem la cină de îndată ce vom putea pleca fără probleme.

„O inimă generoasă", spusese mama ei. „Și o fire blândă."

– Ți-ai asuma un risc, având în vedere că faci sex cu fiica ei în afara sfintei taine a căsătoriei.

– Poftim?

– Am să-ți explic mai târziu. Cred că Branna vrea să-ți ia sânge.

– De la toți, replică Branna. Așa cum am luat de la toți pentru vraja de dinaintea solstițiului.

– Nu l-a nimicit. Boyle se încruntă spre bol în timp ce Branna adăugă cu grijă ingredientele. De ce ar funcționa acum?

– Avem sângele lui – de pe pământ, de pe lamă, spuse Fin. Asta adaugă puterea lui în amestec, adaugă întunericul, iar întunericul îl vom folosi împotriva lui.

– Învăluie atelierul, Connor. Branna măsură sare în bol. Iona, adu lumânările, te rog. De data aceasta o vom face toți împreună, fiindcă suntem toți aici, și în cadrul unui cerc.

– Pe dinafară și pe dinăuntru, începu ea, pe dinăuntru și pe dinafară, aici diavolul va atârna în sfoară. Luând o bucată măsurată de cupru, o îndoi în formă de bărbat. În umbre se furișează, din umbre acum se creează, capcană în care-adevărata formă-i vom întemnița și pune strajă. Acolo să se-aprindă, cenușă să se stingă în vraja ce-o creăm.

Puse figurina de cupru pe tava de argint lângă sticluțe, o sferă de cristal lungă și cel mai vechi cuțit ceremonial al ei.

– Creăm cercul.

Meara mai văzuse acel ritual de zeci de ori, dar îi stârnea întotdeauna furnicături pe piele. Felul în care o simplă fluturare din mână putea aprinde simultan cercul larg de lumânări albe și cum părea aerul să tacă și să încremenească în interiorul acelui cerc.

Apoi să se miște.

Cei trei și Fin stăteau în cele patru puncte cardinale, și fiecare invocă elementele, zeii și zeițele, călăuzele lor. Iar focul pe care îl conjură Iona ardea cu flacără albă,

la treizeci de centimetri de podea, cu bolul de argint suspendat deasupra lui.

Plante, cristale și apă sfințită se revărsară din mâna Brannei – agitate de aerul pe care îl chemă Connor. Un pumn de pământ negru se strecură printre degetele lui Fin, umezit cu lacrimi vărsate de un vrăjitor.

Și sânge.

– Din inimă curată și vitează. Folosindu-și cuțitul ceremonial, Iona crestă palma lui Boyle. Sângele tău sacrul meu acum se-mpreunează.

Și își crestă și propria mână, apăsându-și palma pe a lui.

– Viață și lumină, flacără deplină, spuse ea, lăsând sângele lor amestecat să se scurgă în bol.

Connor luă mâna Mearei, sărutându-i palma.

– Din inimă loială și aprinsă. Crestă palma ei și pe-a lui. Puterea răului să fie pe veci stinsă. Viață și lumină, flacără deplină.

Branna se întoarse spre Fin, dădu să-l prindă de mână, dar el și-o retrase și, trăgându-și în jos cămașa, își dezgoli umărul.

– Ia sângele din semn.

Când ea clătină din cap, Fin o prinse de încheietura mâinii în care ținea cuțitul.

– Din semn.

– Cum vrei tu.

Puse lama pe pentagramă, blestemul și moștenirea lui.

– Sânge ce din semn se varsă, cu al meu te împletește, alb și negru contopește.

Când își puse mâna tăiată pe umărul lui, carne pe carne, sânge pe sânge, flăcările lumânărilor se înălțară brusc, iar aerul se cutremură.

– Alb și negru, forță și putere lină, viață și lumină, flacără deplină.

Sângele se scurse într-un fir subțire pe mâna ei, în bol. Poțiunea clocoti, se învolbură, scuipând fum.

– În numele Sorchei, toți cei care au fost înainte, toți cei care au fost după, ne unim puterile pentru a duce

acest război. Te smulgem din umbră și te aducem în lumină printre noi.

Aruncă figurina de cupru în poțiunea clocotindă, unde se aprinse – o flacără portocalie, aurie și roșie, un tunet ca de vijelie, o mie de voci strigând prin ea.

Apoi o tăcere atât de profundă încât vibra.

Branna se uită în bol, expiră zgomotos.

– E bine. Asta a ieșit bine. Asta poate să îl nimicească.

– Să eliberez focul? o întrebă Iona.

– O s-o lăsăm să fiarbă înăbușit o oră, apoi o să îndepărtăm flacăra peste noapte, să se întărească. Iar de Samhain îl sufocăm cu asta.

– Am terminat aici deocamdată? întrebă Meara.

– Am terminat suficient cât să vreau să-mi limpezesc mintea și să beau un pahar de vin bun.

– Ei bine, atunci noi ne întoarcem imediat. Trebuie doar să... Începuse deja să îl tragă pe Connor din încăpere. Am doar nevoie de Connor pentru o clipă.

– Ce e? Se îngrijoră, fiindcă îl strânse cu o mână de fier în timp ce îl trase spre ușa din spate a atelierului, prin bucătărie. Ești tulburată? Știu că ritualul a fost intens, dar...

– A fost. A fost. A fost.

Aproape că scandă acele cuvinte, continuând să îl târască prin camera de zi, în sus pe scări.

– A fost din cauza sângelui? Știu că poate părea crud, dar îți dau cuvântul meu că a fost necesar pentru a face poțiunea, pentru a o vrăji.

– Nu. Da. Dumnezeule! A fost totul!

Cu respirația tăiată, îl îmbrânci în dormitorul lui, apoi îl împinse cu spatele în ușă pentru a o trânti.

Apoi îi acoperi gura cu a ei, fierbințeala ce se revărsă din ea aproape topindu-le buzele laolaltă.

– O, reuși el să spună, înțelegând în sfârșit, în timp ce ea îi smulse puloverul în sus și i-l aruncă deoparte.

– Doar dă-mi. Îl dezbrăcă rapid de cămașa groasă de sub pulover, înfigându-și dinții în umărul lui gol. Doar dă-mi.

Connor ar fi încercat să tempereze ritmul – puțin –, dar ea îi desfăcea deja cureaua, și ce putea să facă un bărbat?

Începu să tragă în sus de puloverul ei – dezbrăcarea unei femei era una dintre cele mai mari plăceri în viață –, se încurcă în mâinile ei foarte agitate. Se gândi să îl sfâșie pur și simplu hainele, apoi...

– Ah, la naiba cu toate.

În secunda următoare, Meara se trezi goală-pușcă, și el și el.

– Da, da, da.

Îl prinse de păr, capturându-i gura, și gemu de plăcere când el îi luă sânii. Nu mai fusese niciodată atât de înebunită de dorință, nu mai cunoscuse niciodată o nevoie atât de cutremurătoare, de tumultuoasă. Poate că ceva din aerul agitat, din pulsul focului, din uluitoarea creștere și contopire a puterilor și a magiei se imprimase și în ea.

Nu știa decât că trebuia să îl posede, altfel avea să își piardă mințile.

Încă mai simțea acel gust pe el, acea aromă exotică de magie – intensă, seducătoare, alunecând spre întuneric. O simți încă reverberând în el, încă afectându-l, nefrânată încă.

Și își dorea acel lucru, îl dorea pe el, își dorea totul.

Mâinile lui nu mai erau răbdătoare, ci lacome și aspre, și rapide. Iar Meara își dorea și acest lucru, tânjea să fie atinsă și posedată ca și cum în joc ar fi fost propria ei viață.

Simțea că a ei era.

Connor o opri fulgerător, lipind-o cu spatele de ușă. Numai pentru o fracțiune de secundă să îl privească în ochi – aprigi și sălbatici –, înainte ca el să se înfigă în ea.

Crezuse că avea să-și piardă mințile dacă nu o poseda, dar acum, fiind posedată, își pierdu mințile.

Șoldurile ei se izbiră în el, provocându-l să țină pasul cu ritmul ei feroce. Unghiile ei se înfipseră în el – în spate, în umeri –, dinții ei mușcară și zgâriară. Mici dureri, scurte și fierbinți, ce aprinseră în el un foc

de plăcere nebună care îl înrobi. Sângele îi pulsa ca niște lovituri de ciocan sub piele, făcându-l să intre în ea mai tare, mai rapid, mai adânc, într-un ritm brutal, nemilos.

Meara țipă, un sunet în care se împleteau șocul și lăcomia. Și din nou, de data aceasta rostindu-i numele cu un fel de uluire. Când el o prinse de șolduri, o ridică, ea își încolăci picioarele în jurul taliei lui.

El îi prădă cu sălbăticie gâtul, se umplu de gustul ei în timp ce o umplu cu dorința lui până se rupse și ultimul fir de autocontrol deja subțiat.

Cedă, avu impresia – ar fi putut jura – că până și aerul se sparse ca o mare de sticlă când ea se strânse în jurul lui, când ultimul ei strigăt se pierdu într-un suspin înfiorat.

Vlăguiți, se lăsară se alunece pe podea, într-o încâlceală asudată de mâini și picioare.

– Dumnezeule. Dumnezeule bun!

Trase aer în piept ca o femeie pe punctul de a se îneca și care tocmai ieșise la suprafață.

Chinuindu-se să respire, Connor reuși să scoată un geamăt, apoi se dădu jos de pe ea și rămase întins pe spate, cu ochii închiși și pieptul ridicându-i-se și coborând ritmic.

– Tremură podeaua?

– Nu cred. Deschise ochii, ațintind privirea în tavan. Poate. Nu, decise el. Cred că noi tremurăm – sau mai degrabă vibrăm. E inevitabil să apară șocuri mai mici după un cutremur, mi s-a spus.

Se întinse orbește să o mângâie, iar mâna îi aterizâ pe sânul ei. Un loc excelent. Ești în regulă, deci?

– Nu sunt în regulă. Sunt uluitoare și uluită. Mă simt ca și cum aș fi zburat din nou. A fost din cauza – cum ai arătat – ca și cum ai fi fost iluminat pe dinăuntru și cu părul zburându-ți în vântul pe care l-ai creat, și cu puterea întregului ritual bubuind ca niște tobe tribale. Nu m-am putut abține. Îmi pare rău, dar nu m-am putut abține.

– Te iert. Sunt un om iertător.

Ea râse tremurat, punând o mână peste a lui.

– Și acum iată-ne aici, goi și epuizați pe podeaua camerei tale –, iar în camera ta e o dezordine de nedescris, ca întotdeauna.

Connor întoarse capul, aruncând o privire în jurul lui. Nu era chiar un dezastru, estimă el. Ce-i drept, erau o mulțime de pantofi și cizme, și haine, și cărți împrăștiate peste tot. Și nu văzuse niciodată rostul – un subiect de discordie aprigă între el și sora lui – în a-ți face patul când știai că urma să te vâri din nou în el.

Pentru a-i face pe plac, flutură din mână, strânse pantofii și cizmele, și hainele, și cărțile – și orice ar mai fi fost pe podea – într-o grămadă înghesuită într-un colț. Avea să facă ordine... la un moment dat.

Dar deocamdată flutură din nou din mână, stârnind o ploaie din petale de trandafiri. Meara râse, prinse o mână de petale din aer, apoi le împrăștie peste părul lui.

– Ești un romantic naiv, Connor.

– Nu este nimic naiv la romantism. O trase spre el, sprijinindu-i capul pe umărul lui. Uite, așa e mai bine pentru toată lumea.

Nu putea să îl contrazică, și totuși...

– Ar trebui să coborâm. Probabil se întreabă ce tot facem aici.

– O, pun pariu că știu exact ce tot facem aici. Așa că să mai zăbovim puțin.

„Puțin", decise ea.

– Voi avea nevoie de hainele mele din nou – de oriunde le-ai făcut să dispară.

– O să ți le dau înapoi. Dar nu chiar acum.

Meara își permise să fie fericită cu capul sprijinit de umărul lui și aerul plin de petale de trandafir.

capitolul 14

Pe măsură ce septembrie se scurse spre octombrie, Branna îi recrută pe Connor și pe Iona să o ajute la recoltarea legumelor din grădina ei din spate. O puse pe Iona să culeagă păstăile grase de mazăre, iar

pe Connor să sape cartofii, în timp ce ea scotea morcovii și napii.

– Miroase atât de bine. Iona se îndreptă de spate să adulmece aerul. Primăvara, când le-am plantat, mi rosea totul a proaspăt și a nou, și asta era minunat. Iar acum miroase a copt și a gata, și este un alt fel de a fi minunat.

Connor îndreptă spre Iona o privire răutăcioasă în timp ce săpa.

– Să spui asta și când o să te pună să speli toate astea și să le fierbi, sau să le opărești, sau ce naiba o fi.

– Nu te plângi când mănânci preparatele pe care le fac toată iarna din legumele pe care le pun la borcan sau la congelator. De fapt...

Se apropie, culese o roșie cărnoasă de pe tulpină și o mirosi.

– Mă gândesc ca diseară să gătesc rețeta mea de supă cu brânză cu mucegai și roșii.

Știind cât de mult îi plăcea, Branna zâmbi când Connor îi aruncă o privire critică.

– E o modalitate vicleană de a mă convinge să lucrez în continuare.

– Sunt o persoană vicleană.

Recoltarea legumelor o făcea să se simtă excelent. Chiar dacă mai culegea una și alta în timpul verii, aceea primă etapă din pregătirea bunătăților pe care avea să le țină la borcan pentru iarna ce se apropia îi dădea un minunat sentiment de împlinire.

Iar munca, din punctul ei de vedere, nu făcea decât să intensifice acel sentiment.

– Iona, ai putea să alegi vreo doi castraveți frumoși. Voi face câteva creme cosmetice mai târziu și voi avea nevoie de ei.

– Nu știu cum reușești să faci atât de multe. Ai grijă de casă, te ocupi de grădină, gătești, pregătești toate produsele pentru magazinul tău – administrezi o afacere. Plănuiești să distrugi răul.

– Poate e magie. Savurând parfumul lor, felul în care le simțea în palmă, Branna adăugă roșii în găleată.

Dar e adevărat că iubesc ceea ce fac, deci de cele mai multe ori nici nu prea simt că muncesc.

– Spune-i asta omului cu lopata, se plânse Connor, și fu ignorat.

– Ai și tu destule de făcut, îi spuse Branna Ionei. Nu pare să te deranjeze să îți petreci fiecare zi strângând bălegar de cal, cărând baloți de fân și paie, călărind prin păduri și sporovăind cu turiști care, cel mai probabil, îți pun zilnic aceleași întrebări. La care se adaugă orele de studiu și exercițiu pe care le-ai dedicat vrăjitoriei începând de iarna trecută, când de-abia reușeai să aprinzi un muc de lumânare.

– Și eu iubesc toate astea. Am o casă și un loc, un țel. Am o familie și un bărbat care mă iubește. Ridicând fața spre cer, Iona inspiră adânc. Și am magie. Nu aveam decât urme vagi de magie, nu o aveam decât pe Nan ca familie adevărată înainte să vin aici.

Trecu la castraveți, alese doi.

– Și mi-ar plăcea la nebunie să pot planta o mică grădină. Dacă aș învăța cum să pun conserve, atunci aș simți că mi-am făcut și eu partea când Boyle va sfârși prin a se ocupa de gătit aproape singur.

– Apartamentul lui Boyle asigură spațiu suficient pentru o persoană. Intenționați să stați acolo și după ce vă căsătoriți?

– O, e suficient deocamdată. Mai mult decât suficient pentru noi doi și aproape de tot și de toți cei care pe care vrem să-i avem aproape. Dar... dorim să ne întemeiem o familie și am prefera să nu amânăm.

Branna își aranjă pălăria de paie pe care o purta mai mult din tradiție decât din nevoia de a bloca soarele ce tot ieșea și intra printre norii albi și pufoși, într-o zi ce părea să țină mai mult de vară decât de toamnă.

– Atunci veți avea nevoie de o casă, nu doar de niște camere aflate deasupra garajului lui Fin.

– Ne gândim la asta, dar nici unul din noi nu vrea să renunțe la a fi aproape de voi toți sau de grajduri, așa că deocamdată doar ne gândim.

Aplecându-se să își continue treaba, Iona culese un dovleac galben aprins.

– Mai întâi avem de planificat nunta, iar eu nici măcar nu m-am hotărât în privința rochiei sau a florilor.

– Dar ai deja în minte o imagine cu ceea ce îți dorești pentru amândouă.

– Am un fel de viziune a rochiei pe care mi-o doresc. Cred – Connor, te avertizez din start, asta o să te plictisească de moarte.

– Au reușit deja cartofii să o facă.

Îi scoase din bulgărele de pământ săpat pentru a-i pune în găleată.

– În fine, îmi doresc o rochie albă și lungă, dar cred că una mai degrabă în stil de epocă decât ceva mulat și modern. Fără trenă sau voal, mai simplă, dar oricum frumoasă. Ceva ce ar fi putut purta bunica ta – dar ușor actualizată. Nan mi-ar da-o pe a ei, dar e de culoarea fildeșului și eu îmi doresc albă, iar ea e mai înaltă – și, ei bine, pur și simplu nu mă atrage, oricât de mult mi-ar plăcea să port o rochie de familie.

Luă o roșie cherry, vârând-o caldă în gură.

– Doamne, cât e de gustoasă. În fine, am căutat pe internet să îmi fac o idee, iar după Samhain sper că ea și cu tine, și cu Meara putem merge la o adevărată vânătoare de rochii.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Și florile?

– Și subiectul ăsta l-am întors pe toate părțile, apoi mi-am dat seama... îmi doresc florile tale.

– Ale mele?

– Mă refer la felul în care arată florile tale, grădinile tale.

Îndreptându-se din nou de spate, Iona flutură din mână spre amestecul vesel de cârciumărese, degetarițe, begonii, călțunași.

– Nu anumite soiuri sau culori. Pe toate. Acea explozie de culoare și veselie, exact așa cum reușești să le plantezi tu, astfel încât să pară nestudiate și fericite, și năucitor de frumoase în același timp.

– Atunci ai nevoie de Lola.

– Lola?

– E florăreasă, are un magazin aproape de Galway City. Este una dintre clientele mele. Îi vând borcane

întregi de cremă de mâini, fiindcă pregătirea buchetelor e o muncă criminală pentru mâini. Și comandă adesea și lumânări angro pentru a le integra în aranjamentele ei pentru nunți. E o adevărată artistă cu florile, îți dau cuvântul meu. Îți dau numărul ei de telefon, dacă vrei.

– Vreau. Pare perfectă.

Iona aruncă o privire spre Connor. Acesta era ghemuit pe pământ, studiind un cartof ca și cum ar fi avut imprimat pe coajă răspunsul la toate întrebările.

– Te-am avertizat că te voi plictisi de moarte.

– Nu, nu e vorba de asta. M-ai făcut să mă gândesc la familie, la grădini și la flori. Și la vioreaua pe care Teagan mi-a cerut să o plantez la mormântul mamei ei. Nu am făcut-o.

– E prea riscant să mergem la căsuța Sorchei acum, îi aminti Branna.

– Știu asta. Și totuși, e tot ce mi-a cerut. A ajutat la vindecarea Mearei și tot ce mi-a cerut a fost să plantez florile.

Punând jos găleata, Branna se duse la el și se lăsă pe vine pentru a fi la același nivel.

– Și o vom face. Vom planta vioreaua – un hectar întreg de flori, dacă asta îți dorești. Îi vom aduce un omagiu mamei ei, care e și mama noastră. Dar nici unul dintre noi nu are voie să se apropie de căsuța Sorchei până după Samhain. Vreau să-mi promiți asta.

– Nu mi-aș risca viața și, făcând asta, să v-o risc pe-a noastră, a tuturor. Dar gândul mă apasă, Branna. Era doar o fetiță. Și arăta ca tine, Iona. Și mă uit la tine, îi spuse Brannei, exact cum mă uitam la Brannaugh a Sorchei, și puteam să văd cum va arăta peste alți zece ani, și să văd cum arătai tu la vârsta ei. Era prea multă tristețe și responsabilitate în ochii ei, așa cum e adesea prea multă și într-ai tăi.

– După ce vom face ceea ce am jurat să facem, mâhnirea și responsabilitatea vor lua sfârșit. Îl strânse scurt de mâna murdară. Vor ști și ei asta, la fel ca și noi. Sunt sigură.

– De ce nu putem vedea eu și cu tine împreună? Și cu Iona cei trei? De ce nu putem vedea cum se termină?

– Știi răspunsul la asta. Atâta timp cât mai există alegere, sfârșitul nu e niciodată bătut în cuie. Ceea ce are el și tot ceea ce s-a întâmplat înainte ne încețoșează vederea, Connor.

– Noi suntem lumina. Iona se ridică lângă găleata de păstăi, pământul de grădină pătându-i genunchii jeanșilor și inelul pe care i-l dăduse Boyle scânteindu-i pe deget. Indiferent cu ce va veni el, indiferent cum va veni, noi vom lupta. Și vom învinge. Cred asta. Și o cred fiindcă o crezi și tu, îi spuse lui Connor. Fiindcă toată viața ta te-a adus în punctul acesta, știai că așa va fi, și crezi. El e doar un tiran și un ticălos ascunzându-se în spatele unei puteri pentru care a încheiat un pact cu vreun diavol. Ce suntem noi? Își puse o mână pe inimă. Ceea ce avem noi e din sânge și din lumină. Îl vom nimici cu acea lumină și îl vom arunca în iad. Știu asta.

– Bine spus. Și uite. Branna îl înghionti ușor pe Connor. Iat-o pe Iona oferindu-ne propriul discurs de Ziua Sfântului Crispin.

– A fost bine spus. E doar o mâhnire de care nu mă pot scutura. O promisiune neîndeplinită încă.

– Una ce va fi îndeplinită, îi spuse Branna. Și nu doar asta și săpatul cartofilor ți-au creat dispoziția asta – una proastă, care e rară pentru tine. Cumva te-ai certat cu Meara?

– Nicidecum. E totul grozav. Poate îmi mai fac griji din când în când legat de atenția prea mare pe care i-o acordă Cabhan. Când e vorba de unul dintre noi, putem răspunde cu aceeași armă, magie contra magie. Ea nu are decât inteligență și curaj, și o sabie dacă se întâmplă să o aibă.

– De care se servește cu îndemânare, plus că poartă toate pietrele tale protectoare, are cu ea toate talismanele pe care i le-am confecționat. Mai mult nu avem ce să facem.

– Am avut sângele ei pe mâinile mele. Coborî privirea spre ele acum, văzu roșul umed al sângelui Mearei în loc de solul bogat, întunecat. Descopăr că nu pot să las asta deoparte, să uit, așa că îmi vine să îi trimit mesaje de vreo șase ori pe zi, inventând vreun pretext stupid, doar ca să mă asigur că e teafără.

– Ți-ar da una de te-ar lăsa lat, dacă ai face așa ceva.

– Știu bine asta.

– Și eu îmi fac griji în privința lui Boyle. Iar pe el nici măcar nu l-a băgat cu adevărat în seamă Cabhan. Este normal, adăugă Iona, să fim îngrijorați pentru cei doi oameni la care ținem și care nu au același arsenal la dispoziție ca noi. Se uită la Branna. Și tu ești îngrijorată.

– Și eu, da. Chiar și știind că nu putem face nimic în afară de ceea ce am făcut deja, tot îmi fac griji.

– Dacă te ajută, te asigur că petrec mult timp cu ea pe durata zilei de lucru. Și când iese cu câte un grup – încă de când a urmărit-o lupul –, împletesc un talisman în coama calului ei.

Connor zâmbi.

– Serios?

– Ea îmi face pe plac, și Boyle la fel. Am început să le adaug tuturor cailor, cât de des reușesc. Mă face să mă simt mai bine când trebuie să îi las singuri peste noapte.

– Eu i-am dat o loțiune, acum câteva zile, am rugat-o să o folosească zilnic, să o testeze pentru mine. Acum Branna zâmbi. Am fermecat-o.

– Cea care miroase a caise și a miere? Este încântătoare. O sărută pe Branna pe obraji. Deci ăsta este un multumesc la nivel magic și oarecum romantic. Ar fi trebuit să știu că voi două o să adăugați precauții proprii. În ceea ce mă privește, Roibeard nu o scapă nici o clipă din priviri, în afară de cazul în care e deja cu mine.

– Ei bine, las-o în grija lui Merlin pentru vreo oră – Fin ar fi dispus. Și du-te la vânătoare cu șoimul tău. Sprijinindu-se cu o mână de umărul lui, Branna se ridică. Pune cartofii în pivnița mică și ieși puțin cu șoimul tău. Presupun că v-ar prinde bine amândurora puțin timp împreună.

– Cum rămâne cu fiertul și opăritul, și toate celelalte?

– Ești scutit.

– Și supa?

Ea râse, îl lovi ușor în cap cu pumnul.

– Uite ce mă gândesc eu. Spune-i lui Boyle că voi avea nevoie de Meara aici pe la... Branna ridică privirea spre soare, calculând ora. Trei ore ar fi suficient. Apoi voi restul, ar trebui să ajungeți pe la șase jumătate. Vom avea supa ta și o salată de rucola fiindcă am s-o pun pe Iona să o taie proaspătă, niște pâine neagră și prăjitură cu cremă.

– Prăjitură? Ce ocazie e asta?

– Vom organiza o *céili*. Ar fi trebuit demult să facem o petrecere aici.

Ștergându-și mâinile pe pantaloni, Connor se ridică în picioare.

– Văd că ar fi cazul să mă las cuprins de proasta dispoziție mai des.

– Nu va funcționa și a doua oară. Du-te și pune bine cartofii, găsește-ți șoimul și întoarce-te la șase jumătate, te rog.

– O să fac toate astea. Mulțumesc.

Branna se întoarse, culese mai multe roșii, având în vedere că acum avea să pregătească supa pentru șase persoane, și îi aruncă o privire Ionei după plecarea lui Connor.

– El nu știe încă, spuse Iona. Ți-ar spune dacă ar ști. Măcar ție, dacă nu altcuiva. Deci nu știe că este îndrăgostit de ea.

– Nu știe încă, dar e pe-aproape. Cu siguranță o iubește de-o viață, deci o să-i ia ceva timp să își dea seama că e un alt fel de dragoste decât a crezut.

Branna își îndreptă privirea spre căsuță, se gândi la el, se gândi la Meara.

– Ea e singura cu care își va dori vreodată să trăiască o viață, să-și trăiască viața. Și alte femei au fost capabile și chiar i-au atins inima, însă nimeni în afară de Meara nu ar putea să i-o frângă.

– Ea nu ar face-o niciodată.

– Îl iubește și l-a iubit dintotdeauna. Iar el e singurul cu care își va dori vreodată să trăiască o viață, să-și trăiască viața. Dar ea nu crede la fel de mult ca el în dragoste sau în puterea ei. Dacă poate avea încredere în ea însăși și în el, se vor face fericiți unul pe celălalt. Dacă nu poate, își va frânge singură inima și pe a lui.

– Eu cred în dragoste și în puterea ei. Și cred că, atunci când va avea de ales, Meara o va căuta, se va agăța de ea și o va prețui.

– Sper, mai mult decât sper aproape orice altceva, că ai dreptate. Branna expiră zgomotos. Între timp, ei doi încă nu și-au dat seama de ce nimeni altcineva pe lumea asta nu i-a făcut vreodată să simtă ceea ce simt acum. Inima e un lucru aprig și misterios. Hai să ducem toate astea înăuntru, să le spălăm. Am să-ți arăt cum să începi supa, apoi vom vedea cât apucăm să punem în borcane până sosește Meara.

Meara sosi la timp și prost dispusă.

După ce veni cu pași mari până în bucătărie, își puse mâinile în șolduri, se încruntă la borcanele lucioase de legume colorate ce se răceau pe masă, la supa ce fierbea înăbușit pe aragaz.

– Ce-i cu toate astea? Dacă m-ai chemat să fac muncă de bucătărie, ai să fii crunt dezamăgită. Mi-a ajuns cât am muncit azi în general.

– Aproape am terminat, spuse Branna pe un ton agreabil.

– Eu beau o bere.

Meara porni la fel de hotărâtă spre frigider și își scoase o sticlă de Smithwick.

– E totul în regulă la grajduri?

Meara mârâi spre Iona.

– În regulă? O, sigur că a fost mai mult decât în regulă, fiindcă am avut o zi de vară în octombrie și fiecare muncitor de om de pe o rază de cincizeci de kilometri a decis că nimic altceva nu ar fi mai plăcut decât să își petreacă ziua călărind. Dacă nu ieșeam la plimbare cu câte un grup, eram la grajduri, țesălând caii sau cărând fân înăuntru și afară.

Flutură berea prin aer înainte de a o deschide.

– Ba lui Caesar i-a mai şi dat prin cap să-l muşte de fund pe Rufus, iar asta după ce i-am spus spanioloaicei care îl călărea să lase puţin spaţiu între cai. Aşa că apoi m-am trezit pe cap cu o spanioloaică aproape isterică şi de-abia reuşeam să o înţeleg, fiindcă era isterică în spaniolă, şi jumătate din conversaţie o purta dând din mâini aşa că hăţurile se tot agitau, ceea ce i-a dat lui Caesar impresia că doamna are chef de un galop.

– O, Doamne!

Iona rată tentativa de a părea îngrijorată, înăbuşindu-şi un hohot de râs.

– O, sigur că e amuzant pentru tine.

– Doar puţin, fiindcă ştiu că a fost totul în regulă şi că nu i-ai fi dat voie să urce pe Caesar dacă nu ar fi ştiut să călărească.

– În ciuda isteriilor ei, călărea ca un nenorocit de conchistador, şi bănuiesc că de la bun început a încercat să ajungă la galop. Din fericire, eu eram călare pe Alastar al tău şi am ajuns-o din urmă cu uşurinţă. Râniea până la urechi, deşi a încercat să ascundă asta când l-am prins pe Caesar de căpăstru şi l-am oprit. Şi vă jur... Acum arătă cu degetul, cu faţa lividă. Vă jur că cei doi cai au râs cu poftă pe tema asta. Luă câteva înghiţituri lacome de bere. Iar după episodul ăsta, am avut de ieşit cu cinci adolescenţi. Cinci adolescente. Şi despre asta nu pot vorbi, altfel s-ar putea să mă apuce pe mine istericalele în spaniolă. Şi tu, împunse aerul din nou, arătând acuzator spre Iona. Tu ai avut o zi liberă în care te-ai jucat prin grădini, şi asta fiindcă te culci cu şeful.

– Sunt aşa o stricată.

– Ei bine, eşti. Meara bău din nou. Şi de asta refuz acum să ajut la bucătărie sau în grădină, iar dacă avem de făcut vrăji, voi avea nevoie înainte de cel puţin încă o bere.

Branna aruncă o privire spre borcane când auzi un trio de pocnete discrete – un semn că toate capacele se închiseseră.

– Ăsta e un sunet bun. Nu e nimic de lucru. Ne luăm liber azi.

De data aceasta, Meara bău încet.

– Cumva e vrăjită şi ea? o întrebă pe Iona. Sau a dat iama în whisky?

– Nici una, nici alta, dar ar trebui să bem şi nişte whisky mai târziu. Organizăm o *céili*.

– O *céili*?

– Am terminat cu prima parte a strângerii recoltei şi cu pusul în borcane. Am avut o zi de vară în octombrie. Branna îşi uscă mâinile şi apoi întinse prosopul de bucătărie. Deci pregăteşte-te să cânţi, Meara, şi scoate-ţi pantofii de dans. Am chef de distracţie.

– Eşti sigură că nu e o vrajă?

– Am lucrat şi ne-am frământat, am plănuit şi am urzit. E timpul să luăm o noapte de pauză. Să sperăm că o să ne audă muzica şi o să-i ardă urechile.

– Nu te contrazic. Cu un aer mai contemplativ acum, Meara sorbi din nou din bere. Detest să risc să îţi stric această rară dispoziţie, dar ar trebui să-ţi spun că l-am văzut de două ori azi – ca umbră. Prima dată ca om, apoi ca lup. Doar privindu-mă, nimic mai mult de atât. Dar cu siguranţă e suficient pentru a-mi pune nervii la încercare.

– Exact ăsta e şi scopul lui, aşa că o să-i arătăm că nu poate să ne împiedice să trăim. Şi că veni vorba de asta, vreau să veniţi amândouă până sus.

– Eşti plină de surprize şi mistere, decise Meara. Ceilalţi ştiu că ai de gând să organizezi o petrecere? întrebă ea, în timp ce începură să urce scările.

– O să le spună Connor.

Branna le conduse în dormitorul ei, unde, spre deosebire de cel al lui Connor, totul era în perfectă ordine.

Ea avea cea mai mare cameră – construită după cerinţele ei când ea şi Connor extinseseră căsuţa. Zugrăvise pereţii într-o nuanţă tare de verde pădure care, adăugându-se chenarului întunecat, din scoarţă de copac, îi dădea adesea impresia că dormea în inima pădurii. Alese lucrările de artă cu grijă, păstrând acelaşi ton

fantezist cu picturi ce reprezentau sirene și zâne, dragoni și elfi.

Se răsfățase cu patul, cu un nod celtic întreit sculptat în tăblia înaltă de la capul și de la picioarele patului. O grădină de perne forma o moviliță pe plapuma albă și groasă. La picioarele patului se afla un cufăr, confecționat și vopsit de străbunicul ei, în care se aflau cele mai importante unelte ale profesiei ei.

Branna scoase un cârlig lung din dulap și, petrecându-l prin mica crăpătură din tavan, trase în jos trapa și scările spre pod.

– Trebuie să aduc ceva. Nu lipsesc decât un minut.

– Camera asta are întotdeauna un aer atât de liniștit.

Iona se apropie de ferestrele ce dădeau spre câmpii și pădure, până la întinderea de dealuri verzi de dincolo de acestea.

– Fac treabă bună împreună Branna și Connor. O invidiez pentru baia din cameră, cu vana aia mare și o masă de toaletă uriașă. Bineînțeles, eu dacă aș avea o asemenea masă în baia mea, ar fi toată plină cu diverse lucruri. Iar a ei are...

Meara se apropie de ușă, aruncând rapid o privire înăuntru.

– O vază elegantă plină de cale, săpunuri fine pe o farfurioară, trei lumânări albe groase pe suporturi de argint superbe. Aș spune că e vorba de vrăjitorie, dar e pur și simplu obsedată de ordine.

– Bine ar fi dacă m-aș molipsi puțin și eu de la ea, spuse Iona, în clipa în care Branna apăru pe scări cu o cutie albă, mare. O, dă-mi voie să te ajut.

– Mă descurc, nu e grea. Puse cutia albă pe plapuma albă. Deci, când am discutat despre nunți și rochii, și flori și toate alea, mi-a venit ideea asta.

După ce deschise cutia, dădu la o parte straturi peste straturi de hârtie de împachetat, apoi scoase o rochie albă, lungă.

Icnetul Ionei fu exact reacția pe care sperase să o obțină.

– O, e minunată. Pur și simplu superbă.

– E, într-adevăr. Străbunica mea a purtat-o în ziua nunții ei, și m-am gândit că s-ar putea să se potrivească și pentru a ta.

Făcând ochii mari, Iona se dădu brusc înapoi.

– Nu aș putea. Nu aș putea, Branna, ar trebui să fie pentru tine, pentru nunta ta. A fost străbunica ta.

– Și e în egală măsură din sângele tău ca și dintr-al meu. Mie nu mi s-ar potrivi, deși e foarte frumoasă. Nu este stilul meu. Iar ea era micuță și firavă, așa ca tine.

Înclinând capul, Branna ridică rochia în fața Ionei.

– Am să te rog să o încerci – te rog, fă-mi pe plac. Dacă nu-ți vine bine, dacă nu e ceea ce îți dorești, nu e nici o problemă.

– Încearc-o, deci, Iona. Arzi de nerăbdare.

– Bine, bine! O, ce distractiv e. Începu să se dezbrace, aproape țopăind de bucurie. Nu m-am așteptat nici o clipă că azi o să încerc o rochie de mireasă.

– Porți lenjerie pentru luna de miere.

Meara ridică din sprâncene văzând sutienul de dantelă albastru-deschis și slipul asortat de pe Iona.

– Mi-am cumpărat o întreagă colecție nouă. S-a dovedit a fi o investiție excelentă.

Râse când Branna o ajută să pășească în rochie.

– Încheie nasturii de la spate, vrei te rog, Meara? spuse Branna, în timp ce Iona își trecu cu grijă brațele prin mânecile subțiri de dantelă.

– Sunt un milion de nasturi, și atât de mărunți, ca niște mici perle elegante.

– Străbunica mea a fost Siobhan O'Ryan, care s-a căsătorit cu Colm O'Dwyer și i-a fost mătușă bunicii tale, Iona, dacă am reținut eu bine. Lungimea este potrivită, fiindcă vei avea tocuri în picioare, îmi închipui.

Branna scutură straturile de tul tivit cu dantelă.

– Parcă a fost făcută pentru tine, după cât de bine îți vine, spuse Meara, continuând să încheie nasturi.

– O, e atât de frumoasă.

Zâmbindu-şi în oglinda înaltă a Brannei, Iona îşi trecu uşor degetele peste corsajul de dantelă, coborându-le peste fusta dreaptă, în straturi.

– Gata! Asta-i tot, spuse Meara, închizând şi ultimii nasturi în dreptul cefei Ionei. Eşti o adevărată priveliştе, Iona.

– Aşa e. Chiar aşa e.

– Fusta e perfectă, cred. Dând din cap, Branna se învârti în jurul Ionei, în timp ce verişoara ei se răsuci într-o parte şi cealaltă pentru a face fusta să fluture. Caldă, romantică, sofisticată exact cât trebuie, dar nu prea mult. Dar mă gândesc că, în ceea ce priveşte corsajul, i-ar prinde bine câteva modificări. Este mult prea demodat şi mult prea cuminte. O rochie de epocă e una, o rochie care să te acopere până la bărbie este altceva.

– O, dar nu putem s-o modificăm. Ai păstrat-o atâta timp.

– Modificările se pot modifica din nou. Răsuceşte-te odată încoace. O răsuci pe Iona, întorcând-o cu spatele la oglindă. Astea ar trebui să dispară.

Branna coborî mâinile peste mâneci, făcându-le să se evapore, îi aruncă o privire Mearei.

– Deja e mai bine. Şi spatele rochiei? Nu crezi...

Branna strânse din buze în timp ce Meara schiţă un V adânc, apoi, dând din cap, îl desenă ea, până chiar deasupra taliei.

– Da, are o spinare puternică şi minunată şi ar trebui să o scoată în evidenţă. Acum corsajul.

Înclinând capul când într-o parte, când în cealaltă, Branna se învârti în jurul Ionei. Eventual aşa...

Modifică rapid corsajul într-un decolteu drept chiar deasupra sânilor şi adăugă nişte bretele subţiri.

Meara îşi încrucişă braţele.

– Îmi place!

– Mmm, dar nu e chiar ce trebuie.

Reflectând, imaginându-şi, Branna încercă un stil pe un umăr, cu doar o umbră de mâneci la baza umărului. Se dădu puţin mai în spate pentru a o studia cu Meara.

Clătinară amândouă din cap.

– Nu aş putea doar să...

– Nu!

Şi amândouă îi aruncară refuzul exact când Iona îşi dădu să arunce o privire peste umăr.

– Cea pe care ai făcut-o prima dată a fost de departe mai bună.

– A fost, dar...

Branna închise ochii pentru o clipă până se formă imaginea. Apoi, deschizându-i, îşi flutură încet mâinile peste corsaj.

– Aşa! Meara îşi puse o mână pe umărul Brannei. Nu o atinge. Las-o să se uite acum.

– În regulă. Dacă nu îţi place, e suficient să spui. Întoarce-te, aruncă o privire.

Iar acea privire fu pe deplin grăitoare. Nu mai era doar un zâmbet încântat acum, ci şi un suspin uluit, urmat de o strălucire intensă.

Corsajul fără mâneci, realizat din dantelă de un alb ivoriu, avea un decolteu în formă de inimă. Din dreptul taliei pe care se mula, tulul tivit cu dantelă cădea în straturi calde, romantice.

– Îi place, spuse Meara râzând.

– Nu, nu, nu. O ador, mai mult decât pot spune. O, Branna!

În ochi îi scânteiară lacrimi când întâlni în oglindă privirea verişoarei ei.

– Spatele a fost ideea mea, îi aminti Meara, punând-o pe Iona să se întoarcă puţin să se uite.

– O! O, Meara. E fabuloasă! E minunată. Este cea mai frumoasă rochie din lume.

Făcu o piruetă, râzând printre lacrimi.

– Sunt mireasă.

– Aproape. Hai să ne mai jucăm puţin.

– O, te rog. Aproape ca pentru a o proteja, Iona îşi încrucişă braţele peste corsaj. Branna, o ador exact aşa cum e.

– Nu cu rochia, fiindcă nu ar putea fi mai bună pentru tine. Nu vrei voal, ai spus, şi sunt de acord. Ce-ai zice de ceva de genul ăsta?

Își trecu un deget peste claia de păr blond a Ionei, fă când să-i apară un curcubeu de mici boboci de trandafir pe o cordeluță scânteietoare.

– Asta se potrivește cu rochia și cu tine, cred – și cev pentru urechile tale. S-ar putea ca Nan a ta să aibă exac ceea ce-ți trebuie, dar deocamdată... Adăugă mici ste din diamante. Așa mai merge.

„O rochie", își spuse Branna, „potrivită pentr o revărsare de soare și o scânteiere de lună. Potrivi tă pentru o zi de dragoste și promisiuni, și o noapte de desfătare."

– Nu am cuvinte să îți mulțumesc pentru astă Nu e vorba doar de rochie – cum arată, ceea ce e mai presus de orice aș fi sperat vreodată. Ci și pentru că e din familie.

– Ești a mea, îi spuse Branna, la fel cum e și Boyle. Îl petrecu un braț în jurul taliei Mearei. Ești a noastră.

– Formăm și noi un cerc, noi trei. Meara o luă pe Iona de mână. Este foarte important să știm și să prețuim asta. Dincolo de orice altceva, suntem și noi un cerc.

– Iar asta e mai presus de orice am sperat cândva. În ziua când am să mă căsătoresc cu Boyle, cea mai fericită zi din viața mea, veți fi amândouă alături de mine. Vom sta noi trei, cei trei și toți șase. Nimic nu poate știrbi asta.

– Nimic nu poate și nu va putea, confirmă Branna.

– Și acum înțeleg de ce ai decis să sărbătorești. Dă-le naibii de istericale în spaniolă, anunță Meara. Am chef să cânt și să-mi încalț pantofii de dans.

capitolul 15

Bucătăria mirosea a mâncare și a focul de turbă din vatră. Era luminoasă, alungând prin strălucirea intensă festivă, întunericul ce se apăsa pe ferestre. Câinele era întins lângă foc, sprijinindu-și capul mare pe labe și privindu-și familia cu un ochi amuzat.

Aerul răsuna de muzica plină de cimpoaie și coarde ce se revărsa din micuțul iPod din bucătărie, în timp ce făceau ultimele retușuri mâncării. Vocile se amestecau și se împleteau, cântec și conversație, în timp ce Connor o învârtea pe Iona într-un dans rapid.

– Sunt încă atât de neîndemânatică!

– Nu ești deloc, îi spuse el. Ai doar nevoie de mai mult exercițiu. O învârti o dată, apoi și a doua oară când ea râse, apoi i-o trecu plin de finețe lui Boyle. Ia-o la o învârteală, omule. Ți-am pregătit-o eu deja.

– Și am să-i rup degetele de la picioare când am să calc pe ele.

– Poți să fii și ușor când te străduiești.

Boyle se mulțumi să zâmbească și ridică berea.

– Nu am băut suficiente halbe pentru asta.

– O să ne ocupăm și de acest aspect.

Connor o prinse pe Meara de mână, îi făcu cu ochiul, apoi execută un pas rapid și complicat, făcându-și cizmele să clămpăne și să țăcăne pe podeaua de lemn lucioasă.

Iar Meara înclină capul – acceptând fără un cuvânt provocarea. Repetă pasul lui. Două secunde mai târziu țăcăneau, tropăiau, țopăiau perfect pe ritmul muzicii și, își spuse Iona, după vreo coreografie energică din mintea lor.

Îi privi stând față în față, cu trunchiurile drepte și nemișcate, în timp ce picioarele lor păreau să zboare.

– E ca și cum s-ar fi născut dansând.

– Nu știu ce să spun despre familia Quinn, comentă Finn, dar clanul O'Dwyer a avut dintotdeauna înclinații muzicale. Mâini, picioare, voci. Cele mai bune *céilie* din împrejurimi erau întotdeauna cele găzduite de familia O'Dwyer.

– O adevărată magie, spuse ea cu un zâmbet.

Privirea lui alunecă spre Branna, zăbovind pentru o clipă.

– Din toate punctele de vedere.

– Dar familia Burke? Ei dansează?

– Așa se zvonește. Eu, unul, mă descurc mai bine când îmi țin mâinile pe o femeie. Și cum Boyle nu o face, sunt obligat să acționez eu.

O surprinse pe Iona trăgând-o în brațele lui, învârtind-o rapid, apoi lansându-se într-o serie de pași care o făcură să se oprească. După un moment de stângăcie, Iona înțelese și reuși să țină pasul cu el destul de bine, lăsându-i brațele să o conducă.

– Aș spune că și cei din neamul Burke se descurcă foarte bine.

Când Fin o răsuci pe călcâie, Iona levită la câțiva centimetri de podea, făcându-l să râdă.

– La fel și verișoara din America. De-abia aștept să dansez cu tine la nunta ta. S-ar putea să fiu nevoit să îi iau locul mirelui în această privință, în timp ce el va rămâne pe margine.

– Acum văd că într-adevăr nu am de ales, altfel mă voi trezi făcut de râs de Finbar Burke.

Boyle i-o smulse pe Iona din brațe și rezolvă problema picioarelor lui mai puțin talentate ridicând-o în brațe și începând să se învârtă.

Iar Branna se trezi stând față în față cu Fin.

Connor observă momentul și strânse mâna Mearei într-a lui.

– Vrei? o întrebă Fin.

– Tocmai voiam să pun cina pe masă.

– O dată, spuse el și o luă de mână.

Aveau un fel anume, reflectă Connor, un fel de a aluneca firesc pe muzică, deodată, sincronizați, ca și cum ar fi fost făcuți să se miște împreună.

Inima lui caldă suferea pentru ei, pentru amândoi, fiindcă din fiecare pas al lor scânteia dragostea. În jurul bucătăriei, se roteau, alunecau, se roteau, având ochi doar unul pentru celălalt, relaxați și fericiți așa cum fuseseră cândva.

Lângă el, Meara se opri și ea și își sprijini capul pe umărul lui. Preț de o clipă fermecătoare, totul era bine în lume. Totul era așa cum fusese cândva și cum putea avea să fie din nou. Apoi Branna se opri, și, deși zâmbea, acea clipă fermecătoare se spulberă.

– Bun, sper că v-ați făcut toți poftă de mâncare.

Fin îi murmură ceva în irlandeză, însă duios și încet, iar Connor nu înțelese. Zâmbetul ei alunecă spre tristețe când îi întoarse spatele.

– Vom avea din nou muzică după mâncare, și este vin din belșug. Cu mișcări vioaie, Branna dădu muzica mai încet. În seara asta nu e loc de muncă sau griji. În seara asta avem mâncare proaspătă din grădină și Iona noastră a făcut supa.

Acest anunț provocă o tăcere prelungă, încremenită, ce păru să plutească în aer până când Iona lăsă să-i scape un hohot de râs.

– Ei, haideți! Nu gătesc chiar atât de rău.

– Bineînțeles că nu, spuse Boyle, cu aerul unui om pregătindu-se pentru o sarcină dificilă, nefericită. Se apropie de aragaz și vârî lingura ca să guste direct din oală. Gustă, ridică din sprâncene, gustă din nou. E bună. Este chiar foarte bună.

– Nu știu cât te poți baza pe părerea unui bărbat îndrăgostit, spuse Connor. Dar vom mânca.

Mâncară pe îndestulate din grădină, păstrară conversația relaxată și se feriră de orice subiect întunecat. Vinul curse fără oprelişti.

– Și cum îi merge mamei tale în Galway? o întrebă Fin pe Meara.

– Nu sunt pregătită să spun că a hotărât să rămână, dar e tot mai aproape. Am discutat cu sora mea, care e foarte surprinsă că e un aranjament reușit – cel puțin deocamdată. Mama mea lucrează în grădină și are grijă să arate minunat. Și s-a împrietenit puțin cu o vecină care e și ea pasionată de grădinărit. Dacă ai putea să păstrezi căsuța încă puțin...

– Oricât ai nevoie, o întrerupse Fin. Mă gândesc să fac câteva modernizări la ea. Când ai suficient timp, Connor, am putea să discutăm despre câteva lucrări acolo.

– Întotdeauna am suficient timp pentru așa ceva. Mi-au lipsit provocarea și distracția de a construi și a repara de când am terminat lucrările la căsuță. Într-adevăr, ai făcut supa, Iona, fiindcă e mai mult decât bună.

Cu aceste cuvinte, mai luă un polonic din supier
– Branna m-a supravegheat asemenea lui Roibea
m-a îndrumat pas cu pas.
– Sper că vei ține minte acei pași, fiindcă am să-ți
să o prepari și acasă.
Încântată, Iona îi rânji lui Boyle.
– Va trebui să plantăm roșii. Mă descurc destul
bine în grădină. Am putea încerca vreo câteva anul
tor – în ghivece pe terasă.
– Sigur, poate găsim ceva cu o bucățică de pămâ
până atunci, și vei putea avea o grădină adevărată.
– S-ar putea să fiți prea ocupați cu nunți și luni
miere primăvara viitoare ca să puteți planta roșii, rem
că Meara.
– Și avem aici mai mult decât suficiente pentru a
împărți, adăugă Branna. Nu ați găsit o casă care să
convină mai mult decât unde stați acum?
– Nu încă, și nici nu ne grăbim cu asta, spuse Bo
aruncându-i o privire Ionei.
– Nu ne grăbim, confirmă ea. Ne place să fim apro
pe de voi toți și de grajduri. De fapt, suntem amân
hotărâți să rămânem aproape, deci până găsim c
care să răsune exact pe notele noastre, ne place exa
unde suntem.
– Când îți construiești propria casă sunt m
șanse să răsune exact pe acele note, după cum știu
experiență.
Fin turnă din nou vin, în toate paharele.
– Tu ai scris o nenorocită de operă când ți-ai constr
it casa, comentă Boyle.
– Și ce distractiv a fost să particip la asta, își am
Connor. Deși Fin s-a arătat în toate la fel de moftu
ca mătușa ta Mary, de la alegerea gresiei, la mânere
dulăpioarelor.
– Tocmai asta face din construcție un efort satisf
cător, dacă nu ești prea grăbit. Există o bucată de p
mânt în spatele locuinței mele, continuă Fin, pe care
casă ar putea fi cuibărită confortabil între copaci da
i-ar plăcea cuiva o asemenea idee. Și aș fi dispus să vân
o parcelă unor vecini buni.

– Vorbești serios?
Lingura Ionei zdrăngăni în bol.
– În ceea ce privește vecinii buni, da. Nu-mi doresc
să mă trezesc pe cap cu unii răi, chiar dacă e spațiu
destul între noi.
– O căsuță în pădure. Cu ochii scânteind, Iona se
întoarse spre Boyle. Am putea fi niște vecini excelenți.
Am putea fi niște vecini *fantastici*.
– Când ai cumpărat acel pământ, spuneai că rostul
tău e de a împiedica alți oameni să își ridice case în
jurul tău.
– Alți oameni sunt una, îi spuse Fin lui Boyle. Prie-
tenii și familia – și partenerii – sunt cu totul altceva.
Putem arunca o privire pe acolo la un moment dat,
dacă te interesează.
– Presupun că acum e prea repede, spuse Iona râzând.
De altă parte, habar nu am cum să proiectez sau să
construiesc o casă.
– Norocul tău că ai câțiva veri care se pricep, sub-
linie Connor. Iar eu cunosc câțiva meșteri buni pe
aici și prin împrejurimi, dacă decideți să optați pentru
una. Ceea ce mie mi-ar conveni de minune, adăugă el,
dacă mă întreabă cineva. Pot să ies cu șoimii acolo, așa
cum fac acum, și am și avantajul de a intra la un bol
de supă.
– El gândește cu stomacul, comentă Meara. Dar cam
are dreptate. Ar fi un loc minunat pentru o căsuță, și
exact unde vreți voi să fie. E o idee bună, Fin.
– O idee bună, dar încă nu a pomenit absolut nimic
de preț.
Fin îi zâmbi lui Boyle, ridicând paharul.
– Vom ajunge și la asta – după ce aruncă o privire și
mireasa ta.
– Un om de afaceri șiret, așa ai fost dintotdeauna,
spuse Branna. Ea se va îndrăgosti și va plăti orice preț.
Dar o spuse cu umor, nu cu răutate. Și e într-adevăr
o idee bună. Mai mult, m-a salvat de o dilemă, fiind-
că bucata de pământ din spatele acestei case e pentru
Connor. Dar cum și Iona face parte din familie, chiar
nu știam cum să procedez în această privință – deși...

m-am plimbat pe acolo de nenumărate ori, şi niciodată nu mi-a inspirat numele Ionei. Nu reuşeam să mi te imaginez alături de Boyle construindu-ţi o casă acolo, deşi ai fi fost suficient de aproape să vezi propria noastră casă, şi e un loc drăguţ cu o priveliştе minunată. Nu am reuşit niciodată să înţeleg de ce simţeam asta. Acum înţeleg. Tu vei avea căsuţa ta în pădure.

Ridică la rândul ei paharul.

- Fiţi binecuvântaţi.

După-masă, Branna îşi scoase vioara şi îşi împlet vocea cu cea a Mearei. Doar cântece vesele şi pline de vioiciune. Connor îşi aduse toba *bodhrán* din camer adăugând un ritm tribal. Spre surpriza şi încântarea Ionei, Boyle dispăru pentru câteva momente şi se întoarse cu un acordeon.

- Ştii să cânţi? Iona căscă gura la Boyle, la micu instrument din mâinile acestuia. Nu ştiam că po să cânţi!

- Eu nu pot, nici măcar o singură notă. Dar Fin poate

- Eu nu am mai cântat nici o singură notă, de câţiv ani, protestă Fin.

- Şi cine e vinovat?

Boyle îi puse instrumentul în braţe.

- Cântă, Fin, îl încurajă Meara. Să fie o *seisiún*, o cântare adevărată.

- Atunci să nu vă plângeţi dacă o zbârcesc.

Îi aruncă o privire Brannei. După o clipă, ea ridică din umeri, bătu din picior şi începu ceva vesel şi ţopător. Râzând, Connor îşi lăsă degetele şi beţele să danseze pe toba colorată.

Fin prinse ritmul şi linia melodică şi li se alătură.

Muzica răsună, întreruptă doar de câte un pahar de vin sau de discuţii privind următorul cântec. Iona căuta înfrigurată un carneţel.

- Am nevoie de numele câtorva cântece! Le vom da la recepţia de nuntă. Sunt atât de vioaie şi vesele. Imaginându-se în rochia de mireasă perfectă, dansând cu Boyle pe acea muzică fericită şi energică, înconjurat

de prieteni şi familie, Iona îi zâmbi radioasă. Aşa cum va fi şi viaţa noastră împreună.

Când Meara scoase o exclamaţie lungă, exagerată, de duioşie, Boyle o sărută zgomotos pe Iona.

Şi astfel, în bucătăria caldă şi luminoasă domnea râsul şi muzica, o sărbătoare sfidătoare a vieţii, a viitorului, a luminii.

Afară, întunericul se adânci, umbrele se întinseră, iar ceaţa se târî pe pământ.

În furia lui, în pizma lui, făcu tot ceea ce îi stătu în putere pentru a sufoca acea casă. Dar protecţiile construite cu grijă îl respinseră, astfel că nu putu decât să stea posomorât, plănuind furios să distrugă strălucirea - căutând şi tot căutând orice crăpătură în cerc.

Meara trecu la apă pentru a-şi uda gâtul, aducându-i un pahar şi Brannei. Se simţea brusc obosită şi uşor beată. De aer avea nevoie, chiar mai mult decât de apă, îi spuse ea. Aer rece şi umed, şi întunecat.

- După Samhain, spuse Connor, vom organiza o petrecere adevărată, vom invita vecinii şi pe toţi cei din apropiere, aşa cum făceau mama şi tata. Aproape de Crăciun, ce zici, Branna?

- Cu un brad la fereastră şi lumini peste tot. Cu suficientă mâncare ca să vedem mesele gemând. Eu am o slăbiciune pentru Crăciun, deci mi-ar conveni.

Rar i se întâmpla lui Connor să se strecoare în mintea ei, dar acum o făcu. *E aproape, se învârte pe-aproape, încearcă din răsputeri. Îl simţi?*

Branna dădu din cap, dar continuă să zâmbească. *Muzica îl atrage ca pe o molie la lumină. Dar nu suntem pregătiţi, nu complet pregătiţi, să îl înfruntăm.*

Avem şansa să încercăm, şi nu ar trebui să o lăsăm să treacă.

Atunci spune-le celorlalţi, tot aşa. Ne vom încerca şansa şi vom spera că factorul-surpriză e suficient.

Connor văzu, la fel ca şi Branna, că Fin simţise deja acea presiune, acele degete întunecate zgâriind lumina. O văzu pe Iona tresărind, doar puţin, când îşi strecură gândurile în mintea ei.

Mâna ei o strânse pe a lui Boyle. Connor aruncă o privire spre Meara. În clipa în care își dădu seama că nu era acolo, o simți, o *văzu* întinzând mâna să deschidă ușa de la intrare a căsuței.

Teama i se încleștă în gât ca o gheară, aproape făcându-l să țâșnească sângele. O strigă, în minte și cu voce tare, și se năpusti afară din încăpere.

Aproape pe jumătate adormită, plutind pe umbre blânde și fine, Meara păși afară. Aici era ceea ce îi trebuia, aici era ceea ce simțea nevoia să aibă.

Întunericul, dens și tăcut.

Chiar în clipa în care dădu să inspire adânc, Connor o prinse de talie și aproape o aruncă înapoi în căsuță.

Totul se cutremură – podeaua, pământul, aerul. În fața ochilor ei uluiți, ceturile întunecate din fața ușii se arcuiră spre interior ca și cum ceva uriaș și groaznic s-ar fi împins cu toată greutatea în ele. Boyle trânti ușa, închizând afară și ceața teribilă, și mugetul surd – ca un vânt furios – ce răsună din ea.

– Ce s-a întâmplat? Ce e?

Meara încercă să îl împingă la o parte pe Connor, care se aruncase cu tot corpul peste al ei.

– Cabhan. Stai deoparte, îi strigă Branna, deschizând din nou ușa.

Afară se dezlănțuise furtuna, făcând umbrele să se schimonosească, să se înnoade. De sub ele răsunară un fel de țipăt strident și un vuiet născut dintr-o mie de aripi fâlfâind.

– Lilieci, nu-i așa? spuse Branna dezgustată. Nu-i decât să încerci, îi strigă ea, ținând pumnii pe lângă corp. Încearcă tot ce ai mai rău, apoi încearcă din nou. Dar asta este casa *mea* și nu îi vei trece niciodată pragul.

– Dumnezeule, șopti Meara, când ceața se risipi suficient pentru a vedea liliecii.

Ca un zid viu, ondulându-se, cu ochii roșii scânteind și aripile cu ghimpi fâlfâind.

– Stai aici, îi strigă Connor peste vacarm, apoi sări în picioare să i se alăture surorii lui.

Și cu el veniră și Iona și Fin, să formeze un front comun.

– Lumina noastră vă va schingiui, începu Connor.

– Și focul nostru vă va mistui, continuă Iona.

– Aici se împletește puterea a unu și trei în vecie, adăugă Fin.

– Voia noastră fie, încheie Branna.

Meara, trasă în spate de Boyle, privi liliecii aprinzându-se ca niște torțe. Se urî fiindcă se crispă când ripară, când se aprinseră, când corpurile lor fumegânde se schimonosiră.

Cenușa căzu ca o ploaie neagră, biciuită de vântul teribil. Apoi se lăsă liniștea.

– Nu ești bine-venit aici, murmură Branna, apoi închise ferm ușa.

– Ești rănită?

Acum că pericolul trecuse, Connor se lăsă în genunchi lângă Meara.

– Nu, nu. Dumnezeule, eu l-am lăsat înăuntru. Eu am deschis ușa acelei grozăvii?

– Nu a ajuns nimic înăuntru. Dar Connor o strânse în brațe, apăsându-și buzele pe părul ei. Nu ai deschis nimic în afară de ușă.

– A trebuit să o fac. Simțeam că nu mai pot să respir și aveam nevoie de – tânjeam după – întuneric și liniște. Strângându-și pumnii, îi apăsă pe tâmple. S-a folosit de mine din nou, a încercat să se folosească de mine ca să te rănească pe toți.

– Și a eșuat, spuse Iona vioaie.

– El te crede slabă. Uită-te la mine. Fin se lăsă pe vine lângă ea. El te crede slabă fiindcă ești femeie și nu ești luptătoare. Dar se înșală, fiindcă nu e nimic slab în tine ca la tine.

– Și totuși s-a folosit de mine.

– Voia să ieși din casă, să treci dincolo de protecții și talismane. Connor îi dădu la o parte părul de pe față. A încercat să te ademenească afară, departe de noi. Nu ca să se folosească de tine, draga mea, ci ca să te rănească. Fiindcă îl înfurie ceea ce facem noi aici.

Muzica, lumina, bucuria simplă a toate acestea. Te-ar fi rănit, dacă ar fi putut, chiar şi pentru asta.

– Eşti sigur? Muzica, luminile? Meara se uită de la Connor la Branna şi înapoi. Atunci, vom cânta şi mai tare şi, dacă mi-ai face favoarea să accepţi, foloseşte orice mijloc pentru a face luminile şi mai intense.

Connor o sărută, ajutând-o să se ridice în picioare.

– Nu, nu există nici urmă de slăbiciune în tine sau la tine.

Târziu în noapte, epuizaţi de atâta muzică şi dans, Connor o strânse aproape în patul lui. Nu părea capabil să se desprindă de ea. Mintea îi repeta obsesiv imaginea aceea – expresia ameţită de pe chipul ei când păşise din lumină în întuneric.

– Se foloseşte de trucuri ale minţii şi are suficienţi aşi în mânecă, e suficient de abil să se strecoare printre scuturi. În timp ce vorbea, îşi trecu un deget peste mărgelele pe care le purta ea. Vom găsi ceva mai puternic.

– Nu îl atacă şi pe Boyle în acelaşi fel. Oare Fin are dreptate? E din cauză că nu sunt bărbat?

– Îşi caută victimele mai mult printre femei, nu-aşa? L-a ucis pe bărbatul Sorchei, desigur, dar l-a ucis pe Daithi pentru a o chinui pe ea, pentru a-i frânge inima şi spiritul. Şi a chinuit-o neîntrerupt în acea ultimă iarnă. Istoria spune că răpea fete de la castel şi din împrejurimi.

– Şi totuşi, băiatul, Eamon, e cel pe care a încercat să îl distrugă.

– Dacă ar elimina băiatul, le-ar face pe fete mai vulnerabile în faţa lui. O vrea pe Brannaugh – şi pe cea din trecut, şi pe Branna noastră. Simt asta de fiecare dată când îl las înăuntru.

Meara se foi.

– Îl laşi înăuntru?

– În mintea mea – puţin. Sau când reuşesc să mă strecor, aşa cum face şi el, şi să ajung într-a lui. Este frig şi e întuneric, şi e atât de plin de foame şi furie, încât mi-e greu să desluşesc ceva.

– Dar a-l lăsa să intre, chiar şi pentru o clipă, e periculos. Ar putea să îţi vadă şi el gândurile, nu-i aşa – să le folosească împotriva noastră? Împotriva ta.

– Am soluţii pentru a evita asta. El nu are ceea ce am eu, doar o fărâmă. Nici ceea ce are Eamon, şi ar fi încântat să îi soarbă băiatului întreaga putere, să o ia pentru el.

Cu gesturi leneşe, o mângâie pe părul despletit. În ciuda a tot ce se întâmplase, se simţea ciudat de fericită doar să fie lângă ea, cu trupurile calde şi apropiate şi vocile şoptite în întuneric.

– Ne-a hărţuit prea puţin înainte să vină Iona. Cu Fin a fost neobosit din ziua când i s-a imprimat prin foc semnul de pe umăr.

– El nu vorbeşte niciodată despre asta, Fin al nostru, sau doar rar.

– Cu mine vorbeşte, spuse Connor, şi uneori cu Boyle. Dar nu, chiar şi aşa o face rar. Lucrurile s-au schimbat complet când semnul lui Cabhan s-a întipărit în carnea lui. Şi s-au schimbat din nou complet când a apărut Iona. S-a concentrat pe ea atunci, câteva săptămâni, fiindcă era nu doar femeie, ci şi atât de crudă şi de lipsită de experienţă, şi de-abia descoperea tot ce avea în ea şi cum să-şi folosească puterea. A crezut-o slabă şi pe ea.

– Iar ea i-a dovedit că se înşală.

– După cum ai făcut-o şi tu în repetate rânduri deja. O sărută pe frunte, pe tâmplă. Dar nu va renunţa să încerce. Dacă îţi face rău ţie, ne face rău tuturor. Asta poate să vadă suficient de limpede, chiar dacă nu înţelege, fiindcă el nu a iubit niciodată, în toată existenţa lui. Cum o fi oare, să exişti atâta timp, de atâtea ori o viaţă de om, şi să nu cunoşti niciodată iubirea, ce înseamnă să o oferi, să ţi se ofere?

– Există oameni care trăiesc fără ea – sau care trăiesc o viaţă fără ea – şi asta nu-i împinge să chinuie şi să ucidă.

– Nu vreau să spun că asta ar fi o scuză. Acum se ridică într-un cot pentru a o privi. Poate să arunce o vrajă asupra unei femei şi să îi posede corpul, să-i soarbă

puterea dacă are. Dorință fără iubire – fără urmă de iubire pentru nimeni sau nimic – asta e întunericul. Iar cei care își petrec viața doar cu atât? Probabil sunt ființe triste sau malefice. Inima e cea care ne permite să trecem peste momentele dificile, și tot ea ne dă bucurie.

– Branna spune că puterea ta vine din inimă.

Cu infinită blândețe, Meara desenă o cruce în dreptul ei.

– Ea așa consideră, și are dreptate. Nu aș putea exista dacă nu aș putea simți. El simte. Dorință și furie și lăcomie, fără nimic care să îndulcească toate astea. Să ia ceea ce avem noi nu îi va fi de-ajuns. Nimic nu îi va fi vreodată de-ajuns. El vrea să cunoaștem și noi întunericul pe care îl cunoaște el, să suferim în el.

Gândul o făcu să se înfioare în sinea ei, prin urmare se lipi mai tare de el.

– Ai văzut asta în mintea lui?

– O parte. Unele lucruri le văd pur și simplu. Și în seara asta, pentru o clipă, am știut ce simțea – și era un fel de bucurie teribilă că te va smulge de la mine, de la noi. De la tine însăți.

– Te-am auzit în mine – în mintea mea. El nu m-a strigat pe nume, nu de data aceasta, dar tu da. Te-am auzit strigându-mă pe nume și m-am oprit doar o fracțiune de secundă. Simțeam că stau pe o margine, trasă în două direcții. Apoi m-am trezit sub tine pe podea, dar nu știu în ce direcție m-aș fi dus.

– Eu știu, și nu doar fiindcă nu există nici urmă de slăbiciune în tine. Din cauza asta. Își aplecă ușor capul, își trecu blând, foarte blând, buzele peste ale ei. Fiindcă e mai mult decât dorință.

Teama se stârni ca o înfiorare de aripi în stomacul ei.

– Connor...

– E mai mult, șopti el, și îi prinse gura.

Blând, atât de blând și tandru, buzele lui ademenitor-le pe ale ei să cedeze, seducând-o pas cu pas, dureros de lent. Dacă puterea lui venea din inimă, se folosi de ea acum, saturând-o în emoție pură.

Ea ar fi încercat să îl refuze – nu, nu era calea potrivită pentru ea, nu putea fi. Dar el o împingea deja pe marea de dulceață, de scânteiere, în lumină.

Mâinile lui, ușoare ca aerul, o mângâiară cu blândețe și, chiar și cu o atingere atât de delicată, stârniră în ea focul.

Încet, atât de încet și atâtător, cuvintele lui rugând-o să creadă ceea ce nu crezuse niciodată. Să aibă încredere în acel lucru de care se temea și pe care îl nega.

În iubire, în simplitatea ei, în puterea ei. În permanența ei.

Nu era pentru ea. Nu, nu era pentru ea – își spuse acest lucru, dar se lăsă să alunece pe norii ei mătăsoși. Ceea ce oferea el, ceea ce aducea, ceea ce promitea era irezistibil.

Pentru o clipă, pentru o noapte, i se abandonă iubitul. I se abandonă lui. Iar el primi, dar cu blândețe, și oferi mai mult la rândul lui.

Connor știuse, încă din clipa în care ea stătuse între întunericul lui Cabhan și lumina lui. Atunci cunoscuse adevărul deplin al iubirii. Înțelesese că venea încărcat de teamă și de riscuri. Știuse că era posibil să se piardă în labirintul ei, acceptase că avea să își croiască drum printre umbrele ei, să se hrănească din lumina ei și să își trăiască viața îmbrățișându-i momentele fericite, momentele grele, perioadele de calm, obstacolele neașteptate.

Alături de ea.

O viață întreagă de prietenie nu îl pregătise pentru această schimbare, această trecere tulburătoare de la o afecțiune firească la ceea ce simțea pentru ea.

Sufletul lui pereche. Singura. Iar acest lucru avea să îl prețuiască.

Nu îi ceru să îi răspundă cu aceleași cuvinte – aveau să vină. Deocamdată, faptul că îi cedă fu suficient. Acele suspine întretăiate, acel tremur, bătăile zgomotoase, neregulate, ale inimii ei.

Ea se ridică, înălțându-se și plutind pe un val de plăcere absolută, încât păru să îi umple corpul cu lumină albă, pură.

Apoi fu rândul lui să o umple, să îi ofere mai mult și mai mult, și mai mult, până când lacrimile îi împăienjeniră vederea. Când ajunse pe culme, când se agăță preț de câteva secunde magnifice de acea margine luminoasă și scânteietoare, îi auzi vocea, din nou în minte.

Asta e mai mult, îi spuse el. *Asta e iubire.*

– De ce îți stârnește atât de multă neliniște?

– Poftim? Meara se holbă la el, apoi se uită în jurul ei. Unde suntem? Asta... Asta este căsuța Sorchei. Visăm?

– E mai mult decât un vis. Iar iubirea e mai mult decât minciuna care încerci tu să crezi că ar fi.

– E căsuța Sorchei, dar se află sub plantele cățărătoare ce cresc în jurul ei. Iar acum nu e momentul să vorbim despre iubire și minciuni. El ne-a adus aici?

Își scoase sabia, recunoscătoare că o însoțise în visul care nu era vis.

– Iubirea e sursa luminii.

– Luna e sursa luminii, și putem să ne bucurăm că e plină, indiferent unde și când am fi. Se întoarse încet în cerc. E aproape? Îl simți?

– Dacă nu poți să crezi că mă iubești, ar trebui să crezi că te iubesc. Nu ți-am spus niciodată nici o minciună, sau nu una care să conteze, în toată viața ta.

– Connor. Își vârî sabia în teacă, dar rămase cu mâna pe mânerul ei. Ți-ai pierdut mințile?

– Le-am trezit la viață. Îi rânji. Tu ești cea care și-a pierdut mințile, fiindcă nu ai curaj să le culegi de jos și să te ții de ele.

– Eu sunt cea care are sabia în mână, așa că ai grijă ce spui despre curajul meu.

El nu făcu decât să o sărute înainte ca ea să îl îmbrâncească.

– Nu e nici urmă de slăbiciune în tine sau la tine. Inima ta e mai puternică decât crezi și va fi a mea.

– Nu am de gând să stau aici, tocmai aici, și să discut prostii cu tine. Mă duc înapoi.

– Nu pe acolo.

Connor o luă de braț când se întoarse.

– Știu bine drumul.

– Nu pe acolo, repetă el. Și încă nu e momentul, căci știu că vine.

Degetele ei se strânseră pe mânerul sabiei.

– Cabhan.

Connor îi opri mâna în care ținea sabia înainte să apuce să o tragă din teacă și își scoase din buzunar piatra albă. Strălucea ca o lună mică în palma lui.

– Nu. Eamon e cel care vine.

Îl privi apărând călare în micul luminiș, nu un tânăr acum, ci un bărbat. Foarte tânăr, dar înalt și drept și semănând atât de mult cu Connor, încât inima ei tresări.

Își purta părul mai lung și împletit la spate. Veni în liniște, călare pe un roib solid care, după cum i se părea ei, ar fi putut traversa în galop jumătate de țară fără a obosească.

– Bună seara, vere, îi strigă Connor.

– Și ție, și doamnei tale.

Eamon descălecă lin. În loc să își priponească roibul, îi puse pur și simplu frâiele peste spate. Felul în care se opri calul, ca o statuie sculptată în lumina lunii, arăta clar că nu avea să se îndepărteze sau să țâșnească pe neașteptate de lângă stăpânul lui.

– A trecut ceva timp pentru tine, observă Connor.

– Cinci ani. Surorile mele și bărbații lor locuiesc în Ashford. Brannaugh are doi copii, un fiu și o fiică, și un alt fiu ce stă să se nască. Teagan este grea. Cu primul ei copil.

Se uită spre căsuță, apoi spre piatra de mormânt a mamei lui.

– Și astfel ne-am întors acasă.

– Să vă luptați cu el.

– E cea mai fierbinte dorință a mea. Dar el este în timpul tău, iar ăsta e un adevăr ce nu poate fi negat.

Înalt și drept, cu ochiul de șoim la gât, Eamon se uită din nou la mormântul mamei lui.

– Teagan a venit aici înaintea mea. A văzut-o pe cea care se va naște din ea. A văzut-o privind în timp

ce Teagan îl înfrunta pe Cabhan. Noi suntem cei trei primii, dar ceea ce suntem, ceea ce avem, vă vom transmite vouă. Asta e tot ce pot să văd.

– Noi suntem șase, spuse Connor. Cei trei și alți trei. Milady, bărbatul verișoarei mele și un prieten, un prieten puternic. Și fiindcă băiatul era bărbat acum, își spuse Connor, sosise timpul să vorbească despre acest lucru. Prietenul nostru Finbar Burke. E din sângele lui Cabhan.

– Poartă semnul?

Precum Meara, Eamon puse o mână pe mânerul sabiei.

– Nu prin propriile fapte, nici din propria dorință.

– Sângele lui Cabhan...

– Mi-aș lăsa viața în mâinile lui, și am și făcut. I-aș încredința viața doamnei mele, și o iubesc mai presus de rațiune – deși ea nu mă crede. Suntem șase, repetă Connor, iar el e unul dintre noi. Ne vom lupta cu Cabhan. Îl vom nimici. O jur.

Connor scoase sabia Mearei și, luând-o, se apropie de piatra de mormânt. Își crestă palma, lăsând lichidul roșu să picure pe pământ.

– Jur pe sângele meu că îl vom nimici.

Vârî mâna în buzunar și nu fu surprins să găsească vioreaua. Folosi sabia pentru a săpa o mică groapă, sădind-o.

– O promisiune făcută și îndeplinită.

Agită aerul cu un deget, strânse umezeala din el și lăsă sângele și apa să se reverse pe pământ.

Dându-se în spate, privi alături de ceilalți cum planta crescu, iar florile se înmulțiră.

– I-am întors spatele și am plecat. Eamon își ațintise privirea asupra mormântului. Nu am avut de ales și așa a dorit și ne-a cerut ea. Acum mă întorc acasă bărbat. Orice pot face, orice putere mi s-a oferit, am s-o fac, am s-o folosesc. O promisiune îndeplinită. Îi întinse o mână lui Connor. Nu pot să am încredere în acest vlăstar al lui Cabhan, dar am încredere în tine și ai tăi.

– El e al meu.

Eamon se uită la mormânt, la flori, la căsuță.

– Atunci sunteți șase. Își atinse amuleta, geamăna celei pe care o purta Connor, apoi piatra de pe șnurul de piele pe care i-o dăduse Connor. Tot ceea ce suntem e însoțește. Sper să ne revedem, după ce se termină toate astea.

– După ce se termină, consimți Connor.

Eamon încălecă, apoi îi zâmbi Mearei.

– Ar trebui să-l crezi pe vărul meu, căci ceea ce spune vine din inimă. Adio.

Întoarse calul, plecând la fel de tăcut precum venise.

Meara dădu să răspundă ceva – și se trezi cu o zvâcnire în patul lui Connor. Acesta stătea lângă ea, studiindu-și palma însângerată cu un zâmbet pieziș.

– Isuse Hristoase. Nu știi niciodată unde ai să aterizezi când te culci lângă unul ca tine. Ai grijă! Ai să pătezi așternuturile cu sânge.

– Rezolv eu.

Își frecă palma pe palmă, opri sângerarea și închise mâna puțin adâncă.

– Ce-a fost asta? întrebă Meara.

– O scurtă vizită în familie. Câteva întrebări, câteva răspunsuri.

– Ce răspunsuri?

– Încă încerc să aflu. Dar floarea e plantată, așa cum mi-a cerut Teagan, deci asta este suficient deocamdată. Arăta chipeș și în formă, nu-i așa, Eamon al nostru?

– Tu spui asta fiindcă semănați. Cabhan probabil știe că s-au întors.

– Ei nu îl nimicesc, dar nici el nu îi nimicește pe ei. Ca în cazul florilor, deocamdată ne ajunge să știm asta. Nouă ne e sortit să îl nimicim, și asta știu sigur.

– Și de unde știi?

– O simt. Își duse un deget la inimă. Am încredere în ceea ce simt. Spre deosebire de tine, de exemplu.

După ce îi aruncă o privire nerăbdătoare, Meara se dădu furtunos din pat.

– Trebuie să merg la lucru.

– Ai timp să mănânci ceva. Nu e cazul să-ţi faci g... fiindcă nu am timp suficient să te iscodesc cum se c... ne în privinţa sentimentelor tale. Dar vom avea vr... şi pentru asta, şi destul de curând. Te iubesc până l... obsesie, Meara, şi chiar dacă e o surpriză pentru m... sunt fericit să fiu surprins.

Ea îşi strânse hainele.

– Pui într-o lumină romantică întreaga poveste şi c... peşti totul laolaltă cu magie şi riscuri, şi sânge, şi s... Mă aştept să-ţi vii în simţiri cât de curând şi, deoc... dată, eu mă duc la baie, apoi mă pregătesc să m... la lucru.

Se îndepărtă cu paşi mari. El rânji în urma ei, am... să se poată delecta cu priveliştea spatelui ei când p... prin uşa băii pe care o împărţea cu Iona.

El îşi venise în simţiri, îşi spuse – deşi îi luase ap... pe toată viaţa să ajungă aici. Putea să aştepte să aju... şi ea.

Între timp... Îşi studie palma vindecată. Avea de r... flectat la ceva.

capitolul 16

Femeile erau o enigmă permanentă pentru min... lui Connor, dar misterele lor şi resorturile lor sec... reprezentau o parte din atracţia nesfârşită pe care o ex... citau asupra lui.

Se gândi la femeia pe care o iubea. Curajoasă şi dir... tă în orice privinţă – mai puţin când era vorba de ini... Iar acolo se zbătea ca o pasăre prinsă în capcană şi la f... de dornică de a zbura şi a se îndepărta dacă i se ofer... cea mai firavă cale de scăpare.

Şi totuşi, acea inimă rămânea puternică şi loia... şi sinceră.

O enigmă.

O speriase, nu încăpea îndoială, atunci când l... declarase sentimentele. O iubea, iar pentru el iub... rea adevărată apărea doar o dată în viaţă şi dura pen... totdeauna.

Totuşi, deşi ar fi preferat să o vadă zburând liberă – deocamdată – mai mult decât lovindu-se de gratiile colivi... ei, îl trezi pe Boyle.

Trimiţându-l pe Boyle la grajduri cu Meara – mai devreme decât ar fi fost nevoie pentru oricare dintre ei –, realiza două lucruri deodată. Meara o să fie însoţită de prietenul ei, iar ei trei ar fi avut puţin timp să discute în linişte.

Ploaia biciuia copacii şi dealurile, şiroind pe la feres... re. Lăsă câinele afară şi ieşi şi el, făcând un tur în jurul căsuţei – aşa cum făcuseră şi cu o seară înainte – pentru a se asigura că nu mai rămăsese nici o urmă din vraja lui Cabhan.

Florile surorii lui erau deschise, afişând culori îndrăzneţe, sfidătoare, în aerul întunecat, cu iarba din spatele lor alcătuind o pătură verde, groasă. Şi tot ce simţea în aer era ploaia, era vântul, era magia puternică şi limpede, la crearea căreia contribuise şi el, şi care forma un cerc protector în jurul a tot ceea ce era al lor.

Când se opri la şopronul lui Roibeard, şoimul îl întâmpină frecându-şi uşor capul de obrazul lui – dragoste simplă şi firească.

– Ai să fii cu ochii în patru, nu-i aşa? Connor mângâie cu dosul încheieturilor de la degete pieptul şoimului. Bineînţeles că da. Ia o pauză acum şi du-te să vânezi cu Merlin, fiindcă suntem toţi în siguranţă deocamdată.

Drept răspuns, şoimul îşi deschise aripile, înălţându-se. Descrise un cerc în văzduh, apoi ţâşni spre păduri şi dispăru.

Connor ocoli casa din nou şi intră pe uşa de la bucătărie, ţinând-o deschisă când apăru şi Kathel în urma lui.

– Ţi-ai terminat patrularea, nu-i aşa? La fel şi eu. Mângâie câinele cu o singură mişcare prelungă. Presupun că nu eşti dispus să urci şi să o înghiontoleşti uşor pe Branna, ca să mă scuteşti de pregătirea micului dejun?

Kathel se mulțumi să îi arunce o privire cât se poate de seacă pentru un câine.

– Nici nu mă așteptam la altceva, dar trebuia să încerc.

Acceptându-și soarta, Connor hrăni câinele și schimbă apa din bol. Aprinse focurile în bucătărie, în camera de zi, chiar și în atelier, apoi fu nevoit să calculeze că nu mai putea să tragă de timp și se apucă de treabă.

Puse șunca să sfârâie, tăie câteva felii de pâine, bătu ouăle.

Tocmai turna ouăle în tigaie când apărură Iona și Branna împreună – Iona îmbrăcată să meargă la lucru, iar Branna încă în hainele cu care dormise și afișând expresia încruntată de dinainte de cafea.

– Toată lumea s-a trezit atât de devreme. Cunoscând regulile, Iona o lăsă pe Branna să ajungă prima la cafea. Iar Boyle și Meara au plecat deja.

– Ea voia să se schimbe și i-a promis lui Boyle că o să pregătească ceva la micul dejun drept răsplată că a dus-o până acolo.

– Ai grijă la ouăle alea, Connor, ai să le arzi, spuse Branna, așa cum făcea întotdeauna când el pregătea micul dejun.

– Ba n-am să le ard.

– De ce simți nevoia să dai focul la maxim indiferent ce naiba gătești?

– Așa e mai rapid, de-aia.

Și, la naiba, aproape le arse fiindcă Branna îi distrase atenția.

Le turnă pe un platou lângă slănină, adăugă câteva felii de pâine prăjită, apoi puse totul în mijlocul mesei.

– Dacă te-ai fi trezit mai devreme, ai fi putut să îți le pregătești pe placul tău. Acum ai să le mănânci cum îmi plac mie, și cu plăcere.

– Arată grozav, spuse Iona veselă și, pieptănându-și cu degetele claia de păr, se așeză.

– Ah, nu te gudura pe lângă el doar fiindcă a pregătit ceva de mâncare, și pentru prima dată de câteva săptămâni.

Branna se așeză lângă ea, scărpinându-l pe Kathel pe urechi.

– Nu e gudurat atunci când ți-e foame. Iona își umplu farfuria. O să ni se anuleze o mulțime de programări azi. Arătă din cap spre ploaia constantă, torențială. Ploaia este și rece. În mod normal, mi-ar părea rău pentru asta, dar azi cred că ne-ar prinde bine tuturor timpul liber suplimentar.

Gustă din ouă. Erau... „ferme", decise ea.

– Dacă se va dovedi o zi atât de liberă pe cât mă aștept eu, continuă ea, probabil pot să plec de la lucru mai devreme. Aș putea să vin să lucrez cu tine, Branna, dacă dorești.

– Am de terminat niște pomezi, având în vedere că ieri nu am lucrat la asta. Va trebui să termin cu ele și să le duc la magazin. Dar voi ajunge înapoi pe la amiază, cred. Eu și Fin am terminat modificările la poțiunea pe care am folosit-o de solstițiu. E mai puternică decât era, dar la vrajă mai avem de lucru, la fel și la sincronizare, și la tot nenorocitul de plan.

– Avem timp.

– Zilele se scurg una după alta. Iar el devine tot mai îndrăzneț. Ceea ce a încercat noaptea trecută...

– Nu a funcționat, nu-i așa? îi dădu Connor replica. Ce-a mai rămas acum din liliecii lui malefici, în afară de cenușă spulberată de vânt și spălată de ploaie? Și toată povestea asta mi-a dat vreo două idei.

– Idei?

Branna ridică ușor ceașca de cafea.

– Da, și am și o poveste de spus. L-am căutat pe Eamon în vise, și el pe mine. Așa că, până la urmă, ne-am găsit reciproc.

– L-ai văzut din nou.

Connor dădu din cap spre Iona.

– Așa e, și am tras-o și pe Meara după mine. Era bărbat, avea vreo treisprezece ani, și mi-a spus că trecuseră unsprezece ani de ultima dată când m-a văzut. Brannaugh a trei copii și un al treilea pe drum, iar Teagan este însărcinată cu primul.

– Era însărcinată – Teagan, adăugă Iona, când am văzut-o eu, în visul meu.

– Îmi aduc aminte, deci probabil că eu am ajuns acum în același timp din lumea lor ca și tine. S-a întâmplat la fel ca pentru tine, la căsuța Sorchei.

– Știi că nu ai ce să cauți acolo, se răsti Branna, în vise sau altfel.

– Sincer, nu știu să-ți spun dacă a fost voința mea sau a lui, căci îți dau cuvântul că nu știu nici acum. Dar știam că suntem în siguranță acolo, în acel timp, altfel m-aș fi întors. Nu aș fi riscat viața Mearei din nou.

– În regulă. În regulă atunci.

– Se întorseseră acasă, continuă el, ungând pâinea prăjită cu gem, și era un sentiment dulce-amărui. Știa că îl vor înfrunta pe Cabhan și știu că nu îl vor învinge, că nu îl vor nimici, fiindcă el există aici în timpul nostru, în spațiul nostru. I-am spus că noi suntem șase și că unul dintre noi are sângele lui Cabhan.

– Și a primit bine vestea? întrebă Branna.

– Mă cunoaște. Connor se lovi cu o palmă peste inimă. Și are încredere în mine. În consecință, are încredere într-ai mei, iar Fin e al meu. Avea pandantivul pe care i l-am dat eu, precum și amuleta pe care o avem în comun. Eu aveam micuța piatră pe care mi-a dat-o el și, când am scos-o, mi-a strălucit în palmă. Ai avut dreptate în privința asta, Branna. Are putere.

– Ei bine, eu nu aș pune-o într-o praștie și să fac pe David în fața unui Goliat reprezentat de Cabhan, dar e bine să o ții la tine.

– Așa și fac. Mai mult, aveam vioreaua cu mine.

– Floarea lui Teagan, adăugă Iona.

– Am plantat-o, am udat-o cu sângele meu, cu apă pe care am stors-o din aer. Iar florile s-au deschis acolo, pe mormântul Sorchei.

– Ți-ai îndeplinit promisiunea. Iona coborî mângâietoare o mână peste brațul lui. Și le-ai oferit ceva ce conta.

– I-am spus că noi îi vom pune capăt, ceea ce și cred că se va întâmpla. Și cred că știu ceva ce ne-a scăpat la amândoi. Muzica, spuse el, și bucuria produsă de ea.

– Muzică, repetă Iona, în timp ce Branna se lăsă pe spate, cu o privire pătrunzătoare.

– Ce l-a atras aici noaptea trecută, atât de turbat, atât de îndrăzneț? Lumina noastră, da, și vom avea asta. Noi înșine, desigur. Dar am creat muzică, iar asta e o lumină în sine.

– Un zgomot vesel, spuse Iona.

– Așa e. Îl orbește – cu furia împotriva bucuriei noastre. De ce nu a reușit să îl vrăjească și pe el?

– Muzică. Am creat muzică și în noaptea aia primăvara trecută, mai ții minte, Iona? Eram doar eu și tu, și Meara mică. Eu mi-am adus vioara și am cântat, iar el bântuia afară, doar prin umbre și ceață. Atras de ea, spuse Branna, atras de muzică, deși o detesta – detesta faptul că aveam curajul să o creăm.

– Țin minte.

– O, asta e ceva ce pot folosi. Ochii Brannei se îngustară, buzele i se arcuiră. Da, asta va fi ceva de adăugat în ecuație. E un gând bun, Connor.

– E genial, spuse Iona.

– Tind să fiu de acord cu asta.

Ranjind, Connor înfulecă și ce mai rămăsese din ouă.

– Sunt sigură că și Meara a spus la fel.

– S-ar putea, când am să-i zic. Ideea nu mi-a venit decât azi-dimineață, adăugă el, iar ea ardea de nerăbdare să plece să-și vadă de-ale ei.

– De ce? Eu încă mai am aproape o jumătate de oră până trebuie să plec la muncă. Și, fiindcă avea timp, Iona se ridică să își ia o a doua cană de cafea. Dacă ar fi așteptat, eu și Boyle am fi putut... O! Făcu ochii mari. V-ați certat?

– Nu ne-am certat, nu. Ea a bătut rapid în retragere, după cum m-am și așteptat, când i-am spus că o iubesc. Fiind vorba de Meara, o să-i ia ceva timp să se obișnuiască cu toate astea.

– Ți-ai dat seama. Țopăind înapoi la masă, Ion[illegible] își petrecu brațele în jurul lui din spatele scaunu[illegible] Asta e minunat.

– Nu era nevoie să-mi dau seama... Sau poate că [illegible] se răzgândi el. Iar ea se apropie ceva mai încet de acee[illegible] concluzie. Va fi mai fericită când va ajunge acolo, [illegible] fel și eu. Dar, deocamdată, găsesc o oarecare plăcere [illegible] a o privi cum încearcă să se fofileze.

– Ai grijă, Connor, spuse Branna încet. Nu din ca[illegible] unei firi îndărătnice sau a unei minți încăpățânate [illegible] ea rezerve. E din cauza cicatricilor.

– Nu poate să-și trăiască viața negându-și prop[illegible] inimă din cauză că rahatul ăla de taică-său nu a a[illegible] niciodată așa ceva.

– Ai grijă, repetă Branna. Orice ar spune ea, orice [illegible] crede ea că simte, l-a iubit. Încă îl mai iubește, și de a[illegible] durerea nu a rămas niciodată în urmă cu adevărat.

Connor simți iritarea trimițându-i fiori pe [illegible] spinării.

– Eu nu sunt tatăl ei, și ar trebui să mă cunoască m[illegible] bine.

– O, nu, dragul meu, problema e că se teme să nu [illegible] ea așa – să nu fie ea ca tatăl ei.

– Asta-i o tâmpenie.

– Desigur. Branna se ridică și începu să strângă ma[illegible] Dar asta e povara pe care o poartă ea. Oricât de mult [illegible] iubi-o, și oricât m-ar iubi ea, nu am reușit niciodată [illegible] îi ridic această povară de pe suflet, nu cu totul. Sarc[illegible] asta îți revine ție.

– Și ai s-o faci. Iona se ridică din nou de la masă pe[illegible]tru a ajuta. Fiindcă iubirea, dacă pur și simplu refuzi [illegible] te dai bătut, învinge orice.

– Nu am să mă dau bătut.

Iona se opri să îl sărute pe creștet.

– Știu. Ouăle au fost bune.

– Nu aș merge chiar atât de departe, spuse Bran[illegible] dar am să spăl eu vasele, având în vedere că tu ai găti[illegible] oarecum.

– E în regulă atunci, fiindcă eu trebuie să îl chem [illegible] Roibeard și să merg la lucru.

[illegible] luă din cui jacheta și o șapcă, însoțit de zdrăngă[illegible] vaselor.

– Într-adevăr o iubesc, spuse el, fiindcă îi plăcea atât [illegible] mult să rostească acele cuvinte. O iubesc categoric.

– O, Connor, mare ticălos ești, știu că ai iubit-o [illegible]deauna.

[illegible] în ploaie spunându-și că sora lui avea dreptate. [illegible] dintotdeauna.

O dispoziție posomorâtă, nervi la limită și tendința [illegible] răutăcioasă nu puteau însemna decât repartizarea [illegible]ada de bălegar pentru compost.

„O zi mizerabilă pentru o muncă mizerabilă", își [illegible] Meara, schimbându-se în cele mai vechi cizme [illegible] de lucru, renunțând la jachetă în favoarea unei [illegible] mai groase de grajd. Pe de altă parte, se simțea [illegible] de mizerabil. Și cum nu putea nega că încercase [illegible] provoace pe Boyle la o ceartă, după ce se răstise la [illegible], mârâise la Iona și își petrecuse tot restul dimi[illegible] stând bosumflată – nu putea să îi reproșeze lui [illegible] că o trimisese să facă o muncă de rahat.

Dar o făcea oricum.

Boyle îi transferase Ionei plimbarea ei cu ghid – câte[illegible] persoane dârze din partea centrală a țării, care nu se [illegible] speriate de ploaia torențială. Mick avea o lecție [illegible]nej, deci nici acolo nu conta ploaia torențială câ[illegible] de puțin. Nu conta nici pentru Patty, care curăța [illegible]șamente, nici pentru Boyle, care se închisese în [illegible] lui.

Deci ei îi revenise sarcina de a tropăi prin ploaia to[illegible]ală și munca maiestuoasă de a întoarce grămada [illegible]legă.

[illegible] înfășură un fular în jurul gâtului, își trase șapca [illegible] pe cap și ieși greoi – cărând o lopată și un băț lung [illegible]etal – mult în spatele grajdurilor, la ceea ce era nu[illegible] cu prea puțină afecțiune, Muntele de Rahat.

Un grajd plin de cai producea din belșug materie pri[illegible] pentru munte, iar acest produs secundar – dacă voia [illegible]sească un termen pretențios – era ceva ce trebuia

gestionat. Iar persoanele înţelepte, cu grijă pentru natură, nu se mulţumeau doar să îl gestioneze. Îl foloseau.

Era un proces pe care ea îl considera util, în zilele normale. În zilele când nu era furioasă pe lume în general. În zilele când nu ploua cu găleata al dracului de tare.

Bălegarul, tratat corespunzător, devenea compost. Iar compostul îmbogăţea solul. Prin urmare, Fin şi Boyle amenajaseră un loc – suficient de departe încât trandafirii să nu ajungă până la grajd – destinat exact acestui scop.

Când ajunse la Muntele de Rahat, înjură, dându-şi seama că îşi lăsase iPod-ul şi căştile la grajd. Nu măcar nu avea să poată asculta muzică, să-i mai distragă atenţia.

Nu putea decât să bombăne în timp ce trăgea saci vechi şi goi de pe grămada mare, apoi începu să folosească lopata pentru a întoarce bălegarul.

Procedura corectă de obţinere a compostului necesita căldură pentru a distruge seminţele, paraziţii, pentru a transforma bălegarul într-un aditiv bogat. Era muncă pe care o făcuse de nenumărate ori, prin urmare continuă din reflex, adăugând îngrăşământ pentru a ajuta la descompunerea bălegarului, împingând straturile exterioare spre centru şi spre căldură, formând o a doua grămadă, înfigând adânc vergeaua pentru a asigura ventilaţie.

Cel puţin nu trebuia să mai tragă după ea şi furtunul, având în vedere că ploaia torenţială adăuga întreaga cantitate de apă necesară în amestecul mocirlos.

Un amestec mocirlos, reflectă ea, muncind din răsputeri. Era exact şi situaţia în care îi aruncase Connor pe amândoi.

De ce trebuise să implice şi iubirea în toate astea? Iubire şi promisiuni, şi idei despre un viitor şi o familie, alături de un „fericiţi până la adânci bătrâneţe”. Nu mergea totul bine? Nu se descurcaseră cât se poate de bine cu sexul, distracţia şi prietenia?

Acum el spusese toate acele cuvinte – şi atât de multe dintre ele în irlandeză. Un şiretlic intenţionat, îşi spusese

dând la lopată, întorcând şi întinzând. Un şiretlic pentru a-i pune inima pe jar. Un şiretlic pentru a o face să ofteze şi să cedeze.

O făcuse slabă – aşa era, fără îndoială –, iar ea nu ştia cum să reacţioneze în faţa slăbiciunii. Slăbiciunea era un duşman, iar el o împinsese în braţele acelui duşman. Şi, mai mult, o făcuse să-i fie frică.

Şi ea începuse totul, nu-i aşa? O, ea era singura vinovată pentru situaţie, pentru problemele pe care fără îndoială avea să le provoace pentru toată lumea.

Ea îl sărutase prima, nu putea nega acest lucru. Adusese în patul ei, schimbând ceea ce însemnau unul pentru celălalt.

Connor era un bărbat romantic – ştiuse şi acest lucru. Dar după cum îl văzuse zburând de la o femeie la alta, nu era în întregime vina ei că nu se aşteptase nici o clipă la declaraţii de iubire.

Aveau destule pe cap, nu-i aşa? Timpul rămas până la Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor se scurta cu fiecare zi, şi dacă aveau un plan real şi concret privind acea zi, ea încă nu îl auzise.

Optimismul lui Connor, hotărârea Brannei, furia inerioară a lui Fin, credinţa Ionei. Aveau toate acestea, plus loialitatea lui Boyle şi a ei.

Dar acestea nu constituiau o strategie împotriva magiei negre.

Şi în loc să-şi concentreze mintea pe găsirea acelor strategii şi tactici, Connor O'Dwyer era ocupat să-i spună lucruri cum că ea ar fi fost bătaia inimii lui, iubirea lui din vecie.

În irlandeză. În irlandeză, în timp ce făcea lucruri imposibile cu trupul ei.

Şi nu o privise fix în ochi în dimineaţa aceea, după ce se treziseră din acea lume de vis ciudată, şi îi spusese în faţă că o iubea?

Îi rânjise, îşi spuse ea acum înfuriindu-se. Ca şi cum ar fi da complet lumea peste cap era o glumă excelentă şi amuzantă.

Ar fi trebuit să-l îmbrâncească din pat, să cadă în genunchi. Aşa ar fi trebuit să facă.

O să lămurească lucrurile cu el, Dumnezeu îi era martor că avea s-o facă. Fiindcă nu voia să fie slabă, nici pentru el, nici pentru nimeni altcineva. Nu avea să fie slabă și speriată. Nu o să-și lase inima pusă pe jar ca să se trezească făcând promisiuni pe care ulterior avea să le încalce.

Nu o să-și permită să devină moale și naivă ca mama ei. Incapabilă să aibă grijă de ea însăși. Umilită și deplângând trădarea unui bărbat căzută ca o lovitură de secure.

Mai mult - mai grav - nu avea să-și permită să devină nepăsătoare și egoistă ca tatăl ei. Un bărbat care făcea promisiuni, ba chiar le îndeplinea, câtă vreme viața rămânea ușoară. Capabil să le încalce fără scrupule frângând și inimile celor care îl iubeau, când drumul devenea dificil.

Nu, nu avea să fie soția nici unui bărbat, povara nici unui bărbat, bătaia de inimă a nici unui bărbat. Mai ales a lui Connor O'Dwyer.

Fiindcă, Dumnezeu s-o aibă în pază, îl iubea mult prea mult.

Simți un hohot de plâns ridicându-i-se în piept și îl înăbuși cu brutalitate. Era ceva temporar, își promise singură, întinzând la loc sacii peste grămezile de compost. Acea senzație de foc arzând în inimă nu putea să dureze.

Nimeni nu ar fi putut să-i supraviețuiască.

O să fie din nou ea însăși, în curând, și la fel și Connor. Și toate acestea aveau să devină ca unul dintre acele vise ciudate care nu erau vise.

Își spuse că era mai calmă acum, că munca fizică îi făcuse bine. Avea să se întoarcă, să își ceară scuze de la Mick, în special, și apoi de la restul.

- Ți-ai ispășit pedeapsa, spuse ea cu voce tare și, făcând un pas în spate, se întoarse.

Și se trezi cu tatăl ei în față, zâmbindu-i.

- Iată-te, prințesa mea.

- Poftim?

O pasăre cânta în dud, iar trandafirii erau înfloriți ca pe un tărâm de basm. Adora grădinile de aici, culorile

parfumurile, sunetele păsărilor, cântecul fântânii în care apa se revărsa dintr-un urcior ținut de o femeie frumoasă.

Și adora toate colțurile neașteptate și umbrarele răcoroase în care se putea ascunde de frații ei dacă voia să fie singură.

- Erai pierdută în vise din nou și nu m-ai auzit strigându-te.

Râse, sunetul tunător făcându-i buzele să se arcuiască, deși din ochi îi țâșneau lacrimi.

- Nu poți fi aici.

- Un om are dreptul să-și ia liber într-o zi frumoasă pentru a fi cu prințesa lui. Continuând să zâmbească, își trase ușor coama nasului cu degetul arătător. Nu va mai trece mult până când toți băieții din comitat vor începe să dea târcoale pe aici, și atunci nu vei mai avea timp pentru bătrânul tău tată.

- Aș avea întotdeauna.

- Ce fată scumpă! O luă de mână, petrecându-și brațul pe sub al ei. Frumoasa mea prințesă țigancă.

- Mâna ta e atât de rece.

- Ai s-o încălzești tu.

Începu să se plimbe cu ea, învârtindu-se pe aleile de piatră, printre trandafiri și cupele cremoase ale calelor, albastrul dureros al lobeliilor, sub soarele ce se revărsa strălucitor precum interiorul unei perle sparte.

- Am venit doar ca să te văd pe tine, începu el, folosind acel ton confidențial, adăugând o ocheadă vicleană, așa cum făcea când avea să-i împărtășească vreun secret. Toată lumea e în casă.

Meara aruncă o privire spre ea, trei niveluri elegante de cărămidă, zugrăvite în alb, așa cum își dorise mama ei. Terasa largă era înconjurată la rândul ei de alte grădini, apoi dădea spre o pajiște verde și netedă pe care mamei ei îi plăcea să organizeze ceaiuri în zilele frumoase de vară. Numai sendvișuri minuscule și prăjituri cu glazură.

Și acolo era camera ei, își spuse Meara, ridicând privirea. Da, chiar acolo era camera ei, cu ușile franceze și micul balcon. „Un balcon de Julieta", îi spunea el.

Deci ea era prinţesa lui.

– De ce e toată lumea în casă? Este o zi atât de frumoasă. Ar trebui să facem un picnic! Doamna Hannigan ar putea să pregătească nişte plăcinte cu carne, şi am putea mânca caşcaval cu pâine şi tarte cu gem.

Se întoarse să fugă, îşi dori să alerge spre casă, să îi strige pe toţi, dar el o trase mai departe.

– Nu e o zi potrivită pentru picnic.

Pentru o clipă, Meara avu impresia că aude ploaia răpăind pe pământ şi, când ridică privirea, i se păru că vede o umbră trecând peste soare.

– Ce e asta? Ce e, tată?

– Nu e absolut nimic. Poftim.

Rupse un trandafir dintr-o tufă, apoi i-l întinse. Ea îl mirosi, zâmbind când petalele albe şi moi o mângâiară pe faţă.

– Dacă nu un picnic, atunci putem servi un ceai şi nişte prăjitură, ca o petrecere, având în vedere că eşti acasă.

El clătină din cap, încet, cu tristeţe.

– Mă tem că nu poate fi vorba de nici o petrecere.

– De ce?

– Nimeni dintre ceilalţi nu vrea să te vadă, Meara. Toţi ştiu că e vina ta.

– Vina mea? Ce anume? Ce am făcut?

– Te însoţeşti şi complotezi cu vrăjitorii.

Se întoarse, prinzând-o de umeri cu forţă. Acum umbra trecu peste faţa lui, făcându-i inima să tresară de spaimă.

– Mă însoţesc? Complotez?

– Urzeşti şi plănuieşti, făcându-ţi de lucru cu vlăstarele diavolului. Te-ai culcat cu unul, ca o târfă.

– Dar... Îşi simţea mintea plutind, ameţită şi confuză. Nu, nu, nu înţelegi.

– Mai mult decât tine. Ei sunt blestemaţi, Meara, şi tu împreună cu ei.

– Nu. Rugătoare, îşi puse mâinile pe pieptul lui. Rece, la fel de rece ca şi mâinile lui. Nu poţi să spui asta. Nu poţi să gândeşti asta.

– Ba o spun. Şi o gândesc. De ce crezi că am plecat? Am fost din cauza ta, Meara. Pe tine te-am părăsit. O desfrânată egoistă şi rea care tânjeşte după o putere pe care nu o va putea avea niciodată.

– Nu e adevărat! Şocată, ca după o lovitură în stomac, se dădu înapoi cu pas nesigur. Nu e adevărat!

– M-ai făcut de ruşine şi nu am mai putut să te privesc în faţă.

Hohotele de plâns izbucniră acum, apoi icni când trandafirul alb din mâna ei începu să sângereze.

– Asta e răul tău, spuse el, când ea aruncă trandafirul la pământ. Îi distrugi pe toţi cei care te iubesc. Toţi cei care te iubesc vor sângera şi se vor veşteji. Sau vor fugi, aşa cum am făcut eu. Te-am părăsit, ruşinat şi dezgustat. O auzi pe mama ta plângând? întrebă el. Plânge şi nu se mai opreşte din plâns, ştiindu-se împovărată cu o fată care ar alege copiii diavolului în locul propriului sânge. Tu eşti de vină.

Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji – de ruşine, de vinovăţie şi de durere. Când coborî capul, văzu trandafirul, înecându-se într-o baltă din propriul lui sânge.

Şi ploaie, îşi dădu ea seama, căzând rapid şi în forţă. Ploaie.

Se clătină puţin, auzi pasărea cântând în dud, şi apa din fântână pleoscăind vesel.

– Tată...

Şi ţipătul unui şoim sfâşie aerul. „Connor", îşi spuse ea. „Connor."

– Nu. Nu eu sunt de vină.

Udată de ploaie, eliberată de ţipătul şoimului, băgă în aer lopata. Deşi îl luă prin surprindere, sări în spate, iar lopata nu făcu decât să-i treacă şuierător prin faţă.

O faţă care nu mai era a tatălui ei.

– Du-te dracului!

Încercă să lovească din nou, dar pământul părea să se mişte sub ea. În aceeaşi clipă, ar fi putut jura că inima îi fusese străpunsă cu ceva.

Auzind țipătul ei ascuțit de durere, Cabhan își dezgoli dinții într-un zâmbet diabolic. Și apoi se risipi în ceață.

Meara reuși să mai facă un pas tremurător în față, apoi încă unul. Pământul continua să se frământe, cerul se rotea și se rotea deasupra capului ei.

Din depărtare, prin ploaie și ceață, auzi pe cineva strigând-o pe nume.

„Un pas", își spuse, „apoi încă unul".

Auzi șoimul, văzu calul, o pată cenușie neclară gonind prin ceață, și câinele țâșnind în urma lui.

Îl văzu pe Boyle alergând spre ea ca gonit de niște câini turbați.

Și în timp ce lumea continuă să se învârtă cu ea, îl văzu cu o oarecare uluire pe Connor sărind de pe spatele gol al lui Alastar.

El îi strigă ceva, dar vuietul din capul ei înăbuși sunetul. „Umbre", își spuse ea. „O lume de umbre."

Se închiseră în jurul ei și o înghițiră. Înotă prin ele, se sufocă cu ele, se înecă în ele. Îl auzi pe tatăl ei râzând, dar crud, atât de crud.

E vina ta, fată egoistă și rea. Nu ai nimic. Nu ești nimic. Nu simți nimic.

Am să-ți ofer putere, îi promise Cabhan, cu vocea mângâietoare. *E ceea ce-ți dorești cu adevărat, ceea ce visezi în secret și tânjești să ai. Adu-mi sângele lui și am să-ți dau puterea. Ia-i viața, și am să-ți ofer nemurire.*

Meara se zbătu, încercând să își croiască disperată drum printre umbre, înapoi în lumină, dar nu reuși să se miște. Se simțea legată, apăsată de o greutate imensă, iar umbrele deveneau tot mai dense, strecurându-i-se în piept cu fiecare răsuflare.

Fiecare răsuflare era mai rece. Fiecare răsuflare era mai întunecată.

Fă ceea ce-ți cere, o îndemnă tatăl ei. *Vrăjitorul nu înseamnă nimic pentru tine; tu nu însemni nimic pentru el. Doar două trupuri pipăindu-se în întuneric. Ucide-l pe vrăjitor. Salvează-te. Am să mă întorc la tine, prințesă.*

Apoi Connor se întinse după mâna ei. Strălucea printre umbre, cu ochii verzi ca două smaralde.

Vino cu mine acum. Întoarce-te cu mine, a ghrá. *Întoarce-te la mine. Ia-mă de mână. Nu trebuie decât să mă iei de mână.*

Dar nu putea – el nu vedea că nu putea? Ceva mârâi mușcă aerul în spatele ei, dar Connor nu făcu decât să îi zâmbească.

Sigur că poți. Mâna mea, iubito. Nu te uita în spate acum. Doar ia-mă de mână. Întoarce-te cu mine acum.

O durea, o durea să ridice acel braț greu, să se lupte cu forțele pe care nu le vedea. Dar era lumină în el și căldură, și avea nevoie de ambele cu atâta disperare.

Plângând, ridică brațul, întinzându-se după mâna lui. Era ca și cum ar fi fost trasă de vârfurile degetelor într-un mâl gros. Ca și cum ar fi fost târâtă afară, centimetru cu centimetru, și dureros, în timp ce forțe opuse o trăgeau înapoi.

Te-am prins, spuse Connor, fără a-și desprinde nici o clipă privirea dintr-a ei. *N-am să-ți dau drumul.*

Apoi se simți explodând, ca un dop țâșnind dintr-o sticlă și ajungând la lumină.

Pieptul o ardea, o ardea ca și cum inima i s-ar fi transformat într-un cărbune încins. Când încercă să tragă aer, îi pârjoli gâtul.

– Încetișor, acum, încetișor. Respiră încet. Încet. Te-ai întors acum. Ești în siguranță. Ești aici. Liniștește-te acum, liniștește-te.

Cineva plângea în hohote, sfâșietor, copleșitor. Îi luă cineva minute să își dea seama că sunetele proveneau de la ea.

– Te-am prins. Ești în mâinile noastre.

Își îngropă fața în umărul lui Connor – Doamne, Doamne, mirosul lui era ca un val de apă rece după foc. El o ridică în brațe.

– O duc acasă acum.

– Casa mea este mai aproape, îl auzi ea pe Finn murmurând.

– Va rămâne la căsuță până se termină povestea asta, te rog mulțumesc. O duc acasă acum. Dar vei veni și tu? Când poți, vei veni?

– Știi bine că da. Vom veni toți.

– Sunt cu tine acum, Meara. Auzi vocea Bran… simţi mâna Brannei mângâind-o pe obraz, pe păr. S… chiar aici lângă tine.

Ar fi vrut să vorbească, dar nu reuşi să articule… mic în afară de acele hohote teribile, sfâşietoare.

– Du-te cu ei, spuse Boyle. Du-te cu ei, Iona. Ce… ar trebui să fie cu ea. Am eu grijă de Alastar. Tu ia ca… oneta şi du-te cu ei.

– Să vii repede.

Meara întoarse capul cât să o vadă pe Iona fugind… camioneta lui Boyle şi urcând la volan. Alergând … ploaie, prin ceaţă, în timp ce lumea se legăna în … şi în spate, în faţă şi în spate, ca puntea unei co… pe furtună.

Iar durerea din pieptul ei, din gâtul ei, din fiec… parte a corpului ei ardea ca flăcările iadului.

Se întrebă dacă murise. Dacă murise blestemată, … cum spusese tatăl care nu era tatăl ei.

– Linişteşte-te acum, spuse Connor din nou. E… în viaţă şi eşti în siguranţă, şi eşti cu noi. Odihneş… acum, iubito. Doar odihneşte-te acum.

Auzindu-l, Meara alunecă într-un somn cald.

capitolul 17

Auzi voci, un murmur – blând, alinător. Simţi mâ… mângâind-o uşor, cu delicateţe. Avea impresia că pl… pe un pat cald de aer, înconjurată din toate părţile … parfum de lavandă şi ceară de lumânări. Cufundată … lumină, se bucură de pace.

Murmurul se transformă în cuvinte, împleticite şi … clare, ca şi cum ar fi fost rostite prin apă.

– De odihnă are nevoie acum. Odihnă şi lini… Să lăsăm vindecarea să îşi facă efectul.

Vocea Brannei, atât de ostenită.

– Şi-a recăpătat puţin din culoare, nu-i aşa?

Şi vocea lui Connor acum, neliniştită, tremurătoare…

– Aşa e, iar pulsul i s-a stabilizat.

– Este puternică, Connor. Acum vocea Ionei, uşor răguşită, ca după somn sau lacrimi. Şi la fel suntem şi noi.

Apoi alunecă din nou în somn, plutind, plutind pe acea tăcere alinătoare.

Când se trezi, fu ca într-un vis.

Îl văzu pe Connor aşezat lângă ea, cu ochii închişi, cu faţa luminată de strălucirea lumânărilor aflate peste tot în încăpere. Arăta ca şi cum ar fi fost pictat într-un auriu palid, luminos.

Dădu să îi rostească numele, dar, înainte să apuce să vorbească, ochii lui se deschiseră, se aţintiră direct în ochii ei. Iar ea îşi dădu seama după culoare, după intensitatea nuanţei de verde, că nu doar lumânările îl iluminau.

– Iată-te. Când zâmbi, intensitatea păli, şi nu mai rămaseră decât Connor şi lumina lumânărilor. Rămâi nemişcată şi nu spune nimic, doar o clipă.

Îşi puse mâinile peste faţa ei, închise ochii din nou, lăsându-le să alunece în jos, peste inima ei, apoi în sus din nou.

– Asta e bine. E în regulă acum.

Luă ceva de pe fruntea ei, de pe clavicula ei, lăsând în urmă doar o vagă furnicătură.

– Ce-a fost asta?

Era aceea vocea ei? Acel croncănit de broască?

– Pietre vindecătoare.

– Am fost bolnavă?

– Ai fost, dar eşti bine acum.

O ridică puţin, scoase pietrele de sub spatele ei, de sub mâinile ei, le puse într-un săculeţ şi îl legă strâns.

– Cât timp am dormit?

– O, aproape şase ore deja – nu prea mult, dacă te gândeşti bine.

– Şase ore? Dar eram... eram....

– Nu căuta răspunsul încă. Tonul lui vioi, vesel o făcu să se încrunte. Vei avea mintea încă puţin înceţoşată, te vei simţi slăbită şi nesigură pe picioare. Dar o să treacă, îţi promit. Şi, uite, bea asta acum. Ţi-a lăsat-o

Branna să o bei – și să o bei toată – imediat ce te trezești.

– Ce e?

– Ceva bun pentru tine.

O sprijini de perne înainte de a scoate dopul de la o sticlă subțire, plină cu un lichid roșu.

– Toată sticla?

– Toată. Îi puse sticla în mâini, își așeză propriile palme în jurul lor pentru a i-o duce la buze. Bea încet, dar până la ultima picătură.

Ea se pregăti să simtă un medicament, dar în schimb sorbi ceva răcoros și delicios.

– E ca și cum aș bea mere lichide, cu tot cu flori.

– Sunt și mere în ea. Bea-o toată, iubito. Ai nevoie de fiecare picătură.

Da, avea mai multă culoare în obraji acum, îi spuse Connor. Iar ochii îi erau greoi, dar limpezi. Nu orbi și privind spre nicăieri, așa cum fuseseră când căzuse sub vraja lui Cabhan, când zăcuse fără viață pe iarba udă.

Imaginea îi reapăru pentru o clipă în minte, făcându-i mâinile să tremure. Prin urmare o alungă, privind-o așa cum era acum.

– Apoi o să mănânci ceva. Făcu apel la toată voința lui, până la ultimul dram, pentru a-și păstra vocea calmă și a-i da un ton ușor vesel. Branna a făcut niște supă și vom vedea cum te simți după ea și cu puțin ceai înainte.

– Cred că sunt lihnită de foame, dar nu prea reușesc să-mi dau seama. Simt că sunt doar pe jumătate aici. Dar mai bine. Băutura a fost bună.

Îi dădu înapoi sticla; el o puse deoparte cu grija unui om care ținea o bombă.

– Urmează mâncarea.

Reuși să îi zâmbească înainte de a-și pune buzele pe fruntea ei. Apoi pur și simplu nu mai putu să se miște. Meara îl simți tremurând și se întinse după mâna lui. El i-o prinse cu atâta forță, încât fu nevoită să își înăbușe un icnet.

– A fost rău?

– E bine acum. Totul e bine acum. O, Doamne!

O trase în brațele lui, foarte strâns. Ar fi tras-o înăuntrul lui dacă ar fi putut.

– E totul în regulă acum, e totul bine acum, repetă el la nesfârșit, pentru a alina în egală măsură temerile amândurora.

– Nu știu cum a reușit să treacă de protecție. Nu a fost suficient de puternică. Nu am făcut-o suficient de puternică. Ți-a luat lănțișorul și nu l-am crezut niciodată capabil să o facă. Ți l-a luat și ți-a tăiat răsuflarea. Ar fi trebuit să fac mai mult. Am să fac mai mult.

– Cabhan. Nu își amintea prea exact. Eu... întorceam bălegarul. Compostul. Apoi... nu o mai făceam. Nu îmi amintesc clar.

– Nu te agita. O mângâie blând pe păr, pe obraji. Ai să-ți amintești când vei fi mai în putere. Am să-ți fac un alt colier, unul mai puternic. Am să-i rog și pe ceilalți să mă ajute, fiindcă ceea ce am făcut cu celălalt nu a fost suficient.

– Colierul. Duse mâna la gât, unde ar fi trebuit să se afle. Își aminti. E în jacheta mea. L-am dat jos, nu-i așa?

În timp ce ea se chinui să își amintească, Connor se desprinse treptat din îmbrățișare.

– L-ai dat jos?

– Atât eram de furioasă. L-am dat jos, l-am vârât în buzunarul jachetei. M-am răstit la bietul Mick – și la toți ceilalți, așa că Boyle... Da, Boyle m-a trimis la grămada de compost. Mi-am dat jos jacheta și am luat una dintre hainele de grajd.

– Nu o purtai deloc? Și talismanele de buzunar pe care ți le-am făcut?

– Erau în buzunar – în jacheta pe care am lăsat-o la grajduri. Nu m-am gândit deloc la asta fiindcă... O, Connor.

Connor se ridică brusc în picioare, iar pe fața lui nu era decât furie rece.

– L-ai dat jos, l-ai lăsat deoparte fiindcă ți l-am dat eu.

– Nu. Da. Totul era atât de încâlcit. Nu gândeam limpede, nu înţelegi? Eram atât de mânioasă.

– Fiindcă te iubesc, asta te-a enervat suficient încât să pleci fără protecţie.

– Eu nu gândeam aşa. Eu nu gândeam deloc. Am fost proastă. Am fost mai mult decât proastă. Connor...

– Ei bine... s-a terminat, şi eşti în siguranţă acum. Am s-o trimit pe Branna sus să îţi aducă supa.

– Connor, nu pleca. Te rog, lasă-mă...

– Ai nevoie de linişte, ca să te vindeci până la capăt. Eu nu îţi pot oferi linişte acum, aşa că nu pot fi cu tine.

Ieşi, închizând uşa între ei.

Meara încercă să se ridice, dar picioarele refuzară pur şi simplu să o susţină. Acum ea, o femeie care se mândrise cu forţa ei, cu sănătatea ei, fu nevoită să se târască înapoi în pat ca o invalidă.

Se întinse pe spate, cu respiraţia întretăiată, palidă la asudată, cu inima şi mintea învârtindu-i-se din pricina consecinţelor unui singur gest neglijent făcut la mânie.

Când intră Branna cu o tavă, îi veni să plângă de frustrare.

– Unde s-a dus?

– Connor? Avea nevoie de puţin aer. Stătea cu tine de câteva ore.

Branna aranjă tava – o tavă cu picioare pentru invalizi, care să poată fi aşezată peste cei bolnavi şi slăbiţi. Meara se zgâi la ea cu o expresie de dezgust deplină.

– Ai să te simţi mai în putere după ceai şi ciorbă. Este foarte normal să tremuri şi să fii slăbită în momentul de faţă.

– Mă simt de parcă aş fi fost bolnavă jumătate din viaţă. Apoi ridică privirea, îşi alungă propriile frustrări suficient pentru a vedea oboseala şi îngrijorarea din ochii Brannei. Mă descurc mizerabil, nu-i aşa? Nu am fost niciodată bolnavă mai mult de câteva ore. Ai avut

grijă de asta. Întotdeauna ai făcut-o. Îmi pare atât de rău, Branna. Îmi pare atât de rău pentru asta.

– Nu vorbi prostii. Cu ochii osteniţi, cu părul prins în dezordine, Branna se aşeză pe marginea patului. Haide, acum, mănâncă nişte supă. E următorul pas.

– Spre ce?

– Spre a redeveni tu însăţi.

Cum îşi dorea acest lucru – nu putea să rezolve conflictul cu Connor câtă vreme abia putea să ridice o lingură –, Meara începu să mănânce. Prima dată când gustă i se păru că mânca ambrozie.

– Mă gândeam eu că sunt lihnită, dar nu prea reuşeam să simt mare lucru din nimic. E minunat să îţi fie foame, iar supa e fantastică. Nu reuşesc să pun cap la cap toate detaliile. Îmi amintesc destul de limpede totul, în cea mai mare parte, până am pornit înapoi spre ţinuturi, apoi totul devine neclar.

– După ce ai să-ţi vii cu totul în fire, ai să-ţi aminteşti. E un fel de protecţie.

– O, Doamne.

Meara închise ochii strâns.

– Te doare ceva? Draga mea...

– Nu, nu – nu acel gen de durere. Branna, am făcut ceva atât de stupid. Eram supărată, prost dispusă, aşa că pur şi simplu nu puteam gândi raţional. Connor – ei bine... mi-a spus că mă iubeşte. Genul de iubire care duce la căsătorie şi copilaşi, şi căsuţe pe deal, iar asta m-a dat complet peste cap. Nu sunt făcută pentru aşa ceva – toată lumea o ştie.

– Nu ştie nimeni nimic de genul ăsta, dar sunt convinsă că tu o crezi. Ar trebui să rămâi calmă, Meara. Branna o mângâie pe picior. Linişteşte-te acum, ca să te poţi face bine.

– Nu pot să fiu calmă şi să mă liniştesc când Connor a plecat mai furios pe mine decât a fost vreodată. Mult mai furios, chiar mult mai furios.

– De ce ar fi furios pe tine?

– Mi l-am dat jos, Branna. Degetele sale frecară gâtul acolo unde ar fi trebuit să se afle colierul. Nu m-am gândit,

jur. M-am lăsat dusă doar de valul de mânie. Așa că mi-am dat jos colierul pe care mi l-a dat el și l-am vârât în buzunar.

Mâna ce o mângâia să o aline încremeni.

– Cel cu mărgele de calcedonie albastră, jad și jasp? întrebă Branna, măsurându-și cuvintele.

– Da, da. L-am îndesat pur și simplu în buzunar, lângă talismane. Și eram țâfnoasă cu toți cei care îmi ieșeau în cale, până când Boyle s-a săturat de mine. M-a trimis la muntele de compost, iar cum aia e o muncă murdară, și ploua cu găleata, mi-am înlocuit jacheta cu o haină de grajd. Nu m-am gândit – nici măcar nu țineam minte că mi-am dat jos colierul, vezi tu. Nu am fi ieșit fără el. Jur, chiar furioasă fiind, nu aș fi făcut asta intenționat.

– Ți-ai dat jos ceea ce el ți-a oferit din iubire, ceea ce ți-a oferit pentru a te proteja, pentru a o proteja pe cea pe care o iubește de rău. I-ai înfipt un cuțit în inimă, Meara.

– O, Branna, te rog. Rămase să plângă singură când Branna se ridică, se duse la fereastră pentru a-și aținti privirea afară, în întuneric. Te rog, nu mă alunga.

Branna se răsuci pe călcâie, cu mânia scânteindu-i în ochi.

– E o insultă și o cruzime să spui asta.

Obrajii Mearei păliră din nou.

– Nu. Nu. Eu...

– O insultă, o cruzime și o dovadă de egoism. Ai fost prietena mea, sora mea în toate în afară de sânge, de când mă știu. Dar ești în stare să crezi că te-aș alunga?

– Nu. Nu știu. Sunt atât de confuză și de răscolită pe dinăuntru.

– Lacrimile îți fac bine. Cu vocea vioaie acum. Branna dădu din cap. Nu le verși prea des și îți fac bine acum. Un fel de purificare. Sunt cinci oameni în casă asta – nu, asta nu e adevărat, fiindcă Iona și Boyle s-au dus să-ți strângă lucrurile, acum că te-ai trezit.

– Să-mi strângă...

– Taci. Nu am terminat. Acești cinci oameni te iubesc, și nici unul dintre noi nu merită convingerea ta că am înceta să te iubim doar fiindcă ai făcut ceva ce te-a rănit.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău.

– Știu că îți pare. Dar sunt aici, Meara, stând între tine și Connor, iubindu-vă pe amândoi. El s-a simțit vinovat... că nu ți-a oferit o protecție mai puternică.

– Știu. Vocea i se frânse și tremură la fiecare cuvânt. Mi-a spus el. Mi-am amintit. I-am spus. M-a părăsit.

– A părăsit *încăperea*, Meara, idioată mică. E vorba de Connor O'Dwyer, un om cum nu se poate mai bun și cinstit, și sincer. Nu e ticălosul de taică-tău, nici un bărbat care să-i semene cât de puțin.

– Nu voiam să...

Amintirea o copleși brusc, forța și claritatea ei tăindu-i respirația.

– Calmă. Rămâi calmă. Branna se apropie în grabă de ea, îi strânse mâinile, împotrivindu-se cu toată voința ei atacului de panică. Ai să fii calmă și ai să respiri ușor. În ochii mei, uită-te în ochii mei. Acolo găsești calm și găsești aer.

– Îmi amintesc.

– Calmează-te mai întâi. Aici nu te atinge nici un rău, nici o umbră de întuneric. Am fermecat lumânările, am pus ierburile și pietrele. Aici e un sanctuar. Aici totul e calm.

– Îmi amintesc, spuse ea din nou, pe un ton calm. Am fost acolo.

– Ai să aștepți să te liniștești puțin și, oricât de mult mi-aș dori să aflu totul, o să așteptăm până sunteți toți împreună. Nu va trebui să o spui decât o singură dată.

Iar Connor, își spuse Branna, merita să audă totul.

– Ce mi-a făcut? Poți să-mi spui? Cât de rău a fost?

– Mai întâi supa.

Nerăbdătoare și simțindu-se deja mai puternică, Meara ridică pur și simplu bolul și bău până la fund. Îl făcu pe Branna să râdă puțin.

– Acum chiar că ai comis-o.

– Spune-mi – O!

Se simţi ca zguduită de un curent electric sau de un orgasm rapid, deplin, sau ca şi cum ar fi fost lovită direct de un fulger. Energia ţâşni prin ea, dând-o pe spate.

– Ce e asta?

– Ceva ce ar fi trebuit să bei încet, dar uite că n-ai făcut-o.

– Mă simt de parcă aş putea alerga fără oprire până la Dublin. Mulţumesc.

– Cu plăcere. Asta o lăsăm pe mai târziu.

Prudentă acum, Branna mută ceaiul undeva unde să nu-l poată ajunge.

– Aş putea să mănânc o vacă şi tot mi-ar mai rămâne loc şi de budincă. Dar se întinse după mâna Brannei. Îmi pare rău. Sincer.

– Ştiu. Sincer.

– Spune-mi, te rog, ce mi-a făcut? A fost otravă, ca în cazul lui Connor?

– Nu, nu a fost asta. Erai vulnerabilă şi fără apărare, iar el ştia asta. S-a folosit de umbrele lui şi cred că a reuşit să ascundă totul o vreme. Dar apoi umbrele s-au risipit destul de mult, fiindcă nu poate păstra acea cutie, cum a numit-o Connor, închisă ermetic prea mult timp. Eram cu toţii pe drum încolo. Probabil ştia şi asta, aşa că a acţionat rapid şi crud. Vraja pe care a folosit-o, ai putea să-i spui un fel de Frumoasa Adormită, dar nu e atât de plăcută ca în basm. Este un fel de moarte.

– Am... M-a omorât.

– Nu, nu e ceva atât de simplu. Ţi-a tăiat răsuflarea, ţi-a oprit inima. E un fel de paralizie pe care oricine, neavizat fiind, ar lua-o drept moarte. Dacă nu se intervine, poate dura câteva zile sau chiar săptămâni. Chiar aşa. Apoi te-ai trezi.

– Cum anume, ca un fel de strigoi?

– Te-ai trezi, Meara, şi ţi-ai pierde minţile. Te-ai zbate să ieşi sau ai săpa cu degetele, dacă ai putea, sau ai muri înnebunită. Sau... ar veni el după tine, într-un moment ales de el, şi te-ar face creatura lui.

– Atunci aş fi moartă, declară Meara. Tot ceea ce sunt ar dispărea. Nu ar fi putut să îmi facă toate astea dacă aş fi purtat protecţia pe care mi-a dat-o Connor.

– Nu. Ar fi putut să te rănească, ar fi putut să încerce să te cheme la el, dar nu ar fi putut să arunce asupra ta astfel de vrajă dacă ai fi fost protejată. Se opri pentru o clipă. Connor a fost cel care ţi-a redat suflarea. El a ajuns la tine primul. Te-a readus la viaţă – ţi-a redat răsuflarea, inima. Apoi noi, restul, ne-am adunat în timp ce el te smulgea din somn. Chiar şi în acele câteva minute, Meara, ai apucat să aluneci adânc în el. Nu puteai decât să plângi şi să plângi, şi să tremuri. A fost nevoit să te cufunde în somn din nou, un somn vindecător, ca să rămâi calmă în timp ce lucra.

– Lumânările, pietrele, ierburile. Cuvintele. V-am auzit – pe tine şi Connor, şi Iona.

– Şi Fin puţin.

Cinci oameni care o iubeau, îşi spuse Meara, toţi îngrijoraţi şi speriaţi fiindcă ea făcuse o neghiobie.

– Ar fi putut să ne frângă, fiindcă m-am purtat prosteşte.

– Asta-i drept.

– Mi-e ruşine şi îmi pare rău, Branna, şi am s-o spun în faţa tuturor. Dar aş vrea să discut cu Connor mai întâi.

– Desigur că aşa ar trebui.

– Poţi să mă ajuţi să mă aranjez puţin? Reuşi să zâmbească nesigur. Am fost cam moartă, şi probabil se vede.

Fiindcă ploua în continuare, Connor stătea în atelierul Brannei, bând cea de-a doua bere şi privind posomorât spre foc.

Când intră Fin, se încruntă spre el.

– Ar fi mai înţelept din partea ta s-o ştergi. Nu sunt o companie plăcută.

– Mare păcat. Fin se lăsă să cadă pe un scaun cu propria bere. Spuneai că s-a trezit şi e mai bine – dar nimic altceva. Branna nu a coborât încă, iar cum Iona şi Boyle tocmai s-au întors cu două valize cu lucruri de-ale ei,

aş vrea să ştiu exact ce naiba ar putea însemna ace mai bine.

– S-a trezit, e conştientă. Şi-a băut poţiunea şi avea o culoare sănătoasă când am plecat eu.

– În regulă atunci. Fin sorbi din bere, aşteptă restul. Cum restul nu veni, se pregăti să îl iscodească, dar chiar atunci intră Boyle.

Ceea ce era şi mai bine.

– Am cărat haine şi cizme, şi Dumnezeu ştie ce altceva, suficiente pentru o lună sau mai mult, toate lucruri despre care Iona jură că sunt esenţiale. Apoi am fost trimis la ale mele, ceea ce îmi convine de minune.

Se lăsă pe un scaun, cum făcuse şi Fin, cu o bere.

– Branna zicea că şi-a revenit bine şi face un duş. A fost o treabă groaznică, o asemenea spaimă. O treabă teribilă. Bău cu sete din bere. Eu am trimis-o acolo. Era ţâfnoasă şi mârâia la toată lumea şi mă săturasem, aşa că am trimis-o la Muntele de Rahat. Ar fi trebuit s-o ţin înăuntru, să se ocupe de harnaşamente. Nu ar fi trebuit...

– Nu e vina ta. Connor se ridică şi începu să se învârtă prin atelier. Să nu te simţi nicidecum vinovat pentru asta, fiindcă nu e cazul. Şi l-a dat jos. I-am spus că o iubesc. Şi când mă gândesc că eu m-am amuzat de cum s-a agitat după aceea, pretinzând că trebuia să ajungă la grajduri cât de repede.

– Deci de asta am pierdut o oră întreagă de somn azi-dimineaţă. Şi, adăugă Boyle, asta a înţepat-o în fund ca un scorpion.

– Ce anume şi-a dat jos? întrebă Fin, revenind la subiect.

– Colierul, cel de calcedonie albastră cu jasp şi jad pe care i l-am dat drept protecţie. Şi l-a dat jos, a ieşit fără el, fiindcă eu i-am spus că o iubesc.

– Ah, Doamne. Fin îşi ridică ochii spre cer. Femeile astea. Femeile îţi scot din minţi pe bărbaţi, şi există vreo îndoială de ce? Întrebarea ar trebui să fie, de ce le dorim prin preajmă când ne chinuie la fiecare pas?

– Vorbeşte doar pentru femeile tale, îi sugeră Boyle. Eu sunt mai mult decât mulţumit de a mea.

– O să ajungi şi acolo, spuse Fin posomorât.

– Ah, dă-o naibii de treabă. Era prost dispusă, adăugă Boyle, uitându-se la Connor. A fost un gest stupid şi necugetat, dar, ei bine, eu fiind unul pe care îl mai apucă proasta dispoziţie, ştiu cât e de uşor să faci lucruri stupide şi necugetate în astfel de circumstanţe.

– Am fi putut să o pierdem.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, jură Fin.

– A fost plecată dintre noi, timp de câteva momente – care pentru mine au fost cât nişte ani. Connor se simţi zguduit până în adâncul fiinţei când se gândi. Când simţi acest lucru. Ai văzut şi tu, Boyle, fiindcă ai ajuns la ea cu doar câteva secunde după mine.

– Şi în acele câteva secunde am simţit că mi se scurge toată viaţa din corp. Voiam să încep manevre de resuscitare, dar tu m-ai împins deoparte cu o fluturare din mână.

– Îmi cer scuze pentru asta.

– Nu-i cazul. Tu ştiai ce trebuia făcut, iar eu te cam încurcam. I-ai redat răsuflarea insuflându-i lumină. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

Revăzând momentul, Boyle inspiră şi el adânc.

– Erai aşezat peste femeia ta pe jos, invocând zeii şi zeiţele, iar ochii tăi, ţi-o jur, au devenit aproape negri. Iar vântul se învolbura, ceilalţi veneau în fugă, şi tu ai ridicat braţele spre cer, ca un om agăţându-se de o ancoră de salvare. Şi ai stors lumină din ploaie, ai stors-o din ploaie şi ai turnat-o în tine, aşa că ardeai ca o torţă. Apoi i-ai insuflat-o ei. De trei ori ai făcut asta, arzând tot mai intens de fiecare dată, aşa că aproape mă aşteptam să izbucneşti în flăcări.

– De trei ori e nevoie, spuse Fin. Cu foc şi lumină.

– Şi am văzut-o inspirând. Mâna ei s-a mişcat puţin către a mea. Boyle bău din nou cu sete. Dumnezeule!

– Vă sunt datoare tuturor, spuse Meara din pragul uşii. Stătea cu mâinile împreunate, părul despletit şi ochii plini de emoţie. Trebuie să vă rog să mă lăsaţi o clipă să vorbesc singură cu Connor. Doar câteva clipe, dacă nu vă supăraţi.

– Bineînțeles că nu. Boyle se ridică rapid, se apropie de ea și o îmbrățișă strâns. Arăți bine.

Dându-se în spate, o bătu voinicește pe spate, apoi ieși fără un cuvânt. Fin se ridică mai încet, studiindu-i ochii înotând în lacrimi. El nu spuse nimic, dar o sărută delicat pe obraz înainte de a ieși.

Connor rămase unde se afla.

– Ți-a dat voie Branna să te ridici și să umbli?

– Mi-a dat. Connor...

– E mai bine dacă ne spui tuturor ceea ce s-a întâmplat, o singură dată.

– Așa voi face. Connor, te rog, iartă-mă. Trebuie să mă ierți. Nu aș putea suporta dacă nu m-ai ierta, nu aș putea trăi cu gândul că am stricat totul. Am greșit, am greșit în toate modurile posibile și am să fac orice, orice ai nevoie sau vrei, sau îmi ceri, ca să mă revanșez pentru asta.

Rușinea ei, durerea ei se revărsară, aproape băltindu-i la picioare. Și totuși nu găsea în el forța de a veni spre ea.

– Atunci răspunde-mi sincer la o întrebare.

– Nu am să te mint, indiferent cât m-ar costa adevărul. Nu te-am mințit niciodată.

– Ți-ai dat jos colierul fiindcă te-ai gândit că poate îl folosesc să te înlănțuiesc, să te țin lângă mine, să te fac să ai sentimente față de mine?

O undă de șoc sfâșie valul de durere, determinând-o să facă un pas împiedicat în spate.

– O, nu, Doamne, nu! Nu ai face niciodată așa ceva. Nu m-aș gândi niciodată la așa ceva, nu când e vorba de tine. Niciodată, Connor, ți-o jur pe viața mea.

– În regulă. Acest lucru, cel puțin, oprea cea mai mare parte din sângerarea din inima lui. Calmează-te din nou.

– A fost doar furie, spuse ea, furie și... teamă. „Sinceră, fii sinceră", își porunci. Teamă mai mult decât orice, iar asta a dat naștere furiei, și tumultul lor împreună m-a făcut oarbă și surdă la orice urmă de rațiune. Îți jur, îți *jur* că nu aveam de gând să ies fără colier. Am uitat. Eram atât de agitată și tulburată încât atunci când Boyle mi-a dat afară, mi-am schimbat jacheta fără să mă gândesc nici o clipă că îmi lăsasem protecția în cealaltă.

Fu nevoită să se oprească, să își apese degetele pe tâmple.

– Citește-mă. Intră aici... Își duse degetele la tâmple. Citește-mi gândurile, căci vei afla adevărul.

– Te cred. Știu când aud adevărul.

– Dar ai să mă ierți?

Dare și ei îi era la fel de greu să ceară, se întrebă el, pe cât îi era lui să accepte? Își spuse că poate că da. Și totuși voia să limpezească totul înainte de răspunsuri.

– Ți-am oferit ceva important pentru mine fiindcă tu ești importantă pentru mine.

– Iar eu m-am arătat necugetată față de acel lucru și de tine. Suficient de necugetată cât să ne coste pe amândoi. Făcu un pas spre el. Iartă-mă.

– Ți-am oferit iubire, Meara, o iubire cum nu am mai oferit nimănui altcuiva. Dar tu nu ți-o dorești.

– Nu știu ce să fac cu ea, iar asta e altceva. Și îmi e teamă. Își apăsă ambele mâini pe inimă. Îmi e teamă pentru că nu pot să opresc ceea ce se întâmplă în mine. Dacă nu mă ierți, dacă nu poți să mă ierți, cred că ceva din mine va muri de durere.

– Te iert, firește.

– Ești mai mult decât merit.

– Ah, Meara. Oftă. Iubirea nu e un premiu oferit pe merit sau ceva ce poți lua înapoi când cineva face o greșeală. Este un dar, în egală măsură pentru cel care o oferă ca și pentru cel care o primește. În ziua în care ai s-o accepți, ai s-o îmbrățișezi, nu o să-ți mai fie teamă.

Clătină din cap înainte ca ea să apuce să vorbească.

– Ajunge. Ești mai obosită decât îți dai seama și ai o poveste de spus. Ar trebui să stai jos și o să vedem ce a zis Branna, fiindcă, Isuse, a trecut o grămadă de timp de la micul dejun.

Când se apropie de ea, Meara se întinse puțin după mâna lui.

– Mulțumesc. Pentru lumină, pentru suflare, pentru viața mea. Și mulțumesc, Connor, pentru dar.

– Ei bine, e și ăsta un început, spuse el, și o conduse înapoi în bucătărie.

Le spuse povestea șovăind, în timp ce se servi din spaghetele cu chiftele – una dintre mâncărurile ei favorite. Avea impresia că nu se putea sătura de mâncat și băut – deși constată că și câteva guri de vin o făceau să se clatine pe picioare.

– Ar fi mai bine să bei apă în seara asta, îi spuse Branna.

– Cred că o parte din mine știa că nu e adevărat, dar arăta și părea, și mirosea, și suna atât de real. Grădinile, fântâna, aleile, exact cum mi le amintesc. Casa, costumul pe care îl purta tatăl meu, felul în care s-a bătut cu degetul pe coama nasului.

– Fiindcă a construit vraja pornind de la gândurile și imaginile tale.

Fin îi mai turnă apă.

– Felul în care m-a numit „prințesă". Meara dădu din cap. Și cum reușea să mă facă să mă simt ca o prințesă atunci când îmi acorda o atenție deosebită. Era... O durea să vorbească despre acest lucru. Era sufletul distracției în casa noastră, înțelegeți. Râsul lui zgomotos și cum ne strecura bani de buzunar suplimentari, sau câte o bucățică de ciocolată, ca un secret doar al nostru. Îl adoram, și toate acele lucruri au reapărut, toate acele sentimente, în timp ce ne plimbam prin grădină, cu o pasăre cântând în dud.

Fu nevoită să se oprească pentru o clipă, să își adune forțele.

– Îl adoram, repetă ea, iar el ne-a părăsit – m-a părăsit – fără să arunce măcar o privire în urma lui. Furișându-se ca un hoț, și exact asta s-a și dovedit a fi, fiindcă a luat cu el toate lucrurile de valoare pe care a putut să le ia. Dar acolo, în grădini, totul era cum fusese înainte. Soarele care strălucea și florile, și sentimentul intens de fericire.

– Apoi s-a întors împotriva mea atât de repede. Plecase din cauza mea, așa mi-a spus, fiindcă eram prietena

voi. Îl făcusem de râs însoțindu-mă – conspirând – el folosit aceste cuvinte – cu niște vrăjitori. Eram blestemată din cauza asta.

– Un vicleșug, folosindu-se din nou de gândurile tale, explică Branna, apoi schimonosindu-le.

– Gândurile mele? Dar eu nu m-am gândit niciodată ne-a părăsit fiindcă eram prietenă cu voi.

– Însă te-ai gândit, în repetate rânduri, că a fost vina ta că a plecat. Nu e nevoie să mă strecor în mintea ta ca să văd asta, adăugă Connor.

– Știu că nu e adevărat. Adică știu că nu a plecat din cauza mea.

– Și totuși poate să te facă să te îndoiești de tine. Iona privi înțelegătoare. Să te facă să te întrebi, când ai un moment prost, ce anume din persoana ta e imposibil de iubit. Știu ce înseamnă asta și cât e de greu să accepți că o persoană pe care o iubești atât de categoric nu te iubește la rândul ei. Sau nu suficient de mult. Dar nu a fost vina mea, și nu a fost nici a ta. A fost vina lor, ceea ce le-a lipsit lor.

– Știu asta, dar ai dreptate. Uneori... Trandafirul pe care mi l-a dat a început să sângereze, și mi-a spus că sunt vrăjită fiindcă mă culc cu un vrăjitor. Dar cu siguranță nu am făcut asta niciodată înainte să ne părăsească tatăl meu. Și, Doamne, acum că mă gândesc, individul era prea laș ca să îi spună cuiva așa ceva în față.

Se opri, ațintindu-și privirea în farfurie.

– Era atât de slab tatăl meu... E greu să recunoști că ai iubit ceva – pe cineva – atât de slab.

– Nu putem să ne alegem părinții, spuse Boyle, tot așa cum nici ei nu pot să ne aleagă pe noi. Nu putem decât să ne străduim cu toții să ne descurcăm cum putem.

– Iar a iubi... Connor așteptă până când ea ridică ochii spre el. Nu e niciodată ceva de care să îți fie rușine.

– Ceea ce am iubit era o iluzie, la fel de falsă ca aceea pe care am văzut-o azi. Dar am crezut în amândouă o vreme. Și asta, azi, am simțit lucrurile schimbându-se când mi-a aruncat acele cuvinte, acele cuvinte aspre pe care cu toate defectele lui, nu le-ar fi spus niciodată.

Am auzit ploaia din nou și l-am auzit pe Roibeard [illegible] mi-am dat seama că acela din fața mea era o minci[illegible]. Aveam lopata. Nu o avusesem în mână când porni[illegible] să mă plimb cu el, dar acum o aveam din nou. Am [illegible] cercat să-l lovesc, am îndreptat-o spre capul lui, dar el [illegible] mișcat repede. Am lovit din nou, dar pământul înce[illegible] se să se învârtă și să se zguduie. Și ai apărut tu, Con[illegible] călărind ca un demon pe Alastar, și Boyle alergând [illegible] grajduri, și Kathel și... El mi-a zâmbit – Cabhan acu[illegible] și fără a mai semăna deloc cu tatăl meu.

Văzu imaginea clar acum, acel chip de o frumuse[illegible] crudă zâmbind.

– Și am simțit ca și cum ceva m-ar fi înjunghiat [illegible] inimă – atât de tăios și rece – în timp ce el mi-a zâm[illegible] și s-a dizolvat în ceață.

– Un fulger negru, declară Boyle. Așa a arătat pe[illegible] mine, doar o scânteiere din piatra pe care o poartă.

– Eu nu l-am văzut. Meara ridică paharul de apă [illegible] gol din nou. Am încercat să umblu, dar aveam impr[illegible] că înot prin noroi. Îmi era rău și eram amețită, și [illegible] mai simțeam ploaia acum, fiindcă umbrele se închise[illegible] ră atât de dense peste mine.

– Nu puteam să ies din ele, simțeam că nu mă [illegible] mișca, nu puteam striga. Și auzeam voci printre um[illegible]. A tatălui meu, a lui Cabhan. Amenințări, promisi[illegible]. Am... Mi-a spus că îmi va oferi putere. Dacă îi l[illegible] viața lui Connor, avea să îmi ofere nemurire.

Se întinse orbește după mâna lui Connor, se s[illegible] mai bine când i-o prinse.

– Nu puteam să ies și totul devenea din ce în ce [illegible] întunecat. Nu puteam să vorbesc sau să mă mișc, ca [illegible] cum aș fi fost legată, și era un frig crunt. Apoi ai ap[illegible] rut tu, Connor, vorbind cu mine, și am văzut lu[illegible]. Tu erai lumina. Mi-ai spus să te prind de mână. Nu [illegible] am cum, dar tu mi-ai spus să te prind de mână.

– Și ai făcut-o.

– Nu credeam că am să pot, durerea era atât de m[illegible]. Dar tu îmi tot repetai că pot. Îmi tot repetai să te p[illegible] de mână și să merg cu tine.

Își împleti degetele cu ale lui acum, strângându-l [illegible]rm.

– Când am făcut-o, a fost ca și cum aș fi fost trasă [illegible]ntr-un abis, în timp ce ceva se lupta să mă târască [illegible]napoi, eram trasă din toate părțile, iar lumina era orbi[illegible]are. Apoi am simțit ploaia din nou. Mă dureau toate, [illegible] toate în același timp. Corpul, inima, capul. Umbrele [illegible]au oribile, dar voiam să mă întorc acolo unde nu sim[illegible]am durere.

– Parțial a fost din cauza șocului, îi spuse Branna. Și a [illegible]ea ce folosise el pentru a te duce acolo. Apoi smulge[illegible]a bruscă înapoi. De asta te-a adormit Connor.

– Vă sunt datoare tuturor.

– Suntem un cerc, începu Boyle. Nu există datorii.

– Ba nu, chiar vă sunt. Vă sunt datoare că ați venit [illegible]upă mine – și da, oricare dintre noi ar fi făcut la fel [illegible]entru celălalt. Și vă datorez scuze fiindcă am fost atât [illegible]e stupidă încât să îi dau șansa să mă răpească. Și, prin [illegible], v-am pus pe toți în pericol.

– A trecut.

Întinzându-se spre ea, Boyle o îmbrânci ușor în [illegible]umăr.

– Așa e, confirmă Branna. Acum ai să bei un ceai și ai [illegible] te bagi cuminte la culcare.

– Am dormit suficient.

– Nici pe departe suficient, dar poți să stai să-ți bei [illegible]ceaiul lângă foc până ești pregătită să mergi la culcare.

– Te duc eu în brațe.

Meara se încruntă la Fin.

– Pot să-mi deplasez fundul dintr-un loc într-altul.

– Ei, doar nu vrei să stârnești o ceartă după o scu[illegible] atât de elegantă, nu-i așa? Rezolvă dilema ocolind [illegible]masa, luând-o pe sus din scaun. Ești o fată zdravănă, [illegible]Meara Quinn.

– A, da?

Fin îi aruncă lui Connor un rânjet peste umăr și o [illegible]use la canapea. Înteți ușor focul fluturând un deget, [illegible]oi o puse jos și trase cuvertura frumoasă peste ea sub [illegible]privirea ei posomorâtă.

– Detest să fiu cocoloşită.

– Şi eu, e mai rău ca o otravă. Tocmai de asta o fac. Meriţi să fii puţin pedepsită.

– Haide, fă-mă să mă simt şi mai vinovată decât mă simt deja.

– Nu e nevoie. Se aşeză, chiar lângă şoldul ei şi o sărută pentru o clipă, şi scoase din buzunar colierul de calcedonie albastră. Mă gândeam că poate vrei ăsta.

– O! Cum ai...

– Nu mi-a luat mult să fug până la grajduri după jacheta ta şi să iau asta din buzunar. Legănă şnurul în faţa ei. Îl vrei sau nu?

– Îl vreau foarte tare.

I-l prinse el însuşi la gât.

– Ai mai multă grijă cu colierul, şi cu el.

– Aşa am să fac. Ridică privirea, uitându-se în ochii lui. Mulţumesc. Mulţumesc, Fin.

– Cu plăcere, şi poate descoperim că avem şi vreo prăjitură la ceaiul ăla.

Dădu să iasă, apoi aruncă o privire în urmă. Meara ţinea pietrele în palmă, mângâindu-le blând cu un deget.

Iubirea, reflectă el. Putea să te facă neghiob sau erou. Sau ambele în acelaşi timp.

capitolul 18

Meara se trezi în patul lui Connor. Singură. Trei lumânări albe luminau în domurile transparente de sticlă de pe masa lui de toaletă. Ceva magic cu efect vindecător, presupuse ea – la fel cum parfumul de lavandă – câteva crenguţe sub perna ei, alături de alte cristale – cu mai probabil avea menirea de a-i întări sănătatea şi de a-i oferi un somn odihnitor.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea, acum că rememora seara, era că se întinsese pe canapeaua de la parter, învelită de Fin, aşteptând să vină şi ceilalţi să bea ceaiul.

Se întrebă dacă veniseră. O irita gândul că adormise din nou ca un copil bolnav. Şi o irită şi mai mult faptul că era singură în pat.

Când se ridică uşor din pat, constată că picioarele îi erau cam nesigure, ceea ce adăugă un al treilea motiv de iritare. Se simţise atât de puternică după ce băuse acea poţiă, iar acum se simţi umilită să descopere că nu se refăcuse complet.

Cineva o schimbase în hainele de somn, şi acest lucru era la fel de umilitor.

Se duse, clătinându-se uşor, până la baie, studiindu-se în oglinda de deasupra chiuvetei. Ei bine, Dumnezeu îi era martor că avusese şi zile când arătase mai bine, dar şi când arătase mai rău.

Se încruntă când îşi văzu periuţa de dinţi, cremele pe care le folosea şi alte produse de toaletă aşezate ordonat într-un coş de pe masa îngustă.

O mutaseră acolo cu totul, nu-i aşa, în timp ce ea dormea. Îi strânseseră pur şi simplu lucrurile şi o instalaseră acolo fără a se sinchisi să îi ceară părerea.

Apoi îşi aminti de ce şi oftă.

O merita şi nu avea cum să li se împotrivească. Se pusese în pericol şi îi pusese pe toţi ceilalţi în pericol, le provocase ore întregi de îngrijorare. Nu, nu o să înceapă sub semnul întrebării această decizie, nu urma să se plângă.

Dar era al naibii de hotărâtă să îl găsească pe Connor.

Întredeschise uşa ce dădea spre camera Ionei. Dacă Boyle şi Iona se duseseră acasă la Boyle, aşa cum făceau în majoritatea nopţilor acum, Connor probabil folosea acea cameră. Deşi ar fi trebuit să îşi folosească propria cameră, împreună cu ea.

Ploaia bătea pe casă şi, cum în casă nu ajungea nici o urmă de lumină a lunii, aşteptă ca ochii să i se adapteze la întuneric înainte de a se strecura pe vârfuri în cameră. Auzi pe cineva respirând, se apropie. Avea de gând să se strecoare pur şi simplu lângă Connor şi apoi să vadă ce urma să spună el despre asta.

Dar când se aplecă peste pat să privească mai îndea proape, deslușì clar silueta Ionei, cuibărită lângă Boyle cu capul pe umărul lui. „O imagine înduioșătoare", îi spuse ea - „și una privată." Dar înainte să apuce să se retragă, Iona șopti:

- Ți-e rău?

- O, nu, nu, îmi pare rău, șuieră Meara. Atât de rău. M-am trezit și am pornit să îl caut pe Connor. Nu voiam să te trezesc.

- E în regulă. Connor e pe canapeaua de la parter. Ai nevoie de ceva? Pot să-ți fac un ceai ca să te ajute să adormi din nou.

- Am impresia că am dormit o săptămână.

- Și unii dintre noi nu au dormit neîntrerupt nici o nenorocită de noapte, bombăni Boyle. Pleacă, Meara.

- Mă duc. Scuze.

Ieși pe ușa dinspre hol, auzind bubuitul vocii lui Boyle, murmurul râsului Ionei, înainte de a închide ușa, amuțindu-le.

Era bine pentru ei, își spuse ea, cum stăteau cuibăriți la căldură împreună, în timp ce ea se furișa în toiul nopții încercând să-și găsească bărbatul.

Coborâse pe jumătate scările până să își dea seama.

„Bărbatul ei?" Când începuse să se gândească la Connor ca fiind „bărbatul ei"? Era doar zăpăcită de cea atâta tot, doar zăpăcită de cap de la atâta magie, neagră și albă. Nu gândea deloc, nu limpede, și probabil ar fi trebuit să meargă direct înapoi la culcare. Să doarmă până îi trecea.

Dar voia să fie cu el, asta era partea proastă. Voia să-și pună capul pe umărul lui, așa cum se sprijinea el al Ionei pe umărul lui Boyle.

Coborî.

Connor se învelise în cuvertură și dormea pe canapea, care era prea scurtă pentru el, prin urmare sfârșise cu picioarele cocoțate pe brațul canapelei și cu fața îngropată în perna sprijinită pe celălalt braț.

Singura modalitate ca un bărbat să se poată simți cât de cât confortabil în astfel de circumstanțe ar fi fost

să bea până uita de el mai întâi. Clătinând din cap, își puse mâinile în șolduri și se întrebă cum reușea să arate atât de al naibii de adorabil, având în vedere circumstanțele.

Focul fusese acoperit, astfel că ardea mocnit în cărbunii încinși ca o inimă vie. Lumina juca peste el, adăugând o ușoară notă diavolească aerului adorabil.

Chiar și așa, avea câteva lucruri să îi spună, iar el era pe punctul să le asculte.

Porni în față, cu ochii ațintiți pe fața lui, și se împiedică de cizmele pe care le aruncase deoparte.

Aterizà peste el, în forță, cu tot corpul, alegându-se cu un cot în burtă pentru deranj. Deci primul lucru pe care i-l spuse fu „uf".

Iar reacția lui fu să bombăne.

- Ce dracu'?! zise ridicându-se și prinzând-o de umeri și cum s-ar fi pregătit să o azvârle voinicește. Apoi spuse: Meara? dându-i părul la o parte de pe față.

- M-am împiedicat de cizmele tale uriașe și am căzut în cotul tău osos.

- Este posibil să îmi fi zdrobit unul dintre plămâni. Știi așa.

O mută, reuși să se ridice în capul oaselor cu ea pe jumătate întinsă în poala lui.

Nu era nici pe departe ceea ce intenționase ea.

- Așadar, ți-e rău?

Chiar în clipa în care el ridică o mână spre fruntea ei ca pentru a verifica dacă avea febră, ea i-o îndepărtă violent.

- De ce crede toată lumea că mi-e rău? Nu mi-e rău. M-am trezit, atât și nimic mai mult. M-am trezit fiindcă mi-am petrecut cea mai mare parte din zi și jumătate din noapte dormind.

- Aveai nevoie de asta, spuse el, complet rezonabil. Vrei niște ceai?

- Pot să-mi fac și singură ceai dacă am chef de un nenorocit de ceai.

- Cu siguranță ai chef de una sau de alta.

Meara simți lacrimi încercând să răzbată dincolo de iritare și se opuse cu încrâncenare.

– Spuneai că m-ai iertat.

– Așa e. Te-am iertat. Haide, ți-e frig.

Ea îi împinse din nou mâna la o parte când dădu să înfășoare cuvertura în jurul ei.

– Termină, nu vrei să termini odată să mă tot înțepi? Acele lacrimi insistente continuară să o presez șocând-o, rușinând-o, năucind-o. Termină odată.

Încercă să îl împingă, să se ridice și să plece, dar el îi petrecu brațele în jurul ei și o ținu, o ținu strâns.

– Calmează-te, Meara Quinn. Stai cuminte o clipă. Taci o clipă.

Efortul de a încerca să se elibereze o extenuă, lăsând-o cu respirația tăiată și cu atât mai aproape de lacrimi.

– În regulă, sunt calmă.

– Nu încă, dar imediat. Inspiră adânc o dată sau de două ori.

O legănă blând și, uitându-se spre foc, înteți flăcările.

– Nu mă cocoloși, Connor. Mă face să-mi vină să plâng.

– Atunci plângi. E totul doar o reacție, Meara, e totul firesc după ceea ce ai îndurat, după ceea ce a trebuit să facem pentru a contracara efectele.

– Când se va termina?

– Deja e mai puțin intens decât la început, nu-i așa? Și va fi și mai puțin intens dimineața, când vei fi mai calmă și mai odihnită. Ai puțină răbdare.

– Urăsc răbdarea.

El râse, trecându-și ușor buzele peste părul ei.

– Asta știu, dar o ai. Am văzut-o cu ochii mei.

Dar era nevoită să o caute, și încă adânc în sufletul ei, își spuse Meara. Connor o avea, pur și simplu, la fel ca nuanța ochilor sau timbrul vocii.

– Răbdarea ta nu o urăsc, murmură ea.

– Asta e bine de știut, fiindcă mi-ar fi greu să mă descotorosesc de ea pentru a-ți face ție pe plac. Spune-mi, te-a trezit ceva anume sau te-ai trezit în mod firesc?

– M-am trezit pur și simplu, și nu erai acolo.

Sesiză tonul bosumflat din propria voce. Nu putea decât să spere că și acesta era tot o reacție, altfel avea să trebuiască să se deteste în scurt timp.

– Dacă mă ierți, de ce dormi aici jos, cu picioarele atârnându-ți peste capătul canapelei?

– Aveai nevoie de liniște și odihnă, asta-i tot. Fiindcă aveai încredere în calmul ei acum, reușii să îi mute pe amândoi, astfel încât să se cuibărească împreună în colțul canapelei, uitându-se spre foc. Ai adormit înainte să aducem ceaiul și nici nu te-ai clintit până te-am dus sus, iar Branna te-a schimbat în hainele de somn. E vindecător, draga mea, somnul are efect vindecător, atât mintea și corpul tău, chiar și spiritul tău și-au luat ceea ce aveau nevoie.

– Credeam că nu vrei să fii cu mine și te-am căutat ca să ne certăm pe tema asta.

– Atunci mă bucur că te-ai împiedicat de cizmele mele, fiindcă asta e mai plăcut decât o ceartă.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie să îți tot pară rău.

Își trecu un deget peste pietrele din jurul gâtului ei.

– Fin s-a dus la grajduri și mi l-a adus.

– Știu.

– Nu am să-l mai dau jos.

– Știu.

Încredere, răbdare, iertare. Nu, nu îl merita, își spuse ea și își îngropă fața la gâtul lui.

– Te-am rănit.

– Așa e, da.

– Cum poți iubi așa ușor, Connor? Atât de liber și de ușor. Nu mă refer la afecțiunea care a existat dintotdeauna între noi sau la ceea ce simți față de Branna.

– Ei bine, e ceva nou și pentru mine, deci nu știu sigur. Pot spune că a fost ca și cum aș fi ținut în mâini ceva ce aveam de atâta timp, și e doar o altă parte din mine. Apoi acel ceva a înclinat balanța puțin. Știi cum când ții în mână o bucată de sticlă, apoi, dacă schimbi unghiul cât de puțin, reflectă lumina, produce o scânteiere? Poți aprinde un foc astfel, doar înclinând sticla.

Ceva de genul acesta, şi ceea ce exista deja acolo s-a înclinat şi a reflectat toată lumina.

– S-ar putea înclina şi în altă parte şi să o piardă din nou.

– De ce ar face-o, când lumina e atât de frumoasă? Vezi focul acela?

– Îl văd, bineînţeles.

– Nu are nevoie decât de puţină atenţie, să scormoneşti puţin în el şi să-i adaugi combustibil, şi va arde zi şi noapte, noapte şi zi, oferindu-ţi lumină şi căldură.

– Ai putea să uiţi să-l întreţeşti, sau să ţi se termine combustibilul.

Râzând, Connor îi dezmierdă gâtul cu faţa.

– Ar însemna să fii nepăsător şi ar fi o mare ruşine. Iubirea are nevoie de îngrijire, asta spun. Trebuie să faci un efort ca să menţii lumina şi căldura, dar de ce ai vrea să fii în frig şi în întuneric?

– Nimeni nu ar vrea asta, dar e uşor să uiţi să ai grijă de lucruri.

– Presupun că uneori amândoi au grijă de foc, altfel poate că unul se ocupă mai mult dacă celălalt uită puţin, apoi poate că rolurile se schimbă.

Totul era o problemă de echilibru, îşi spuse el, la care se adăuga puţină grijă şi puţin efort.

– Ceea ce e uşor nu e întotdeauna şi ceea ce e bine şi s-ar putea să fim nevoiţi să ne amintim asta din când în când. Dar mai presus de toate, Meara, nu te-am făcut niciodată să te mulţumeşti pur şi simplu cu ceea ce e uşor. Nu ţi-a fost niciodată teamă de muncă.

– Când pot să ridic sau să car, sau să curăţ, sau să fac un efort fizic, nu. Dar munca emoţională e altceva.

– Nu te-am văzut să te eschivezi nici la capitolul ăsta. Nu îţi recunoşti meritele nici pe departe atât cât ar trebui. Şi pentru a menţine o prietenie e nevoie de grijă, nu? Cum ai reuşit să menţii prietenii atât de frumoşi şi de puternice, nu doar cu mine, ci şi cu Branna, cu Boyle, cu Fin, iar acum cu Iona? Apoi mai sunt şi familiile, spuse el, înainte ca ea să apuce să comenteze.

familiile necesită o îngrijire considerabilă. Tu ai făcut pentru a ta mai mult decât ar fi făcut mulţi alţii.

– Da, dar...

– Şi faptul că te-ai plâns de asta nu contează, spuse el, tăindu-i argumentul. În final, ceea ce contează e ceea ce ai făcut.

O sărută între ochi.

– Ai încredere în tine.

– Asta e partea dificilă.

– Ei bine, atunci exersează. Nu ai învăţat să călăreşti stând deoparte şi întrebându-te dacă nu cumva ai să cazi.

– Nu am căzut în viaţa mea de pe un cal.

– Vezi, înţelegi ce voiam să spun cu toate astea.

Fu rândul ei să zâmbească.

– Nu-i aşa că te crezi deştept?

– Ceea ce înseamnă că tu eşti norocoasă, să ai un bărbat atât de deştept care să fie îndrăgostit de tine. Care are suficientă răbdare să te lase să exersezi până îl ajungi din urmă.

– Îmi faci inima să tremure când o spui, recunoscu ea. Mă sperie atât de tare când o spui, încât îmi tremură inima.

– Atunci anunţă-mă când se opreşte din tremurat şi se încălzeşte din nou. Acum încearcă să adormi la loc.

– Aici?

– Aici ne aflăm şi stăm confortabil, nu? Iar focul îţi place. Vezi poveştile din foc?

– Văd focul.

– Sunt poveşti în tăciuni, în flăcări. Am să-ţi spun una. Îţi povesti despre un castel pe un deal şi de un cavaler viteaz pe un armăsar alb, despre o regină războinică neîntrecută în mânuirea arcului şi a sabiei, care zbura pe cer pe un dragon de aur.

„Totul e atât de plin de fantezie", îşi spuse ea, şi atât de frumos, încât aproape văzu ceea ce el picta din cuvinte.

Şi alunecă din nou în somn, cu un zâmbet pe chip şi capul sprijinit pe umărul lui.

*

Două trei zile până reuși să stea mai mult în picioare și mai mult trează decât culcată și dormind. Prima zi și-o petrecu în întregime în pat, pe canapea, sau făcând mici munci casnice la cererea Brannei. Dar în cea de-a doua se simți capabilă să se întoarcă la grajduri pentru o parte din zi, ajutând la spălatul și la hrănitul cailor.

Și își ceru scuze de la colegii ei.

În cea de-a treia zi, redeveni Meara. Era atât de bine încât cântă în timp ce lua balegă cu lopata.

– Ia te uită, ai face-o și pe Adele invidioasă.

– Femeia are niște corzi vocale fantastice. Meara se opri și îi zâmbi Ionei, care stătea sprijinită în poarta deschisă a boxei. Sigur că nu am înțeles niciodată cu adevărat zicala aceea cu sănătatea care e mai bună decât toate. Nu am fost niciodată cu adevărat bolnavă, nici o zi din viața mea. Asta datorită constituției puternice și faptului că cea mai bună prietenă a mea este o vrăjitoare cu puteri vindecătoare de excepție. Acum, că am fost la pat, învăț să aduc mulțumiri pentru faptul că sunt pe picioare din nou.

– Arăți grozav.

– Și mă simt și mai bine.

Meara scoase roaba din boxă și Iona intră în locul ei să măture. Odată pozițiile schimbate, Meara se uită în stânga și în dreapta pentru a se asigura că erau singure.

– Având în vedere că sunt mai bine acum, vrei, te rog, să îmi spui cât de rău a fost?

– Nu mai ții minte? Știai toate detaliile înainte, odată ce ți-ai revenit?

– Nu, țin minte. Ceea ce vreau să spun e, cât de rău a fost, Iona? Cât de puțin a lipsit să mă distrugă? Nu m-am simțit în largul meu să o întreb pe Branna sau pe Connor înainte, adăugă ea, când Iona ezită. Dar sunt pe picioare acum și te întreb pe tine. A ști tot e ultimul pas de care am nevoie pentru vindecare, cred.

– A fost foarte rău. Nu mă mai confruntasem cu nimic de genul ăsta până atunci. Ei bine, cred că mai ceilalți, dar ei știau mai multe despre asta. Primele

momente, din câte mi-a spus Branna, au fost critice. Cu cât te scufundai mai adânc, cu atât avea să fie mai greu să te aducă înapoi, și creștea riscul... ar fi putut să existe un fel de traumă la nivelul creierului.

– O nebunie.

– Un fel de, cred. Și pierderi de memorie, psihoză. Branna spune că faptul că a ajuns Connor la tine atât de rapid a fost decisiv.

– Deci mi-a salvat viața și sănătatea mintală.

– Da. După aceea, intervalul următor de o oră sau două a fost critic. Branna știa exact ce să facă sau s-a prefăcut foarte bine, împărțindu-ne ordine lui Connor și mie. Eu nu mi-am dat seama cât de speriată eram până după ce am terminat; până atunci am fost mereu ocupați cu lucruri urgente. Apoi a venit și Fin, iar prezența lui a ajutat și ea. Și Boyle. S-a așezat și te-a ținut de mână pe tot parcursul ritualului. A durat mai bine de o oră și erai atât de lipsită de vlagă și palidă, și nemișcată... Apoi a început să-ți reapară culoarea în obraji... nu mult, dar puțin.

– Te fac să plângi. Nu voiam să te fac să plângi.

– Nu, e în regulă. Iona își șterse lacrimile și, împreună, tăiară legătura unui balot proaspăt de paie. Ți-a revenit culoarea în obraji, iar Boyle a spus că ți-a simțit degetele mișcându-se într-ale lui. Și atunci mi-am dat seama cât de speriată fusesem – de-abia când ce fusese mai greu, după părerea Brannei, trecuse.

– M-a rănit serios, spuse Meara, desfăcând paiele cu o furcă. Asta e o victorie pentru el.

– Poate, dar noi te-am adus înapoi, și iată-te aici împrăștiind paie proaspete în boxa lui Spud. Asta este o victorie și mai mare pentru noi.

Iona vedea mereu partea bună a lucrurilor, reflectă Meara. O găsea întotdeauna. Și poate era timpul să încerce și ea s-o caute.

– Am de gând să rămână așa. O să-mi fac timp să mă antrenez și cu sabia. Am nevoie să exersez.

Avea nevoie să exerseze, își spuse ea când trecură la următoarea boxă, pe numeroase planuri.

*

Connor se ocupă și el puțin de curățenie, de ceea ce el considera a fi munca de la sfârșitul unei zile. Păsările trebuiau hrănite și, la fel ca în cazul cailor, locul lor trebuia curățat cu regularitate de găinați. Conform calendarului lui personal, era timpul să spele și să igienizeze cada de baie a șoimilor.

Își dorea acea muncă. Avusese nevoie pur și simplu de efortul fizic și de munca repetitivă și automată în ultimele câteva zile, cât timp Meara se refăcuse. Îi fusese greu să își păstreze calmul, pentru binele ei, să îi adauge o notă de veselie pentru a-i ridica moralul, când fusese slăbită și obosită, și atât de diferită de cum era ea cu adevărat.

Cu unele femei apelai la flori sau la ciocolată. Cu Meara – nu că ar fi fost deplasat să îi ofere flori și dulciuri – funcționase mai bine să îi ofere bucățele din bârfele de prin sat sau povești de la lucru, despre oamenii care trecuseră pe la crescătorie sau pe la grajduri.

Se străduise să i le prezinte, să-și sprijine picioarele și să ridice o bere și să îi servească povești – dintre care pe unele le înflorea puțin, iar pe altele le scotea din burtă.

Iar ceea ce-și dorise să facă fusese să pornească pe urmele lui Cabhan, să îl provoace pe ticălos să îndrăznească să i se arate. Voia să stârnească un vânt atât de aprig, încât să îi crape oasele și să îi înghețe sângele.

Setea de răzbunare era atât de puternică, încât se simțea în permanență uscat.

Și știa că era o greșeală, Isuse, știa că era o greșeală, își spuse el, frecând cada sub privirile păsărilor cocoțate deasupra lui. Dar a ști și a simți nu era nicidecum unul și același lucru. Nu putea decât să spere că munca fizică avea să consume acea sete din el.

Apoi o văzu traversând curtea largă și pietruită. Lăsă totul, ieși și o luă de-a curmezișul curții ca să o întâmpine.

– Ce cauți aici, umblând pe-afară singură? întrebă el.

– Aș putea să te întreb același lucru și eu, dar cum știu ce vei răspunde, nu am s-o fac și am să evit subiectul cu totul. Iona și Boyle m-au adus până aici înainte să meargă în Cong la o halbă și ceva de mâncare, deci

nu am fost nicidecum singură, după cum nu sunt nici acum.

Încă o privire în jurul ei.

– Ai rămas aici peste program, nu-i așa, Connor? Unde e restul lumii?

– Am terminat ultima plimbare cu șoimi și i-am trimis pe toți acasă. Brian avea de învățat pentru un curs pe care îl face online, iar Kyra avea programată o întâlnire fierbinte. Cât despre restul, m-am gândit că le-ar prinde bine o oră liberă în plus.

– Și ai vrut să rămâi puțin singur cu prietenii tăi, adăugă ea, arătând cu un gest din cap spre șoimi.

– A fost și asta. Trebuie să termin aici, având în vedere că eu am început.

– Am să mă întorc cu tine, dacă nu te deranjează. Apoi ai să mă duci cu mașina la căsuță.

Connor o conduse înapoi. Păsările se zburliră puțin la spetele nepoftit, fixând-o cu o privire insistentă.

– Nu am avut timp să fac prea multe vizite în ultimele câteva luni, comentă ea. Cei tineri nu mă cunosc, sau nu prea bine.

– Vor ajunge să te cunoască. Se întoarse la treabă să termine curățenia. Deci ție cum ți-a mers azi?

– Exact cum trebuia. Am avut programate două ieșiri. Inclină capul în fața privirii lui tăioase și scoase pietrele pe care le purta pe sub fular. Iar Iona a insistat să meargă cu Alastar – și a împletit talismane noi în coama lui. Nu am văzut nimic în afară de pădure și cărare. Nu voi fi nesocotită, Connor. Pentru binele meu, da, dar și de dragul tău și al celorlalți, ca să nu vă mai pun vreodată să treceți prin ceea ce ați trecut deja o dată. Gata pentru o clipă. Am nevoie de muncă și de cai, așa cum tu ai nevoie de muncă și de șoimi.

– Ai dreptate. Sper că te-a simțit. Sper că a simțit cât de puternică și de teafără ești, în ciuda lui.

Începu să umple cada, ascultând apa curgând.

– Crezi că eu nu știu că ești furios, spuse ea încet. Dar știu. Sunt furioasă și eu. Mi-am dorit să îl nimicim, întotdeauna, fiindcă e necesar, din cauza ta, a Brannei

și a lui Fin. Dar acum nu-mi mai doresc doar să îl nimicesc – vreau să îl fac să simtă durere și neferi... mai întâi, să *știu* că suferă. Nu îi spun Brannei, fiindc... ea nu ar aproba niciodată. Pentru ea este doar o pro... blemă de bine și rău, de lumină și întuneric – despr... dreptul prin naștere și sânge. Și știu că așa trebuie să ... dar îmi doresc să cunoască durerea.

Din poziția lui ghemuită, Connor ridică privir... spre ea.

– Ți-aș oferi asta și chiar mai mult. Ți-aș oferi agonia lu...

– Dar nu putem. Lăsându-se pe vine lângă el, îl a... se ușor pe braț. Fiindcă Branna are dreptate și fiindc... asta te-ar schimba. Să cauți doar răzbunare? Să caut... să provoci durere și suferință pentru a-l face să plăteas... pentru ceea ce mi-a făcut? Asta te-ar schimba, Conno... Cred că pe mine nu m-ar schimba, dar ăsta e un defect al meu.

– Nu e nicidecum un defect.

– Așa sunt eu făcută, deci va trebui să acceptăm ... acest lucru. Dar tu ești lumina, și există un motiv pen... asta. Nimicește-l, asta trebuie făcut. Dar trebuie făcu... așa cum se cuvine. Și dacă va simți durere, să fie fiindc... a fost inevitabil, nu fiindcă ți-ai dorit-o tu.

– Ai reflectat serios la asta.

Măsură cantitatea de aditivi, apoi, așa cum făce... întotdeauna, agită apa plimbându-și mâinile peste su... prafața ei, adăugând acea lumină de care pomenise e... pentru sănătatea și binele păsărilor lui.

– Doamne, da, și încă mult prea mult. Și reflectând atât de mult la asta, am ajuns să înțeleg că tu ai nevoie ... știi că simt la fel ca tine, dar nu asta e ceea ce îmi doresc de la tine, nici pentru mine. Îmi doresc ceea ce suntem noi șase. Îmi doresc ca noi să fim binele. Și când îl vom nimici, când se va sfârși, să știm că noi am fost binele. Nu vreau nici o umbră peste noi, nici o umbră peste tine. Asta va fi suficient ca să mă simt răzbunată.

– Te iubesc, Meara. Iubesc faptul că înțelegi asta, că ți-e limpede și că ai venit să îmi spui. Am fost sfâșiat mai dureros ca niciodată.

– Să nu fii. Să știi că îți spun ceea ce am în inimă. Vreau ca noi să fim binele.

– Atunci așa vom fi.

Satisfăcută, ușurată, ea dădu din cap.

– Și e timpul să discutăm despre toate astea din nou. Știu că v-ați ferit toți de acest subiect în ultimele câteva zile.

– Nu erai suficient de întremată pentru el.

– Sunt mai mult decât suficient de întremată acum. Se ridică, își flexă bicepșii pentru a-l face să zâmbească. Spun că vom discuta din nou toți șase.

– În seara asta?

– În seara asta, mâine-seară dacă va fi nevoie. Vom vedea ce spun ceilalți.

– Termin aici, atunci.

Ridică privirea spre ea, zâmbindu-i.

Pentru unele femei era nevoie de flori, își spuse el, nu ciocolată. Pentru Meara?

– Întinde-ți brațele în lateral.

– Poftim? De ce aș face asta?

– Fiindcă te rog eu. Întinde-ți brațele în lateral.

Ea își dădu ochii peste cap, dar făcu ceea ce îi ceruse el. Connor întinse mâinile spre păsări, cele tinere, trimițându-și gândurile spre ele.

Deodată, cu gestul fluid al mâinilor lui, ele se ridicară cu un fâlfâit ușor de aripi – tinerii șoimi – și începură să se învârtă în jurul ei, să o facă să râdă.

– Stai nemișcată și nu-ți face griji pentru jacheta sau pielea ta, am luat și asta în calcul.

– Ce?... O!

Păsările aterizară ușor și grațios pe brațele ei întinse.

– I-am dresat bine, deși asta nu face parte din lecțiile lor. Chiar și așa, se pare că nu îi deranjează. Și te vor cunoaște, Meara, acum te vor cunoaște.

– Sunt frumoși. Sunt atât de frumoși. Când te uiți în ochii lor, te gândești că știu mai multe decât noi. Atât de multe.

Meara râse, iar acel sunet ostoi în sfârșit setea teribilă de a-l urmărea de câteva zile.

capitolul 19

Serviră ceai și whisky pentru cei care își doreau în camera de zi a căsuței. Branna aduse un platou cu fursecuri cu ghimbir și își consideră sarcinile casnice îndeplinite.

– De unde începem? se întrebă. Suntem în continuare de acord să așteptăm până la Samhain?

– Asta ne oferă două săptămâni, remarcă Boyle. Și, din câte am văzut, ne-ar prinde bine acest răgaz. Dar...

– Dar. Fin optă pentru whisky și își turnă exact două degete. Ne-a atacat în forță. Nu eram pregătiți pentru el, asta e suficient de clar.

– A fost vina mea.

– Nu e vorba de vină aici, Meara, o întrerupse Fin. Bântuie și se furișează după bunul lui plac și ar putea să ne atace pe oricare dintre noi într-un moment de vulnerabilitate. A atacat-o pe Iona și acum pe tine. Dupa cum pare să acționeze, următoarea pe care o va ataca va fi Branna.

– Lasă-l să încerce.

Branna sorbi calmă din ceai.

– Ești mult prea sigură pe tine, se răsti Fin. Aroganța nu e nici putere, nici armă.

– Tu nu te-ai sfiit niciodată să te folosești de ea cu prisosință.

– Încetați! Connor își întinse picioarele, clătinând din cap. Amândoi. Păstrați-vă ghionturile și înțepăturile pentru atunci când vom avea timp de ele. Se prea poate să încerc cu Meara din nou, dar ea nu va fi nesocotită și a doua oară.

– Ai cuvântul meu în privința asta.

– Și ar fi la fel de probabil să își încerce norocul cu Boyle, sau cu Fin, sau cu mine, dacă ar apărea o ocazie.

Asumându-și riscul de a fi el însuși acuzat de aroganță, Connor ridică din umeri.

– Și deși cred că Fin are dreptate, că dacă se hotărăște să încerc cu Meara își va îndrepta atenția asupra Brannei, a ști asta nu ne ajută să stabilim ce să facem, cum

să o facem și cum să îl trimitem în iad o dată pentru totdeauna.

– Are dreptate. Să ne protejăm, asta înseamnă defensivă – și e esențială, adăugă Iona. Dar ofensiva este cea pe care trebuie să ne-o punem la punct.

– S-a uitat la meciuri cu mine. Boyle îi adresă un zâmbet scurt. Am fost pe-aproape ultima dată când l-am înfruntat, l-am alungat și a fugit sângerând și urlând. Dar nu a fost suficient. Ce va fi acum?

– Poțiunea e mai puternică decât era atunci, iar asta înseamnă un risc. Unul pe care va trebui să ni-l asumăm.

Fin îi aruncă o privire Brannei, iar ea dădu din cap.

– Am crezut că îl vom lua prin surprindere, sublinie Connor, și ne-a luat el pe noi. Chiar și atunci, după cum spunea și Boyle, am fost aproape de a-l nimici. Dacă ne ducem să îl înfruntăm la căsuța Sorchei, el va avea avantajul de a schimba timpul, și nu am putea ști unde ne-ar duce, sau dacă ar putea, așa cum a făcut-o deja, să ne separe pentru a ne împrăștia și a ne obliga să folosim puterea pentru a ne regrupa.

– Dacă nu acolo, întrebă Meara, atunci unde?

– E un loc plin de putere pentru noi, dar și pentru el. Cred că acolo trebuie să se întâmple. Dar ai dreptate, Connor, adăugă Branna. Nu putem să ne lăsăm separați. Mă gândesc la cei trei să formeze o unitate, Fin, Boyle și Meara o alta – iar aceștia să fie uniți printr-o legătură care să nu poată fi ruptă. Asta putem face – și vom asta vom face la următoarea ocazie.

– Putem să îl împiedicăm să schimbe timpul? se întrebă *Iona.*

– Am putea, cred, dacă am ști cum o face. Dar pentru a contracara o astfel de vrajă, ne-ar trebui elementele lui. Iar acolo ar trebui să merg pe ghicite, spuse Branna frustrată.

– Schimbăm noi timpul înaintea lui. Connor se aplecă în față și luă un fursec. Nu ești singura care poate să mediteze, să reflecteze, să plănuiască. Arătă spre Branna cu fursecul, apoi mușcă din el. Dar ești singura care

poate să facă o prăjitură atât de delicioasă. Pornim noi ofensiva și schimbăm timpul de la bun început.

– Și spune-ne, savantule, cum anume, în cazul în care am putea găsi o cale de a face asta – ceea ce va fi un efort considerabil – l-am momi să vină și el unde suntem?

– Asta știm deja să facem, îi aminti el surorii lui. Iona a făcut-o ea însăși când de-abia gusta pentru prima dată din propriile puteri magice.

– Serios? După o clipă de surpriză, Iona ridică victorioasă pumnul în aer. Bravo mie!

– Am făcut-o și eu, adăugă el, singur și cu Meara, și i-am cunoscut pe verii noștri din trecutul îndepărtat.

– Să călătorim în vis? Branna își puse jos ceașca. O, Connor, asta e o manevră riscantă.

– Trăim vremuri riscante și va trebui să o facem cu cap.

– E absolut genial, spuse Fin, făcându-l pe Connor să rânjească și pe Branna să se încrunte.

– El sugerează să ne cufunde în vis pe toți șase deodată.

– Știu. Tocmai asta este absolut genial. Ar trebui să fie și el la același nivel, nu-i așa, pentru a putea să ne atace? Și ar fi în timpul și în locul ales de noi.

– Nu ar putea să întoarcă asta împotriva noastră, observă Connor, fiindcă nu ar ști elementele vrăjii create de noi, tot așa cum nici noi nu știm elementele vrăjii lui. El ar fi obligat să vină la noi și și-ar pierde puterea de a schimba terenul.

– Stați o clipă. Boyle ridică o mână, apoi o folosi pentru a se scărpina în cap. Vrei să spui că l-am înfrunta pe Cabhan în somn?

– O vrajă de creat vise e diferită de un somn natural. Nu e ca și cum ai dormi confortabil, sforăind. Ai făcut-o și tu puțin, își aminti Connor. Ai fost tras cu Iona în visul ei – și nu i-ai dat ticălosului un pumn zdravăn în față cu ocazia aceea?

– Ba da, și m-am trezit cu sânge pe încheieturile degetelor. Dar o bătălie în vis? Am acceptat tot ce puteți face voi împreună, având în vedere că am trăit

cu gândul ăsta cea mai mare parte a vieții mele, dar ideea asta deja întinde coarda.

– El nu s-ar aștepta niciodată la asta, speculă Meara. Chiar poate fi făcut?

– Toți șase deodată și fără să rămână nimeni la cârmă, aș putea spune. Străduindu-se să cântărească avantajele și dezavantajele, să le pună în balanță, Branna își trecu ambele mâini prin păr. Cu siguranță e ceva ce nu am mai făcut niciodată. Ar fi ușor să încercăm cu cei trei, să îl înfruntăm astfel, iar voi trei să rămâneți aici – Fin la cârmă, în mod cert, să ne aducă înapoi în caz că ne pierdem echilibrul sau direcția.

– Mergem toți șase, spuse Meara ferm, sau deloc.

– Meara, nu pun problema astfel ca să te insult. Nu vreau să vă insult pe nici unul dintre voi. Problema constă în a crea un vis care să prindă șase oameni deodată, și doi dintre ei fără puteri.

– Nu mai ești atât de sigură pe tine acum? întrebă Fin, cu o ușoară umbră de răutate.

– O, mai du-te naibii! se răsti Branna.

– Și tu la fel, draga mea, fiindcă sugerezi că eu sau Boyle, sau Meara am rămâne în urmă ca niște cățeluși cuminți, în vreme ce voi duceți războiul.

– Nu asta am vrut să spun.

– Asta s-a înțeles. Meara se întoarse spre Connor. Și tu?

– Toți șase, spuse el fără ezitare, sau nici unul.

– Toți sau nici unul, consimți Boyle.

– Da. Dând din cap, Iona îl luă de mână. Dacă cineva poate găsi o cale de a o face, Branna, tu ești aceea.

– Ah, Dumnezeule, pe toți dracii, lăsați-mă să mă gândesc!

Împinse ceașca de ceai deoparte, își turnă whisky – cu mai multă generozitate decât o făcuse Fin – și îl dădu pe gât ca pe un pahar cu apă.

– Întotdeauna ți-am admirat talentul la băut whisky, spuse Fin, când ea se ridică brusc în picioare și începu să se învârtă prin încăpere.

– Taci. Doar taci. Şase deodată, repetă ea, învârtindu-se agitată, pentru numele lui Morrigan, e o nebunie. Şi doi dintre ei înarmaţi doar cu inteligenţă, pumni şi sabie pe deasupra. Şi unul dintre ei purtând semnul lui Cabhan. Să nu aud nimic despre asta, se răsti ea la Fin, care nu spusese nimic, fiindcă e adevărat.

– Sunt înarmaţi cu mai mult decât inteligenţă, pumni şi sabie, şi au mai mult decât un semn nemeritat. Connor vorbi încet. Au inimă.

– Crezi că eu nu ştiu asta? Crezi că eu nu o preţuiesc mai presus de orice? Se opri, închise ochii pentru o clipă. Oftă. Mi-ai aruncat asta cu capul în jos, Connor. Trebuie să îmi croiesc drum printre toate. Nu este niciodată atunci când unul dintre noi se cufundă într-un vis magic şi îşi ia şi partenerul, cel sau cea cu care a împărtăşit patul. Chiar şi asta presupune riscuri, după cum ştii bine atât Boyle, cât şi Iona.

– Nu e aşa, nu. Acum ar fi ceva intenţionat şi conştient, ceva planificat, o vrajă creată de noi. Connor ridică mâinile, le întinse, cu palmele în sus. Adăugând câte mai multe protecţii putem încorpora în vrajă. Dar vor exista riscuri, da, însă riscurile sunt inevitabile, orice abordare am alege. Şi de Samhain, când Vălul se subţiază, este momentul perfect pentru asta.

Se ridică, se apropie de ea, îi luă mâinile.

– Tu i-ai lăsa în urmă dacă ai putea – şi la fel aş face şi eu. Asta din dragoste şi din prietenie – şi fiindcă asta e o povară şi o datorie care ne-a fost lăsată nouă. Ţie mie, Ionei. Nu lor. Îi sărută mâinile cu delicateţe. Din asta ar fi greşit dintr-o mulţime de motive. Suntem un cerc, trei cu trei. A fost dintotdeauna menit să fim noi şase, Branna. Cred asta.

– Ştiu. E limpede şi pentru mine.

– Ţi-e teamă că ai să-i dezamăgeşti. Nu ai s-o faci. Nu ai s-o faci, iar povara asta nu e doar pe umerii tăi.

– Nu am mai făcut asta niciodată.

– Eu nu făcusem să leviteze nici măcar o pană înainte să vin aici, îi aminti Iona. Iar acum?

Ridică mâinile, cu palmele în sus. Canapeaua pe care era aşezată lângă Boyle se ridică uşor, fără un sunet, descrise lent un cerc, apoi se coborî din nou pe podea.

– Ţie ţi se pare corect, spuse Fin amuzat.

– Voi m-aţi învăţat, tu şi Connor. Voi mi-aţi deschis ochii spre ceea ce am şi ceea ce sunt. O să găsim o cale de a o face şi o să reuşim.

– În regulă. În regulă. Nu pot să vă ţin piept la toţi cinci. Şi e o idee absolut genială. Riscantă şi înspăimântătoare, şi genială. Ştiu o poţiune pe care aş putea să o modific puţin şi care ar trebui să funcţioneze, şi vom scrie descântecul – şi voi avea nevoie de fiecare oră din cele două săptămâni.

– Şi ne ai şi pe noi să te ajutăm la modificarea ei, subliniie Connor.

– Voi avea nevoie şi de voi toţi. Chiar şi aşa, ar fi mai uşor dacă am avea ceva care să ne servească drept un fel de control din afara visului.

– Ar trebui ca persoanele respective să se afle aici – cu noi, adică? întrebă Meara.

– Vrei să spui prezenţi fizic? Connor îi aruncă o privire reflectând. Nu văd de ce.

– Atunci voi doi puteţi apela la tatăl vostru. Şi mai şi bunica Ionei. Asta înseamnă sânge şi scop împărtăşit, nu-i aşa? Şi dragoste totodată.

– O altă idee absolut genială! Râzând, Connor se întoarse spre Meara, o luă pe sus din scaun, învârtind-o în braţe. Asta ar merge, şi încă foarte bine. Branna?

– S-ar putea – nu, ar merge sigur. Şi dacă mi-aş fi limpezit zumzăitul din minte, mi-aş fi dat seama de asta. Bunica Ionei, tatăl nostru şi...

Se întoarse spre Fin.

– Verişoara ta Selena. Ar fi dispusă? Trei e un număr mai bun decât doi, şi astfel am avea putere şi sânge de la fiecare dintre noi. Trei ar fi un echilibru, presupun, în cercul în care am avea nevoie de aşa ceva.

– Ar fi mai mult decât dispusă. Ea se află în Spania, dar am să iau legătura cu ea. Am să discut cu ea despre asta.

– Atunci partea asta rămâne stabilită. Am să studiez problema.

– Eu am făcut-o, îi spuse Connor. Poţiunea, pentru a deschide viziunea, împărtăşită de toţi cei aflaţi în interiorul cercului ritualic. E mai bine să o facem afară, în aer. Ne vom lua şi călăuzele, calul, câinele, şoimul.

Branna dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

– Ai studiat asta.

– Aşa e. Fin, calul tău, şoimul tău – şi nu cumva ai putea să găseşti şi un câine în următoarele două săptămâni? Trei la trei.

– Am unul. Îl am pe Bugs.

– Micul Bugs? începu Iona, gândindu-se la câinele de pază de la grajdurile mari.

– Mic ca tine, curajos ca tine. Trei la trei, repetă Fin, dând din cap. Calul pentru Boyle, şoimul pentru Meara, câinele, aşa cum e el, pentru mine. Este bine gândit, Connor.

– Tu eşti cel care trebuie să creeze legăturile între ei şi ceilalţi, fiindcă de la tine provin.

– Aşa voi face.

– Şi asta în interiorul cercului, cercul nostru şi călăuzele noastre, spuse Connor. Cercul nostru, cei şase, cu mâinile împletite când se rosteşte descântecul, când se creează vraja. Şi cu minţile împletite şi ele, ceea ce voi face eu. Minţi, inimi, mâini împletite, şi vom merge împreună, în vis, în noaptea Sărbătorii Tuturor Sfinţilor, de Samhain, în anul în care cei trei ai Sorchei, Brannaugh, Eamon şi Teagan, s-au întors în Mayo.

– Prezenţa lor adaugă putere. Branna se aşeză din nou, se întinse şi ea după un fursec. Noaptea în care Vălul se subţiază. S-ar putea să reuşim să atragem forma lor şi a Sorchei, să o împletim cu a noastră. Nu, el nu s-ar aştepta nici o clipă la asta. Avem timp suficient să punem la punct poţiunea şi vraja. Şi apoi să-l mom... acolo. Sarcina asta îi revine Mearei.

– Îmi revine mie?

Branna pufni spre fratele ei.

– Nu ai vorbit cu ea despre asta.

– Prinşi cu una şi cu alta, nu. De tine vrea el să se folosească de data aceasta, îi spuse Connor, aşa că tu vei fi cea care se va folosi de el. Îi vei cânta să îl ademeneşti acolo.

– Să cânt?

– Muzică, lumină, bucurie – emoţii. Sunt ca o flacără pentru molia din el, adăugă Connor. Când va veni, trebuie să acţionăm cât mai repede posibil, să nu-i lăsăm timp să dispară din nou.

– Vom proceda la fel cum am făcut de solstiţiu, începu Branna.

– Nu. Acum Fin se ridică în picioare. Am dat greş atunci, nu-i aşa?

– Avem o strategie nouă, o armă mai puternică.

– Şi dacă reuşeşte din nou să îi despartă pe cei trei, fie şi numai pentru o clipă? Dacă vraja, ritualul, sfârşitul trebuie să vină de la voi, atunci trebuie ţinut în loc până îi faceţi descântecul. Noi îl vom prinde în luptă. Boyle, eu şi Meara. I-am provocat durere şi i-am vărsat sângele şi înainte. Îl vom răni mai rău de data asta. Noi îl vom răni mai rău, în timp ce voi veţi face ceea ce e mai bine.

– Vrei să îl nimiceşti, Fin, sau vrei să-i verşi sângele?

– Îmi doresc amândouă, şi tu la fel, Branna. Nu poţi vărsa pentru câştig personal sau din plăcere.

– Şi nu ar trebui nici tu s-o faci.

– Şi n-am s-o fac. Nu o s-o facem. Dar îl vom vărsa chiar mai mult de-atât pentru a-i apăra pe cei trei. Pentru a apăra lumina. Şi dacă simt şi plăcere din asta? Un vrăjitor e totuşi om.

– Eu îl susţin pe Fin în asta, spuse Boyle. Iona e a mea. Şi voi toţi sunteţi familia mea. Am să lupt pentru voi. Pentru voi. Nu am să stau deoparte.

– Au spus ei ceea ce aş fi spus şi eu. Meara ridică din umeri. Deci asta e stabilit. Îşi sprijini mâinile pe genunchi. Prin urmare, dacă am înţeles bine, peste două săptămâni ne vom strânge toţi – inclusiv caii, câinii şi şoimul – şi vom călători în vis câteva secole înapoi în timp. Şi voi cânta şi, precum cântecul fluierului fermecat

pentru şobolani, muzica îl va ademeni pe Cabhan. Tre dintre noi se luptă cu el, trei dintre noi aruncă asupra lui o vrajă pentru a-l distruge. Când terminăm treaba, ne înclinăm în faţa publicului, apoi ne trezim înapoi aici unde cu siguranţă va trebui să ne înclinăm din nou în faţa publicului, fiindcă am învins răul. Apoi presupun că ar trebui să mergem toţi la tavernă să bem o halbă.

- Cam asta e, pe scurt, decise Connor.

- În regulă atunci. Cred că ar trebui să servim acum whisky pentru toată lumea, fiindcă suntem toţi nebuni de legat. Răsuflă zgomotos, luă un fursec şi muşcă din el. Dar cel puţin unul dintre noi face într-adevăr nişte prăjituri geniale.

Amuzat, Connor turnă whisky pentru toată lumea, ridică paharul şi îl ciocni de cel al Mearei.

- Indiferent dacă izbândim sau dăm de naiba, nu există alţi cinci oameni alături de care aş prefera să lupt. Aşa că să dăm dracului tot. *Sláinte.*

Şi băură.

Aveau toţi de lucru, şi încă mult. Branna aproape nu mai ieşea din atelier. Dacă nu era cu nasul în vreo carte de vrăji - a Sorchei, a străbunicii ei sau propria carte - era ocupată să testeze poţiuni sau să scrie vrăji.

Când viaţa din jurul lor le-o permitea, i se alătura şi Connor, sau Iona, sau Fin. Meara se trezi în poziţia de a aduce, a căra, a găti - sau împărţind acea sarcină cu Boyle.

Ori de câte ori putea, îl chema pe câte unul dintre ei la exerciţii de scrimă.

Şi toţi urmăreau pădurea, câmpiile, drumurile, căutând orice semn.

- E prea linişte.

Meara pară cu uşurinţă avansul lui Connor într-una dintre rarele ocazii când reuşise să îl smulgă de la muncă sau vrăjitorie.

- Ne urmăreşte şi aşteaptă.

- Tocmai asta e, nu-i aşa? Aşteaptă. Aproape că n-am mai văzut nici urmă de el de câteva zile deja. Păstrează

distanţa. Aşteaptă ca noi să facem următorul pas, fiindcă ştie că avem unul de făcut.

Meara se aruncă în faţă, fentă, ridică lama, aproape dezarmându-l.

- Nu eşti deloc atent, se plânse ea. Dacă săbiile astea nu ar fi fost fermecate, aş fi putut să-ţi tai urechea.

- Atunci nu ţi-aş auzi vocea decât pe jumătate, iar asta ar fi mare păcat.

- Ar trebui să îl atacăm, Connor.

- Avem un plan, Meara. Ai răbdare.

- Nu e vorba de răbdare, ci de strategie.

- Strategie, zici tu? Îşi roti mâna liberă, stârni un mic vârtej de aer. Când Meara aruncă o privire spre el, Connor înaintă şi ajunse cu sabia la gâtul ei. Cum ţi se pare asta?

- Ei bine, dacă ai de gând să trişezi...

- Iar Cabhan va juca după reguli, desigur.

- Ai dreptate. Se dădu înapoi. Ceea ce spun e că ar trebui să fentăm. Împunse aerul, se întoarse, împunse din nou. Să-l facem să creadă că l-am atacat, să îl lăsăm să înscrie un punct sau două. Va crede că noi ne-am făcut pasul, deci nu se va aştepta atunci când chiar îl vom face.

- Hmm. Asta este... interesant. Te gândeşti la ceva anume?

- Tu eşti vrăjitorul, nu-i aşa, deci tu şi cei ca tine ar trebui să creeze ritualul pentru asta.

Coborând sabia, încercă să deslueşească detaliile planului pe care nu îl ticluise decât pe jumătate în minte.

- Dar dacă am face-o undeva aproape - lângă căsuţă, unde am putea să ne retragem, fiindcă retragerea va fi o parte din plan. Să-l lăsăm să creadă că ne-a pus pe fugă.

- Asta este greu de crezut, dar înţeleg unde baţi. Haide atunci.

O luă de mână, trăgând-o în atelier, unde Branna turna prin pâlnie un lichid albastru-deschis într-o sticlă mică. Iona zdrobea ierburi într-un mojar cu pistil.

- Meara are o idee.

Cu sprâncenele împreunate, Branna se concentră asupra lichidului ce aluneca grațios în sticlă.

– Încă lucrez la ultima idee care a apărut.

– E perfectă, Branna.

Iona se opri când Branna vârî un dop de cristal în sticlă.

– Și câte vrăji de creat un vis pentru șase, plus călătoriile lor, ai realizat tu?

– Asta va fi prima. Dar Iona zâmbi. Și e perfectă. Ar fi trebuit să vedeți stelele, le spuse lui Connor și Mearei. Mici stele albastre ridicându-se, învârtindu-se în jurul ceaunului când a terminat-o.

– Cred că a ieșit bine. Branna se frecționă la baza spatelui. I-am adăugat ametistul, așa cum ai sugerat tu, Connor, și cred că a ieșit bine. Trebuie să se maturizeze ferită de lumina soarelui timp de cel puțin trei zile.

Luă sticluța și o duse la un dulap.

– Dă-mi voie să-ți fac niște ceai, începu Iona, dar Branna clătină din cap.

– Mulțumesc, dar nu. În ultimele câteva zile am băut suficient ceai cât să-mi ajungă pentru șase luni. Am chef de niște vin.

– Atunci vom bea niște vin cât timp ascultați ideea Mearei. Chiar mai bine, nu ai chef să gătești ceva, Connor încercă să afișeze un zâmbet radios. Nu ți-e dor de bucătăria ta, draga mea? Asta e genul de idee care pică bine cu un bol de supă gustoasă și noi toți strânși în jurul mesei.

Meara îl îmbrânci ușor.

– Cred că e o idee bună și ar trebui să fie auzită de toată lumea. Dar pot să fac eu supa până stați voi jos și vă beți vinul.

– Am s-o fac eu, fiindcă, în ciuda faptului că fratele meu gândește cu stomacul, îmi e într-adevăr dor de bucătăria mea. Mai sunt legume în grădină. Arătă spre Connor. Du-te și adu-mi câteva.

– Ce anume dorești?

– Orice și din toate. Am să improvizez din mers. Și cum tot ți-a venit o idee bună, Meara, poți să mă-

-gui până îmi beau vinul. Nu văd de ce ar trebui să îi -teptăm și pe ceilalți. Lasă aia, Iona. O să ne întoarcem -ea. Haideți să petrecem puțin timp în bucătărie.

Meara își spuse că și ea improviza puțin din mers. , pe când sosi toată lumea, pusese câteva detalii la punct.

– Deci, încheie ea, făcând acum ceva fără a avea o -nsă reală la victorie, l-am face să creadă că ne-am irosit -acul, că am făcut o treabă de mântuială sau cel puțin -ă am dat greș cu el. Suntem obligați să ne retragem în -suță – unde suntem protejați. Derutați – adică, înțe-egeți? Și înciudați. Dacă tocmai am încasat o scatoal-ă, el nu s-ar aștepta să lansăm un alt atac peste doar -teva zile.

– Dacă facem treaba doar pe jumătate, s-ar putea ca el să ne rănească serios, remarcă Boyle. De ce să nu mergem până la capăt?

– Încă mai avem nevoie de timpul rămas pentru planul la care ne-am oprit. Am construit vrăjile în jurul nopții pe care am ales-o, îi explică Branna. Nu aș vrea să încerc altă dată. Trebuie să fie de Samhain.

– Ce vrea ea să spună e că, dacă pierdem, avem șanse mai mari să câștigăm. Connor îl înghionti ușor pe Boyle în umăr. Și știu că o înfrângere, chiar și intenționată, e greu de înghițit.

– Va trebui să o facem spectaculoasă. Nu se va lăsa păcălit de ceva care pare slab și făcut în grabă. Dar Fin zâmbi. Și avem de unde să-i oferim spectacol din belșug. Foc și furtună, cutremur și potop. Aruncăm elementele împotriva lui. Nu ar funcționa – nu doar elementele, în orice caz, dar ar fi suficient de zgomotos și intens și ar părea al naibii de aprig.

– O invocare a elementelor. Acum Branna începu să zâmbească. O, am putea să le facem aprige cu adevărat. Chiar să îl facem să se clatine puțin. Ar trebui să creăm un scut, fiindcă avem vecini aici. Pe câmp – pe colina de dincolo de grădini.

– Asta e mai departe decât mă gândeam eu, începu Meara. Dacă e să fim puși pe fugă, ar însemna să avem

mult de mers până să ne putem retrage și adăposti în siguranță.

– Nu ne vom retrage, spuse Connor. Cel puțin nu fugind. Vom zbura.

– Vom zbura? Meara expiră prelung. Cred că o să mai beau niște vin după ideea asta.

– Și asta va fi grăitor. Iona turnă vinul. Suntem înfrânți și trebuie să zburăm la adăpost. Când am încercat să o facem?

– Avem luna în descreștere. Connor aruncă o privire spre fereastră. Asta ar putea fi util. Mi-ar plăcea să facem o încercare în noaptea asta, dar mă gândesc că mai aproape de adevăratul atac. Peste încă două nopți? Dacă ne alegem cu arsuri din asta, să apucăm să le vindecăm.

– Peste încă două nopți.

Branna se duse să amestece în supă.

Chiar și o acțiune înșelătoare trebuia planificată.

Cei trei adăugară noi protecții în jurul casei. Dacă Cabhan îi credea slăbiți, avea să încerce, poate, să intre în căsuță pentru a le da lovitura de grație. Nu își puteau permite nici o crăpătură cât de mică.

Meara privi totul ca pe un fel de piesă de teatru. Deși parțial urma să se desfășoare după un scenariu, și îl repetase partea de zeci de ori, unele replici aveau să fie improvizate și rostite pe loc.

– Am emoții, îi mărturisi ea lui Connor. Mai mari decât am avut la solstițiu.

– Ai să fii bine. Toți o să fim. Ține minte că defensiva e obiectivul principal aici. Ofensiva este doar un bonus fericit.

– E aproape ora. Ca pentru a și le încălzi, își frecă mâinile laolaltă. S-ar putea ca nici măcar să nu vină.

– Eu cred că va veni. Va crede că ești slăbită și că suntem dezbinați. Va vedea o șansă, nu va rezista să nu profite de ea. Conceptul de familie e cel pe care nu îl înțelege și legăturile de prietenie. Dar va înțelege mai meala pe care i-o vom oferi.

O luă de mână și se duse cu ea în atelier, unde ceilalți se strânseseră deja. Chiar și pentru această acțiune înșelătoare, își spuse Meara, ritualul trebuia îndeplinit.

Prin urmare aprinseră lumânările ceremoniale, privind fumul din ceaun ridicându-se albastru-deschis.

Branna luă ceașca ritualică pe care o pusese în cerc și rosti cuvintele familiare deja.

– De-aici vom bea toți șase dintr-o ceașcă, din mână în mână și din gură-n gură, ca vinul legătura dintre noi să întărească. Șase inimi, șase minți, în seara asta se unesc, ca una toate la război pornesc. Beți unul, beți toți, căci acum răspundem când ne cheamă morții.

De trei ori își trecură ceașca din mână în mână, de la gură la gură.

– Suntem un cerc acum, două inele formând unul din trei câte trei. În seara asta invocăm putere și tărie, iar ceasul negru alături să ne fie. Patru elemente vom invoca, nimicirea lui Cabhan vom provoca. Foc, pământ, apă și aer într-o furtună se vor împleti. Și fără milă fie, voia noastră fie.

Cei trei închiseră cercul.

– Suntem gata. Cercul a fost creat, vraja a fost începută. Dacă apucăm să creăm un cerc și pe colină, cu atât mai bine. Branna se uită la Meara. Vei ști când să începi.

Așa spera.

Porniră spre colină, purtând lumânări, ceaune, arme și baghete, ascunse de ochii lumii – însă vizibile lui Cabhan. Connor îi spuse că lăsaseră o fereastră pentru el.

Când ajunseră pe culme, Connor se întinse după mâna ei. Meara se smuci furioasă.

Și reprezentația începu.

capitolul 20

– Ți-am spus să stai departe de mine.

– Ei, hai, Meara, a fost doar o halbă la tavernă.

- Vorbele curg gârlă, Connor, deci știu exact cum ți-a petrecut timpul la tavernă. Îi aruncă o privire profund dezgustată. Și asta în timp ce eu abia stăteam pe picioare după ceea ce am suferit. După ceea ce am suferit din cauza ta.

- Doamne, Meara, a fost doar un mic flirt. Ceva conversație, puțină distracție.

- N-ai decât să te distrezi și să *conversezi* cât dorești, dar să nu-ți închipui că poți să vii apoi să te cuibărești lângă mine. Lungi intenționat pasul. Îți cunosc tertipurile. Cine le cunoaște mai bine?

- Și ce vrei? Își aplecă umerii când urcară panta domoală. Aveam nevoie să răsuflu puțin, asta-i tot, după ce am stat închis zi după zi în căsuță sau îngropat în muncă la crescătorie. Tu nu erai în stare de mare lucru în afară de a dormi câteva ore o dată.

- Și de ce s-a ajuns la asta? Se opri, se întoarse furioasă spre el. Tu și magiile tale m-ați doborât la pat, nu-i așa?

Connor se opri ferm și o privi la rândul lui încruntat.

- Eu și magiile mele ți-am salvat viața, la naiba!

- Și în timp ce eu mă agățam de acea viață, tu te-ai dus să *conversezi* cu Alice Keenan la tavernă.

- Ajunge, ajunge, ajunge! Branna strigă la amândoi. Nu avem timp pentru asta. Nu v-am spus că stelele mi-au arătat că în noaptea asta avem cele mai mari șanse să terminăm odată treaba asta? Nu putem face ceea ce trebuie făcut dacă voi doi vă săriți la beregată.

- Sunt aici, nu-i așa? Meara își smuci bărbia în sus. Sunt aici, punându-mi din nou viața în joc fiindcă am promis. Eu îmi respect promisiunile. Spre deosebire de alții.

- Dacă un bărbat îi face cinste unei fete cu o haină devine brusc mincinos?

- Aranjează lumânările, Connor. Branna i le trânti în brațe. Și concentrează-te pe ceea ce avem de făcut. Pe toți zeii, nu puteai și tu să aștepți până terminăm asta, înainte să umbli să o adulmeci pe Alice Keenan?

Șuierând furioasă, Meara își trânti pachetul pe jos.

- O, deci e în regulă și absolut nici o problemă să umble după ea pe la spatele meu odată ce nu mai sunt vizitoare?

- Nu asta am vrut să spun, zise Branna pe un ton tios, nepăsător. Nu te mai purta ca o tâmpită.

- Acum eu sunt tâmpită? Îi iei apărarea, chiar știind că a umblat cu zdreanța aia.

- Încetați, ce-ar fi să încetați toți?

Iona își puse mâinile peste urechi.

- Mai bine nu te bagi, o sfătui Boyle.

- Nu pot să nu mă bag. Sunt familia mea și nu mai suport să-i aud certându-se și împungându-se. Dă-mi aici. Smulse lumânările de la Connor, începu să le așeze în cerc pe colină. Cum putem să lucrăm împreună, să facem ceea ce am jurat cu toții să facem, dacă ne certăm?

- Tie ți-e ușor să vorbești. Meara trânti o mână pe mânerul sabiei ei. Când îl ai pe Boyle gudurându-se pe lângă tine ca un cățeluș la fiecare pas.

- Eu nu sunt câinele nimănui, Meara, și ai grijă cum vorbești.

- Nu v-am spus eu că nu e momentul potrivit?

Finn își scoase cuțitul ceremonial din teacă, studiindu-l în lumina lunii în descreștere.

- Dacă eu spun că-i albă, tu spui că-i neagră, îi aruncă Branna drept răspuns. Doar ca să mă contrazici.

- Și nu tu ai spus că trebuie să fie de solstițiu? Și iată-ne cu câteva luni mai târziu, făcând voia ta din nou.

- Iar eu încă mă întreb cât de mult te-ai reținut în noaptea aceea. Dacă s-ar face voia mea, tu nici nu ai fi aici, nu ai fi niciodată cu noi.

- Branna, asta e prea mult.

Connor își puse o mână pe umărul ei. *Vine*, îi spuse, și spuse și celorlalți. *Repede.*

- Prea mult sau nu suficient, asta nu prea mai contează acum. Suntem aici.

Branna întinse mâna, aprinse lumânările. Puse bolul în punctul cel mai nordic.

În spatele ei, Connor își atinse ușor degetele de ce[le] ale Mearei. Ea inspiră adânc și se pregăti sufletește.

Ceața căzu peste ei ca o cortină groasă și odată cu ea veni și un frig cumplit ce le pătrunse în oase. Un vu[iet] sfâșie aerul, înfiorându-se peste iarba înaltă.

Chiar în clipa în care dădu să-și scoată sabia, Conn[or] o împinse deoparte.

Meara simți ceva trecând fulgerător pe lângă e[a] zgâriind-o pe braț, lăsând în urmă o arsură înghe[ț]ată dureroasă. Nu fu nevoită să mimeze teama și confu[zia]. Ambele se ridicară în ea ca un val mareic.

Apoi îi răsună în minte vocea lui Connor. *Sunt cu tine. Te iubesc.*

Se răsuci, lipindu-se cu spinarea de spatele lui Boyle, pregătită să atace sau să apere.

Pământul se cutremură sub picioarele ei când Fin in[vo]că elementul pământ.

– Danu, zeiță și mamă, fă prin puterea ta ca pământ[ul] să tremure și fierbinte să geamă.

Chiar protejată fiind de ritual, Meara aproape că[zu] în față când pământul se zgâlțâi.

– Pe Acionna, pe Manannan mac Lir îi invoc, str[ig] Branna. Furia lor pe capul lui Cabhan să o provoc.

Ploaia se revărsă din cer ca și cum o zeitate ar fi de[to]rnat cursul unui râu torențial.

Prin ceață, prin ploaia aprigă, Meara văzu dungi ne[a]gre scânteietoare zburând ca niște săgeți. Și, spre șo[cul] ei, ceața șuieră. Se încolăci în jurul piciorului ei ca [un] șarpe. Instinctiv, lovi cu sabia în ea, despicând-o. Pi[ș]turi de sânge negru țâșniră din ceață.

Mingi de foc apărură în aer din senin, transformâ[nd] săgețile negre în cenușă, la chemarea Ionei.

– Puterea focului pe numele ei Brighida o chem. Cu lumină și flamă întunecimea s-o blestem.

Îl simți pe Boyle aruncându-se cu toată forța în fa[ță], se răsuci pe călcâie pregătită să apere, și îl văzu izbind [o] tentaculă țepoasă de ceață ce se îndrepta spre Fin.

Se aruncă pe jos, lovind și tăind și fu nevoită să [se] prindă de pământ când acesta se zgâlțâi sub ea.

– Sidhe, ascultă-ți servitorul, fiul, și cu suflarea ta [a]du-i sfârșitul.

Îl privi pe Connor, o flacără printre flăcări, ridicând brațele deasupra capului. În timp ce se chinui să se ridi[ce] în picioare, văzu cerul clocotitor de deasupra deschi[zându]-se. Și învolburându-se.

Apoi căzu trăsnetul, prăvălindu-se din întuneric și iz[bind] pământul ce se cutremura. Chiar și ploaia scânteia de foc. O văzu pe Iona căzând, îl văzu pe Boyle sărind spre ea să o ridice. Flăcări țâșniră din mâinile ei spre lup, spre bărbat, spre tentaculele de ceață ce se răsuceau și șerpuiau.

Își croi drum până acolo, întorcându-se spre cercul în care lumânările încă ardeau ca niște faruri. Întorcân[du]-se spre Connor, care o prinsese pe Branna de mână, apoi pe Iona, astfel că se aprinseră toți trei, candele umane ei înșiși.

Iar el urlă, lupul.

Iar el râse, omul.

Lumânările, cele de ceară și vrajă, sfârâiră și începură să pălească.

– Retrageți-vă! strigă Branna. Am pierdut-o. Am pier[dut] noaptea. Am epuizat-o. Fugiți, cât mai puteți.

Connor o prinse pe Meara din jurul taliei – cu mâini puternice, fața aprigă lucindu-i de sudoare și sânge.

– Am să stau departe de tine după ce îți salvez viața și a doua oară.

Se învârtiră prin aer, printre torente de stele și scân[tei] de foc. Era o lumină atât de intensă, încât fu nevoită să închidă ochii strâns, să întoarcă puțin capul. Căzând prea repede, prea repede, astfel că viteza îi tăie răsuflarea.

Apoi se trezi întinsă peste Connor pe podeaua bucă[tăriei] lui și simțindu-i inima galopând sub ea ca un cal scăpat de sub control.

Un vuiet groaznic se prăvăli peste ei, în jurul casei, zgâlțâind ferestrele. Pumni uriași izbiră ușile, zidurile, făcând căsuța să se clatine. Timp de o clipă, Meara se pregăti sufletește să se prăbușească peste ei.

Apoi se făcu liniște.

Ceilalți zăceau împrăștiați, ca niște supraviețuitori ai unui dezastru teribil. Kathel sări peste ea și se duse la Branna, o linse pe față și scânci.

- Sunt bine, liniștește-te. Toți suntem bine.

- Asta ar trebui să îl convingă că porniserăm la război în noaptea asta, fiindcă pe mine m-a convins al naibii de bine. Connor o mângâie pe Meara pe păr în timp ce o ridică. Ești rănită?

- Nu știu. Nu cred. Sângerezi.

Connor își trecu degetele peste o tăietură adâncă la tâmplă.

- Nu m-am ferit suficient de repede.

- Haide, lasă-mă să mă ocup de ea. Branna se apropie de el. Iona...

- Știu ce îți trebuie.

În timp ce Iona porni în fugă spre atelier, Meara își trase în sus cracul de la pantalon și văzu vânătaia livid ce îi încercuia piciorul imediat deasupra gleznei.

- Haide, lăsă-mă să mă ocup eu de asta.

Chiar în timp ce Branna îl oblojea, Connor se întinse și își așeză mâna peste vânătaie.

- Ceața s-a transformat în șerpi. Și spini. I-au crescut spini.

- Nu spini, colți.

Fin, cu fața lucind de transpirație, era așezat pe podeaua bucătăriei, sprijinindu-se cu spatele de un dulap.

- Ești rănit. Puțin din aia pentru capul lui Connor, îi aruncă Branna Ionei, ridicându-se să meargă la Fin. Ai grijă să fie curată și limpede. Ai fost mușcat, îl întrebă pe Fin.

- Sunt doar obosit.

Branna își apăsă o mână pe pieptul lui.

- E mai mult de atât. Lasă-mă să văd.

- Am să mă vindec singur după ce îmi recapăt suflul.

- O, rahat.

Cu un gest rapid din mână, îl dezgoli până la brâu.

- Dacă ai de gând să mă dezbraci, ne-ar prinde bine puțină intimitate.

- Taci. Se uită peste umăr și spuse panicată: Iona, balsamul!

- Mă ocup singur, spuse Fin.

- Am să te adorm, dacă nu stai nemișcat, în liniște. Știi că pot și am s-o fac. Connor, am nevoie de tine.

- Cât de grav e?

Văzu el însuși după ce traversă podeaua bucătăriei.

Înțepături negre și însângerate se întindeau în jos pe ambele părți ale trunchiului lui Fin, ca și cum o falcă monstruoasă s-ar fi închis peste el.

- Nu sunt adânci. Vocea Brannei rămase joasă și calmă. Slavă zeilor pentru asta. Iar otrava... Ridică brusc capul. Ce ai făcut ca să împiedici răspândirea ei?

- Sunt sânge din sângele lui. Respirând gâfâit, Fin vorbi încet, aproape prea precis. Ceea ce face dintr-al lui trăiește în mine.

- Te doare, spuse Connor.

- Întotdeauna doare. Dar lăsă să-i scape un șuierat când Branna ajunse mai adânc. Isuse Hristoase, femeie, vindecarea ta e mai dureroasă decât rana.

- Trebuie să extrag otrava, fie ea slăbită sau nu.

- Uită-te la mine, Fin, îi porunci Connor.

- Mă descurc singur cu durerea, mulțumesc.

Connor se mulțumi să prindă bărbia lui Fin în mâna lui, întorcându-i capul.

Prelua durerea lui, își dădu seama Meara. Prelua durerea lui Fin pentru ca vindecarea să decurgă rapid. Și, înțelese ea, ca să nu ajungă la Branna însăși.

Boyle scoase sticla de whisky, prin urmare ea se ridică să aducă pahare. Apoi, așezându-se pe podea din nou, le întinse celorlalți când Branna se lăsă în spate și dădu din cap.

- Va fi în regulă așa.

- Un tăraboi ceva mai mare decât cel la care ne-am așteptat. La fel ca și Fin, Connor se sprijini cu spatele de dulapuri. Și fața lui lucea acum, asudată de efort, de durere. Dar noi i-am ars fundul mai mult decât o idee, și suntem teferi și întregi.

– Va crede că ne-a băgat în sperieți, spuse Branna. Va crede că ne certăm între noi, lingându-ne rănile, întrebându-ne dacă ar trebui să mai încercăm vreodată așa ceva.

– Și când îl vom înfrunta peste două zile, îl vom transforma în cenușă înainte să-și dea seama că l-am tras pe sfoară. O reprezentație excelentă, toată lumea. Ridică paharul. O idee genială, Meara, draga mea, și una care e posibil să fi întors considerabil sorții în favoarea noastră. Nici nu e de mirare că te iubesc.

Bău, la fel și ceilalți, dar Meara rămase cu paharul în mână, studiindu-l pe Connor.

– Nu ai poftă de whisky? o întrebă el.

– Aștept ca inima să înceapă să-mi tremure. Se poate să fiu puțin în stare de șoc. Ce-ar fi să-mi spui din nou. Să vedem dacă are efect.

Connor puse paharul deoparte, traversă pe genunchi podeaua până ajunse lângă ea.

– Te iubesc, Meara, și te voi iubi întotdeauna.

Ea dădu pe gât whisky-ul, puse paharul jos și se lăsă în genunchi pentru a fi față în față cu el.

– Nu, nu tremură. Dar, chiar așa, ce fel de inimă slabă și stupidă tremură de teama iubirii. A ta va tremura. Își puse o mână pe pieptul lui. Să vedem. Te iubesc, Connor, și te voi iubi întotdeauna.

– E posibil să se fi oprit o secundă. Își așeză palma peste a ei, strângând-o la pieptul lui. Dar nu există teamă, nu există îndoieli. Simți asta? Dansează, de bucurie.

Ea râse.

– Connor O'Dwyer cel cu inima săltăreață. Am să te iau.

Își aruncă brațele în jurul lui, venind în întâmpinarea gurii lui cu a ei.

– Vreți să ne retragem, atunci? întrebă Boyle. Să vă lăsăm să vă bucurați de intimitate acolo, pe podea, din bucătărie?

– Vă anunț eu, murmură Connor, apoi continuă să își sărute iubirea.

Se ridică, o puse și pe ea pe picioare, apoi o luă pe sus în brațe și o aruncă puțin în aer pentru a o face să râdă din nou.

– Acum că mă gândesc mai bine, o să ne retragem noi.

O scoase din încăpere însoțit de un nou hohot de râs.

– E ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna, îi spuse Fin Brannei.

– Ceea ce știam că poate fi, simțeam că trebuie să fie, și da, ceea ce mi-am dorit. Oftă zgomotos. Pun apă pe ceai.

Mai târziu, cuibărit cu Meara în pat, cu întreaga casă cufundată în tăcere în jurul lor și cu lumina lunii revărsându-se pe fereastră, Connor o întrebă:

– Din cauza bătăliei s-a întâmplat asta? Conștiința vieții și a morții ți-a întărit inima?

– Ai preluat durerea lui.

– Poftim? Cine?

– Jos, în bucătărie. Deși el nu voia asta de la tine, tu nu l-ai lăsat să sufere, așa că ai preluat durerea lui Fin. Mi-am spus, asta e el ca om, în esență. Un bărbat dispus să preia durerea unui prieten – sau a oricui altcuiva, de fapt. Un bărbat înzestrat cu putere, cu blândețe. Amuzant, iubitor de muzică și loial. Și mă iubește.

Își puse o mână pe obrazul lui.

– Te-am iubit de când mă știu, dar îmi refuzam mereu asta, refuzam să accept acel dar de care ai pomenit, sau să îl ofer. De teamă.

– Și mi-am spus, când te-am privit în noaptea asta, în toiul groaznic al bătăliei, în luminile intense din bucătărie, cum pot fi atât de fricoasă încât să mi-l refuz pe cel pe care îl iubesc? De ce tot încerc să mă conving că poate sunt ca tatăl meu, sau să las ca întreaga mea viață să fie definită de ceea ce a făcut el? Îi sunt datoare lui Cabhan.

– Lui Cabhan?

– A crezut că mă va răni și mă va rușina și mă va zdruncina punându-mă față în față cu imaginea tatălui meu. Și a reușit, fără îndoială, dar asta a pornit din mine. Și faptul că am văzut limpede ce ascundeam în mine mi-a permis să încep să văd adevărul. Nu m-a părăsit pe mine, nici pe mama mea, nici pe noi restul. A întors spatele propriei rușini și propriilor greșeli și eșecuri, fiindcă nu a avut curajul să stea și să le privească în față.

– Tu stai întotdeauna, tu privești întotdeauna.

– Încerc, dar până acum nu mă uitam din unghiul potrivit. Nu mi-am dat voie să înclin oglinda. Mama mea a fost cea care a rămas, cu rușinea pe care i-a aruncat-el pe umeri, ea a fost cea care a trăit – în felul ei mereu șovăitor – cu greșelile și eșecurile care îi aparțineau lui. Iar ea stătea și a stat, pentru mine și familia mea, chiar și după ce am crescut. E fericită acum, eliberată de asta, indiferent dacă e sau nu pe deplin conștientă de asta. Și m-am eliberat și eu. Deci îi sunt datoare lui Cabhan. Dar asta nu mă va împiedica să fac tot ceea ce îmi stă în putere pentru a-l arunca în iad.

– Atunci îi sunt și eu dator la rândul meu. Și îl voi arunca în iad împreună.

În următoarele două zile, în timpul petrecut afară din coconul căsuței îi veni greu să se stăpânească să nu radieze fericire. Fu nevoit să își vadă de munca lui și să evite contactul cu Meara până ajungeau înăuntrul sanctuarului.

Îl simți pe Cabhan testând apele o dată sau de două ori, însă ușor, cu prudență. Și simți vânătăi pe el, o, da, îi lăsaseră ticălosului câteva vânătăi în schimbul deranjului.

Intrase în luptă mai slab decât fusese – și crezând că cercul lor era rupt când, de fapt, era mai puternic și mai plin de vitalitate ca niciodată.

Și totuși.

– Ai îndoieli, îi spuse Brannei.

Nu mai rămăseseră decât câteva ore, prin urmare venise acasă să ajute cu ce mai putea.

– E un plan bun.

– Și totuși?

Branna scoase poțiunea de vise, o puse cu grijă la adăpost într-o cutie de argint moștenire de familie, așezând-o lângă fiertura roșie ca sângele care, spera ea, avea să îl nimicească pe Cabhan.

– Este doar o bănuială, și nu știu dacă e adevărată. Mă întreb dacă nu cumva am fost prea încrezătoare la solstițiu, încât am îndoieli acum când este timpul să încercăm din nou. Sau există într-adevăr ceva ce îmi scapă, ceva ce n-am făcut și care trebuie recunoscut, trebuie făcut.

– Nu e doar pe umerii tăi, Branna.

– Știu asta. Orice ar crede Fin, știu asta foarte bine. Strânse ustensilele pe care le purificase și le fermecase pentru a le înveli într-un sul de catifea albă. Deschise un sertar, scoase o cutie de argint mai mică. Am ceva pentru tine, indiferent ce ne-aduce noaptea asta.

Curios, Connor o deschise, văzu inelul, strălucirea intensă a rubinului în aurul lucrat cu ciocanul.

– Acest inel îți revine ție, rămas moștenire de la străbunica noastră.

– Acum e al tău dacă îl vrei pentru Meara. E sora mea, iar această legătură nu va face decât să devină și mai strânsă după ce îi vei oferi inelul. Un alt cerc, ar trebui să fie al ei. Însă doar dacă asta este ceea ce dorești.

Connor ocoli masa de lucru, prinzând-o în brațe.

– După ce se va încheia noaptea. Mulțumesc.

– Vreau să se termine, acum mai mult ca niciodată. Vreau să vă văd pe tine și pe Meara croindu-vă o viață împreună.

– O să-i punem capăt. Așa ne-a fost scris.

– Acum vorbește inima ta.

– Așa e, iar dacă mintea ta nu ar vorbi atât de al naibii de tare, ți-ai auzi și propria inimă. O desprinse din

îmbrățișare. Dacă nu ai încredere în inima ta, ai încredere în sângele tău. Și în inima mea.

- Am.

Connor își strânse propriile ustensile și se pregăti pentru noaptea care se apropia.

Se întâlniră la grajdurile mari și, la cererea lui Fin, Connor o înșeuă pe Aine, iapa albă tânără pe care Fin o cumpărase pentru a-i fi parteneră lui Alastar.

- Credeam că Fin va veni pe Baru, armăsarul lui.

Connor aruncă o privire în spate spre Meara. Purta cizme solide, pantaloni aspri, o curea lată cu sabia și teaca prinse pe ea. Știa că Iona îi împletise talismane în păr.

Și purta colierul lui peste o cămașă de flanelă.

- Așa va fi. Noi o luăm pe Aine, iar Iona și Boyle vor veni pe Alastar. Cel de-al treilea cal va face să ne fie mai ușor să ajungem acolo.

- Deci mergem călare la căsuța Sorchei.

- Într-un fel. Ești pregătită pentru ceea ce urmează?

- Atât cât pot să fiu.

Mâna lui se întinse peste șa după mâna ei.

- Vom ieși cu bine.

- Cred asta.

Împreună, conduseră calul afară pentru a li se alătura celorlalți sub lumina palidă a unei luni în primul pătrar.

- Odată ce ajungem acolo, totul trebuie să decurgă rapid, fără nici un pas greșit. Tatăl meu, bunica Ionei, verișoara lui Fin, ei vor ține situația sub control și ne vor aduce înapoi dacă lucrurile iau o întorsătură proastă.

- Tu ai să mă aduci înapoi, spuse ea.

Odată ce Connor încălecă, Meara sări în șa în spatele lui. Connor le aruncă o privire lui Boyle și Iona, aflați deja în șaua lui Alastar care era ușor agitat.

„Își dorește să pornească, foarte mult, să acționeze."

Îl văzu pe Fin luând în brațe micul cățel, încălecând pe armăsarul negru, apoi întinzându-i mâna Brannei.

- E greu pentru ea, murmură Connor. Să meargă cu el astfel.

- E greu și pentru el.

Dar Branna încălecă, apoi îi făcu semn lui Kathel. Câinele se îndepărtă în goană. Deasupra capetelor lor, Roibeard țipă, iar Merlin îi răspunse.

- Ține-te de mine, o sfătui Connor, și cei trei cai porniră în galop.

Apoi își luară zborul.

- Dumnezeule! Exclamația fu urmată de râsul zgomotos al Mearei. E genial! De ce nu am mai făcut asta până acum?

Vântul se revărsa pe lângă ei, umed și rece, în timp ce norii treceau în fugă peste lună doar pentru a dispărea apoi din nou. Aerul era plin de mirosuri de mirodenii și pământ, de lucruri ce deveneau temerare înainte de a se retrage la culcare.

Zburară, tăind aerul deasupra pământului, ajungând în inima pădurii și trecând direct printre plantele cățărătoare până la căsuța Sorchei.

- Repede acum, îi spuse Connor.

Fu nevoit să o lase singură pentru a se duce la Branna și la Iona, pentru a crea cercul, o sută de lumânări, bolurile, ceaunul.

Branna deschise cutia de argint și scoase poțiunea de vise.

- Spiritele însuflețesc această noapte. Cu lumină le întâmpinăm pe toate. În acest loc și la această oră, invocăm putere nouă. Noi suntem cei trei și alți trei mai sunt. Împreună trecem pragul și pășim în vis acolo pentru a găsi ceea ce ne-a fost sortit. Deci bem unul câte trei și unul câte trei.

Turnă poțiunea într-un pocal de argint, îl ridică, îl sorbi.

- Cu trup, cu sânge, inimă și minte, pășim în vis așa cum luați aminte.

Îi dădu pocalul lui Fin. Acesta sorbi, repetă cuvintele, apoi i-l dădu Ionei, și astfel parcurse întregul cerc.

Avea gust de stele, își spuse Connor, când îi veni rândul, unul câte trei. Le prinse de mână, pe sora lui, pe Meara, și, odată cu cercul ei, rosti cuvintele:

– Cu dreptate, cu lumină, cu putere, noaptea căutăm să o aducem la vedere. În vis ne vom întoarce-n timp, răul lui Cabhan să-l stârpim. În ziua în care s-au întors cei trei, a Sorchei semințe. Voia noastră fie.

Connor nu mai avu impresia că plutea, așa cum se întâmplase înainte, ci că înota oarecum printre ceațuri și culori, însoțit de voci ce murmurau în urma lui și înainte, și imagini percepute doar din colțul ochiului.

Când ceațurile se risipiră, se afla unde fusese și înainte, cu cercul lui și o mână strângând-o pe cea a Mearei, iar cealaltă, mâna Brannei.

– Ne-am întors în timp?

– Uită-te aici, îi spuse Connor Mearei.

Căsuța era acoperită de plante cățărătoare, dar se afla în picioare. Iar pe pământul de sub piatra de mormânt înfloreau o puzderie de viorele.

Caii stăteau lângă șoimi, care erau cocoțați pe creangile de deasupra lor. Kathel era așezat calm ca un rege lângă Branna, în vreme ce Bugs tremura ușor între picioarele lui Fin.

– Suntem toți aici, așa cum trebuie. Cheamă-l acum, Meara.

– Acum?

– Începe, confirmă Branna, și scoase sticluța plină cu lichid roșu. Ademenește-l aici.

Înăuntrul sticluței lichidul scânteietor pulsa și se învolbura. Lumină lichidă, foc magic.

– În centrul cercului. Connor o prinse de umeri, o sărută. Și cântă, orice s-ar întâmpla.

Fu nevoită să se întărească, să își liniștească inima, apoi să o deschidă.

Alesese o baladă și cântă în irlandeză, deși se îndoia că înțelegea sensul tuturor versurilor. Dar era sfâșietoare cu adevărat, și la fel de frumoase ca vocea

ei ce se înălță peste luminiș, în noapte, traversând tot timpul din vis.

Avea să-i ceară să i-o cânte și lui, decise Connor, după ce terminau cu lucrurile întunecate, după ce rămâneau singuri. O să cânte din nou, pentru el.

– Aude, șopti Fin.

– E o noapte ce cheamă magia neagră și albă, întunericul și lumina. Va veni.

Branna ieși din cerc, apoi Connor, apoi Iona.

– Orice s-ar întâmpla, spuse Connor din nou. Cântă. Vine.

– Da.

Fin ieși și el din cerc, lăsându-l pe Boyle să o păzească pe Meara.

Scoase o sabie, aprinzând-o în flăcări.

Veni odată cu ceața, o umbră ce se transformă în lup. Se apropie furios de linia celor patru vrăjitori, apoi se răsuci și sări spre cerc.

Boyle își puse propriul trup în fața Mearei, dar lupul se dădu înapoi când Iona aruncă o minge de foc.

Începu să se învârtă agitat prin luminiș, privind caii până când Alastar începu să scormonească pământul cu copita, apoi se ridică și deveni om.

– Vă gândiți să vă încercați puterile cu mine din nou? Credeți că puteți să mă distrugeți cu muzică și cu magia voastră albă fără vlagă?

Flutură o mână și flacăra de pe sabia lui Fin se stinse.

Fin se mulțumi să o ridice, aprinzând focul din nou.

– Încearcă-mă, sugeră Fin, și veni cu un pas în fața celor trei.

– Fiul meu, sânge din sângele meu, tu nu ești vrăjmașul meu.

– Sunt moartea ta.

Fin sări în față, fluturând sabia, dar nu despică decât ceață.

Pe jos apăru o mare de șobolani, un torent clocotitor de rozătoare cu ochi roșii, sălbatici. Cei care ajunseră

în cerc țipară când luară foc. Dar Meara văzu una dintre lumânări stingându-se.

Își scoase sabia și cântă.

Aine se cabră, lovind aerul cu copitele. Ochii i se dădură peste cap de spaimă. Fin o prinse de hățuri, folosind sabia pentru a crea un cerc de foc în jurul ei. Când cei doi armăsari zdrobeau șobolanii, șoimii îi prindeau din zbor.

Din cer se revărsă un val de lilieci.

Connor văzu încă o lumânare sfârâind.

– Atacă cercul ca să poată ajunge la ea. Trebuie să o facem acum, Branna.

– Trebuie să-l aducem mai aproape.

Connor își dădu capul pe spate, chemând vântul. Forța lui imensă sfâșie aripile subțiri până când aerul se umplu de fum și țipete.

Vocea Mearei tremură când un singur cadavru schimonosit căzu la marginea cercului și o a treia lumânare se stinse.

– Liniștește-te, fetițo, îi murmură Boyle.

– Sunt liniștită.

Inspirând adânc, ridică vocea pentru a se face auzită peste țipete.

– Am să-ți spintec gâtul și am să-ți scot inima prin el.

Cabhan, cu ochii aproape la fel de roșii ca și pianul lui, aruncă un fulger negru spre cerc.

Boyle prinse o deschizătură și împunse cu vârful cuțitului, făcând să curgă primul sânge. Explozia de aer îl aruncă în spate. Sângele de pe vârful cuțitului picură pe pământ și sfârâi negru ca smoala.

– Trebuie să fie acum, strigă Connor, și începu descântecul.

Puterea se înălță ca o fierbințeală limpede. Auzi din nou voci, nu doar a Mearei și a Ionei, ci și altele. Îndepărtate, murmurând, murmurând prin Vălul tot mai subțire. Deasupra lor răsuna cântecul Mearei, umplându-i inima cu mai mult.

Fin flutură sabia, făcând lumânările să se reaprindă, flăcările să se înalțe drepte.

Șobolanii se întoarseră, năpustindu-se spre cei trei. Cabhan se lăsă imediat în patru labe. Lupul îl atacă pe Kathel.

Connor simți teama Brannei, se întoarse deodată cu ea, la fel și Iona, aruncând putere spre lup. Dar pământul se cutremură sub bestie – mulțumită lui Fin.

Fălcile lui Kathel se închiseră peste umărul lupului, iar Roibeard se aruncă asupra lui. Lupul țipă, se luptă să se elibereze și porni în fugă spre copacii de dincolo de luminiș.

– Tăiați-i calea, strigă Connor. Împingeți-l înapoi.

Dar inima i se opri când atât Boyle, cât și Meara fugiră din cerc pentru a i se alătura lui Fin.

Lupul țâșni spre dreapta, se opri și, disperat, se pregăti să atace. Sabia Mearei fu cuprinsă de flăcări. Vârful ei tăie blana înainte ca lupul să se oprească, întorcându-se din nou.

Din colțul ochiului, Connor surprinse o mișcare. Aruncă o privire și văzu trei siluete lângă căsuță. O vizione neclară, în timp ce vocile lor se luptau să treacă dincolo de Văl.

Apoi nu mai știu decât de sora lui, de Iona, decât de cei trei și torentul fierbinte de putere.

Branna suspendă sticluța în fața lor și, cu mâinile împletite, cu mințile împletite, cu puterile împletite, o aruncară spre lup.

Lumina explodă ca o mie de sori. Se înfipse în el, prin el.

– Prin puterea celor trei, ești nimicit. Cu lumina noastră întunericul tău s-a sfârșit. Cu lumina noastră te legăm, cu sângele nostru te sfărâmăm. Rămâi fără de viață, fără spirit sau magie. Voia noastră fie.

Lumina scânteie din nou și mai intens. Înflori în jurul lui, încinse sângele. Și prin acea lumină văzu din nou cele trei siluete. Una dintre ele întinse o mână spre el, încercând să-l ajungă. Străduindu-se.

Apoi dispărură, și la fel și lumina. Întunericul căzu, neclânzit doar de strălucirea lunii și de cercul de lumânări.

Rupând legătura cu cei trei, Connor se grăbi să ajungă la Meara.

– Nu ești rănită? Nicăieri?

– Nu, absolut deloc.

– Nu ar fi trebuit să te oprești din cântat, nu ar fi trebuit să ieși din cerc.

– Mi s-a uscat gâtul. Îi zâmbi, cu fața mânjită de cenușă, și își petrecu brațele în jurul lui. L-am nimicit? L-am nimicit?

– Lasă-mă o clipă. Pământul era plin de cenușă și sânge, mici pete de negru încă ardeau. Pe toți zeii, ceea ce a mai rămas din el ar trebui să fie aici. Lasă-mă o clipă, te rog.

– Nu este mort. Îl simt. Fin își șterse sângele de pe față. Îl simt, îl miros. Pot să îl găsesc. Pot să îl termin.

– Nu poți să pleci din luminiș. Branna îl prinse de braț. Nu poți, altfel s-ar putea să nu te mai întorci.

Cu o expresie aprigă, Fin își smuci brațul din mâna ei.

– Ce mai contează asta dacă reușesc să îl termin, să termin toate astea?

– Ăsta nu e locul tău.

– Iar asta nu e alegerea ta.

– Nu poate fi nici a ta, spuse ea, și îl aruncă înapoi în cerc. Connor.

– Pe toți dracii!

Regretând din tot sufletul, se aruncă asupra lui Fin, imobilizându-l, și se alese cu un pumn în față drept răsplată, înainte să i se alăture și Boyle.

– Repede.

Branna puse o mână pe umărul lui Connor, o luă pe Meara de mână și dădu din cap spre Iona, în timp ce bărbații se luptau pe pământ.

Închise ochii și spulberă vraja.

Prin întuneric și lumină din nou, printre culori și ceețuri, înapoi în luminișul în care se aflau ruinele unei căsuțe și strigătul unei bufnițe.

– Nu aveai nici un drept să mă oprești.

– Nu doar ea, spuse Connor, frecționându-și obrazul și privindu-l pe Fin. A fost dreptul nostru, al tuturor. Nu ne putem lipsi de tine.

– Poți fi sigur? întrebă Meara. Poți fi sigur că nu l-am nimicit?

Fără un cuvânt, Fin se dezbrăcă de jachetă și își trase peste cap puloverul de sub ea. Semnul de pe umărul lui era roșu și crud, pulsând ca o inimă.

– Ce e asta? întrebă Branna. Îi simți durerea?

– Sângele tău a făcut asta. E rănit, dar cine poate spune dacă rana e mortală? Aș fi putut să-l termin.

– Ai fi plecat din luminiș, te-ai fi pierdut, spuse Connor. Ești cu noi, Fin. Locul tău, timpul tău este aici. Nu l-am nimicit. Am simțit și eu asta înainte ca Branna să spulbere vraja. Dar nu aici, nu acum. Și de data asta nu avem decât niște cucuie și vânătăi și nimic mai mult – dacă nu punem la socoteală și pumnul pe care mi l-ai dat în față –, iar el e stâlcit în bătaie, sângerează și e sfâșiat, și pe jumătate orb... asta am simțit. S-ar putea să nu supraviețuiască nopții.

– Pot să-ți ușurez durerea.

Fin se mulțumi să o fixeze cu privirea pe Branna.

– Am s-o păstrez, mulțumesc.

– Fin. Iona veni în față, se ridică pe vârfuri pentru a-i prinde fața în palme. *Mo dearthair*. Avem nevoie de tine lângă noi.

După o clipă de împotrivire, Fin își plecă fruntea, o sprijini de a ei și oftă.

– Ah, bine.

– Ar trebui să ne întoarcem. Meara i-l dădu pe Bugs lui Fin, iar câinele i se cuibări în brațe și îl linse pe față. Chiar dacă nu l-am nimicit, am făcut treabă bună în noaptea asta. În ceea ce mă privește, am cântat până am rămas cu gâtlejul uscat ca luna.

– Nu s-a terminat. Branna se apropie de mormântul Sorchei, trecându-și un deget peste cuvintele tăiate în piatră. Nu s-a terminat încă, dar se va termina. Jur că se va termina.

Încălecară, murdari și osteniți. Connor rămase în spate doar puțin, uitându-se peste umăr la poieniță înainte de a trece prin cortina de plante cățărătoare.

– I-am văzut – trebuie să le spun și celorlalți.

– Pe cine anume?

– Pe cei trei. Cei trei ai Sorchei – umbrele lor. Eamon cu o sabie, Brannaugh cu un arc, Teagan cu o baghetă. O parte din ei a fost acolo, a străpuns bariera și a ajuns în vis. Au încercat să ajungă la noi.

– Ne-ar fi prins bine ajutorul lor – mai mult decât doar umbrele lor.

– Asta e adevărul gol-goluț. O îndreptă pe Aine spre casă. Am crezut, pentru o clipă și chiar mai mult, am crezut că am reușit.

– La fel și eu. Voiai să mergi cu Fin. Voiai să mergi cu el și să îl terminați, cu orice preț.

– Voiam, dar nu puteam.

– Fiindcă nu așa a fost scris.

– Mai mult decât atât. Nu puteam să te părăsesc. O opri pe Aine pentru a putea să se întoarcă spre ea, să o atingă pe față. Nu puteam să te părăsesc, Meara, și nu aș face-o, nici măcar pentru asta. Am ceva pentru tine. Vârî mâna în buzunar, scoase cutiuța de argint și o deschise, lăsând rubinul să reflecte lumina lunii.

– O, dar, Connor...

– Este un inel foarte frumos și voi avea grijă să ți se potrivească – așa cum tu te potrivești cu mine și eu cu tine. E o moștenire de familie. Branna mi l-a dat ca să ți-l pot oferi.

– Îmi ceri mâna pe cal, când amândoi mirosim a pucioasă?

– Mi se pare romantic și memorabil. Ia uite. Îi strecură inelul pe deget și îl lovi ușor. Vezi, se potrivește, după cum spuneam. Va trebui să te căsătorești cu mine acum.

Meara se uită la inel, apoi din nou la el.

– Presupun că am s-o fac atunci.

Connor o prinse într-un sărut pe cât de înduioșător, pe atât de stângaci.

– Ține-te bine acum, îi spuse.

Și zburară.

Căutându-și cuibul, se târî pe pământ, mai mult umbră decât lup, mai mult lup decât om. Sângele lui negru pârjolea pământul în urma sa.

Nu simțea decât durere și ură, și o sete groaznică.

Iar acea sete groaznică era răzbunarea.

MIHALACHE
CORINA